

ఉపనిషత్తులు

సర్వసారోపనిషత్

ఉచిత గురుకుల విద్య ఫౌండేషన్
www.freegurukul.org

సదాశివ సమారంభం

గురు పరీయార్థి

గురు వీరవర్ణాశ్రమి

గురు శివ మిథ్యా

గురు వాణి మిథ్యా

గురు వాగ్మీకీ మిథ్యా

గురు శ్రీకృష్ణ

శంకరాచార్య మధ్యమాం

గురు చక్రాక్షయ

గురు శాలాశ

గురు గోపయ్యు

గురు శాంతిశివారాజ్య

గురు రామానుజాచార్యులు

గురు శ్రీనాథర్

గురు విదార

గురు శరీరరాజ్

గురు చైతన్య మహా ప్రభులు

గురు వాణి

గురు శాంతివేద స్వామి

గురు వీరస్వామి స్వామి

గురు విమల

అస్మదాచార్య పర్యంతాం

గురు శ్రీశ్రీ స్వామి

గురు భారత మహాయ

గురు రామకృష్ణ వరమహారాజ్ అమ్మ శారదా దేవి

గురు దివ్యానంద

గురు పోలుదాదా

గురు శరణిదే

గురు శివ మిథ్యా

గురు యోగానంద

గురు భక్తవేదాంత ప్రభుపాద

గురు రుక్మావతి స్వామి

గురు విద్యానాథాచారింగి

గురు చంద్రశేఖర వరమహారాజ్

వందే గురుపరంపరాం..

“ఉచిత గురుకుల విద్య ఫౌండేషన్” ద్వారా విలువలు, నైపుణ్యాలతో కూడిన విద్య ఉచితంగా + సులభంగా + ఆకర్షణీయంగా + నాణ్యతతో కూడి అందించే సేవా కార్యక్రమంలో భాగంగా ఈ పుస్తకాన్ని **క్రిబ్స్ వెబ్ సైట్** నుంచి సేకరించి అందిస్తున్నాము. ఇందుకు మేము వారికి కృతజ్ఞత తెలియచేసుకుంటున్నాము.

సాయి రామ్ వారి సేవల విస్తరణలో భాగంగా ఈ ఫౌండేషన్ స్థాపించబడినది. దీనిద్వారానే అన్ని సేవలు అందించబడును. ఇటువంటి పుస్తకాలు మీరు వ్రాసినట్లయితే (లేక) సేకరిస్తే మాకు తెలియచేయండి. మేము ప్రతి విద్యార్థికి ఉచితంగా అందేలా చేస్తాము, తద్వారా ఉన్నత విలువలు, నైపుణ్యాలు కలిగిన విద్యార్థులను మన దేశానికి అందించవచ్చు. మాతో కలిసి నవ భారత నిర్మాణ కార్యక్రమంలో పనిచేయుటకు, భాగస్వామ్యం అగుటకు ఆసక్తి ఉంటే సంప్రదించగలరు.

ఈ గ్రంథాలను ఉచితంగా ఆన్ లైన్ లో చదువుటకు, దిగుమతి(డౌన్లోడ్) చేసుకొనుటకు గల మార్గాలు:

- 1) క్రిబ్స్ వారి వెబ్ సైట్: <https://www.scribd.com>
- 2) ఉచిత గురుకుల విద్య ఫౌండేషన్ వెబ్ సైట్ : www.freegurukul.org
- 3) సాయి రామ్ వెబ్ సైట్ : <https://sites.google.com/site/sairealattitudemanagement>
- 4) మొబైల్ ఆప్: Free Gurukul

గమనిక: భక్తి, జ్ఞాన, ధర్మ ప్రచారార్థం ఉచితంగా eBook రూపంలో **క్రిబ్స్** వారి సహాయంతో ఇవ్వడం జరిగింది. ఇది లాభార్జన దృష్టిలేని ఉచిత సేవ. ఈ సేవలో అంతర్జాలంలోని(ఇంటర్నెట్) లైసెన్సు / కాపీరైటు అభ్యంతరాలు లేనివి అనుకొన్న పుస్తకాలను గ్రహించటం జరిగినది. అనుకోకుండా ఏవైనా అభ్యంతరకరమైనవి ఉన్నచో మాకు తెలుప మనవి, వాటిని తొలగించగలము అని మనవి చేసుకొంటున్నాము.

Website: www.freegurukul.org

Mobile App: Free Gurukul

email: support@freegurukul.org

Facebook: www.facebook.com/freegurukul

Helpline: 9042020123

“ మన లక్ష్యం: విలువలు, నైపుణ్యాలతో కూడిన విద్య అనేది ఉచితంగా + సులభంగా + ఆకర్షణీయంగా + నాణ్యతతో కూడి అందరికీ అందించబడాలి “

ఉచిత గురుకుల విద్య ఫౌండేషన్ – Free Gurukul Education Foundation

సర్వం పరమాత్మ పాద సమర్పణమస్తు

స్క్రిబ్డ్ వారి వెబ్ సైట్:
<http://www.scribd.com>

అతి విశిష్టం ఈ దానం!

స్వామి వివేకానంద

“దానాలలోకెల్లా ఆధ్యాత్మిక విద్యాదానం చాలా శ్రేష్టమైంది! దాని తరువాతిది లౌకిక జ్ఞానదానం, ప్రాణదానం, అన్నదానం” అని వ్యాసమహర్షి చెప్పారు.

మన ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం భారతదేశ హద్దులలో నిలిచి పోకూడదు. లోకమంతటినీ ఆవరించాలి! ఇలా లోకవ్యాప్తమైన ధర్మప్రచారాన్ని మన పూర్వులు చేశారు. హైందవ వేదాంతం ఎన్నడూ ఈ దేశం దాటి పోలేదని చెప్పేవారూ, మతప్రచారార్థం తొలిసారిగా, పరదేశాలకు వెళ్ళిన సన్యాసిని నేనే అని చెప్పేవారూ, తమ జాతిచరిత్ర నెరుగని వారే! ఇలాంటి సంఘటనలు ఎన్నోసార్లు జరిగాయి. అవసరమైనప్పుడల్లా, భారతీయ ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానప్రవాహం వెల్లువలా లోకాన్ని ముంచెత్తుతూ వచ్చింది.

రాజకీయ ప్రచారాన్ని రణగొణధ్వనులతో, యోధులతో సాగించవచ్చు. అగ్నిని కురిపించి, కత్తిని జళిపించి, లౌకిక జ్ఞానాన్నీ సంఘనిర్మాణ విజ్ఞానాన్నీ విరివిగా ప్రచారం చేయవచ్చు. కానీ ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానదానం కళ్ళకు కనిపించకుండా, చెవులకు వినిపించకుండా కురుస్తూ, రోజూ పువ్వుల రాసుల్ని వికసించజేసే మంచులాగా నిశ్శబ్దంగా జరగవలసి ఉంది. భారతదేశం నిరాడంబరంగా, లోకానికి మళ్ళీ మళ్ళీ చేస్తూ వచ్చిన దానమిదే!

మిత్రులారా! నేను అవలంబించే విధానాన్ని తెలియజేస్తాను వినండి. భారతదేశంలోనూ, ఇతర దేశాల్లోనూ మన పౌరమార్గిక ధర్మాలను బోధించడానికి తగినవారుగా మన యువకుల్ని తయారు చేయడానికై భారతదేశంలో కొన్ని సంస్థలను నెలకొల్పాలి! ఇప్పుడు మనకు కావలసింది బలిష్ఠులు, జవనంపన్నులు, ఋజువర్తనులు, ఆత్మ విశ్వాసపరులు అయిన యువకులు. అలాంటి వారు నూరుమంది దొరికినా, ప్రపంచం పూర్తిగా పరివర్తన చెందగలుగుతుంది!!

ఇచ్చాశక్తి తక్కిన శక్తులన్నీ కన్నా బలవర్తరమైంది. అది సాక్షాత్తూ భగవంతుని దగ్గరి నుండి వచ్చేదే కాబట్టి దాని ముందు తక్కినదంతా లొంగిపోవలసిందే. నిర్మలం, బలిష్ఠం అయిన ‘ఇచ్చ’ (సంకల్పం) సర్వశక్తిమంతమైంది. దానిలో మీకు విశ్వాసం లేదా? ఉంటే మీ మతంలోని మహోన్నత ధర్మాలను ప్రపంచానికి బోధించడానికై కంకణం కట్టుకోండి. ప్రపంచం ఆ ధర్మాల కోసమై ఎదురుచూస్తోంది. ఆనేక శతాబ్దాలుగా ప్రజలకు క్షుద్రసిద్ధాంతాలు నేర్పడం జరిగింది. వారు వ్యర్థులని ప్రపంచమంతటా బోధలు జరిగాయి. ఎన్నో శతాబ్దాల నుండి వారు ఈ బోధనల వల్ల భయభ్రాంతులై, పశుప్రాయులైపోతున్నారు. తాము ఆత్మస్వరూపులమనే మాటను వినడానికైనా వారెన్నడూ నోచుకోలేదు. “నీచాతినీచుడిలో కూడా ఆత్మ ఉంది. అది అమృతం, పరమ పవిత్రం, సర్వశక్తిమంతం, సర్వవ్యాపకమైనది” అని వారికి ఆత్మను గురించి చెప్పండి. వారికి ఆత్మవిశ్వాసాన్ని ప్రసాదించండి. ❖

మూలం: శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభ - ఫిబ్రవరి 2014

సర్వసార పూర్ణోపనిషత్

(భావార్థములు వివరములతో సహా)

కాన్పునాదకుచు

మరియు

వివరముల సంకలనకర్త

మంత చిన్నయ్య

ఎస్.సి., తి.యి.డి.

పరిష్కార ప్రాధికారము - 1

విషయ
శ్రీ సర్వసారము

సర్వసార పూర్వోపయం

సర్వసార పూర్వోపనిషత్

(భౌతికవస్తువుల వివరములతో సహా)

అనుబంధములు

మొదటి

వివరముల సంకలనము

మొదటి భాగము

పేజీలు : 100

2002

శ్రీశ్రీశ్రీ శివరామ దీక్షిత గురుసాహిత్యము
రాజేంద్రనగర్, మహబూబ్ నగర్.

సర్వసార పూర్ణోపనిషత్తు

చోక్ర పాదాను క్రమణిక

క్ర. సంఖ్య	పాదములు	పుట సంఖ్య	క్ర. సంఖ్య	పాదములు	పుట సంఖ్య
	అ			గ	
	అధ్యాయం నీలకుంఠ పుటపర్తి	1	55	అనుభవములు నాస్తి కుటరతి	123
36	శుభాభిషేక శాస్త్రం అంబు	77		ద	
11	అర్చనా సంహితలు అర్చనామలం	20	57	అర్చనామలం ప్రాచీన భాష	119
37	అపిషత్తులు మూలం మనో	85		జ	
27	అంబు అంబులు ప్రాచీన భాష	10	48	అంబులు దీపావళి గారాల్	114
53	అంబులు సంహిత సంహిత	78		జ్ఞ	
9	అంబులు ప్రాచీన మనోలు ప్రాచీన మనోలు	16	41	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	120
	ఇ		44	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	121
67	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	150	40	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	122
4	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	10		క	
	ఉ		31	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	69
58	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	100	27	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	51
	ఊ		29	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	64
68	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	152	64	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	144
65	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	147		ఖ	
	క		57	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	128
61	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	142	28	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	66
2	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	7	18	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	36
59	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	133	17	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	35
10	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	27	11	అంబులు ప్రాచీన అంబులు కుటరతి	29

శ	
36	శిష్యుల గుణాభివృద్ధి
39	శిష్యులకు శిక్షణ ఇవ్వడం
46	శిష్యులకు ఉపదేశాలు
50	శిష్యులకు ఉపదేశాలు
10	శిష్యులకు ఉపదేశాలు
28	శిష్యులకు ఉపదేశాలు

ష	
12	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
13	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
3	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
8	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
7	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
20	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య

ష	
5	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
10	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
40	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
66	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
64	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య

ష	
50	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
36	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య
39	షష్ఠాంశం వ్యాఖ్య

ఠ	
20	ఠానాం వ్యాఖ్య
ఠ	
60	ఠానాం వ్యాఖ్య
25	ఠానాం వ్యాఖ్య
21	ఠానాం వ్యాఖ్య

ఠ	
30	ఠానాం వ్యాఖ్య
47	ఠానాం వ్యాఖ్య
51	ఠానాం వ్యాఖ్య
23	ఠానాం వ్యాఖ్య
1	ఠానాం వ్యాఖ్య

ఠ	
49	ఠానాం వ్యాఖ్య

ఠ	
43	ఠానాం వ్యాఖ్య

ఠ	
5*	ఠానాం వ్యాఖ్య
5	ఠానాం వ్యాఖ్య
15	ఠానాం వ్యాఖ్య
24	ఠానాం వ్యాఖ్య
42	ఠానాం వ్యాఖ్య
56	ఠానాం వ్యాఖ్య
62	ఠానాం వ్యాఖ్య

ఆంధ్ర లయన్
శ్రీ సినాప. కె. కృష్ణారావు అవతరణ చిత్రం

మొ

మొ

శ్రీ సినాప. కె. కృష్ణారావు అవతరణ చిత్రం. ఆంధ్ర లయన్ ప్రచురించినది. ఆంధ్ర లయన్ ప్రచురించినది. ఆంధ్ర లయన్ ప్రచురించినది. ఆంధ్ర లయన్ ప్రచురించినది.

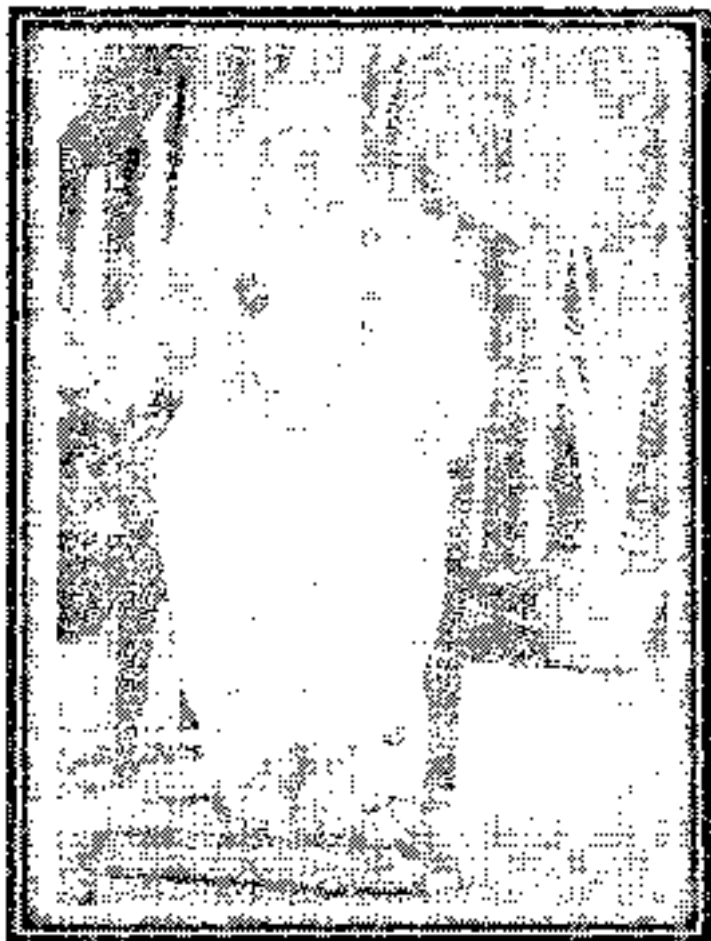
మొ 1954

ఆంధ్ర లయన్ ప్రచురించినది.

౦౨౦

ప్రణవభోవనం

శ్రీమదవలక్ష్మీ సాంప్రదాయక భువోద్ధాకస్త్ర సిద్ధాంత రామయణం
శ్రీ శివరామదీక్షిత సంకల్పనీల రాజయోగ్యశ్రమము మువోబుబోవగర్.

శ్రీ ప్రవోధానంద వెంకటార్య రాజయోగి

రాజేంద్రనగర్, మువోబుబోవగర్.

- కే. పరబ్రహ్మణ్యులకు వలంబోధ్య భాషకవల సేవకుం.
- ప్రబోధనంకు వెంకటార్య వర్ణనం భాషననం.

శ్రీ గురుశిష్యకథా
సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు
అభిప్రాయము

(ప్రస్తుత ప్రమాణము) అధికములు పరిమార్చినట్లుగాను మారుల భోజిత పదార్థాన్నేమిటా కృషి చేయబడుచున్నారు. వీటి వలన విశ్వసత్యమైన సుఖలాయలు విభ్రాసనీ భ్రాంతిలో యున్నారు. ఇది వచ్చి భ్రమయే. చాలప్పుడు నేత్రేంద్రియముచే యాట వెన్నువులు మొదలు అందముగా కనబడిననూ ఇది అనంతకాలములోనే అందబడినాననుకును. ఇంతెందుకు చాలనే దేహములోనే యొన్న మామూలు కర్మ చివరకు ఈ దేహమే తేకుండ పోవును. అందులనే 'యద్భుత్వం నన్నస్యం' అనే సూక్తి అనుష్ఠా నిర్దమైనది.

పూర్వము యువులు మరలయు తత్త్వ జ్ఞానులు, యితరులకు నిజమైన జ్ఞానము కలుగులకై యొన్న ప్రతి ప్రమాణములను, సూక్తులను ప్రంభస్థము చేసినారు వీటిని పాఠకులు చదువుచున్నట్లు తినుచున్నట్లు, తమ స్వార్థ బుద్ధిని వేటి. కొంతైన పరోపకారము దేయలేక పోవుచున్నారు. ఉపాసారలకై స్వాధ్యాయము చేక సత్సంఘము నుండు "సర్వేజ్ఞానా సుఖీభవంతు" యని వదలనేయుదును. మది తన తనకు వచ్చినప్పుడు, చెప్పినట్లు చేయుట సార్వమ? అనగా సార్వముకాదు. యెందుకనగా తనకు వచ్చేది చాలో చేక తనకున్నది పోవుచో మని భయంకంపీతులగుదురు. భగవద్గ్రంథలో కృష్ణ భగవానుడు "అద్రేష్టా సప్రమాణాణాం మైత్రాణిమలు ఏదేవ" యని చెప్పినట్లు, రాగద్రేష్టములు వదలి, నమబుద్ధి గంధాదిక యిది సార్వమగును. ఇట్లు కలుగుటకై మానవుడు మొదట నిత్యానిత్య వివేక జ్ఞానము పొందవలెను. తన ఆ అక్షయ బహుకార దురుకారములను, వీడుకుకై సత్సంస్కారముల చెంత తేచి, వతుర్విధ దుష్టాపలుల నుంపుట అత్యాసాధ్యకము.

శ్లో॥ అజ్ఞాన తమరాంభస్సు - జ్ఞానాంజన శబాకయా ।

చక్షురుద్భేదకంయేవ - తస్మై శ్రీగురువేదమః ॥ గు. శ్లో. 241

అజ్ఞానమనే వీకటిని జ్ఞానాంజనముచే నడచుయావు తొలగించును. సూచుచుదయించగలె. వీకటి తొలగి పోయినట్లు. అత్య జ్ఞానోపమము కలిగిన వెంటనే అజ్ఞానమనే వీకటి (చాపాస్రాంతి) తొలగి పోవును "వృష్ణవతి బాకల" యను అర్థశ్లోక విజయస్కంధము చూయాభవంచము ఇంద్ర బాలికును (గారజి) చేయ చేష్టలపంజీచి అనగా అసంఖ్యమంది నిత్యమైనదిగా, నిత్య సత్యమైనది భగవత తత్త్వము అనిత్యముగా పోదును. ఇందువలన మానవుడు చిత్రజగతి యందు విషయ పండికరణములో విష్ణి బగవదురలు చేష్టలంభము నుండి వెనుకవేచుచున్నాడు.

శ్రీ తస్మై ప్రణామేన - చరిత్రశ్రేణ సేవయా ।

బహుశ్రద్ధా తే జ్ఞానం - జ్ఞానం ప్రేక్ష్యదర్శనః ॥

చ. 10-1-34A

భగవద్గీతలో కృష్ణ భగవానుడు 7వ అధ్యాయంలో విధివిధానములో శత్రువ్రాతులు భగవద్ గురువై వెలసజేరి సేవించి, ప్రభువని తత్త్వము విల్పించిన పక్షులవే తర్రోలలోగను సాంచిన కాకి బద్ధుర్యోగము కాదు. ఆ ప. ॥ మంత విస్త్రుయ్యోగం అంటే పరిపూర్ణ వస్త్రుత్వం బోధ ద్వారా విస్త్రుత యంతకు పూర్వమే లేదు. అపనిపత్తులకు "గురువార్యో వసోషిక్యంకః అనంతోపవేషిక్యం భవార్థమనం ప్రాసించారు.

వ్రస్తుతము, పర్వసాంసూక్ష్మోపసంస్కృతం యంకు గుల 63 త్రోకములను చదవరిచ్చేదన వేయదు, సుదర్శానుసావముగా, ముఖ్యము సేవించు సుక్ష్మతముల వాక్యములను తలుపుచు సులభత్రోగో భావార్థములను తెలిపినారు. దీనికై యంగతో స్రోధలో కృష్ణ సేవించినారు అందుకై ఈ శ్రవణరీతిను మనః స్థానరీతియగా చదివించుచును అశిక్యించుచున్నాము.

ఉప తతినె

ప్రబోధానంద వెంకటాద్వయము

శ్రీ శివనామచక్రిత అచలగురువరీరము,
రావేంద్రనగర్, మహారాష్ట్రనగర్.

కీర్తన

- 1. ఓంకారు నాథా శ్రీ సచ్చిగు నాథా పూజావేదమువ్యాధా ॥ 20 ॥
- పూజవేదం నాన్న తోగదల, పాఠిభాగ సుపుష్పచయముల
రాజగను వరవీర నాజకదుల తునుమము దిలెద కనుగొను ॥ 21 ॥
- చులైలు మోక్షం మలయ మూకుతములు యువ్వాము రంబిట్టగా,
కొల్లలేని కుంజ పుష్పము నెల్ల క్రమము తుకొనగలములు ॥ 22 ॥
- తెల్లగన్నెను ముగతీపుష్పములు మోక్ష పుష్పములెలమి తేల్చెద
అంత వేయంత గాఠితం పంచెగాలు నుంకోత మొకవాగకూ ॥ 23 ॥
- నింతగ నీలోత్పలంబులు చంపకము చతుకములు కలవోర
ముంజముల అకోర మెతకీ కాంఠిగల పుష్పములు తొనరిన ॥ 24 ॥
- పాఠిపాఠి నుంజకు గురు ప్రాంతెల్లనూ గురప్రూ నీవన ముంజునా
సతనముగ నవ్వాంగ పూంబులు తలల పుష్పము తోవ తెసెద
వదుకో శ్రీ రామదాంబు వనము లెచ్చియె నగుల జూచుము ॥ 25 ॥

శ్రీ గురుభ్యోనమః

“సర్వసార పూర్ణోపయం”

సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు

దీపనిషద్భాషణము

శ్రీ శంకరాచార్యీశాసన పరిపూర్ణ సాంప్రదాయములు, విదగదులు కనుకా క్రమార్థ వేదనా ప్రభావములు విస్తృతములు, శ్రీ మదవలలపీఠాధినాథులకు ముఖ్యమంతులయిన శ్రీ శేషశిష్యుల ప్రయోగములు, అందు మంత పిష్టయ్య గారు భావార్థ రూపంగా వ్యాఖ్యానించిన “సర్వసార పూర్ణోపనిషత్తు” పరిశీలనకు మరలము ఆరీప్రాయః శ్రవణం కారకు పరిపూర్ణ బోధనావార్ధక అమలా నీలవ పాటలు వందనీనాద స్వామీయనారి దిష్ట్యుకాస్త్రముల నుండి గాగనవేయబడినది. ఈ గురుతర భాగ్యమును, పరిశీలనా భారమను నాపై యుంచినందులకు స్వామీయవారికి నేనెందుమో కృత్యకము వెలది చేయుచున్నాను

“సర్వేభా బోర్షి శరణ గర్భవసార వాల్మీకీ దమని పూర్వకృత్య శ్రీవేద ప్రత్యయాలంకారము దూప వివరం ఉపనిషతో” అని ప్రతి వాక్యం, ఏకరణము, గతి, అవసాధనమను వర్ణములకల వద్ భావ్యనను వెనుక ‘ఉప’ ‘ని’ యను ఉపసర్గలు ముందు క్రియ అను ప్రత్యయము చేరి ఉపనిషత్ అను రూపమేర్పడినది. (భవ=బీజమును) వికరణ=శిపిల మొనర్చి అనుల పరిపూర్ణపరకృత్యమును గణ - అవరోక్ష మొనరించి (నానన మేరణములను) అవసాధనము = నాకముగానించు సామర్థ్యము నుండి ఉపనిషత్తు అని ప్రత్యక్షము.

సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు అను నీ మహానీమోపనిషత్తు గూనా కష్టోత్తరతతోపనిషత్తులలో చేర్చబడలేదు. “సర్వసారోపనిషత్తు” అను యుపనిషత్తు గుంటు. అది 108 ఉపనిషత్తుల వాటిలాలో చేర్చబడి యున్నది ఈ సర్వసారోపనిషత్తు కేవలం పృథ్వికాకలః బ్రాహ్మీను గూర్చి అద్వైత సిద్ధాంత దర్శనమును వాలుచున్నది. కాని సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు మాత్రం కేవలం సిద్ధాంతమూలకముగా ఆలంకారపూర్ణ పరకృత్యము దక్షిణంకేషో పూర్వోధను వాలుచున్నది. ఇందులోని ప్రతి యొక్క శ్లోకము క్రియల ప్రకాశ సర్వదానుల దుష్కారు సేవీసర్వై తిష్ఠమాతమైన అనుల వివిధారమును ప్రబోధించి అవరోక్షముగావించుచున్నది. అంతేగాక జన్మరాహిత్యమును ప్రసాదించు పోదకాత్తర మనోమంత్రం యీ ఉపనిషత్తులోనే అంతర్భాషి యున్నది.

పోసకార్థి

“మూలాభావ మేవం జ్ఞాతుం నశరీరం సరీరంస్త్రి”

తా॥ మూలము లేని దెనివి తెలియుటను శరీరంలేదు. ఏమోలేదు. అవి జ్ఞాత్వం. అష్టోత్తర తతోపనిషత్తుల యందు చేర్చబడని ఈ ఉపనిషత్తు వందల క్షుణ్ణములై యుంకాలి ముత్యముగా “పూర్ణమణిః పూర్ణమణం పూర్ణాత్పూర్ణ ముదచ్చతే పూర్ణస్య పూర్ణ మదాయ పూర్ణమేవా2పశిష్యతే”. అను మంత్ర పూరితమై యుండుట వెల్ల నది క్షుణ్ణములై యేమి సంబంధితమై వందల రూపియగుచున్నది. సై శాంతి మంత్రమును మంత్రాక్షయముగా ఆలంకరింపబడ్డ సనాదమను, మహామనోమనసు యాజ్ఞవల్క్య

మన దేశాధ్యక్షునిగానూ మన దేశాధ్యక్షుని ఆధ్వర్యంలో చేపట్టిన మనకు చిరస్మృతి మనస్సు నదిలో వెలుపుతున్నది. జిత్తయితోనే మన సంబంధితులమీదా ఉపనిషత్తును వ్యాఖ్యాత పై అధ్యాసనాలతో నడిపి యుంటుంటే యిత్రాంత ముదావహించి యున్నది కలదు. నడివలం అనుకుంటే వేదాంతమిదిగలములైన నుభవంపేయల వలెనే భావో కలనాన్ని 108 మాత్రమే వాచనం, 200 భావోపదేశం, 200 భావోపదేశం, 200 భావోపదేశం వంటి యుద్ధాలు. వీరిలో ప్రముఖం కైలాస ఆశ్రమ అధ్యక్షులైన శ్రీ మేధావంశీయస్వామివారు. అందులో వీ అపరిచితులతోపాటు అనంత, గురువాకృష్ణాచార్యులు, అప్పారావు, అంబేద్కర్, పతి యేపైనుకు అనంత, సర్వసార ఫార్మోషనికమయిననుకే వేద ప్రమాణము సిద్ధించి యుంటుంటే నమరూపం పొన్నవీయమునూ యున్నది.

ఈ అపరిచితుల పరిమళమేదగు చక్రిణామూర్తి శ్రీమహావిష్ణువునకు ప్రబోధం నమూ ప్రారంభ లోకమున వెళ్లిపోవడం.

శ్రీ|| "అధ్యక్షులతో నీలకంఠం ప్రణామ్య సామివే సమ్యక్చైత నాహి ఉద్భావనాం క్రాంతి నాశం కురుష్యుః....." అని అక్షయలో కిష్కపు పరమేశ్వరుని నుండి పొందిన పుస్తకం కనుగొంటే ప్రభుత్వం వారి "భూమిని కేంద్రం" అని మూల క్రాంతిని సహజం చేయమని అని సాష్టాంగ దండనామయం అంటుంటే గురు శిష్యులూ పట్టణం పుట్టినా అప్పుడే వచ్చి సంపూర్ణ కృపకు పాత్రుడై పదిసేపటి పై ప్రాంతం గానమం చేయమన్నది అంటే గారు పుస్తకమిది మూల కారణమని "అహం బ్రహ్మాస్మి" యని మూల క్రాంతిని సంపూర్ణముగా నాశనము గావించుమని ప్రార్థిస్తూ గురు శిష్యు ల్లాచుమును అనిపించే లోకమునకు వాచుచుంటుంటే కరు ప్రశంసించుటకు శిరోరాశ్యము అయ్యుంటుంది.

పరమేశ్వరు చక్రియజ్ఞానంనగు అపహార భావంతో యోగాన్ని రావాలియే బోయిన వాటిచేసినై దక్షయజ్ఞమును వ్యసం మొనర్చి చక్రిణామూర్తియను నాచుడేయమని చతుష్కర్మలయిన నామిస్తు అని ప్రార్థనమున (చుట్ట ప్రాంతమున) వాటిచేసినై సర్వకాలాల యందు సిద్ధిలోకాల యందు. సింహి నిడిచిక్క గుప్తి. సర్వకాల సర్వాధ్యక్షులు గుంటు అవలంబు ములుగొచ్చి వందలలైక త్రికాలానాధ్యక్షులు యున్న అవలంబిభాగ్యమునకు దక్షిణం అందులో వలన చూపమై యున్న తన స్వరూపమునకు మూలముగాని స్వస్వరూపం లోకం తెలుపుతానీ తద్వారానారూప ప్రబోధనం యే విష్ణువునకు ప్రబోధం. నట్లుగా అస్తాధానముల ప్రకు లభించుచున్నవి.

ఇవల శాస్త్రులక లక్ష్యతో పరిశీలించిన, ఒక మహాత్మర సాంప్రదాయ రహస్యము లోప పదగలదు. చక్రిణామూర్తి అపరిచితుల నుండి ఈ విధంగా వస్తుంది

శ్రీ|| శేషము చక్రిణా ప్రోక్త సాయస్యా వీక్షణేమభవం
 దక్షిణాభీముఖః ప్రోక్తశివోపా ప్రహ్లాదాదిభిః||

చక్రిణామూర్తి యనగా శేషముని స్వరూపం. అనగా శుభ్రస్వరీక సర్వోపాధుని గురులం ప్రకాశ ప్రహ్లాదుని అర్థం. ఈ స్వరూపము నుష్టాది పూర్వమున్న ఉద్ధరితం స్వరూపం "అయ నాదో లింగమంశ్యతే" అన్నట్లు సమస్త విద్యాన్ని అయం చేసేలానే తన గర్భమందు నిమిచ్చు కున్న శుభ్ర ప్రోక్త లింగము. అయితే పరిమాణావసరాలకు చక్రిణామూర్తి అవతార స్వరూపం తద్వారుల నమస్కరితమైనది భావనారాశం శేష గుణవహితమైనది పరాకాశం ఈ పరాకాశమే చక్రిణా మూర్తి స్వరూపం. అనగా పరాశం పుండ్రమంతులయిన అక్షయ

ఎందుకంటే, శబ్దబోగమును పరమాకాండే నిశ్చలస్థితానున కదనో, వ్యాపకమై ముఖాకాండోపము నొంది అగ్రాకాండమై విస్తరించినట్లుచు 'విష్ణుష్ట' అని అభివర్ణించబడినది.

"వేదేనో వ్యాపాన్వేతి భవో విష్ణుః" వ్యాపకనా లక్షణం నిర్దేశం చక్షుః సే విష్ణుశక్తం. వ్యాప్య వ్యాపకము లేక చూడమే ఎరుక అంటే, వీటికి అవలంబితావృత్త మందల మూలము లేదని గురువ వాళ్ళం వీటిని ఆనూ వ్యాప్య వ్యాపకములకు గూర్చియే శ్రీకృష్ణదేశిక ప్రభాషలు కలది చెప్పవలసిలో అన్ని గానం చేయున్నారు.

కలం "లింగము విస్తేషించును నంగం బాసరల మనిన నగునీ లెంచే. లెంగ వేరేరము దీనికి. భంగము భవ మూల మనియ అదికప్పదగునో" (అ.వి.క.కం.2:11)

లింగమనిగా విస్తేషించిన భంగలింగము. వ్యాప్యము శివ స్వరూపుం. అంగమనిగా అవలంబం. వ్యాపకం విష్ణు స్వరూపుం. ఈ విదేశిక ద్వుండ్రు స్వరూపమును ఎరుకకు భంగము వివిధార్థ సన్ధినికూడో ముఖ్యమనిచు అని యానూష కరణీయములకు గమనింపవచ్చు విశేషం.

దీని ముక్తీకంబున శ్రీ లమణానుది గ్రంథం భాషామధ్యస్థానముల వారు: తమ వికపదమిగు "అస్మి రాహిత్యాదల పూర్ణబోధ" యుద్ధగ్రంథము నందం :

కలం శిష్టే ద్వాదశమే గురు స్వరూపము. దోహతమే విష్ణు స్వరూపము మాయ యని ప్రాకులస్య అర్థమగుచునో, శుష్ట ప్రాయవాదాలన్నీ మనములేళ్ళకదే, మతి ప్రాప్యలై దుర్లభమైళ్ళకదే. భవ నాశములు బాప శ్రీపాతి భావమెరుగని పరం....." అని కీర్తించినారు.

శిష్టే ద్వాదశ స్వరూపుడు విష్ణుని బోధకీ స్వరూపుడు. వీర యధాధమెరుగక మతకర్ష బోధిస్తే సతయం లేచిపోయి ప్రాంతిలో ముందినాడు అని యెట్లెట్ల బాటుచున్నారు. వీటి సూక్తి నివరణ అనిగా విధుడు (వ్యాప్యం) విష్ణుష్ట (వ్యాపకం) నిజ గురువరణం సన్నిధిని ప్రదానం చేయాలని యున్నది. అది సాంప్రదాయ గురు గోష్ఠిమై యున్నది.

ఇక తపనిపదవివ్యాఖ్యానం నైతికీ గూర్చి చర్చివ్వాలి. వ్యాఖ్యాత గమనం అనన్తేన సూక్తియోధ యోగ్యమైన సరళో వ్యాఖ్యానింపి యున్నాడనిచు చెప్పడంబోడు. ముచ్చటకు 13వ ఛాంద వినియం "ప్రణవాభ విహీనాత్మ అన్తేనాభ్య విచర్చితః శుద్ధ ప్రతన్నే హీనాత్మా సర్వభావ నివర్తితః"

పై శ్లోకమునకు వ్యాఖ్యానాన్ని స్వయంసర్వ వ్యాఖ్యాన ప్రణాసీమగు శీల తారమును గూర్చి చక్కగా వ్యాఖ్యానించారు అకార, ఉగాన, విగారి, అరమాస్మికల విశేష వివరణ అయోచ యోగ్యమై అనుభవ శీలమై సర్వసమ్మతమై యున్నది. అకార, ఏకాద, మూడ అర్చనాత్మకం. నిష్టేమగులో వాగ్యం. స్వప్న సుఖం. కురియోచిస్థం విశేషమును నావించు కీయన్నది. ఈ గ్రంథవివయాత్మకం. అరమాత్మకయగు చుద్దించి ప్రతిపాదక లెనిగ్నవలె వీటి యధార్థ విధ్యమము వచ్చు విధ్యమ భారతముగా గురు సన్నిధిని దర్శించ గున్నాం. చతుర్విధ మాత్మకం వ్యాపకమే విశ్చిష్టమని.

గురుర్వ్యాఖ్యా గురుస్వప్నః గురువేదో మహాత్మకా గురుసాక్షాత్కరః ప్రహ్లా రష్ట్రే శ్రీ గురువేదము: " గురుగీతలో పై శ్లోకమున విశ్చిష్టమనిచుచున్నది.

బ్రహ్మం =	జాగ్రదావస్థ	'అ' కార మోక్షక	నిస్సంకు
		సూలశరీరం	బిరాట్లు
విష్ణువు =	స్వప్నావస్థ	'ద' కార మోక్షక	ధృవం
		గూర్మ శరీరం	హిరణ్యకశ్యప
మహేశ్వరం:	సూప్తావస్థ	'మ' కార మోక్షక	ప్రాణ
		కారణ శరీరం	అక్షయశకుని
పరబ్రహ్మ	తురీయావస్థ	అదేమోక్షక	బ్రహ్మగోళ
		మహాకారణ శరీరం	పరమోత్కల

ఇది అయితేనే కాకుండా మరొక విషయం. మొత్తం అది ప్రకారంలో పూర్ణమై యున్న ఈ ఉపనిషత్తునకు, ప్రతి వాక్యమునకు బ్రహ్మ భావమిచ్చిన గుర్తింపు, ప్రత్యేక భావనా శోధనలకు సాంప్రదాయం అర్హత: సారకుల మానసిక సరియమమును తరేకవ్యక్తిలో దాఖలుచేసి వికసించేయ గల సామర్థ్యమును గణించి యున్నది. ఈ మూలక విషయములను పాఠకులే గ్రహించుట గాక, గ్రంథ విస్తరణలోనే ప్రతి ఒక్క వ్యాఖ్యాన తైలం అదాహించుట, లేదు విజ్ఞులైన పాఠక మాహాశయులే ఈ వ్యాఖ్యాన సంస్కారములకు దాక్షిణ్యమును గాక

అక ఈ ఉపనిషత్తు నందు కీలక మొత్తమును పోషకాత్మక మనమునకు మరొకటి గూర్చి ప్రస్తావించుట ముఖ్య కర్తవ్యము. పోషక మొత్తం ఉపనిషత్తులో కలిపి క్షేత్రము తరువరి ప్రస్తావించుట అవసరము.

పోషకమహామంత్రం

"మూలాభావ విషయం జ్ఞానం పశుశరీరం పశుమన్తం"

పై మంత్రమునకు వ్యాఖ్యానమే వివరణం యిలా యున్నట్లునీచది.

- మూలాభావం = మూలంనీచి
- జ్ఞానం = పేదని
- జ్ఞానం = తెలియుటకు
- పశుశరీరం = శరీరము లేదు
- పశుమన్తం = ప్రమియ లేదు

కాగా మూలం లేని పేదని తెలియుటకు శరీరం లేదు ప్రమియ లేదు. వ్యాఖ్యానం సంప్రదాయము గుర్తించి పూర్ణభావోపేక్షమై యున్నది.

ఈ పోషకాత్మక మంత్రాన్ని మర యొక విధంగా వ్యాఖ్యానించ వచ్చును గూడా.

మూలా భావం = అగురుపాదానకారణము అభిప్రాయము అగు లేదని ప్రస్తావన

అధారం లేనిది కావచ్చు.

- అదం జ్ఞానం = ఈ గుర్తింపు శరీరమునూ
- కీము వాగ్మినా = లేనే లేదుగదా.

తెలియజేయు ఈత్మక ప్రకటనము విరాధాదుల కుమక నేనినైనది అందువల్ల గుర్తింపు పించుట ప్రత్యేకముగా లేదనే యును. అని వ్యాకృత పోషక మహామన్తం ద్వారాను వచ్చి అటు ఈత్మక ప్రకటనం ప్రకటించాగిస్తాను! ఇటు వేదవైకృత్యం

సేంద్రాండాభిప్రాయం) రెండునూ నిరసించబడి అయి: సుసహృద్దనూ వెండు అభిప్రాయై అనికీ గోట్టొస్తునున్నది. అందువల్ల శ్రీ కృష్ణవేణిక ప్రభువైన 229 కందార్థము నందు.

"ఇది తప్ప యేమీ లేదని, మొదటిది మొదలెట్టుడుండు మనమున చెననూ! యిదియేమి లేదు పొచ్చని, వదలక తెంపొకొ తాన్య, మనరూ యందునురా బయలికూల విది విశ్చయముయా" అమీగాన నీ రెంటి సరసి: నీ విప్రూము విదితాముగా రెంట్ని ఏదరా మంత్రము, లిట్లు వేదంబూ మందుకురా బయలికూల విది సెక్రయముయా" అని రిద్దాత్రంధి యున్నారు.

అనూ అవల వెరిహృత్తము తిప్ప రిత్తది యగు ఎరుక విది లేదని ద్వారకీ మంత్రముం ఈ గురైరిగి జరుగు ఏమి- లేదని షోడశీమంత్రం వివరించుచున్నది కనుక గురు ముఖంబున వరమాణా స్వరూపమగు జగదధిష్ఠాన బ్రహ్మమునూ, దీనిని గురైరిగి "జపాం బ్రహ్మాస్మి" "జయ మాతాబ్రహ్మ" అని అనుభవం పొంది బ్రహ్మశాతాత్మ్యము పొందు పేంద్రాంధ గత ప్రత్యగాత్మ చ్చతస్యం గూడ ఏమి లేదు యేమి రెండునుకానె. పై రెంటినీ జనగా క్షరాక్షరప్రయోగస్వరూపం, శ్రీ కృష్ణవేణి మాచిప్రమును నవగి, యుండునని కందార్థము నుండు ఉచ్చోధించబడి యున్నది.

ద్వారకీ నాల్గు సర్థులుగా విభజనయై మూకాళ రూప తుర్థ యెన్నమును ప్రతిపాదించు అవంతర వాక్య వతుష్టయమును సరిసించునట్లుగా, షోడశీయూ నాల్గు మార్గములుగా విభజనయై దేవలభ్యైక్యమును ప్రతిపాదించు మనోవాక్య వతుష్టయమును నిరసించుచున్నది. ఇక తక్షించునది అయి: పరిష్కార విరిబ్రహ్మమే.

అవంతర వాక్య వతుష్టయం

- 1. ఉపనిషత్వోక్తరం బ్రహ్మ
- 2. సశ్శల జ్ఞాన మనంతం బ్రహ్మ
- 3. సర్వం జిత్విదుం బ్రహ్మ
- 4. నేహానాస్తి కించన

మనోవాక్య వతుష్టయం

- 1. ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ 2. జయం బ్రహ్మాస్మి
- 3. కస్త్యమసి బ్రహ్మ 4. అయమాత్మబ్రహ్మ

మనోయోగి నేమన గురుప్రసంగపుదు ద్వారకీ షోడశాక్షరీ మంత్రములు గూర్చి

ఈ విధంగా వాఖ్యానించుచున్నారు.

తేనగం ద్వారకాక్షరీ మంత్రంబు । ధర్మమెవగి,

ఈ తీరదంబునకు మూల మెన్నదాని ।

నరతీ మదిగిన నెత్తమో వరము గల్గె ।

విమల గుణరాజయోగీంద్రవేదనార్థు ।

ఈ సర్వమునకు మూలారణయైన, పురుషబ్రహ్మక స్వరూ పయైన ఏమిదో బట్టబయలు: అని మతకర్తలు నిర్ణయించి యున్నారు కాని ఈ ఏరుకయే మిథ్యా స్వరూపమైనది. కనుక అవల ముఖులు 3 ఏరుకనే బట్టబయలుకు ఉన్న అని ముంబు చేర్చినారు. అవలపరిహారము నీక బట్టబయలు. కావున అవలపరిహారమునందు ఏరుక మూర్ఖము కావున "ఈ ఉత్త రిట్ట బయలు ఏమో లేదు" అని నిర్ధాంశీకరించి యున్నారు అవలముఖులు ఇక దన్నురి

అనల పరిపూర్ణబాహుమే వసి ఈ మహామండలము పర్యోగంగా నిర్ధారించుచున్నది. ఈ విధంగా ద్వాదశకక్షర మహామండలము యొక్క వర్ణము (బాద) తెలిసికొని ఈ గుర్తింపు అరీరమునకు మూలంగానీ, స్థానంగానీ లేదని ఆ ఆచలపరిపూర్ణబాహుమయ యొక్క స్థితని తెలిసికొనినది నిత్యమైన సదము గాల్గుననీ నేమనార్యుడు ప్రబోధవేయఁ బున్నాడు:

ద్వాదశకక్షరీ మండలం

అయి. ద్వాదశకక్షరముల శోధించి పుటించు

గూఢ భావమూని కురుమూఁజ్జీ
మేలకలర ముక్తి విస్మంది మాదగా
విశ్వుదాభిరామ విసురవేమ

క్షేత్రక్షేత్రముల కలయికయే ఈ గుర్తింపు అనీయు. నది పున్నట్లు భ్రమ మంత్రమేగానీ పస్త్రపునకు నిజంగా ఉనికి లేదు. సర్వత్రా నింది నిలబడివున్నది. సర్వది అనల పరిపూర్ణబాహుమయమున్నూ ఈ గుర్తింపు శరీరమునకు మూలం లేదు. మరెయి తొక్కువైసది రమక మూలం లేని ఈ గుర్తింపు శరీరం ఎవని లేదు అని వేమన యోగి నిర్ణయం.

అదర్శుడ నెదమలనందు ఆధిష్టన కేతన పరిపూర్ణమయిను ప్రతిపాపించు దోడ కక్షరీ మహా మండలము గలదు. ఈ మండల నిరసనముననే సర్వసారస్వలోపనిపత్తు గుడు సద్విదానంద భ్రాహ్మణుని నెదమించి ద్వాదశకక్షరీ మహా మండలము వెలసిగది. ఈ గురు గోప్య విషయం విజగదువుల వరక ప్రస్తావించి ప్రకాశించవలసి యున్నది.

ఈ సందర్భములో సద్విదానంద పోదలు వెంకటేశ్వర అవధాన స్థానముల నారి మహాదైత్య కులదానములలో పరిపూర్ణ లక్షణం అను శీర్షికను కను కందార్థం "వర్ణమన యునునది నాలుగు అక్షరమన యునునదియనెదమ, క్షరముకు అక్షరముకు తరములు ఎట్లందు తరతత్వము యిరువదాదై పరిపూర్ణమనగనూ. కరలక నుంచూ నురుతూనెరుగ కనూ....." అన్న కందార్థమును మరియు 71వ కందార్థము నెంచు.

- నీ నిజరూపమె అవలమం ।
- నీ నిజరూపంబె బయలు నిజముగా నెప్పుడు ।
- నీ నిజరూపమె పూర్ణము
- నీ నిజరూపంబు బ్రహ్మ నీ వెరుగవెయ్యె ।
- నీ నిజరూపం నీవు గాదయ్యె ।
- నీవే బెత్తురూపం నీవే శ్రీనమరూపం ।
- నీవే పయః రూపమని నీ వెడుగవయ్యె" అను

పక్క ద్వాదశకక్షరమును మరెయూ 63 కందార్థము నందు "కానే పరిపూర్ణమండల లేనిది ఈ ఎదుక మరుపు లేకను ఎప్పుడునీ. స్థానభవాతీతుండ తానెవకను దిందెలయూ సనే తలపులు లేకా..."

అన్న పద్య భావమును విజగరుని సర్వోదయ వెరుంగుచి ద్వాదశకక్షరీ దోడకమండల భావములు సంపూర్ణంగా దీక్షితకం రాకొచ్చు, మరెయూ

"బట్ట బయలే తాను, కానే బట్ట బయలు (ద్వాదశకక్షరీ భావం) అన్న శరీరంకు దీక్షితీయ వాక్యార్థమును వెరుంగ కనసి యున్నది గ్రంథ విస్తరణ క్షీణిత వికల పదబద్ధియకల.

అదై అయిపోయి అయిన ఏదీక అను అపొంధారము అప్పకవీరం. కనుక అపొంధారము నీర వారు అరవై అరవై యువ అర్చుల వంశములు. వారే శ్రీమదుభయ. వారి కరతము ముగి అపొంధారం లే అప్పనాగ. వారే అశ్రీమలం అన్న పిత్త నీయ వాషం భూవ వ్యాదకీ దోదకీ మంధ్ర భావముల మర్మములను వాణువెన్నెద.

వ్యాదకవర్తరి షోడశవర్తరి మహామంధ్ర వ్యయముల వాణారభారములగు అనునోమనెన్ను నెర్పసారభాలోపసంస్కారము నానానోపేతమగు వ్యాధుల వంధించిన కామి ములం దిప్పుము గారి ఖ్యాతి మోక్షం వాణునయము. గురు కృప కర్మల పాక్షులైతే తప్ప యువారి భూదాస్యము సాధ్యము కాదు. తప్పి ప్ప దోదకీ మంధ్రములైన వ్యాదకీ వోదకవర్తరి మహామంధ్ర రాజముల మందికే పట్టును శ్రీ మహాసంకాపనెన్ను నెర్పసారి పూర్వోపసంస్కారము ముద్ర వ్యాధులను గుంధించిన కామి ములం దిప్పుము గారి కృపి లంకెనందనీయము. మోక్షధర్మము. ఏమి యింత నాక నంధ్రరామి సంధ్రదాయం గురువార్యోపసంస్కారము మా వ్యాధి వంధించినాడు. ఇది పాదముల పూ మహానీ కువిన గుంధించినెన్నెద.

అందులో వ్యాధులనువారికి మరీ పూనుల అందరినీ గు అపొంధ్రములు

- 1 అపొంధ్రకవెన్నెత్తు
- 2 నెర్పసారి భాలోపసంస్కర్తు
- 3 గురువార్యోపసంస్కర్తు

ఈ అపొంధ్రముల వ్యాధులు మందితులం, సారావ్యాధీమములకు ముఖ్యము నెర్పియి మి అను ప్రబోధ సాంధ్రదాయ వేద మంధరినీ అనుసాహావ్యాధికే నెర్పి దామములు వాణువెన్నె దిప్పునెర్పియిను.

కామి ములం దిప్పుముగారు అంతనూ అపొంధ్రవర్తరికే మోక్షికే సాధనముల వెదలయ్య తేకీదింబూతెదయ్య, సారావ్యాధీమముల ముదలగు అపొంధ్రావంశముల నాధముగా వర్తనముల వ్యాధ్యానములు నూని అల్లె నిజగురు కృపా వితేదిం వేత తప కర్మకే పాంధ్రావంశములతో కిచ్చి వర్తనములు పూని అను వేకమునకు సాంధ్రదాయముగనుక వచ్చి వేకూర్తి అందరి మున్నెలను పాఠముగురులని అనిస్తున్నెద

కమి విష్ణుల వాణ్యులము అనా
 మున్నగు గున్నెట్లు విరుక మ్మగర్మములనన
 ఉన్నట్లే అయలు నెంధున
 గున్నావై విరుక వాన నూతిగ అదనన.
 శ్రీరాజమోగి గుంధిసేమ:

నకంతువేరము
1-6-2002

ఇట్లు
 గుంధున సేవ నివేదము,
 సత్యకోధవార్య,
 నిర్వ్యాసంధ ముఖం సుద్ధారాయుడు

శ్రీ గురుభ్యోనమః
సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు
పీఠిక

- ॐ గురుభ్యోనమః గురుభ్యస్తుభ్యుభ్యుభ్యోనమః గురుభ్యః
గురుభ్యోనమః పరంబ్రహ్మ శ్రీకృష్ణే గురుదేవేనమః
- ॐ అష్టాక్షుడు సమా రంభాం ద్విష్టసాం దేవేనమః గురుభ్యః
శ్రీమహావిష్ణు పద్మంబాం మనోగురుభ్యోనమః
- ॐ కలభుల్లీకంక సద్భాం గోర్న సాకుకంకం రేవంకం :
క్షుభోకేనంక సాకుకంకం రేవంకం అభాంకంకం

స్వస్థిలోని పదునూరవములందు మానవునికి వివక్షణ జ్ఞానము లుపలబ్ధి వల్ల బ్రహ్మవర
బడుచున్నాడు. విష్ణువాక్యవృద్ధికి మనోవికాసాభివృద్ధికి వ్యుత్పయోగంబై దుష్టాన కలహాదు
మానవుబొక్కడే. ఆ విష్ణు మానవునకు అదవ ప్రాణము ప్రకృతిలోని ప్రకృతి వికల్యాన్ని
పరిశీలించి దిక్షింపించి తోడ్పించి తన నిత్య జీవితములో అన్యంగానందమును బెండుచివ
శాస్త్రజ్ఞుడు కృషి చేస్తే మోసవ జీవితాలకి అర్థమేమిటి? గుర్తించి మనోవికాసాభివృద్ధి
నియంత్రించి అంతరంగమును తలపరుచుకొని తన తాళిరూపమైన వరమాతృ మానవుడు
అపరోక్షము చేసుకొనుటకు ప్రయత్నించుటయేగాక జగన్మమలంబులకు మూలమైన
హృదయగ్రంధిని నాశనమొనర్చుకొని తిరిగి అష్టలేగుబద్ చేసుకొనుటకు అనగా
అన్యరాహిత్యరూప మోక్షమును పొందుటకు. తోడ్పించుటకు తత్పరత్వ.
అన్యరాహిత్యరూపమోక్షమును పొందుటయే మానవ అన్యయొక్క పరిణామకర్తవ్యము. ప్రాణి
సంఘము చేయవలసిన కర్తవ్యము. నూన యిదే. కావున ముక్తమనస్ వికాసబోధాద్
అభింసించుటకు అన్యరాహిత్యరూప మోక్షము పొందుటకు ప్రయత్నించుట అష్టాక్షుర్మమ.
నిరుపకంగా అన్యరాహిత్యమును సాధించుట వెదలం మానవ అన్యయందు మూలమే సాధ్యము.
పదు, పక్ష, నీమిరీటిక ఉన్నవంటి. మరలయు దేవతా అన్యలందు కూడ అన్యరాహిత్యమును
మోక్షము సాధ్యము గాదు. అష్ట అన్యరాహిత్య రూపమోక్షమును సాధించుట లోబ్ధులు
వికైక మరలయు అన్యంక సులభమైన లోక పరిష్కారకల్ప గాఢి దోషలోని ముక్తమనసును
తెలుసు కొనుటకు, అందు అరూఢత చెందుటకు దేది శరస్వతనబదు 1108 ఉపనిషదులలో
వివరములనులైనవి కేవలము

రెండే తెందుకనిషత్తులు అవి : 1. అనన్తేందనిషత్తు 2. సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు. అనన్తేందని
అనగా, ఉప+ని+షత్తు. యను మాను పదముల కూడిక. ఉపయునగా అనన్తేందనిష
యనగా కష్టగా, నగో అనగా పొంద బడినది అర్థము. ఉపనిషత్తులను వేదాంతమంది,
వేదశాస్త్రము, రూపములని చెప్పబడుచున్నవి.

ఈ సర్వసారపూర్ణోపనిషత్తు నుడు గగి శ్లోకములవచ్చువి. అన్ని రంగవిషయలసారముతో
పాటు పరిపూర్ణమును తెలియజేయు భావములు కూడ కలవు. ఈ భావమునే 675
శ్లోకమునందు స్పష్టముగా విష్ణుబలినది. "అతివేదాంత సిద్ధాంతసంగం వేదాంత రిందము"
అనగా మొదటను: ఉపనిషత్తుల వేదాంత వరముగా సిద్ధాంతము చేయబడిన సారమును వివర

సర్వసారవ్యాఖ్యోపనిషత్తున పోదశీతుతో మంత్రము. అనేస్తోపనిషత్తు వలన బృహరీ మహావింశతవం శాఖలుబడివి. పరిపూర్ణతోర యొక్క చూల సీతములు వేదములందు ఉపనిషత్తులందు నిక్షిప్తమై యున్నవి. మానవుడు తన జ్ఞానముచే నెక్కించి కోరింది సమస్త విషయములు తెలుసుకొంటు సర్వజ్ఞత్వమునకు చేరుచుగూచున్నాడు. కానీ వాక్కుల భవదన పరిపూర్ణకరణప్రకాశమును అట్లు తెలుసుకొనుటకు సాధ్యము గాదు. పరిపూర్ణ కరణప్రకాశమును సర్వజ్ఞత్వవల్లనేమీలు గల ఎరుక కూడ తెలుసుకొనవలయు. గురుముఖుని తెలుసుకొననేలని యుండును. "గంధోర్ముఖేనజ్ఞాతత్వం నాన్యథాగ్రంభ కోటివీః"

ఈ ఉపనిషత్పరిపూర్ణముననే గాక ఇతర ఉపనిషత్తులందు పరిపూర్ణమును తెలియుతేయు ప్రయత్నము. వాక్యములున్నను, ఇతర మతవాదులు వానిని తమ తమ పునఃపితృవంతులకు అనుకూలముగా మలుచుకొని వ్యాఖ్యానములు చేసిరి.

నేదోకీలోధర్మ ములలో అని సర్వుల వేదాత్మసద్భూతి అని చెప్పబడినది ఎందుకనగా వేదములు ఒక వృక్షవే రంపించబడినవి అక పోషయే. అనక ఒకవేదాత్మములు వాని వాని అనుకూలము పరిశీలనా ఫలితములు వెల్లడించడములో వివిధధర్మము గాననస్పంది తమకేనే కూర్చువారు సహితముగా అన్ని వాదముల సూత్రములు వేదములలో గానవస్తాయి. వాటిలో మనోవాక్యుల తయ భాషములను నేరూఢ తెప్పినారు. కాని వాక్కులు మనుష్యుని అందని పరిపూర్ణపర్యవ్యాప్తము నూటిగా చెప్పబడలేదు. ఆరల యుగము అనన సురూఢ సహిత విధానము ఈ పరిపూర్ణతోధయందే గలదని తెలుసుకొని దానిని గోప్యము నుంచి తమకు అక్షయించిన శిష్యులుకు ప్రశిష్యులుకు ప్రసాదించి పరిపూర్ణ భాషమును కల్పించారు.

పరోపనిషత్తులను నిశితముగా పరిశీలించినప్పుడులే ముఖ్యంగా అద్వైత భాషము నూపడును. "దేవో బ్రహ్మైవనాపరః" "సర్వంభక్త్యవల బ్రహ్మ" వంటి ప్రయత్నము అద్వైత సిద్ధాంతమునకు అనుకూలముగా నున్నవి. ఈ దేవోపనిషత్తులందు అక్షయోక్త్య పరిపూర్ణ భాషననుకు ప్రకటపరుండు ప్రయత్నముననే సుంద్యనకు తెలపేటట్ల పరిశీలనార్థము నుపాహరించబడినవి.

1. యకోవాలో వివర్ణతే అప్రాప్య మనసాసతో । ప్రతిలియాపనవిషయం
 లా॥ మనస్సు వాక్కున్ను నేనిని తెలుసుకొనుటకు అనకుత్తములై వెనుకకు మరలనో అని పరిపూర్ణపర్యవ్యాప్తము.
2. నైవ వాదా నమనసా ప్రాప్తంశక్యోన పవస్తుషా అస్తీత బ్రాహ్మోఽచ్చిత నశం
 కడుచిఃఘ్రతే ॥పరోపనిషత్తు 2-3-12
 లా॥ వాక్కు మనస్సు చేర్చువలకు ప్రాప్తంప రానది. ఉన్నదని చెప్పటకు విచారా మరొక రీతిగా దాని యునున్న కాకాలదు.
3. అప్రాలోప్యమును శ్చృతోప్యత్వలాత్ పునఃసనరుః ॥మొందకోపనిషత్తు।
 లా॥ మనః ప్రాణములు లేనివి, అచ్చుత సుకూఠుడోగ అక్షర పునఃపని కంటే సర దగు పునుపోతముని కంటే పరమైనది క్రర అక్షర. ప్రకుపోతములకు పరముగా నున్నది।
4. సర్వసారవ్యాఖ్యోపనిషత్తు - సంవిధానము :
 ఈ ఉపనిషత్తులోని ముఖ్యకన్యమును క్లుప్తంగా విస్తృతముచే పరిపూర్ణ కరణప్రకాశమును, ఎదుకను యెరిగి, యెరుకను పదులుట. అంటే .

1. పరిష్కారములన్నింటినీ ఆంధ్రమునందలి శాస్త్రులనుండి.
2. దేనినియిన దేనిని అశాస్త్రములు
3. దేని దేనినుట ఎరుక గలదని భ్రాంతి రహితము.

ఇంత తప్పార రహితముగా ఆలల వదివినట్లవలె ప్రమాణమును గురునూర్తి దర్శించజేసినాడు గురు ఆ దేవుని భాగ్యమున కర్మకాగము కర్మఫలకాగముగా గార నర్త క్షురహితముగా కర్మ ఆదరించెను. నేయించిన వాగ్యము మరల మొలకెత్తనట్లు భ్రాంతి (పాత మగును, భ్రాంతిరహితమే మోక్షము. ఇదే అన్యకు లా) మర్తతి. బట్లు కర్మకర్మరహితముగా కర్మనేయుటయే ఎరుకలేక సేవించదగువని నిర్ణయము. స్వామి అంగము కీచపాదులందు శ్రుతి. "దుర్లభం మాగుణం దేహం" జనున్యాయమున మానవోపాధికి వచ్చి పరిష్కార గురువులను బదిసి పరిహార బోధను పుస్తకములుగా నెరిగి అన్యరాహిత్యము పొందుటయే మానవ అన్య యొక్క పరమ లక్ష్యముగా గుర్తించ వలసినదిగా ప్రాస్థితమైనది.

5. సర్వసారఫాల్గోపనిషత్తు - వేదాంత సిద్ధాంతసారము :

అన్ని వేదాంతముల సారముంతయు సిద్ధాంతము లేని ఈ ఉపనిషత్తు గురుకులందు పొందుపరచబడినది. అందుకుగాను ఈ ఉపనిషత్తు సంపుటల 67వ శ్లోకమును మీ పంశీచాచార్యులు దిగువ పేర్కొనబడినది.

"ఇతివేదాంత సిద్ధాంతసారం వేదవేదాంత విలసిమ" అని ధులూ బాంబయిలి వెళ్ళినట్లు వాటబడినది. ఆకర ఉపనిషత్తులందు కేవలం సర్వదానంద అక్షయములు గల అభిప్రాయ నీతిని ప్రకృతమును గూర్చి వర్ణించబడినది గాని ఈ ఉపనిషత్తుయందు యింకా కొంత ముందుకు పోయి సచ్చిదానంద అక్షయములు గల అఖండ సాగుకుకు పరిష్కార పరిష్కారమునందు మోక్షముగాని స్వేచ్ఛముగాని దేదని దృష్టాప్యంతములలో వివరించి సిద్ధాంతము చేయబడినది. అభిప్రాయదేగన ప్రమాణోపిత్వమై సర్వమైవదని అంతే గార అంగ కంటి మరకటి లేచని తల్ల వంతర ఉపనిషత్తులలోని విషయము గలతను సరసిగూర్చి, నిర్ణయమై నిరపేక్ష సర్వలక్షణ విలక్షణమై సత్కస్తు. కిత్తువైసను. అంతలనింటి నిదిపేర్క తమై యున్న పరిష్కార పరబ్రహ్మమును గూర్చి సంపూర్ణముగా వివరిస్తు సిద్ధాంతము తెలుపబడినది. అన్నిటిని తెలుపుట పరిష్కారమును గూర్చి తెలుపుట వల్ల ఈ ఉపనిషత్తులు సమగ్రమై సంపూర్ణమైవనిగా ఉన్నవచ్చును. అందుకే ఈ ఉపనిషత్తు సర్వసారముతో పాటు పూర్ణమును జోడించి సర్వసారఫాల్గోపనిషత్తుని పేరు వెల్లడవల్ల ఆపేరు దానికి ఏర్పరచినది.

ఇప్పుడను, అప్పుడుయ్యి 1:08 ఉపనిషత్తులలో 'సర్వసారోపనిషత్తు' అను పేరుగల ఉపనిషత్తు గురులు. అందు ఆఖండ యెరుక భూమి గల అభిప్రాయవేదప్రమాణము యొక్క స్థాన, స్వరూప, స్వభావముల గూర్చి వివరించబడినది. వాటి యందు పరిష్కారమును గూర్చి వెళ్ళబడలేదు. ఇనుక ఇది అసమగ్రము అనుభూగ్యమే. అంతగాక వాటి లక్ష్యములు పరిశీలించిన. యెవల ఎంతో తేడా రచించును

సర్వసారోపనిషత్తు అనుకు పూర్వము వివరించినట్లు అఖండ యెరుకను గూర్చి వర్ణము. అదే పూర్వము గ్రంథి. ఈ పూర్వము గ్రంథిని కేదించినదే అన్యరాహిత్యము. అందని పూర్వమునే కర్మము తెలిసి అన్యకుడెప్పు సారోద్య, సారూప్య సారోద్య, సాయుజ్య వంటి మొక్కలు. కాని తినిగి అన్యకు ఏదొ పట్టినది మీదించును.

దానిమొలకల గ్రెకాని భాషా వివేకవృత్తులలోని జోకములకు కనిపించునట్లు పెరి. కూర్చు పాఠము వలన సమస్తాన్ని భావములను బోధించు కలగకుండు తన ఆలోచన పనిల మొదలయి. అయినను తప్పకుండా దానిని దీర్చివేయవలసివచ్చును. కావున విజ్ఞాన, బేజేటు, పెద్దలు కలదునుగోడలు, బాంబు, ఇవలూ బయటలోని నేర్పులను ఎత్తులుగా తెలుకొని వచ్చుచుకొని గలరని. పెద్దనుకొన్నాలో మెచ్చించి గుండు ప్రార్థించునున్నాను.

ప్రాజ్ఞులు శ్రీశ్రీశ్రీ అవలంకించియోగించి పాస్కాలరాజు యోగిగాని వనసలు, మరయు శ్రీ చక్రవర్తి వర్షదాదాపు సదానంద యలవకుప్తి వీరవెంకటాచార్యుల వాళ్ళ గారి వనసలు, శ్రీ కనుకెని, వనసాచి నారి అనునాదములు గురియు ఇతర కెల్లెల రచనలు వేసివేయుట కూర్చు అలో చాల వరకు వాటినివని అందులో కొన్ని అన్నన వున్నట్లుగా నుని కొన్నిటిని మాగను వ్యవస్థల వలనను వ్యాని సంకెళ్ళిల్యుల తెలిసినంత వరకు శ్రీకృష్ణులలోని భావములకు సువివరములు వాటిని. అట్టి అవలంకించుట వేసెంతో బాబువీ యున్నాను. వారందరికి వృత్తులకా భావాల సాష్టాంగమంత్రదామములు అర్పించుచున్నాను.

ఈ ఉపనిషత్కలయలను పెద్దలవే పరిశీలించి, అట్టిప్రాజ్ఞులు గ్రామాల వలయనుకొనికలంక వానశ్రుంక సమస్తాలకు అను. వెళ్ళుచు గారికి గానముగా గుంకలము వారి ప్రయోగము వల్ల శ్రీ ఈల అక్షయ్య గారి వార మేధుర కని శ్రీశ్రీ అనునానంద పాఠాని పంపిరాధా స్వామిలు వారి సమీపిని మువవము అదిగిం. స్వామిలు వారికి అనివార్య కార్యములయందుకు వల్ల ఈ సవి భారమును శ్రీశ్రీ సత్యశోధనాదాదాపు నిర్వ్యాసంక సుమలంబువారు దేశిక ప్రభువుల వారికి అప్పజెప్పి. ఎన్నో మునుకున్నానీటి కుడువవల్లీలు ఈ వెంకటేశవస్తులను వేరిశీలించి తమ సత్వశోధనలో కుమిగొన్న సత్వములను వేర్వే ప్రమాణముల యంత్రముగా నిర్మాణాశ్మరమేగా ఉపనిషత్కలవలకులను పేర. అందులోనున్నట్లుకు "అనులత దర్శనము" అని సర్వ సారప్రాజ్ఞులనుకొన్నాను "సర్వపార పూర్వోదయం" వాటికి తగినట్లుగా కెల్లెల కూర్చు వారి అభిప్రాయములను చెప్పింది. అన్ని భావములకు వచ్చి చెప్పినారు. కావున శ్రీ. విద్యానంద కుడుకు సద్వారా య వేదీకర్తవలంబులకు వేసెంతో బాబువీ యున్నాను. వారిని కృతార్థులకా భాగ్యశీలుగా సాష్టాంగవంద ప్రదాకులు అర్పించుచున్నాను. అట్టి వలంకించుట వేర్వేదిన మధకని శ్రీశ్రీ అనునానంద పాఠాని. వందకీవారి దేశికప్రభువులకు, వారి ప్రయోగములై శ్రీ ఈల అక్షయ్య గారికి సాష్టాంగమంత్రదామములు

ఈ ఉపనిషత్కలయ వ్రాయబడిలో గాని సలవో విచ్చి సోత్తులంబి సుండులకు మా సర్వంక సమస్తాలకు కుడుకు సమస్తాలకు అను. అన్నయ్య గారికి, శ్రీశ్రీ ముక్కాల అంబులకుల శిష్యులైన అను. శ్రీ నికృతాధానాని గారికి, అన్న వేయుటకు కుడుకులను వ్రాసి యిచ్చిన శ్రీ విద్యా నంబులంకలకు గారికి, కృతార్థులకా భాగ్యశీలు అర్పించుచున్నాను. అట్టి ముకుకు వ్రాసినా విద్యముల తియింబి యిచ్చిన కుమేల పోలో స్తుడిగా యలంకాని అను. సర్వస్వ వారిని కృతార్థులకా భాగ్యశీలు.

అంతేగాని కొంద సెంటి అరకములముగా సహాయము చేసిన మా యొక్క సోదరులైన ములత విజయ్య, Retired Assl Eng'neer. గారిని కృతార్థులకా భాగ్యశీలు కుడుకు శ్రీ.కీ. ములత మిల్లయ్య- Rtd. Dy Executive Engineer గారి కుమారులు చి. ములత విజయ్య సునియం దా. చంద్రశేఖర్, మా సహోదరులు అను ములత విజయ్య. చి. ములత మిల్లయ్య చి. చంద్రశేఖర్, చి. ములత కంఠ లింగయ్య మునియం సోశ్రీకులు సోసెంటి

౧౬౦
శ్రీ గురుభ్యోనమః

సెర్వసార క్రూర్ణాపీనిషత్

శాస్త్ర సారము

పూర్ణమనామోమమం పూర్ణాతకాల్ల మువచ్చునీ

పూర్ణకృ పూర్ణమాదాయ పూర్ణమే వాకశిష్యతే

ఇథ వైకుంఠో నీలకంఠం ప్రణవ్యు స్వామిన్ సర్వలోకైక నాథో బ్రహ్మైవాహం
త్రాన్తి నాశం కురుష్వ. రుశ ఏతద్వ్యుపోవ్యాపరాత్పరం పూర్ణముపైరి నాథో.
విష్వోర్భవ్యా సమాకరా త్పంచవర్ణ ఉవాచ.

వైకుంఠవిలయముగా గల విష్ణుదేవుడు నీలకంఠునికీ ప్రణమిల్లి స్వామి!
సర్వలోకములకు ప్రభువైనవాడా! "బ్రహ్మోమి నేనైతిన్" అనే బ్రాహ్మిని నాశనము చేయుము.
ఓ పరిమేశ్వరా! పరమాత్మనంగా పరమ శ్రేష్ఠుడైన ఆ పరిపూర్ణసర్వవ్యాప్తియు ఏ విధముగా
వ్యాపించియున్నదో, అట్టి పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమును పొందెదము!" అని యడుగగా,
విష్ణువక్తకీ మెల్ల సమాదరితాలో మందములువైన నీలకంఠుడు ఘట్ట తెచ్చుచున్నాను.

వివరములు :

- 1. ఇథ = ఇప్పుడు.
- 2. వైకుంఠో = వైకుంఠమే స్థానముగా గలవారు విష్ణువు.
- 3. నీలకంఠం - పోలాసాల సానమున నల్లని కంఠము గలవారు = శివుడు.
- 4. ప్రణవ్యు = గురు వైకములకు భక్తుల యేము సాష్టాంగ నమస్కారము, సాష్టాంగము
అనగా ఎనిమిది అంగములు 1. కేసలు 2. పాదములు 3. భుజ్యాంగములు 1. రామ్మీ 1.
సోనలు కూమికీ తోలులు నమ్మగా జేపడి నమస్కారము. ఈ నమస్కారమును గురించి
గురుగీత యిట్లుగానము చేసింది.

శ్రీ లోకానామ వర్ణానాం శ్యామల్యామరసాశిషో ధ్వజా

మనసా నవసాచేతి ప్రణామోఽష్టాంగ ఉచ్చితే గురుగీత శ్లో. 180

అనగా గురుపారములపై శివమునుంచి తన భుజములు, పాదములు, మాతాశ్చ
వక్త్రస్థలము వేల కంటునట్లు తక్కువలె వారి బోరగలవడంబడి గురుపాదమును కంటితో
చూచుకొనుచు, వాళ్ళనే నమస్కరింతుచుచూ, మనస్సునే సద్భాగ్యణిబాధి బాని, పృథ్విభావనలో
ధ్యానించుచు చేయు నమస్కారమని, తరలాగతియని యుపవర్చును

పాదములలో ఎందఱు నమస్కారము చేయించలేనపుగా చేతిచేళ్ళతోతలలు,
మాతాశ్చస్త్రముల నీలితము యొక్క కొనభాగములు వారి ద్వార శరీరమునుండలి ప్రాణశక్తి
విక్రమల్లోచనముపెర వ్రునిగించుచుండును. ఆ పవిత్రశక్తిని ప్రసాదింపి తనశరీరముందు
పూరించుకొనుటకే పాదనమస్కారము చిత్తయించబడినది. పాదములను భాగకుండగిన

వైకుంఠము = విష్ణుస్థానమెడిస్థానము, వైకుంఠుడు = ఎ.గి శిష్యులను పాపములను నామికు
అపించిన వాని - విష్ణువు

మన దాక్షిణ్యము అంటారు = నేను, భ్రాతృ = బ్రాహ్మణులు + అస్మి = అయినది అను నమామ
 పదముల లోను అహం" అనెము ముఖ్య పుట్టిన ఒకవైపున అహంకారమును, నాదాక్షిణ్యమేత,
 అనెనా దాక్షిణ్యత బుద్ధి సాక్షిగా నుండి గోచరి" అని భక్తులను ప్రవృత్తాత్మకుల నుచుచుచున్నది.
 వాచ్యార్థమున అదిమగు అహంకారమును త్రోసివేసి, అర్హులొక్కరియై కూడను భక్తులమునే
 ప్రసాదపరచినయెన్నది. సుతః, భూభక్తు యస్య పరిపూర్ణయే బ్రాహ్మణ్యమే. ననమనము
 అక్షార్థము. బుద్ధి దృక్పథులకెల్లను సాక్షియైయుండు నూహ సాక్ష్యమునః నేనే భ్రాతృ "అస్మి"
 అనగా అయినది అని "అహం" బ్రహ్మస్యే" యను సంజాతాత్మములను బ్రహ్మార్థము నేను
 బ్రహ్మవైతని యని నెరుగుటయే తొలి భ్రాతృ. ఇందు "నేను" అను అహంకారము కుట్ర
 యున్నది.

తాను బ్రాహ్మణ మయవలెట యనవలె?

"త బ్రహ్మజ్ఞులంభ పేర్లంశం పరమాత్మ స్వరూపకం" అనగా కావచ్చేది. తోటి
 నచ్చేట సమస్యను పరమాత్మ స్వరూపము. "బ్రాహ్మణోర్లం పశింపయ" అనగా ఆ బ్రాహ్మణు
 రులై అభ్యస్తారు కొంచెములదేని ప్రధాన భోషింపవలెన్నది. అదనీయ బ్రహ్మణ్యమువేగుట
 అంటే ఏమిటి? అవివరము బ్రహ్మజ్ఞై యుండిన పాతే త్రొత్తగా బ్రహ్మము కావలసి యలసివచ్చు.
 ఇదివరకే బ్రహ్మజ్ఞయైయుండిను. అది బ్రహ్మయింది నేను బ్రహ్మముగా మార బోవలెనని బోతును
 అక్షాను వాగ్యునే. దీనినే "ప్రాప్త ప్రాప్త్యము" అని వ్యాఖ్యము చేసింది. ఇందును "కువచాకి
 కలవతో" అనగా మెడలోనే పొరమున్న నెలగి మగని దాని కొరకై ఎదుకలాలః మలీచు
 దృష్టాంత మెట్లయివచ్చును.

మానవుడు ఉపాధి గలదియై తన నితరమానవుడు కుతలి లేదా తాదాత్మ్యము తెలిసి
 తనను గూర్చి వరివరి వివరములుగా చెప్పుకొనుచున్నాడు.

నేను సన్నగా, తెల్లగానున్నాను అని పుచ్చులదేహముతో తాదాత్మ్యము తెలిసి
 పలుకుచున్నాడు.

నువ్వన్నీగుంటు నీనేను ఎరుగను అని తాదాత్మ్యముతో తాదాత్మ్యము తెలిసి
 పలుకుచున్నాడు.

నేను కుండీనువను, పొరకూర్చుచును, అప్పుడు అని తాదాత్మ్యముతో తాదాత్మ్యము
 తెలిసి పలుకుచున్నాడు. కాని

మనోఅర్థం శరీరముతో తాదాత్మ్యము తెలిసి అహంబ్రాహ్మణ్యో నేను బ్రహ్మైవన్నాను
 అని యిదార్థ దృష్టిని పూని యుండుటలేదు. అట్టి అత్తబ్రహ్మణ్యో ప్రాపించిక పుష్కరింపించు
 అంటే అరుపుటలేదు. కాక బ్రహ్మణ్యతాదాత్మ్య స్థితిలోనుండి జీవయాత్ర సాగించినతో
 తాననే పుష్టి దృక్పథము నశించి నీసాక్షిపరుడై యొచ్చాడును. అట్టివానికి బుద్ధ్యాది
 సమస్యము మాత్రమే గాక తన శరీరమనమే బయట లోపలనే సమస్యము కూడ బ్రహ్మయే
 అను అలంకార్య దృష్టియగుండును. ఇదే బ్రహ్మమయమగుట. ఇప్పుడు అనెరి కిరము
 బ్రహ్మకారదృష్టియని అనవలెను. అప్పుడు బ్రాహ్మ, బ్రాహ్మ, భేదమునుమగు ప్రాప్తికి భవి
 ముండులంది "ఏకమైవా-ద్వితీయం బ్రహ్మ" అనె బ్రహ్మజ్ఞము సాధించును. అఖండ బ్రహ్మకార
 దృక్తి లేవలం గురుభక్తవల్ల సాధ్యమవును.

గీ. భ్రాంతి నాశనం కురుష్వ : భ్రాంతి నాశనము చేయువని కోరెను. అప్పు
 కోరుటలో ఏ భ్రాంతి నాశనము చేయువని కోరెను? అనగా ఏది భ్రాంతి చెందవచ్చును.

యని బ్రహ్మచర్యం ప్రకారము ప్రహ్లాదే నానమితిని వంద మార్లమున జనన మయి ప్రాసాదీ తోగను. పై వివరముల ద్వారా విద్యుక్తం జ్ఞానము సృష్టించి గుర్తించింది. తరువాత బోధించిన జ్ఞానము శరీరము వెలుపల లోపల లేకుండా వెళ్ళుతుంది.

2. ప్రహ్లాదేన వ్యాపితం పూర్ణం, పూర్ణమంతర్వ్యాపిస్త్యతం : బహుగా పరిపూర్ణము ప్రాప్తించిందింటే, లోపల వెలుపల స్థిరమునానున్నదనే అర్థము. ప్రహ్లాదేనమనగా స్వేచ్ఛ, సుష్ట, ఏకాంతలోకములను లోక నిష్ఠమను గలది. మరలము ప్రహ్లాదేనమనగా ప్రాప్తించు వానికి జ్ఞానము రూపమైన శరీరగుర్తించును జ్ఞానము ఈ రెండీయలో కూర్చింది ప్రాప్తించియున్న తర్రము.

కాయముందు (శరీరముందు) వస్తువులలోరములు గలదని శ్రీ పరమశివాయ నమోనమావామిగాను తమి భద్రాది శుభము పండు వివరించుచున్నారు.

31 సీ॥ శతలంబు పోదమున్ విరలులు గుర్తించులో జలపులు పురులులు జానులందు... సత్కలోకంబు కీ నివాసలంబు ॥రమ్మ౯॥

బహుగా అతలము పోదములు, విరలులు గుర్తించుములు, పురులులు జలపులు, తలాలములు జానువులు, మహాశలము తురుపులు, రిసాతలముగొమ్మము. పాతాళము కలి, భూలోకము నాభి, భువనోకము ఉదారము, సున్నలోకము స్వార్థమును, మూసాళ్ళోకము పక్షము, జనలోకము గణము, తపోలోకము భూమిద్వయము, సత్కలోకము మూర్త్యాయని వెచ్చియున్నాడు. తనుక శరీరము ప్రహ్లాదేనమి. ఆ ప్రహ్లాదేనమునకు పోదం వెలుపల పరిపూర్ణమే వ్యాపించి స్థిరమై యున్నది. ఈ భావమునే శ్రీకృష్ణదేవరక ప్రభువులు 147 కుదాగ్రమున నుడు :

"వి పరిపూర్ణ మేనసి । లోపల వెలిసిందియుండు । లోపము లేకన్ ఆ పరిపూర్ణమై జగతతి । లోపల వెలిసిండు ధాన్ । లోనే వున్నవిరా । పై రెండెమ్మి లేని వెన్నుకురా । యీ పరిపూర్ణ బోధనే । పై ప్రపంచ శరీర కూడము । లేదాపాడు । మీ పట్టనె ।" బహుగా ఏ పరిపూర్ణము శరీరమునను: లోపల వెలుపల నిండి వెలిసిందికపై యున్నలో ఆ పరిపూర్ణమే జాతతి లోపల వెలుపల నిండి యుండును. బాని యున్న ఈ శరీరము ౨గము రెండు తెలియుచున్నది. యి లేనినే కనుక పీఠని గణించుము. జలంతరిపూర్ణ బోధనే పై ప్రపంచ శరీరముల రూపములను । ప్రక్షయేంద్రము కేవల పుణానము । ఈ క్షుణ్ణి: విదువునుగి శిష్యునికి గొనపు పలికినాగు. మనియు గ.ద. 34 మును "మొలు ప్రాచ్చ సంధి లేకను । కలిగున్నది బట్టబయలు । గవదామానున్నా" అంటే అంతల వెలుపలపూర్ణమే నిండునీయుండు పరిపూర్ణమే నిండునీయున్నది.

ప్రహ్లాదేనమున్నదనుటయే ప్రాంతం. పుత్రునిగా చుచ్చుకమునకు కీలము బాహుమాత్రముగా నుండును. బాల-పరుషము అనుకూలించిన అది మహా వ్యర్థముగిన్న. అన్ని వలన జన్మక్షను. జాడీదగను. వాయువు వీరగా ఆ జూడిక కూడ లేకుండు లోవును మన వ్యక్షము ఏరేలు నుండి వచ్చెను మర మేవటికి పోయెనో తెలియును. కాని గున్న మూతముండును. ఎటుకెయ్యున్నంత వరకు ఆ గుర్తించును. మనుప్రసంను ఆ గుర్త లేకుండు లోవును గురత ప్రాప్తించు మున్నుమనుట ప్రాంతయని నిష్ఠాంతము. దీనివంద తేలనదేతునిగా ప్రహ్లాదేనము కేలిదే. దిన్న బొక్క నెత్తమే. అనే పరిపూర్ణము అని

అంతు నింది యుష్మింబ తోవ విశ్రమముకు లోహ, తెలుపం ప్రిపా యుష్మిం

పూర్ణమస్మతరం వాస్త తచ్చమం నమపాస్మన

నేతి నేటిక నేతి తేవీతం పూర్ణ ముచ్చలే

11-1

పరిపూర్ణపరబ్రహ్మణః శుభ్ర తతలస్యైవ నయము లేనిది. ఆ పచ్చ దాస్యమనే దేవమణుడు అనానందము. అతద్వాస్త్యేత్త అర్థములే అనగా యజ్ఞకామ, యజ్ఞికామ, యజ్ఞికామ అంటూ వాచనములు అస్మిత్తిని విశేషంగా మిగిలినవేదో అనే ప్రపూర్ణమని చెప్పబడినది. వివరములు :

1. పూర్ణమస్మతరం వాస్త : పుష్కలమును అస్మనామిలేదు. పరిపూర్ణము తప్ప తదస్మతరము అనుక స్మయించి. ఆ లేనంత వాకుండు యాషుద్వానము లేదు. పూర్ణము గుర్తించు యెరుక పరిపూర్ణమందులేదు. కనుక అది గుర్తించబడకపోయింది. అట్లనే అది శూన్యం అయి. అది యేకైక అస్తికృతగలది. దానికీ తెలుపరానే రెలివిరేలు యుద్ధియ కూపముగా అతీంద్రుడు చూపించు గాను న్నన్నవెరుకే పరిపూర్ణమిది అతీంద్రుడు కూపమున ఏనుకజే గూడ గుర్తించకపోయింది. దాని యందు సంచకన్యాత్రలు గోస్త. కనుక అది కేనికేని విషయము కావాలదు. ఈ భావమునే శ్రీకృష్ణదేవగీతలో ప్రకటించారు 64 క.పం. "పరిపూర్ణ మొకటి దమ్మ. నితరమైన ప్రపంచ మెల్ల భగవేదియుము. నీ విరుజేనని కుచి లోపల" । అని సెలవిచ్చియున్నారు. అనగా పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మ మొకటి దమ్మ ప్రపంచములకు యెరుకరుడు యని మనసులో యెరుగుమని చక్కాణించియున్నారు. రావున పరిపూర్ణ పరిపూర్ణములను అన్వేషించి కన్యకా లేకముల రూపి యగును.

కావలములేని తాత్పర్యము విశ్వములో యేరియుగం లేదు. ఇందుకు అనందభవనం. గమక స్పష్టితారణమైన ప్రకృతమునను అనికే లేదు. కలయందు కోరిన శరీరము తరినే కలయందు మాత్రం ప్రకృత్య తోచబడును గాని మేల్కొనడం పిదప ఈమధ్యాత్రము వెళ్లకపోతే అట్లే గుర్తించి శరీరమునకు "అగాళం తరీరం ప్రకృత్యో" అనునట్లుగా మనస్సునకు గోచరంమ కుపోలానమే తరీరము గానున్నదో, దానికీ పరిపూర్ణపరిపూర్ణములను స్థాపించుగానే దూ అం గాని లేదు

2. తచ్చమం నమపాస్మన : మంగళవరమైన లెవము అనిగా పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమును ప్రసాదించుము అని అర్థము. పరిపూర్ణము తాను గానిది. కాను గాని దానిని వెళ్లు ఉపాసించవలయును.

అట్టి పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమునకు "మైశ్చీనతర తేవీలు" అని శ్రీకృష్ణదేవగీతంలో వారి కందార్థము. అత్యస్మనాన నిష్కలం క్షాననరులే యుగర తేవీలు. అట్లే వారి రిష్టాను. వారిలే సేవించవలసినది ఈ పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమే. సేవ లేక ఉపాసన అనుటకానే "సేవకస్మిన్" "సేవ సేవకుమ" లేక ఉపాస్యమస్మత్తు. ఉపాసన, ఉపాసకుడు అని ప్రాణిని సేవముగండున్నది ప్రాణుడు కాదు. "సేవం యదిచిదుపాసర" అని తెనాలిపాస్య ప్రపంచము. కనుక శ్రీకృష్ణదేవగీత ప్రభువులు త వ 32 "ఏయక లేక సేవించవగు" నున్నారు. ప్రవృత్తి వైకృత్య చూపమగు. కనుక దశకరీయ యందున్నది అపరిపూర్ణపరబ్రహ్మమే.

శ్రీ పూర్ణమేవ నిత్యం బలు భాగ్యేయో నిర్గుణం తదా

అంతర్ముఖాత్ సర్వం అభిలోయం సదాత్మకమ్ ॥

అందు చతురలై గాని అంతర్ముఖాత్మతని విష్ణులవలననే తెలి ప్రాకటమగును. ఈయన
నీశలు అంతర్ముఖాత్మలు చెప్పవలసివచ్చినాటికి అది పరిపూర్ణమందు ఘోరంకరతంత్రమాత్రము
వీలులేదు. ఎందుకనీ అదిగి కేవలముయో శ్రీకృష్ణవేదకేంద్రులవారు నేరినవి. ర.ద. ౪౫
రేనీయ కలిగెదప్పటం దానికి దళంబల యందు. తగియెనును పునె కామలంకరన్ మెల్లగా
తేనకలి యుకెనని లేకపోకకా" అంటూ దృష్టించి విధియున్నారు. ఏమిటను అనిగమించ
దాని వ్యాపక స్థానములందున్న పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమును సమాన్వితముతో విడుదల
వేడుచుటయే సమస్యకము. ఏమిట లేక నేనించుచుయే తదిపూర్ణమును గపాసించుట.
కనుక ఎదుర లేక నేనించుచుండుచు ఈ విషయమున్నము.

౩. నేతి నేతి నేతి వేషిత పూర్ణమువృత్తి :

అనిగా చరితము పరికారము పరికారము
కామలంకరములన్ని విధములగా చెప్పివేసివేయి అది పరిపూర్ణమందున్నది చెప్పవలసివ
చ్చును అనేకంగావలె. ముఖ "అనిగా అభిలోయం" అని తేనెవృత్తి అనిత్రోవచుగా
అనేవృత్తియందున్నది సూక్ష్మ మిథ్యామలు. పుష్కలములు. కాంతియనుముగా అనే
వ్యాపించియున్నది పక్కటికక్కడ పరిమిత రూపముతోనే యున్నది. తమనొప్పుతోనే
యూరినను దాని ప్రకారము కౌంక వేదకు విష్ణులని యుండునట్లుగా అనిగా అను నున్న
టక లేక యుండునను దాని విషయంపరము విషాదమనెదము. వ్యాపించి మిగిలయున్నది
పూర్ణముగా యున్నది. ఈ విషయకారమునకు మూలం అనియే కాని పరిపూర్ణముగా నున్న
పరిపూర్ణమందుకాదు. ప్రత్యక్ష పూర్ణమే నిరసారణము అట్టి కామలంకరములు కంటే
యేమి లేదని యితులుంటారు. ఈ కారణ భూమియు నిరసారణము కిచ్చ మనముకు గోచరమై
నేని పూర్ణమని యనే మియున్నది అట్టి అంతర్ముఖము అదల పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము
విష్ణుడు కానేరదు. కనుక దానిభూమియే ప్రత్యక్ష పూర్ణము అతద్వ్యాప్తి లక్షణమువే
యించుచుగనవే అంతర్ముఖ్య అక్షరమునగా "నేతి నేతి నేతి వేషితాత్" అనిగా నుండుచి-
అనికాదు అది కాదు అది కాదు. యిది ల మి అంటూ దామకామములన్నవేని విషయముగా
నేనించుచుగనవే అని ప్రత్యక్షపూర్ణమను అంగ్రహించి యుండు పరిపూర్ణమను. అనే తేనె
పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమని విధించుము.

**అవలంకార ముదాహారం పూర్ణాత్మక ముదాహారం
పూర్ణస్య పూర్ణమానాదు పూర్ణమేవావశిష్టతే**

॥౧.1

ప్రత్యక్షముగా కనెంచు ఈ పూర్ణమందుకని సేపు నేమి కించంబయి వేదేశ్వరంకరన్
పూర్ణముగా నున్నది. అవలంకారంపరము సదుక్తమవికముగా నున్న భాషించుము. పరనింత
పూర్ణము గానే యున్నది పూర్ణమను యిందే పూర్ణమును పాపంబుగా "మన్ను పుష్కల తన్నుకృం"
అనుచున్న ప్రత్యక్ష పూర్ణమే ఈ అగర్ని నేనించుచునే అయినో వున్నది. పరిపూర్ణముగా నున్న
పరిపూర్ణమే దామలంక.

వివరములు :

నేతివేషితములును, నిరసారణములు యుండు. నమనసప్రకారం ముండు నింది

నిందిత్యుడనై సూర్యసౌఖ్యభక్తః సుందరేన కలింపక చకిరితిగా నున్నాడే" అ చరిత్రాధ్యయ
సూర్యుడే తలయరాక పరాక్రమమా మన్నుచి

కాశ్యపాపమోగాగార్థ్య జగత్తుడందు కాలింపరావవమా దన్యే పరిమాత్య ఎంగారు
సగల భంగుల బాహుండు నల సంఖ్యార్థమూ నింపిండునుమనదే బుపయసు పు ర్థమ
గానే యున్నది విచారించి చూచగా ప్రత్యక్ష ఫాల్గునుగు ఈ జగత్తు కాలిం బ్రహ్మతోసపో
"యర్హ్యేషు ర్హ్యేషు" బని వ్యామింబా లేని సప్తమి అంబుకోపుకున్నది. పరాక్రమ
మన్నుకరిపూర్ణుల శ్రీమంచి నతన్నుకొంటు పోలి యుండును. కుమక దారికి పునిపాదార్థము
చరిత్రాధ్యయని పేరు పుట్టినది. అతర్హ్యార్థ్యుల బక్షమెంటే గామనికామనులకొరకొని నిశ్చేష్యతోస
కేమింపకదేలో ఆది ప్రత్యక్షఫాల్గునుగు అతికమంచి యుండు పరాక్రమార్థము. అదే కేవలం
పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము.

**బహీరం: స్వదాపూర్ణం పూర్ణకుంభోజితే యథా : అనగా సమేధ్రము గుండు
అంతర్మహిశ్చతర్హ్యార్థం జగతోష్ట తథాధ్యయం**

128

సముద్రపునీటి యందు ముగ్ధి యున్నకుంచు చానిలోపల: కెంబల: ఆలపల
విల్లవ్రమ పీచి పూర్ణముగా బాహించియుండుచిట్లుగానే పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము అగర్భ్యకు
లోపల వెలుపల గుంపి నిపిటికర్ తన్య: యున్నదనుట అనుభవానమే లోకుండ
నెక్కయముగానున్నది.

వివేకములు :

1. బహీరంతస్వదాపూర్ణం పూర్ణకుంభోజితే యథా : అనగా సమేధ్రము గుండు
కుంచుల ముందర పీచుధ్రము గుం బ తుండ లో లుచి వేచుకుపోగాక వెలుపల: అనుచింది
కుండకు అన్నిదిట్లు మురియు శ్రీంక పీచ లోనే ఒంటుల వ్యాపించియుండును. అట్లే
పరిపూర్ణము ఈ జగతికి లోపల బయల క్రిందిమోచి నిర్మలేకాల యుండు. నిర్మలాణానిండు
అది మధ్యాంతములు లేక నిండి నిలిచిత్వతనైయున్నది. మూల కెంబులకు మం వాస్తవోకుండ
వ్యాపించియున్నది దానిపట్టి చరిమిలి కేమి. ఎవల మెకలంకముగాయున్నది క్షత్రాస్తి
దానుతతక కర కేవల పరిపూర్ణ పరిపూర్ణమును వర్ణించిన విధము చూపవర్చగా యున్నది.

నగి ఏం నిర్మలే పు-పుంబు: స్మిక్తికీ జరమంబు స్మిన్తియెంపుర్ణులకు స్మిజన లేర
సకల వేదంబుల తాలంబు: నకల దన్యిపుట చుంపలమునక
ప్రాగ్జక్తింబుల పశ్చిమోత్తరము: నాల్కములలమెగ నమనుక్తిక
అవలమై నత్తుమై యాధ్యంత తోస్మమై పూర్ణమై బట్టబుఝాంబగాను
యేరమయుంబుడు చూర్చుంతి తోస్మయ: అట్టి పుస్మిత్తి కేవలాస్మ్య: గుండును

|| చరమ్య ||

ఈ భావమునే ప్రకృష్టనే కేవలంబాకు తమ కందార దర్శనము 194 క.చు||
పొంకున బలుకదాకను తలపోయుట మనిన మనిన పుంకుత మొప్పుచునే ముంబుగొప్ప
పుంపు లేకను . కలిగిన్నది లక్ష్మి బయలు: గవరామాయన్నా" . అది సెలవెప్పియున్నాడు.
అనగా పరిపూర్ణపరిపూర్ణ పరిపూర్ణములకు గాని. లక్ష్మలకృతములకు గాని అందునట్టిది
గాను. మేలు గ్రుచ్చుటకు కూడ పుంబులేక అంతల సెంటి నిండినట్టికొచ్చి పుస్మిన్ అదే
ప్రచారముగంధతా మొకటికే సకల భేదముల యుండుంతగా సెండున్న దేమిగో వేరిపూర్ణము"
అన్నాడు అంటే పరిపూర్ణము పరిపూర్ణమే అంటే వెలుపల అంతల నిండి పరిపూర్ణమే.

వ్యవహారికానుభవము

2. అంతర్జాతీయ తహవీర్లం జగతోష్ఠి తథాపూర్ణం : అగస్త్యునకు: తోవల నొంపల
పరిష్కారము నరమగా నున్నదిగాని యిది మరలనైనను. శ్రీకృష్ణునిసంపదల వారు ఈ భావమున
147 వేదము "పి పరిష్కారక్షేమేతి" తోవల వెలివించి యుండును. తోవము లేకకర్. అ
పరిష్కారము జగతకి. తోవల వెలివించుచువాని. తోనే పుష్కరిచివా. పై తెలివెప్పిలేని
వెళ్ళుచువా. యీ పూర్వోపాధి. పై ప్రపంచలేఖన రూపము. బీదవాళ్ళు. మోషట్టినె".
అనగా అదివల మరలను పరిష్కారము నేరలగుల వాదాన్యులవరముల గెదగో అతహవీర్లం
అత్యు. యెక్కు తోవల వెలివించి వెలివించుచు. ఈ దోవము అగస్త్యులు చేసిన. కనుక
కీ. రూపము నాచుచు. ప్రయులు గలవని యెక్కడనుగి కేంద్రానికము. ఈ భావము
అనక గెదగోవచ్చును అందుగలదు.

యన్మృతేంద్రాణాంకాన్తాన్తీ కేవలీ దంత: కియచ్చుక
యన్మృతేంద్రం భవందంనా ప్రస్తావాత్క నేనుకము: ।

అనగా అన్మృతంకమునె వ్యవహారము లేన భవందంనానే కిచ్చుగల లేక అర్హిష్కాన్త
పరిష్కారము అనల పరిష్కారక్షేమేతివచ్చుచుని వెళ్ళుచుచు: అందుకు కుండేచుము లేకకర్
అందు.

3. పుష్కరి : వ్యవం అనగా అగస్త్యో లేబో అనీ అనమోవము లేకుండ నిశ్చయముగా
నున్నదని అర్థము. అంటే పరిష్కారము అగస్త్యో లేబో యనె అనమోవము లేకుండ
నిశ్చయముగా వ్యవం అనమోవముచుచుకొనుటను.

స్వప్నార్థా వ్యతిరేకేన జీవన్ముక్త్యా మయంజగత్
నాస్తి మాయా నీవాబ్రహ్మ నాస్తిహాస్తి ఏఫీయతే

112 ।

వినుచు: స్వప్నార్థమనకు జీవన్ముక్త్యానే అగస్త్య వ్యతిరేకము అనెద. మాయ
లేదు. స్వప్నము ప్రమాణమనెదని వ్యతిరేకమునకు వెలెని మానవులుము లేకులేదని
వెళ్ళుచునెద.

పీఠరములు :

1. స్వప్నార్థ వ్యతిరేకేన జీవన్ముక్త్యా మయం జగత్ : జీవన్ముక్త్యామతో లూపిన
అగస్త్య స్వప్నార్థమునకు వ్యతిరేకము కాదు. అయల పూర్ణము అనగా వెలువించి యున్నదని
అర్థము. దేనిని నిండకొని యున్నదని అనగా తన అవరణ నొందకీ పూర్ణా సింధుకాన్
యున్నది. అనెప్పుడు భావనలగులన్నియు ఆ యెరిక యెక్కు అవరణ యుండంబుటలే వాని
యన్నెదీ అనెప్పుడు అనమోవం యుండు అ యెరిక పూర్ణమై యున్నవేనా. తన యావరణ
మనె అర్థముగా "నూనాలో నుచుచున" అని వెళ్ళుచుచున్నా అని కొం వెలియున్నది
నున్నదనెద నేమిగూ నక్షత్రానుల ప్రకాశనెంత గొప్పదనె అని అన్నెయూ నిక వెలి కనిగ
యున్నదని విశ్వాసలాక్షణం వెళ్ళుచున్నది అనెప్పుడు వాటి వాటి స్థానములలో పూర్ణమే.
అనెద జీవన్ముక్త్యామనె అగస్త్య పూర్ణమునకు వ్యతిరేకము కాదు వెళ్ళుచున్నా.

2. జీవన్ముక్త్యామయం జగత్ : అనగా జీవన్ముక్త్యామతో కూడదే ప్రమాణము యని
అర్థము. "సో = కామయత బహువ్యర్థం ప్రజాయేయేతి" అనగా తానె అనెకము రావలెనె.

పరమాన్న కోరను. అట్టి సోదర మిత్రులను ఆ సంకల్ప మిహారము మొనరుచు నాచును
 ఎట్ల జేసినామో అందుకే గుడియే అపవ్యాసము చెందినది. "తత్త్వస్త్వై తమోనాను ప్రాపకతో"
 వాని స్వభవం అయిన నీవును వాని ముందుగానే వేరే మాటయిగా అనుభవించును. అనినాడు.
 ఈ విధముగా జీవకోటి జీవజన్మల అందఱే బ్రహ్మజ్ఞులు జీవేత్సర జగత్తుగా నుండును. మరియు
 జగత్సంకలము బ్రహ్మజ్ఞులు. మాయ అభివృద్ధి చెందినో తత్త్వబ్రహ్మజ్ఞులు నోపాభివృద్ధి జీవేత్సర
 వాడుమొదలు చెందినానున్నవని నిర్ణయమొచ్చింది. కనుక జీవేత్సర బ్రహ్మజ్ఞులు పారమార్థిక
 లేదను మృగ్యము. కనుకనే "జీవేత్సరైవో వాచయి" అనగా జీవేత్సర జగత్తు బ్రహ్మజ్ఞులు
 అంతరము కావని అర్థమవుతుంది చెప్పవచ్చును. ఈ జీవేత్సర జగత్తు నందు భూమ్య ఆ రుదము,
 అగ్నిత్య కాభ్యగుణా సువృత రారణరూపముగా సుష్ణ బ్రహ్మజ్ఞులు కార్యరూపముగా నున్న
 కనుకలక్షణు లెజీకవే తమ తమ ప్రాచీనములను భిన్నముగా నున్నవని చెప్పవచ్చును.

3. వాస్తవికత : అనగా మాయావిద్య అర్థము. శ్రీ గణానంద వేదవేదము
 తానుచంద్రవాదముగాను మాయావిద్యగాను గూర్చి విశిష్టాక్షరరచనము నందు యిట్లు
 చెప్పినాడు. "శుద్ధ బ్రహ్మజ్ఞులు అక్షయములగును. యుగం వారినే అభవించుటగా,
 అనగా సునిగు తరచునుండును నొక యనిర్వచనీయమగు అనగా అననిర్వచనీయ
 స్వభావములకు ఏలవారి విచిత్ర వస్తుభవనకు మాత్రం అని చెప్పు. చరిత్రమాటాచిలో
 లో. వాస్తవ్య నన్నాస్త్వ భవంత్యైవో. భిన్నాస్త్వ తిన్నాస్త్వ భవంత్యైవో. సామాన్య సుంకా
 స్వభవంత్యైవో. సహజ్యైవో నిర్వచనీయమాహి. యని వాచివారు. అది మాత్రం అనాది
 యనియు సాంతమనియు చెప్పవచ్చును. ఎట్లనగా మాయకు శుద్ధమును చిర్రుకారమును
 అని బ్రహ్మజ్ఞులనుండు వాని మాయకార్యముల జీవేత్సర అగమములందువారి అభివృద్ధి చెప్పవల
 విలక్షణము.

అత్వత్వలేనది గురుక అనాది యని చెప్పవచ్చును. కాని బ్రహ్మజ్ఞులముచే
 అభివృద్ధియును. తమకే మాయకు మాయము అంతయుగలదు.

ఈ మాయ సర్వము అగ్నిత్య మాత్రం కాదు. బ్రహ్మజ్ఞులముచే అభివృద్ధియును
 గురుక వివాదా వాస్తవ్యైవ నిర్వచనీయము కాదు.

అభివృద్ధియును అంతరము మాయకార్యము ప్రకటనయునుచే అభివృద్ధియును
 చెప్పవలయును.

బ్రహ్మజ్ఞులును అక్షయములగుననియు యుండును కానన బ్రహ్మజ్ఞులు కంటే అది భిన్నముని
 జన్మకాదు. బ్రహ్మజ్ఞులును మనకుం తమకుచేయుదును అభివృద్ధియును అంతరము. దీనిము
 కంటే వీరే ప్రకాశము చెప్పవచ్చు గాని అభివృద్ధియు గాని అభివృద్ధియు యిట్లు బ్రహ్మజ్ఞులు కంటే
 మాయ భిన్నములగునని చెప్పవచ్చును. అభివృద్ధియును చెప్పవచ్చును.

దీనిముచున్న అంతులేనదియు ఈ మాయ సామయికము కాదు. నిరంతరము
 కాదు. నేనేని యందు తృప్తిమాత్రము గాను ఈత్వముని యందు సమస్తీ రూపముగాను
 యున్నందున దీనినే తృప్తి అని గాని సమస్తీయుని గాని చెప్పవచ్చును. కాని సర్వజ్ఞులముల
 గానే అయివున్నది. గురుక మాయ అనిర్వచనీయమును కుంకలం అభివృద్ధియును

మాయా కార్యములు మార మెట్లయి కనుక యా మా సా మాత్రం అనగా మేర
 లేనినో అది మాయామని నిర్వచనము చేసి యున్నాను. కనుక నాస్తి మాత్రం యని

యగుట వెళ్లబడినది.

4. సదాబ్రహ్మ వాస్తవాన్ని పర్యాయితే : విద్యార్థుడు బ్రహ్మము భవించు సెందు పర్యాయములు జన్మించినది. ఎందుకనగా బ్రహ్మము (పరమ) భవించు దృఢ ధర్మం పరిష్కారము సాధించినను బ్రహ్మలోని వెళ్ల కెలునుకొనవచ్చు.

స్వస్థి అంతయు (భవము) పూర్ణముగా పుట్టివచ్చినది బ్రహ్మము మరల జనాభ్యుత్పత్తి అని చెప్పవచ్చును. ఎవరికెళ్లారు ది.సి శివోపనిషదులో చదివినంతయూ వ్రేళ్ళు వ్రేలికేంద్రులవారి భాషలో "నగు" అనగా జనాభ్యుత్పత్తి. జనాభ్యుత్పత్తి అయిపుట్టినది ఈ విశ్వములో భందాభందమగు పన్నుజాతములవల్ల వేర్పడితగా తొలగిపోయినను. "నిరపేక్షాచిత్తీయంబ్రహ్మ" "ప్రచ్ఛాద్యం విశ్వమిదం పరిష్కం" "సర్వం భర్తృం బ్రహ్మ" అని చెప్పిన వానా వెదములుగా తెప్పించినది. నూతుకు నుగొక నిర్లసనము ప్రతారము "మీయతే అవేవ యతి మాయ" అనగా మాయ లేక ప్రకృతి పరిణామాలు చెంది జగద్రూపము ఏర్పాదించినప్పుడు ఆ జగత్తు సందర్భ పర్యాయములు బ్రహ్మపర్యాయము. మరల ప్రమాదములేక మరల ప్రమాదము ఏర్పడుచున్నది. బ్రహ్మప్రమాదములో నున్నా అది విడిచి పోయి. స్వస్థి భార్యము మాయకే ప్రమాదములేదు. వారి స్వస్థి యనుభవము ఆ మాయ లే అనేక మరలముల నుపాదించుచున్నది. అపేక్షయని చెప్పినది బ్రహ్మ పర్యాయమును మరలించిన జగద్రూపములలోనికి తెప్పించుచున్నది. "సర్వం భర్తృం బ్రహ్మ" అనగా బ్రహ్మముయే. కనుక విస్తరితం బ్రహ్మ కూడ బ్రహ్మ భార్యయే అది ఆ బ్రహ్మలోకి యగుమాయ బ్రహ్మమును ఒక అవధిలోనికి తెచ్చి చూపుచున్నది. అంతేగాక మాయ బ్రహ్మములు తొప్పు తొరుగువలె వున్నవైక రూపము. సర్వస్వసర్వములు అవశ్యములు. జనాభ్యుత్పత్తిలు కావున మాయ బ్రహ్మములు వాస్తవిక యని భావించుటకు రెండో ప్రకారములు జన్మించినవి.

పుణాది బ్రహ్మపర్వతము తార్యవారణములను తెప్పించుట తొకప్పుడు గాని బ్రహ్మను తారణము గానారు. కనుక దానికి మూలము చెప్పారు: నూతును పో పన్నువు పన్నుమెట్లగు? అట్టిదికి నూత పన్నువు బ్రహ్మమునుకే నీజములేనని తేలింది. కనుక ఆ బ్రహ్మము పన్ను పన్ను కావాలను. కనుక విచ్చియే.

**పూర్ణాత్కార్యతరం పూర్ణం పూర్ణాత్కార్య ప్రకాశతే
పూర్ణేన పూర్ణితంసర్వం స్థితంపూర్ణేన పూర్ణిభః** 1101

చిరపూర్ణపరమాత్మాయే పూర్ణము కంటే పూర్ణమైతే దాని కంటెను అన్నముగా నున్నది. పూర్ణము పూర్ణము కంటెనే ప్రకాశించుచున్నది. సర్వము పూర్ణము తోనే నెంచి యున్నది. పూర్ణముతోనే పూర్ణించవలెయున్నది.

వివరములు :

1. పూర్ణాత్కార్యతరం పూర్ణం : చిరపూర్ణపరమాత్మాయే పూర్ణము కంటే పూర్ణమైతే దాని కంటె అన్నముగా పూర్ణమైయున్నది. అనగా మనకు తెలియజేచు విద్యాకారమును పరపూర్ణము విశ్వగమమును, వికాశితమును అయి పూర్ణముగా పన్నువు యొక్క తొలల వెలుపల అకాశము నుండి సర్వస్వాభివృద్ధి నిండుకొని యున్న చివరి వలతులందురు. దీనిని ప్రకృత్యకార్యమని చెప్పవచ్చును. పరమముగా అంతా నిందుకొని యున్నట్లు గానవచ్చుచు

విదవనాభిలంఘనం నీకు ఎల్లదేబి జగ్గె పూర్ణముగా గావనవ్యవసయ విదవ తున్నము
 నికలలేకములంబు నింక యున్నట్లు గానును నిజముగా నింకీయే లేదు. ప్రకృత్యనుగా
 గూర్చి సర్వభ్రములు భూమికుంటే ఎన్నో రేణు లిగులగా గావనమును వి. కాని యాధారముగా
 ఉచితే పట్టు కెన్నవై యున్నాను. కాస్త్రాక్షణ అక్షర ప్రమాణములను అనుకరించడమే. ఇట్లే
 ప్రకృత్య పూర్ణము అయిన నింకయున్నట్లు వానవిష్ణువా మననిలియవైయున్నది. గాతులు,
 కలంకేక ము సమృద్ధి మన మాత్రము కేవలము వేదపూర్ణవిద్రావ్యాన నికల దేవాలయంబు
 సమగ్ర చర్మభిలంఘనం నింక పూర్ణమైనున్నది. ప్రకృత్య పూర్ణమనగా అయిన మొదట కుంటే
 పరిశ్రమను పరిపూర్ణమనగాను పూర్ణమై యున్నది. అదిగా కర్మము పూర్ణముతో
 నింకయున్నది.

2. పూర్ణాత్మార్థ ప్రకాశతే : పూర్ణాత్మార్థమై అత్యంత ప్రకాశంబునున్నది అర్థము.
 పూర్ణము అనగా నింకకున్న యున్నదని అర్థము. గెంకె నింకకున్న యున్నదంటే ఈ
 అనగాయను నందలి పూర్ణగా నింకకున్న యున్నది. ప్రకృత్యం బాలయజ్ఞయము అ మొదల
 యున్న అవరణ యంబులను అని. మన్నెటి వాస్తవ్యంబులను అందు ఆ యెరుగునై
 పూర్ణమైయున్నది.

సర్వమునకు నిజములుగాని నిర్వచనీయములను ప్రకాశించుచేయుచున్నది పూర్ణాత్మ
 పూర్ణముగానున్న పరిపూర్ణమే (జ్ఞానమే). దానిని ప్రకాశించుచేయునది మనోకలలేదు. కానికా
 స్మయం ప్రకాశమువారు. తన్ను లాగు ప్రకాశించునకావలయు గాక తనవలెనున్నది.
 అదిగా కానే అయిన సమస్తమును ప్రకాశించుచేయును. అందుకు కీచమే వృష్టింకము.
 అని తనమే చూచుకొనుటయే గాక ఈ ప్రకాశనింకము కుండున్న సమస్తమును ఏవమెట్లు
 మామనో అభేదం తెలియజేయును. సర్వమును సురైదీగిని యెగులనే దానిని జ్ఞానమని,
 ఈ జ్ఞానమనేత తనను అనే (అనిగా తన అననేగమున) ప్రకాశించునకావలయున్నట్లు జ్ఞేయమని
 నిలుచునును. సర్వమును ప్రకాశించెయిం తర్కమగుటనే దానిని జ్ఞాన యని తెలుపును.
 సర్వము ప్రకాశసర్వరూపమే అదే పూర్ణాత్మార్థమై స్వయం ప్రకాశమై ఈ అనరంకము
 గుండున యున్నవారే సర్వజీవి ప్రకాశించెయింబున్నది. జ్ఞాత, జ్ఞాన, జ్ఞేయములు గానక
 పరిపూర్ణమనగాను స్వయం ప్రకాశమననది. అనరంకమనగా ప్రకాశించుచేయును.

3. పూర్ణేన పూరితం సర్వంస్థితం పూర్ణేన పూరితం : అర్థము పూర్ణముతోని
 నిండియున్నది. పూర్ణములోనే పూర్ణించునది యాస్థానంబు అర్థము. అదిగా అర్థంబా పరిపూర్ణ
 మయమని తెచ్చుచేయును. పరిపూర్ణ నిర్వచనము సురైదీగిని శ్రీ తిమరాకుడికిగుల వారు
 పరిపూర్ణమును శ్రీంక విభముగా నివరించెయింబున్నది.

“పట్టినది : దానినీ. కావలెకడగెనిది. సకా దేకల యందు మొదలుకొనలేక,
 వలించక, ఒక్క తీరుగా ననకు తానే స్వతంత్రమయియున్నది. ఇన్నిటి యందు నిండి
 నిలిచిఉండునట్లును. మరొక శ్రీకృష్ణదేశికేంద్రము వారు “సంకాత మొకగిని సకల
 దేవములంగాలు యుండు తాళ నింకన్నదితో పరిపూర్ణము” అని “అయిన వాక్యతీ
 నుండు బ్రహ్మాండమణో” అని తెలిపియున్నారు. పరిపూర్ణసర్వపూర్ణం విష్ణుదేవ.
 దేవయందు లేదు? అంది అది దేవదేవంబు లేదని నిర్ణయము. మొదట నిజమున తోచుచే
 వాని అన్నిటి వాస్తవ్యంబులనును పరిపూర్ణమనగాను నిండి యున్నది.

పరిపూర్ణపరాకాశం దేహమంతః స్థితం బహిః
 ఆదిపూర్ణం చాంత్యపూర్ణం మధ్యపూర్ణం సపూర్ణకమే ౧౨౧
 ఆర్జుణతపూర్ణమచలం పూర్ణమయ్యప శిష్యతే
 పరిపూర్ణపరాకాశే నిరాకాశాపరీప్యతే ౧౨౨

పరిపూర్ణ పరాకాశమైన ఆత్మ (నిరంక) దేహమనయి భీతక బెలువల వ్యాపించియున్నది. అచలము (నామ కానంగా మన పుష్కలస్థానాంతిలో) ఆదిపూర్ణం, మధ్య పూర్ణము, అంత్యపూర్ణము, సపూర్ణకముగా, అర్జుణం పూర్ణమయ్యమై యున్నది. పరిపూర్ణమైన పరాకాశము నిరాకాశమై (పరిపూర్ణకమయ్యమే) కనిపించుచున్నది.

వివరములు :

1. పరిపూర్ణపరాకాశం : అనగా సుపూర్ణముగా నిండిన నిరాకాశము. పరిపూర్ణ పరాకాశముగా అకాశమునకు పరిధిగల శ్రేష్ఠమై గొప్పదైనది పరాకాశము అని అర్థము. అకాశము అన్నగా అనే పుట్టివది. ఈ విషయమునే శ్రీ బిరుదులూ నరసింహాచార్యుగారు తమ భద్రాచలీయ శతకము సంఖ్య 7. నీ! అశ్విమంధున పక మాకాశమచయంగి అకాశమం చనిలంబు బుట్టె... అని తల పలికినారు. కావని అకాశమునకు పరమైనది అశ్విమంధుని, పరిపూర్ణపరాకాశమని అన్న లేక పరమార్థి యని అర్థము గ్రహించవలయును. ఈ పరాకాశాని అద్వితీక అర్చిష్ఠానమని, అచలమైనది, అంతఃకరణమపై ప్రభావము లావును. శ్రీ అచలమై యమానంద బ్రాహ్మణ రాజయోగి గారు తమ నిఘంటులో భద్రాచలము సంఖ్య. పుష్కలీకయము ఇచ్చింప నిర్ణయమునందు నిరాకాశమును ఉత్తమంబునుభవదనీ, స్వయం ప్రకాశమని, చేతన బ్రహ్మానుని చెప్పియున్నారు.

2. దేహమంతః స్థితం బహిః : పరాకాశము (వేదవైఖ్యానము) కూడ పూర్ణముగా నుండి దేహమునకు లోపల వెలువల వ్యాపించియున్నది. అర్థము. అర్థమేకగతమై యున్నదని వీధాత్రిరామేశతక గ్రంథ లుక్కు వివరించుచున్నారు.

అన నీ భరణిలో తలలంబు ప్రాచయంపినదియె యాచలంబును దహనుతితి ।
 నానెమో చరియించు నవనీత మున్నెకై పుష్కమంధున గుభనమున్నయట్లు ।
 రులట్లు పలకుండు రుపంబు గలిగిన భంగి నీలగుండున్నట్టి నూలు భంగి ।
 అరదోండుల వానిమందవేన లేత యాపిక వాక్యంబున్న యాచలమనీతి ।
 అనల అగణింబు నకల దేహాచలంబును సంపీయివ్యాప్త యారీతి నిజమనాను
 ౧౨౩వ్యా. అనగా పరమాత్మ దేహమందరు నిఘంటు లోపల నిండుగా నిండియున్నది.

3. ఆదిపూర్ణం చాంత్య పూర్ణం మధ్యపూర్ణం సపూర్ణకమే : పరాకాశము అని అర్థమున, మధ్యలో పూర్ణమనగా పట్టించియున్నట్లే గడువించును. అది అనగా మొదటిది అనీ, కాలంపన్నవని అర్థము. పరమాత్మ మొట్ట మొదటిదై న్న స్థిరంబునకే కాకల మొట్ట యున్నది. కొంతమ లోకమ పన్నునకు అది మధ్య అంశములుండును. ఇచ్చింప గొప్పగానే పెక్కు స్వరూపము. "అభోరకీయానీ మహాలో మహాయానీ" అని లోన్నుచు. అన్న స్వరూపము మిగత మహాత్మనూజమై అదియు నొక క్రమాణమవ కలిగి యున్నది. అది అంతల వెంకట మందునదే గాని అంతలా లేదు. మిగత పెద్ద ఆదర్శధర్మానా దానికి మితి లాఘా వుండనే వుండును. గనక వానికి మొదలు యది ఉన్నది. అది అనేది వుండే. అంతమా

పురుషుడు. అట్లు పరమాత్మ అర్పిత పూర్ణముగా అంశములో పూర్ణముగా, వస్తులో పూర్ణముగా మంచి పూర్తిగా పూర్ణముగా మనస్సు అర్పణతనములన్న వస్తువు లాత్మతము కాదు. అదిపూర్ణాంత రహితమైంది దొడ్డు పరిపూర్ణపరిపూర్ణమైంది. ఏమిటిపరమాత్మ అలాత్మతవలన. అహంపదార్థము పరిపూర్ణమందు అనిపించు తోటి మతాత్మతలను ఆ అహం లేకుండు సోపదున్నది. తమన వానికి అదిమద్యంతలములున్నవని తెలుపక అప్పుడు దోత అత్త అహం పూర్ణముగా అంశములో పూర్ణముగా ముగ్ధములు అర్పణ రూప పూర్ణముగా యింపి పరిపూర్ణముగా ముగ్ధులు.

పరాకాశము ఉత్తమ పురుషుడు. స్వస్థికి పూర్ణము తోపించి అది మూలము మనము తెప్పించును. అది అహం ముదయించేటి వరకు అది అహం పరిపూర్ణపరిపూర్ణమైంది. పున్నది తదా అనియు "నేరీని తెనుక రదా" అని స్వీకృత్యనే రిశంధులవారపాడు. అనుక పరాకాశము (యెరుం) ముగ్ధులనే తోలినది మతి ముగ్ధులనే తోపుదున్నది. పున్న ముద్రాహింపాని పరిపూర్ణమందు తోవలసిన అది (మొదటి) పున్నపు యెరుని అది వేకమన్నవై "నెను అనేకం పులి" అయి చిట్ట అనేక మార్పులు అంది దానాత్మములకు లారావై. అమరూపాత్మక విశుదాపము చేపించినది.

4. అర్పణత పూర్ణమనలం : పరాకాశముని పున్నుడు తెగన్నపూర్ణము స్వస్థికి పూర్ణము తాను వానెన స్థితిలో అహం పరపూర్ణ స్వరూపముగా మున్నప్పుడు చలనము లేక అవల స్థితిలో మందము స్వస్థికామన కలుగుటయే అందు చలనమైర్పడి ఈ కీచేతన అర్పణ మనది విశాకారమైనది. అస్థితిలో ఈ చిత్తాకారము (లేక నలనము) కీచరూపములో యుండుట చిట్ట అవల స్థితిలో యున్నది. ముద్దులో స్వస్థి యెక్కడి కంసము కలిగినది. అంశములో ఈ కీచేతన అర్పణం తోభావము తెలి ఆహం ప్రభుమనంసంసము ఆ అంశములో పేరినప్పుడు ముగ్ధ అంశరూపము చేపించినది. తెప్పించును. ఈ విధముగా అదిలో అవల రూపములో ఉన్నది, ముగ్ధ అంశమైర్పడి ఏకాకారమైపోయి, అంశములో అహం ప్రభుమనంసంసము వచ్చుటి నుండి అచిత్తమింకినది అప్పుడు ఏకనది. అంటే అర్పణతముఅందు అంశముగా మున్నది.

5. పూర్ణమయ్యవచిష్టతే పరిపూర్ణపరాకాశే నిరాకాశావచిష్టతే : అహం పరిపూర్ణపరాకాశము నిరాకాశమైంది యిది పరిపూర్ణపరాకాశమే నేపించినది ముగ్ధము. పరాకాశము అహం నిరుని నిరుకను తెనెరుచయన్నాడు. ఎండుకనిగా అరిపూర్ణ పరిపూర్ణమగుండు ఈ పుకకు నిలిచి అంశమిప్పావము లేదు. అట్టిచిరుకు నేపేలేదని గురు వాక్యముద్వారా త్పద మున్నునే, అప్పుడు పరాకాశం నిరాకాశమగును. అహం ఎండు లేకుండుపోతును. ఎండు తహితమందే పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము స్వస్థికిము. పరాకాశము నిరాకాశముయింపప్పుడు మిగిలేది పరిపూర్ణపరిపూర్ణము.

భావవాగ్జ్ఞానందమద్రాహ్మం ద్రష్టవర్తన వర్తితమ్
ఉత్పూర్ణంనిరాధారం పూర్ణాత్మార్థం పరాత్పరమ్ 1000

అదిపూర్ణపరిపూర్ణము భావము లేక వాక్కులేత తలయవారిజ్ఞేయిస్తుంది. అట్లు (మామయాది) దర్శన (మాపు) తూన్యమైనది. సర్వజ్ఞైక పూర్ణము నిరాధారమైవది. అది పూర్ణము కంటే పూర్ణమైనది. పరమంకంటే పరమైనది.

పదకములు :

1. భావనాగ్రాహ్యమే గ్రాహ్యం : అనగా చిట్టాళ్ల పంజాబ్ములు భావము లేక, వాచ్యులైన నెలమికానిదై యున్నవ. అది భావనాగ్రాహ్యమోదరమై యున్నది భావము అనగా నలంపి. ఇదోపని మనో గ్రాహ్య గ్రాహ్యము. విశేషార్థములలో తే-అర్థములు (అనితి) విశేషార్థముల వ్యాఖ్యములను వాచ్యులవారులు. విశేషము అనితి లేక వ్యాఖ్యములన్నియు అభావ పదార్థములు. అవల వాచ్యము. దెగిన. వాక్యములను గ్రాహ్యము కాదు. అనితి అవల పరిభాషణకర్తవ్యము. ఈ భావమునే గ్రాహ్యమేకేంద్రము వారు 34 వ పం. పలుకున వలయుగా రాకము. తలపోయిదమనన ముదిరే దగులక మొప్పువన. ములుగుల్ల సులభ లేకను. వేదగుమ్మిట్ అర్థములు. గదరాకామయ్యా. అని. అనితి యున్నారు. అనగా తదివ్యాఖ్యపరమవ్యాఖ్యల వాచ్య గ్రాహ్యములకు, అందునల్లది గాదు. అర్థములన్నియులుగా ముఖ్య అనితి అనితియనుమనన ముదిరేక వాచ్యపరమ. అనగా మనోగ్రాహ్య అనితి ముఖ్యమనన వ్యాఖ్యలను విందుకు వాచ్యముగాయిన పరిభాషణ కర్తవ్యములను గ్రాహ్యము లేకని. దాచియు లేనిదానిని వ్యాఖ్య చేయుటకు గ్రాహ్యముగాదు. పరిభాషణ పరిభాషణములకు వాచ్య అనితియనుమనన ముదిరేకము. అనితియనుమననము. కింది మనము లేకనుమనన వాచ్యము.

కేవలగ్రాహ్యము నుండి ఈ నిమిషమును "సతత వక్ష్యవృత్తి. సుఖాగ్రాహ్య నిమిషము కమిష్టో నిమిషోపియో యము తదితర విషయవృత్తి కేవలమితి వాచ్య అనితిగా ము యితుకును సుఖాగ్రాహ్య యేవవ్యాఖ్యక కర్తవీ" అనగా వాచ్యము అనితి. ముఖ్యము కంటికి అందము; భావమునకు కూడ తెలియరానిదేదో. అది తెలుసుకొనికొనుట. తెలియదా? వాని కంటిను లేదా ముద్దాని. భాషాముల వ్యాఖ్య తెలుసుకొని గ్రాహ్యముకమితి కింది.

కులం . యతోవాచో నివృత్తం తే అప్రాప్య మనసా సహా. త్రైలింగ్యం నివృత్తం

అనగా మనము వాక్య మనన తెలుసుకొనుటకు అనేమిదనుమై మొదలు మనము అది పరిభాషణపరమము.

ఇది తెలుసుకొనుటకు గ్రాహ్యం అనితి. వి. స్థూపా అనిత ముఖ్యో-వ్యాఖ్య రథం అనునవియు. కథోపనిత్ 2-3 12. అనగా వాక్య మనము. కులకు స్థాపించుకొను. అప్పుడు అని వ్యాఖ్యకు ఏనా ముఖ్యం అనిగా వాని యనుమదికాకాదు.

2. వ్రస్త్య వ్రస్త్య వ్రస్త్యతమ్ : పరిభాషణకర్తవ్యాఖ్యల వ్రస్త్య (మామనాడు) దర్శన

(యాప్త) కేవల విడి కనకంనుమననలో అది అనితియ వ్రస్త్యము. భావనాగ్రాహ్య తెలుసుకొను నున్నది యో అని భక్తియు అదియే వ్రస్త్యము. కేవలం వ్రాసిన నానక పుస్తకము వ్రస్త్యే, పుస్తకే. సర్వకాల, సర్వవిషయములందు పరిభాషణముగా నుండి మొక్కలాలో నూని అనితి అనితి. సర్వాభిప్రాయములను వ్రస్త్య తెలుసుకొనుటకు వ్రస్త్య ముఖ్యము అనితియందుకు. వ్రస్త్య మూలం అనితియందుకు వ్రస్త్యము. గ్రాహ్యం మనోగ్రాహ్యమున వాని యనుమ ప్రవేశించి అను మొదలవచ్చు అభిప్రాయమునలదును.

వ్రస్త్యము వ్రస్త్యము. సంపత్తయము తెలిసి. నిర్మలయము వ్రస్త్యము అనితియ వోధయనిము. వ్రస్త్య మననం. వ్రస్త్యయము మానోగ్రాహ్యమై అనితియ. వ్రస్త్యయమువ్రస్త్య అ పరిభాషణమును వ్రస్త్యు అని వ్రస్త్యయము గ్రాహ్యమై. అనగా సత్య, కీర్తి అనితియలే

అనగా కవచాలిని ధరిస్తూ జ్ఞానము గలుగుట అనీమాత్ర ప్రమాణమునబడును.

ఈ అనుమాన ప్రమాణమును మూడు విధములు .

1) పూర్వకం (2) శేషవల్ల (3) సామాన్యతోన్మత్తము.

అ) పూర్వకం : కారణమును బాధి వార్యులగు మూలములను బాధించి ప్రేమించుటవలన వార్యులను సమగ్రము. వరుణ మునక వివాహము బాధి పాపిని నిర్మలము చేయుట వలనామామును చూచి కుందాన నిర్మలమును చేయుట. ఈ మూడు నిర్మలములు పూర్వకమునా. అనుబంధములు.

అ) శేషవల్ల : వార్యులను చూచి కారణ జ్ఞానమాలించుట బాధించి ప్రేమించుటను చూచి వార్యులను, కుంభానిని. మాన కుంభి నిర్మలము. నిర్మలమును బాధి పూర్వకం కర్మ నిర్మలము మొనరుట ఈ ప్రసిద్ధి పద్ధతులు శేషవల్లమున నిర్మలములు తెలియవచ్చును.

అ) సామాన్యతోన్మత్తము : బాధి గుంటి బయట దేవనిదే ఇది దోచికి వోచెనని నిర్మలము సామాన్యతోన్మత్తము.

2) ఉపమాన ప్రమాణ నిర్మలము : బాధించుట అర్థము చూచి కర్మచే గుంటి అర్థ తెలియవచ్చుగా గుంటును నిర్మలము, ఉపమాన ప్రమాణ మొనరుట.

3) శక్తిప్రమాణము : చూచార పదార్థాన్ని గుంటును కలిగించుట శక్తి ప్రమాణ మొనరుట.

4) అధానితి నిర్మలము : నీచము బుద్ధిలో వర్తనలు బాధించుట కారణమునా కార్యము గలుగుట అధానితి ప్రమాణ మొనరుట.

పై పేర్కొన ప్రమాణములలో వేటికీ కూడ నిరపూర్ణ పరమాత్మను తెలియవచ్చును. కనక దాసిని అప్రమాణ మొనరుట.

2. జాపంగీకృతము : జాపంగీకృతముగా భావించి, పొనగించి. పొనగను తెలియని అర్థము. పుష్కలపరమాత్మము బేసిలో కూడుకొని లేదు. అది వికలక అభిప్రాయ గలది నిరపేయినిని ఇకామును పుష్కల పుష్కల వాచ్యోన్మత్తమును అర్థము బాధించి తెలియవచ్చును. ముష్కలముగాని పుష్కలముగాని అంతుక వానిచే యివిధముగాని పొనగము తెలియ అంతుకై యిష్కలముగాని పుష్కలపరమాత్మము అర్థిత వాచ్యోన్మత్తమును అర్థించి తెలియవచ్చును. అది కనక దాసిని అర్థమును మొనరుట మొనరుట. ప్రపంచమును గుంటి తెలియని తెలియవచ్చును పుష్కలమును ప్రపంచము తెలియ వాచ్యోన్మత్తము (సోకలతో) కర్మలు తెలియ. పుష్కలపరమాత్మము యెచుకీ భేదనే గుర్తించును అధానితి మొనరుకొని అ విధములు లేమొనరు తెలియ వచ్చును. అనగా పుష్కలకేక మొనరుట.

విరుక లేనే లేదని నిమిత్త కర్మ ప్రకృతి పోల్చుటను ప్రకృతిగాని. కర్మ చేయు ప్రకృతిగాని లేదు అర్థితే నమ్మకము కలగలదు అనగా కర్మముగాని. విష్కలము మొనరుకొనుట నీచ లేనే లేదని గట్టిగా తెలియవచ్చు కర్మాత్ నిర్మలత కావచ్చునని గుర్తించుట తెలియవచ్చును.

జ్ఞానము, జ్ఞేయము, జ్ఞానీ యని ప్రసిద్ధి కర్మను పోల్చుటను. విందుప్రకృతిగా గుర్తించుటను తెలియవచ్చు యేకర్మ చేసుకుంటా. కర్మ, కర్మ, కరణము (దానికంటె) అనే ప్రసిద్ధి కర్మ అనుకుంటున్నది. జ్ఞానము కర్మ, జ్ఞానము కరణము, ఈ తెలుసుకోనే లేదని

ధృఢ నిర్ణయై కర్మవస్తే ఆచర్య చేసియు, చెయకనే వేయుట. ఇవేవివేదన విషయములు. తనకనే తనకు ఈ రెండు ప్రతిపదములు లేనే లేవని నిశ్చయమైన వానికి కర్మ ప్రకృతి కనెనరహిత కాంక్ష (ఫలపక్షి) గాని కర్మశాస్త్రాపాంశాకరముగాని ఉండదు. అంటే కర్మశాస్త్ర కరణముగా కర్మాచరణ జరుగుచున్నది. అది బంధకారణము కాజాలదు.

3. తల్లింగ మచలం భవేత్ : అనిగమే అనిగా ఏ ప్రమాదములు కంటని తరిహార్లపరబ్రహ్మము అచలమయమైనది. అచలము అనగా విష్ణుడు పరించినది, ఎట్టికడలిక తేనెదియని అర్థము. ఎర్రబ్రహ్మారు స్వస్థికి సూర్యము నిట్టి చలనము లేదు. బాహ్యరూప గానవచ్చు స్థితి యందు కలుగు రుద్రుడే మూర్తియగుచు గాదు. కుంతరుండు మూర్తి మూల చలనము. నిస్సంకల్ప స్థితిలో మన్ను బ్రహ్మమునకు సంకల్పము కలుగుటయే చలనము "కీ" లేని గదియారమందు ఎట్టి చలనము లేదు "కీ" వస్తే అంశా చలనము. మరలయు స్థితి కలిగి యున్నదానికి గతి (చలనము) యుండును. గతిలేనప్పుడు స్థితి. స్థితి లేనప్పుడు గతి బ్రహ్మము మూల ఈ స్థితి గతులున్నవి. అచలమనీ. పన్నింకన. పూర్ణమని పర్ణంబన లేవలచలము గాదు.

ఏ మూలములందు చాలికి, వీలవే బ్రహ్మాండములంటు గాని అఖండాత్మ సూత్రావయుగాని కేవలచలస్థితి లేదు. ప్రకృత్యార్థ సమాధియందు నిశ్చలముగా మన్నుచున్న దెప్పినా గదనంతకము చలనమూలము వహిస్తున్నది. కనుక చలాచల స్థితులు రెండు కూడ ప్రకృత్యార్థ పరిమాత్యులకు రెంటికి యొక్కటేని దెప్పితరచువలసివచ్చి. ఈ రెంటిలో యొక్క అఖండత్వము సంకల్ప చలాచల స్థితులు రెండు వస్తువనీ అనాలి. కనుక "అచలోయం సనాతనం" అని దెప్పబడిన మూల కేవలం అనాలి. స్వరూపముగానుండి చలన మెన్నఁకు యెట్లుగని తరిహార్ల పరబ్రహ్మ మొక్కదానికే చెల్లును. దాని యందు శక్తి రూపముగాని. తెలిసి రూపముగాని యొకక యొక్కనులేదు. కనుక అనిగమే (పరిహార్లపరబ్రహ్మమే) అచలమే యొక్కటని తెలియవలయును. ఇతరు లింగమనేపరము పరిహార్లపరబ్రహ్మమొకను పరబ్రహ్మ మదిముగా మృతహార్యము వారలడిగదని గమనించవలెను.

4. సర్వకారణ హేతోయ : పరిహార్లపరబ్రహ్మ సర్వకారణములు తేనెది. ఏకస్త్వై యేకా కురియోత వస్తువు తోచునదో అది కారణదన్ను. అనగా యుతోవాయిమాని భవాణాని జాయంతే, ఏన జాయతి తేవంతి. యంత్రయఃపత్కభీనంబితంబిఁ శ్చస్త్వస్థినిస్త్వత్కర్మస్థిని సతపోఽశక్వతః ప్రత్యుచోపనిషత్. అనెడి ప్రతర్దము ప్రకారము బ్రహ్మ సుండియే అని వస్తువులు పుట్టుచున్నవి. కనుక బ్రహ్మకారణ దన్ను.

"ఏరం అనేకం భవతి. అనేకం ఏకం భవతి" అనే రీతిగా ఏకానేకములుగానుండు కార్యకారణ రూపముగా అవోక్ష్యతరిశామములు చెందుకు పుండు అఖండమన్నదే యరుక. దత్తత్ర స్థితి రాయములు దానియందే జరుగుచున్నవి. దాని కదే కారణము గాని దాని కన్న కారణం లేదు. అదే స్థూల సూక్ష్మముగా నుండు బీజేతుర అగ్రు సంకలీక ఇధారము అభిష్టానము అయమున్నది. ఈ నేరూపకములకు అత్యంత వీన్నమై నియంగా అనాత్మానని గోచరభూ విష్ణుము ఎట్టి చూర్ములు ఎట్టి చూసము లేనిది సర్వగా నిండి ఏదీ కృతమై చున్నదని ఆరవ యులు ప్రతిపాదించుచున్న పరిహార్లపరబ్రహ్మ మొక్కటి మాత్రమే "కార్యకారణ విరాహాత్మం తల్లింగ మచలంధ్రవం" అని చెప్పబడిన కార్యకారణరూపములకు విరియున్నది. అదొక్కటే నిరపేక్షర శాశ్వతత్వము రలిగియున్నది. అది నిశ్చయ నిర్వలము

నమియు శుద్ధమైంది. కావున అందు సర్వకారణ క్షుణ్ణవై ప్రకృతము గను

7. సమప పరమశక్తిః : పరిపూర్ణపరబ్రహ్మజే పరమశివుః (శక్తింగుడు) అదల క్షుణ్ణుగా కలరమునో కూడిన పరమాత్ముడు. అనగా సృష్టికారకుల కలంక ప్రాధాన్య స్వరూపమాత్ర స్వరూపము. ఆ పరమాత్మ స్వరూపమునకు పరిపూ, ప్రకృతమననే పరమశివుఁడు. సృష్టికార్యము యందు పరిపూర్ణపరబ్రహ్మను పరమశివుడని వేదవ్యాఖ్యనందినది.

ప్రజ్ఞాసహనవాక్యాత్మా తత్త్వముస్యాచి వర్ణితమ్
బ్రహ్మోష్ఠిహం భావహీనాత్మా అయమాత్మతే వర్ణితమ్ 1. 1. 1. 1

పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము మహివాక్యములుగా ఉప్పుందిన ప్రజ్ఞాను బాహ్యత్వ తినిన, తత్త్వము (తతే +త్వం +అసి) అను మహావాక్యము లేనది. అహం బ్రహ్మాస్మి (నేను బ్రహ్మవైతిని) మరియు అయమాత్మ బ్రహ్మ (ఈ ఆత్మయే బ్రహ్మము) యను క్షుణ్ణవోపయోగము లేనిది.

భవరములు :

1. ప్రజ్ఞాసహన వాక్యాత్మ : పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము "ప్రజ్ఞాసంబ్రహ్మ" యను మహా వాక్యములేనది. ఈ మహావాక్యము యుగ్మైదాంతర్గత అతరేయోపనికతలతో అనుభవ బాధ్యము అది విధి వాక్యముగా మేర్పడు, సాక్షాత్కారవాక్యముగా నుండి అనుభవమునకు రానిదైయున్నది.

ప్రజ్ఞాసంబ్రహ్మ అను వాక్యార్థ నిర్ణయము : బ్రాహ్మేంద్రియముల ద్వారా కిచ్చుచు నుండునను నెరిగి, తద్వేంద్రియముల ద్వారా పుచ్చు, వాకు, గమన, విసర్జనానందములను బాహ్యులతర వివేకములుగా దెలిసేత నెలియుచుచు చున్నవో అది బ్రాహ్మమని నెక్క అడుచున్నది. క్షాదవిషయంబులకు బ్రాహ్మము విషయ పుచ్చునగు నుండిన క్షుణ్ణముల నెరిగి వేదవ్యాఖ్యలకు దాగుర్ణములను వానికి గలుగుచున్నది. అది సామాన్య బ్రాహ్మమేనీ దేవునియను. అవస్థాత్మకత వాక్యంబున విషయంబులగు నకల విషయోపనికంబు నెరిగి వాని యవిష్టిన పక్షి తనవని యి బ్రాహ్మను మన నెఱిగియుచుచున్నచో ఆ బ్రాహ్మము ప్రజ్ఞాసహన బ్రహ్మమను. బ్రహ్మ బ్రాహ్మము స్వీపర పరమమాత్మకములగు కేనోపాధ్యులందును కిచ్చుచున్న వైషమ్యంబులందును నుండి నిరలము తిరుచునట్లు కెయుచున్నది. కావున నెఱయవేయనట్టిదియు నెఱియునట్టిదియు నేకము గానున్నది. అందుచే ప్రజ్ఞాసంబ్రహ్మమని వేషి అచినది.

2. అయం బ్రహ్మాస్మి : ఈ మహావాక్యము యుగ్మైదాంతర్గత బ్రహ్మ వాక్యబోధనమిచ్చు నందు గలుగు. దీని కలన అనుభవమగురు పల్లెగు.

అహం బ్రహ్మాస్మి యొక్క నిర్ణయము : బ్రహ్మపర్యుకు యొక్కవైక సమానోపాచి యందు బుద్ధికి సాక్షిగా నున్న ప్రకృత్యాత్మక బ్రహ్మైకవాక్యము వచ్చినే వారి. నేనను అహం ద్విత్వి కలుగుచున్నది. అందువలన అహం బ్రహ్మాస్మి నిర్ణయము నిర్ణయమయ్యుచి "అహం" అనగా అయింది అని అర్థము. ప్రకృత్యాత్మ అలోపనికానుము సాగునుననే కేనోపాధ్యులందు చేరుచున్నది. బ్రహ్మ నిర్ణయము తలసి యర్థులపిచిబామకుల కెండునపుడు తానే బ్రహ్మయగుచున్నది. కావున అహంబ్రహ్మాస్మియనగా నేను బ్రహ్మానని అను నిర్ణయము సాధక మగుచున్నది.

3. "తత్త్వమసీ బ్రహ్మ" : ఈ మహావాక్యము సామన్యకార్యక తానోగోపనినది

విద్యార్థ భక్తులముద్రలను గుర్తుకొత్తు; పరార్థ ఆపరీక్షణములు కూడ వివేచించికి బోధించుట; వాక్యములనుకు సమస్యగము ముద్రలను, తనుక మహావాక్యములనును బాగుదలపాఠ్యములనును లేనో వదిల్చుచునునుకు బద్ధత నిర్ణయించును. ఎట్లునగా "తతే" "త్యం" పదములు అందలి ఖేద భావములను, శ్యాగమున్ను "అవిరోధ" భాగములను గ్రహించుచున్న ఆంతుచలన పదార్థములైక్కుత చెనొందును.

1) తనుక "తత్పద" వాక్యార్థమైన తత్తునుగి యందుః
అభావ సహితములు + మాత్రమయగు కలిగిన సర్వభక్తు సమీక్షింప పడుచువలెను.

2) అట్లే "త్యంపద" వాక్యార్థమై తేవుని యందుః
అభావసహిత అవిద్యాంతుమును + అవిద్యుదలనికల్గిన ఆల్లకనీ బల్యాన్నినాది భక్తులమును త్యంపదలేను

3) ఇక పదోచ్చయలయందలి ఆధిష్టానవేతనాంశముకృత్ గ్రాహ్యంకనై యున్నది.
పదోచ్చయల యుండి యధిష్టాన వేతనమే సహనభక్త్యమైయున్నది. సమానమనగా రెండుగాను. ఏకమే నని తత్తునుకు వాక్యము లోధించున్నది.

శ్రీశ్లోకైశికేంద్రులవారు 4వవ కంపార్థములో యిట్లు వివరించినారు. ౬.౧౦. "పిండ ప్రాప్త్యాంధములు రెండును యా రెంటితోని రెండవములు యీ । ఖండములు వాలుగు కూడి । అఖండంబగు ఏరుక కూపు. గురరా మా తండ్రి । యిది తెల్లిన ఘనుడే తరివండ్రి" అనగా అ పాదమునకు పర్కంబము తెలియబోవు కృష్ణ ప్రాప్తము పంచము. దాని యందలి కృష్ణ మనస్సు అహముని; కృష్ణ అహము నరకు తెలియబోవు సమస్త ప్రాణము బ్రహ్మాంధమునీ, దాని యందలి సమస్త మనస్సు అహం అని విధియము ఈ పిండ ప్రాప్త్యాంధములు వీటి అహములు నాలుగును కూడి అఖండమగు యెరుక యభవదుగా. ఈ ఎరుగ యొక్క వాస్తవ లక్షణమును తెల్పితి నున్నదివలె తల్లికండ్రియని యుద్ధారు ఈ భావమును :

- 1. పిండము + అందలి అహం = త్యం పదము.
- 2. బ్రహ్మాంధము + అందలి అహం = తతే పదము.
- 3. పిండము+అందలి అహం+బ్రహ్మాంధము-అందలి అహము-ఈ వాలుగు కలిసి అఖండ ఏరుక కూప = భవీపదము.

పీతని తన్మ విశ్వముముగా వెల్లెన గురువే తల్లికండ్రి అని తెల్పినారు. తల్లికండ్రికి వాక్యములో దప్పించిన అర్థమునే గాక యాంగను విశేషరూపముగా అఖండార్థమునే ఈ కుంధార్థములో దెప్పుచున్నది. ఎట్లునగా మహా వాక్య వివారణలో అహంఅహంక్షయము (భాగ్యార్థా గద్యతి) వే తతే. గర్భం అను పదములందలి పేరుద్భావిములను శ్యాగము విస్తేషే మహా వాక్యార్థము అవగత మగుచున్నారు. అపభ్రముగా యే పేరుద్భావిములను శ్యాగము లేయరుండ గనే శ్రీశ్లోకైశిక ప్రజ్ఞాఫలు అఖండార్థమును ప్రతిపాదించినారు. అలరగాక పిండ బ్రహ్మాంధములు రెండు కూడితేనే గాని అఖండంబగు యెరుక కూపగాదని ప్రతిపాదించితి. ఈ రూపకమును తెలిపిన గురువే తల్లికండ్రియని తెల్పినారు

4. "అయమాత్మజ్ఞాప్యో" అధర్మల వేదాంతర్గత మాంచాకృష్ణసంపద లోనిది దీనితో పరూర్థము చేయబడినది.

అయమాత్మ బ్రహ్మాంధ్యయము : గ్రహ్యసం బ్రహ్మ, అహంభయోస్య, తత్తునోని

ప్రవృత్తమున నీ నాకృత్యమునుచేరిన తోట అక్కఱియని నిర్ణయమునుచేసినచో నా యాత్మ ప్రవృత్తముః
నిర్ణయమునుచున్నది.

టీకము: నందు అహోవృత్తి వ్యర్థము నీటానానముగా నుండి వృత్తాకారము పొంది
వృత్తమునకు కునిగు భుజము చుట్టు వృత్త కునిచికి కారణమును టీకము నిర్ణయమునుగనెట్లు
వార్ధక వర్ధకీ యందు అన్యత్వ కారణమైన గుర్తు నిగ్రహములనా వున్నది. కనుక జనన
సూత్రం చూడమునకు ఈ సాధన మొనర్చింప మునునానికి కలిగిన భుజము వన్యహేతువునకు
కారణముగా నున్నది.

ఈ మహావాక్యములందు "నేను", అహం (ఏగుక) మిగిలెయున్నది. "నేను లేనప్పుడే
అది" ఈ అహం లేకుండ తోతనే పరిపూర్ణ పరమాత్మమును స్మరించుటను నేనుంటి పరిపూర్ణ
పరబ్రహ్మమును తుర్ణముగాదు. క్రింది ప్రాంతిగమిత శ్లోకమును పరిశీలనార్థము యిదిట
పొందుపరచెనెట్లు.

శ్లో॥ యథానాహం తథాశుకం తస్మాద్భుద్ధేన నిర్ణయః :

జగదన్వీతి కోవేద నాస్తికోనచనిర్ణయః । బ్రాంతి రహిత భేదముః

అనగా నేను లేకుండు పుంటి యిట్లుఅహం అట్టి తుర్ణమున పరిపూర్ణముండును.
నేను లేకుండుట చేతనే అది శుభముని నిర్ణయము నేను లేకుంటే జగత్తున్నదని
యెఱుకొనువాడవారు" నాస్తికులు గాని. ఏమినిర్ణయము గాని పుండుట పాపజని అర్థము:

"నేను లేకుంటా తోత" అనగా విచారణ చేత. తాస్మవిచారణము. గురువాక్యము
అనుభవము, యన్య మొరొకరొకటి పరిపూర్ణముండు ఈ అహంపర్యాయము లేనచేదని అకూడ
పడుచుకాంటే అని అర్థము 'అహం' అనే ఏమిట అర్థమైపోతే యని అర్థముగాదు.
పంపమాపులుండ గానే అనగా యాపులకు అంతక అలము గానపన్ను అదిట ఒక దున్నెన
నేను లేనేలేదని నిశ్చయ జ్ఞానము కలిగినట్లు ఏద. క యుండగానే ఏమిట ఏమియును లేదేదేమి
అపరాధమైని వారికి టము. "నేను" లేకుండ పోయిన వారికి వన్య రాహిత్యము
కరణలాతుటవము. అంతగాని వారి తెల్ల గోలికలుండవు. కావ్య ముర్తి, రత్న, త్పట్టు గాని
యిందుడు. రాగద్రోహములు, ముఖములు, పాపపుణ్యములు, సంస్కారములు వారి అంత
కరణమును అంటుకొనరాదు.

మహావాక్యములను గూర్చి తెలుసుకొన్నాము. వాటివృత్త తుక్కి కలుగును. గాని
సన్మరాహిత్యము నిర్ణయము జన్మరాహిత్యము నిర్ణయవంతులనున్న మహావాక్యములవల్ల
తాను ప్రవృత్తని తెలుసుకొన్న తెలివీ బ్రాంతితో కూడుకొన్నది. అదే గోలి బ్రాంతి ఈ
బ్రాంతి రహితము కానునని యున్నది. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము ఈ మహావాక్యములను
మీరినది. మహావాక్యములు వర్ధకమైనప్పుడే పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము స్మరించుటము అని
గుర్తించవలయును

ప్రణవార్తవిహీనాత్మా లక్ష్యవాచ్య వివర్ధియః
శుద్ధచైతన్యహీనాత్మా సర్వభాస వివర్ధితః

॥౧౨॥

పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము నందు ప్రణవార్తము అనగా టంబారము లేదు. అనగా దునికి
నేను అది లక్ష్యజ్ఞానములకు. వాచ్యవాచ్యానములను పదిగింపది. ముఖము తుర్ణ ప్రతిన్యము
కూడ లేనది. అట్టి ప్రకారంపదేయమునకుంటేది కాదు.

వివరములు :

1. ప్రణవాల్పాదహీనాత్మ్యం : పరిపూర్ణవరప్రయోగము ప్రణవాల్పము అనగా ఓంకారవలన జనించి, ప్రబలమనగా ఓం కారము. ఈ ఓంకారము వలన శబ్దసృష్ట్యులు ప్రవలించును. ప్రతివారి ఈ విషయమునే శ్రీకృష్ణదేవకేంద్రులవారు 122 క.ద. "ప్రణవానశబ్దరముల । ప్రపంచము లానుభవించె ప్రణవాకారముచేతను శ్రుతులెన్నె । వాన్మారుకంచని నీ వెరిగి । యెరుగు మచలాము దీవన్ । విల్పకు మెరుక పవలాములోవన్" అని శిలపిల్చియున్నారు. అనగా యేలది అక్షరములనేత శబ్దసృష్ట్యులను ప్రపంచము పుట్టేవని ఇందుకు కారణము ప్రణవాక్షరముని శ్రుతులు నిర్ణయించినవి. "ప్రణవోయా పరం ప్రయో ప్రణవశబ్దరస్యైతః" అనగా ఓంకారము నిర్ణయముగా పరప్రయోము. ప్రణవమే పరమాశ్చ యని వెల్లడగుచున్నది. కనుక వాళ్ళునుగు ప్రయోమునకు వారకమగు ఓం కారము వేరుకానందున ఓంకారము ఎవని యక్షరములకు మూలమని నిర్ణయము.

"ఓం ఏత్యేకాక్షరం ప్రయో" భగవానుడు ప్రకాశించగా, వాండునుచోల్చి దీనిని ప్రమాణ్యుకగా వివరించిరి కాని యాక్షరముల వారు దీనిని చతురాక్షరంగానే వర్ణించిరి శ్రీ లాగిని కృష్ణదేవకేంద్రుల వారు దీనిని చతురాక్షరీ గానే స్వీకరించి తమ ప్రణవాల్ప ప్రకారక యందు దానిని వలపెరిగిరి. కావున అదార, అకార, ఏకార, ఏకార జర్మమాత్మక స్వరూపస్థిత ఈ ప్రపంచమాయెను. అజెల్లనగా .

'అ' కారము : అయము దొందగ భూమి, అగ్ని ఋగ్వేదము, భూలోకము, ప్రయోము ఆవిర్భవించిరి.

'ఇ' కారము : ఇనుము పొందగ ఆంతరిక్షము, యజుర్వేదము, భువలోకము, పవాలనపున విష్ణువు ప్రభవించెను.

'ఉ' కారము : ఉపయ దుష్కారము, సూర్యుడు, సాధువేదము, సురలోకము, పునాశురుడు సుధ్యువించిరి కాట్రములు భోషించుచున్నవి.

1) 'అ' కారార్థము : శోతారి చింబ జ్ఞానేంద్రియములు. వాగాది మంచి వర్ణేంద్రియములు ముక్కు అంతరింగా వరుప్రయముగు 24 వర్ణముల వేరి పక్షుల శరీర సూయెను. వీరికి బాగ్రత్ర-అపస, విత్తుడు - అధిమాసి, క్రయ - చక్ర, రజస్వ - గుండము, నేత్రము - స్థానము, యక్షము - భోగము దీనితో కూడిన అత్య నేరాశ్యయగుచును. వీరు వ్యవహారిక వేపురసబడును ఇది అకారార్థము. అది ఋగ్వేదము. ప్రఖ్యాన ప్రయోయగు వివి వాక్యముగురు మూలస్థానము

2) 'ఇ' కారార్థము : వ్యాసేంద్రియములైదు. వర్ణేంద్రియములు ఇదు. ప్రాణేంద్రియము లైదు, మనో బుద్ధులు లెండు కూడి (17) తత్త్వములతో ఆంతరితాత్మ్యధను లింగమే హిరణ్యగర్భము. ఇది సూక్ష్మశరీరము దీనికి సుత్తుము - అపస, స్థానము - అధిమాసి, అక్ష - చక్ర, సాత్వికము - గుండము, కంఠము-స్థానము, స్వేచ్ఛ-భోగము అను పేరే గోగూడి వ్యాఖించిన అత్య ఆంతరితాత్మయగుచును. ఇది ప్రాణిభాసిక వేపుడు ఇది అకారము, గుండార్థము ఆసాంప్రయోగ్యై. అనుభవ వాక్యమునకు విలయమయ్యెను.

3) 'ఉ' కారార్థము : ముందః దెన్నుబడిన సూల సూత్య శరీరముల రంబిరి కారణముగుటను ఇట్టి కారణశరీర ముచును. అక్షాత్మతమను మూలస్థానకారణి కారణ శరీరము. అది త్రిగుణగర్భము దీనికి సూక్ష్మ - అపస, స్థానము - అధిమాసి, వర్ణము

- శక్తి, రాజ్యము-శ్రమము, స్వస్వము - స్వేచ్ఛము, కరుణము - భోగము అని
మీలో ఏదీ వ్యాపకమైన అన్న పరిమాణ్య మనవచ్చును. ఏమనెదము తత్త్వమేనో భాష్య
యను అపవనాత్మ్యము. మహానామ సంపద దర్శయించెదె.

1) భర్తృవ్యాఖ్యక : అనగా అనియ్య 1.) దేవీ వచన కర్మశిలంగమని కలువలదు
సమస్తం ప్రకారం శరీరము కురియు స్వప్న వివేకాకలు శరీరము. ఈ రెండరికీ సంబంధము. దీగ
ప్రకారాత్మ పరిమాణ్యలను అభిమానము, యరీయాచ్యలం- ప్రధాన సంఘము, విరాగిస్తీయు.
విరాగిస్తీయ వారి తలవ ప్రోత్సమని మోక్షదయని దాని కాధారముని అభింద ఎరుక లేక
పరాపరికకు, ఆధానియని స్వప్నమగుచున్నది. దీనికి స్థానము మహాత్మ్య అభిమానమేవము.
అనుకూల్య ప్రాప్తిమగువచ్చు గెడు-ప్రవాక్యమునకు స్థానముని సుప్రకృతిమగంచుచు అనగా
అంశరము సంపద పట్టువచ్చుటకు సాకార విరాధావములకు. అభిప్రాయభేదమును సక
గానియని ప్రకటిమైన మాయావగర్వలను అభావము అభేదముని ముగ్ధుడు స్వప్నమైనది.

ప్రపంచము భ్రమనాత్మమును గొల్పు తెలుపుకొన్నాడు. చింతిస్తూ పరమాత్మముందు
ప్రపంచం లేని దిశలో నలుగురికొందము ప్రపంచము మాది ఎరుకనే ముండున్నాడు.
శ్రీకృష్ణదేవరాయల వారు 17 వ వు: "విభవే విద్యా విద్యులు । ఎరుకే ప్రపంచము వాద
। మెరుకేరకమున మెరుకే దిండుపు పుట్టెయిదే అనందమవి నీ వెరుగు నెచ్చుదీ ।
వాచూల పితృతే నీపట్టి మెరుకే నీరుణ సీమలా । తెరువే మెరుకకు యంత । మెరుకో
నేనిది యంత మెరుకేనేనిత" అని తెలవిచ్చియున్నాడు అనగా విద్యా విద్యులు. ప్రపంచము
వాద నిండు రకయును. సకృతీపు. ఆగువచ్చును. ఎరుక ముక్కు పరిమాణములని నీవ
రలుపుకీమని ప్రబోధించారు. ఎరుకను అవల ముండులు తెలెరుకయని అన్నాడు.
ఎంచుననిగా ఎరుకకు పరిపూర్ణ పరమాత్మముందు స్థానము లేదు. కనుక దానిని లేనెరుక
యన్నాడు. ప్రపంచము ఎరుక స్వరూపము, కనుక ప్రపంచమునకు (మెరుకకు)
పరిపూర్ణవిద్య వ్యాపించును నిలవియుంచును. స్థానము మూలము లేనిని విశ్వయముగా
నెచ్చుచున్నాడు కనుక ఈ సాంప్రదాయమును ప్రపంచ రహితమునకు గొర్తగా గుటం
అని ప్రాయములు ము తెలిసి మున్నె.

2. అక్షయవాక్య వివర్తిత : పరిపూర్ణపరిపూర్ణము అక్షయవాక్యస్వరూపము. అర్థ
అక్షయములను వివరించు. అనగా అది మనస్సునకు గాని మాలలకుగాని అందనిది.
అంటే దానిని అవాక్యారణ్యోపరమైనదిని చెప్పవచ్చును. అందుకే శ్రీకృష్ణదేవరాయలవారు
పద 131 "వేలుమన అలుకనవాకను తలపోయుద మనినమదికీ దగులక మెప్పుమనో"
అని తెలవిచ్చియున్నాడు. అనగా పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము. అక్షయవాక్యములకు.
అక్షయవాక్యములగా తలపోయక మనిన మనినప్పుక సాక్షయముగాడు. అనగా
పరిపూర్ణపరిపూర్ణము మాటలనేనే పరిపూర్ణములు కీల కాదు. ఎంచుకనిగా దానికి రూపము
లేదు. మాటము లేనిదానికీ ఏము మాటలకే పరిపూర్ణములు. మాటములేని ఏ ఏదంగా
యన్నది ఆ ఏదంగా యున్నదని మాటలకే పరిపూర్ణములు. అందుకే పరిపూర్ణమపరాత్మమైన
దానికి మాటలను నానే లేదు మాటలెచ్చుచీని. మాటలయిగుళ అయ్యవారే పరిపూర్ణములు.

3. మర్త చైతన్య హీనాత్మ : పరిపూర్ణ పరమాత్మము తుర్ల చైతన్య హీనమైనది.
తెలియ మనగా గుకల ప్రాణులందు, సకల చిచ్చునందు మాత్యయంతర భేదము లేనందు

1) అద్వైతులు : అద్వైతమునకర్త పూజ్యులును అధికారియులు ఈ నిర్వాచకము ప్రకాశము చేసేవారగుటచే వికల్పము ప్రసాదించబడింది ఎట్లనగా ఆఖండానంద గ్రంథముగదైనప్పుడు అక్కడే అత్త పదార్థము. అదియే బ్రహ్మము. వకట బ్రహ్మనయినను సొక్కి భూతము. నిర్వికారమగు బ్రహ్మము నందు అగద్రాధితి. అవిద్యా (అవ్యాసము) ప్రభావమున కలుగుచున్నది. అవిద్యను. మాయను ప్రకృతి యనవలయును. మాయ యగు సత్యునాయనందలి చేతన ప్రతిబింబము, చైతన్యము, మాయ ఈ మూడు గూడ కుక్కర్లుడు. అవిద్యయగు: నతో గూఢము యందలి ప్రతిబింబము, చైతన్యము. అవిద్య ఉపమాన గూడ చేపడు. మాయ అవిద్యోపాదులగు తేజోవృత్తులను తీసివేయగ చేతన బ్రహ్మము కాళ్ళగుడుని నిర్ణయముకలవారు అద్వైతులు

1. మాయ మగు సత్యమును మరలచేసినదియెను + చేతనము + భూతి = మాయకాబి (అద్వైతము)
 2. అవిద్యయగు: తపోగూఢముల చేత ప్రతిబింబము = చేతనము + అవిద్య = ఈ మూడు కుక్కరే బ్రహ్మము కాదు అవిద్యోపాదులను తీసివేయగ చేతన బ్రహ్మము కాళ్ళగుడు.

2) ద్వైతులు : ఈయనము ప్రతి పోలిందినవారు మధ్యాహ్నములు ద్వైతులనగా తేజోవృత్తులు చేతులగుడు గాని ఏకము గాదు. ఎట్లనగా బేదోంధికారములు ఏకము గానట్లు. మరలయు బేదము లిందిద్వైతములు గలవారు. ఈళ్ళుడు సర్వోత్తములు గలవారు. కనుక ఏకము అత్తము పొసగు. అయినా ఈళ్ళుడు వరములిచ్చువారు, తేజువు వరముల విశుభ్రమించువారు స్వస్థుల సర్వములు

ద్వైతాద్వైతులను దెప్పిన కర్తాధికారి ద్వికల్పద్వైతము గురించి తెప్పాల అనిమించువారు రాదు.

3) ఏకీకృతద్వైతులు : ఈ మాతావర్ణులవారు రామానుజులవారు.

ఏకీకృతద్వైతులనగా ఈళ్ళుడు, తేజుడు, ప్రకృతి ఈయము సమాతములు కాళ్ళుతులు. ఇందు యేటి సత్వములు అనగా నానందమయ్యోటిటి కాఫి. ప్రకృతి క్రమము రాజములు ఈ మూలరూపము విడిచి సాత్త్వికరూపము వలయునగాని సకలించు.

బేదము ఈళ్ళుడు భిన్నులే. బేదము దనాదివారము వలన అనన మరలములు అందుముందును ఈళ్ళుగదివిల్లి వైకుంఠ ప్రాప్తి తలిగి ఈళ్ళురైలతర్కము చేయును వివృతమామం భవించి కాళ్ళుతముగా వైకుంఠమున నుండుట ఏకట బేదముకీ యని. ఏకీకృతద్వైతుల సర్వములు. 1:3 కి.వి. ద్వైతాత్మక ఏకీకృతులు । సైతురు । విని సైవరైపుమి । సైవక విదవన । సైతురు క్రమమున వేగన । నానగి మిగి బేదములను విరబోకా . నిరబించినవి విరబోకా । " అని శ్రీకృష్ణచేకేండ్రులవారు సెలవిచ్చియున్నారు. అనగా ద్వైతులు. అద్వైతులు ఏకీకృతద్వైతులు బేదములు వరస. వేదవారు అట్లలే యని. ఈళ్ళుడు దివవిచ్చియున్నవి ఎట్లప్పుడు వలు విభముల వాదించుకొనుచుండును. అట్టి విధ్యావారముల వివరము. నేను నీకు బోధించిన విధిత విడిచి పెట్టకుము. కరిష్యామి కరణయములు గురు కులక్షముచేసిరిగి ద్వైతా ద్వైత ఏకీకృతద్వైతులు: ప్రబోధము మానుచుని భావము.

భూమానంద వాక్యతయమున శ్రీ మందిపుల మానుమంత వేకేండ్రుల వారు : "ద్వైతమున్నది తేవక । అద్వైత మున్నగ రానది । ద్వైతాద్వైతముల మీరియు । బోషరూతంబైవటి" పరిపూర్ణపరబ్రహ్మముని అకే తత్వము నందు గానము చేసెయిచ్చును.

కావున పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మ ద్వితా ద్విత పరీయమైగది యన తెలియమునగును

2) ద్వుయదోష వివర్ణన : ద్వుయదోషములు వివరించిన కరిగ్రంథానుకరణమున
"ర్మితయాల్ల భయం ఘటి" అనగా ద్వుయదనులలో భయము తప్పదు. సూక్ష్మ
వంధానులంబోగాక అధిష్టన లోకం బ్రహ్మనులను కూడ ద్వుయదోషమున్నది. కేవల
యంతర్మమనేది మృగ్యం. యాగాది క్రమిచ్చి నొసర్చి యాగాభ్యాసములు సంప్రదోక్తుమనకు
పోషకునరియ. కేవల బ్రాహ్మణ్యమును పూర్వలోపమును పొందుతుననియను మిది కాంచదు
దెప్పుచున్నాడు. కాన అయా లోకములందు మైతనం సుఖరూఢములకు సేతుచ్చైవన
ద్వంద్వలక్షణములున్నది. కేవలశ్రమ అగునదిక, పరిపూర్ణకరిగ్రంథము "సర్వస్వంవృ
పరాపాత్వం తక్షణం" అని అందుకేననే నీర్ణయించుచున్నది.

కూలుకు అవరణ విక్షేపములను చెందుచోషములు కుష్ట :

1) అవరణలక్షణము : బ్రాహ్మణ్యమును మనగించుచు గురూనుజ్ఞునము కుంగు
తుంజ చేయుటనే అవరణ లక్షణము అవరణ కార్యము మన పు రంజిత్యం దర్శించక
అర్థుచివిన అజ్ఞానము అవరణ.

2) విక్షేపలక్షణము : క్రమబ్రాహ్మణ్యము కలిగించి దానియందు సస్కంధముల్లిని
వరిగించుటయే విక్షేపకార్యము. దిన్ని కరిగ్రంథమును పురుగుపరిచి లేనిలావొక పుని
నేయుట. తన పదార్థముగ్రహణగా క్రమరూపిజ్ఞానము కలిగించుట అని అభిప్రాయ తక్ష
సామర్థ్యములు గలవంటి చేతనే ఈ మాయా అభయంబుటనా సునీలంసేయని పీఠానబడినట్లు
మనస్సు యొక్క లాంచల్యమే విక్షేపము అవరణ రహితమునకు సర్వస్వంబుష్టానము. అంతః
కవచగర్భి అవసరము గురువార్థము వలన అవరణ కౌఠ్యము. విక్షేపము తానుగుటకు
అసానన కామనరణం అవరణం విశ్రం, విక్షేపం ఎరగ, అవరణము కార్యరూపము, దిక్షేపము
కారణరూపము. వారదం పోతే కార్యము పోవును. కావున విక్షేపం పోతే అవరణం పోవును.

పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము సర్వలక్షణ విలక్షణమైనది కాదు ద్వుయదోషములుంపరానికి
విలుచేదు. కావున పరిపూర్ణమును గురులలోషములు లేవు. అందుకే కృష్ణదేశికచంద్రులవారు
కాను బ్రాహ్మణ కులబ్రాహ్మణులను" తక్ష ద్వుయదోషములకందెన శుద్ధ నిర్గుణ శుక్లకందార్థ దేవీలు"
అని దాను విరణము చేసినారు.

3. దృశ్యాదృశ్య విహీనాభ్యా : పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము దృశ్యాదృశ్యములు లేనివి.
దృశ్యాదృశ్యములు కాల రూపములు. ద్వుయ దోషములు కాల రూపములు. కనుక
లేనివి. కావునపైన పరిపూర్ణమందు ఆకాశ్యతపైన దృశ్యాదృశ్యములు లేవు. "దృశ్యం మాయా"
దృశ్యరూప బ్రహ్మంబునందు అంత పుష్కలముగా గొచరించును మనస్సుని సుఖరూఢములను
కారణమగు మిన్నదానిని మాకు అని ఎల్లకనుగొనును. తక్ష పుష్కలం గుణములతో గూడి
వస్తు సముదాయము జీర్ణుని చెప్పచున్నారు (జ్ఞానేంద్రియములు) కరీరమును భరించు
వరించు ప్రాణమంచము. యంద్రియముల ద్వారా బహుళనయ్యే వస్తుసముదాయమును
ప్రకాశించలేదు అంతవరణ ప్రకాశము ఈ అన్నిటిని "నేను" "నాది" అని అభిప్రాయించు
అహంకారము, ముష్టియు దృశ్యమిది. ముగయును గాక వా కుష్టమై బ్రహ్మంబును నెంచుచు
దానిని భరించు భరించు సమీప్తి ప్రాణము, సూక్ష్మ వంద్ర నవగ్రహ సక్షతారులు సంజ
భూతములు యవస్థియు నాచే గుర్తించుచు పక్షింపబడుచున్నందున "ద్రవ్యం యోగ్యం

'భూమి' - పుస్తకం ఆనుదాతువు మనకి భార్య కల్గము పుట్టలేదనినది. భార్యము అనగా అన్యాయం పుట్టే ముత్యం. నీళ్లు కిక్కిరించుటలో సురూపలక్షణముగా జన్మించినది. 'నర్మల్యా'నువంతుల బ్రహ్మ విద్యను విద్యార్థుల ఆనందము బ్రహ్మ యని శ్రుతులు వాసిరి అనేవర్ణనలాయి.

అప్పుడు గురించి చచ్చా లంటి నిజం భార్యములందు క్షూద్రములు చోరుల బద్ధియనెడు గురూ లోపల చనినముడు (అనామకామని). అనగా సేవ నేను అని స్ఫురించుచుండును. పేరు: భూమి మూత్ర స్వరూపమైన దేవునే అన్వేయించుటను.

అక్షయవేదకర్మ పాపముగు అణచుటచేతుక. అపారములదాత్మయం. దేవులను. అక్క ప్రభవమునం పుట్టయందు ప్రాణమును సృష్టించి వాని విలస సంపదాశములు, పరిశుక్తత సంపదాశములు సృష్టించి. వాని రుండు తాను మనోరూపమున నివసించి సృష్టి స్థితి లయములు పొందుచుండును. దురంత నేరకాశములను నుండు నుట్టి అక్క అని కారణ మగు సురూపమును నిరసన జేయుచునది. స్వేదాదుల మగు బ్రహ్మములకు అ బ్రహ్మమే ఉపాధిగ్రహణమును సృష్టకర్మములను అర్చులు అనికెదలు. చందమామలతో అలమున్నట్లే వానపత్నిని అక్కడ మునుగా నిరు లేదు. అల్లె పరిపూర్ణమందు బ్రహ్మము వానార్ధముగు అప్పుడు స్వరూపముగాని మూలముగాని లేదు అని తెలియచుండుటను

**సర్వత పూర్ణరూపాత్మా సర్వరాత్నావ శిష్యులే
అన్వైర్భూతాసితం పూర్ణం సర్వసకాలం సదాసమీ** 110౬1

అంతలు పూర్ణముగా అక్క చచ్చిరి. అక్షరూపాత్మా సుష్ట ఉపాధిగ్ర హోపేయగ సర్వరాత్నాత్మ లేక అన్నిటి యందు గల సూత్రాత్మయే విగులును. పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము అతరుంలేక ప్రకాశించుడు మనయు సర్వరాత్నము గూడ కాదు.

వివరములు :

1. **సర్వతపూర్ణ రూపాత్మా :** అంశములు అక్క పూర్ణముగా అన్నిటి యందు నిండి యున్నది. అక్క బ్రహ్మము అని చెప్పబడి వస్తువు అక్కవేయే గాని నేరుగాను. మరెము అపస్తానయనంబునది నిలగించును శరీరము వ్యాచులేనే చందకారముగలు వలసి యిరుగి జాలదు. అప్పుడాలదు. కాబట్టి దేవము కంపెను దేవముగా ఉత్త జ్ఞాన సురూపముగు కర్మపు యా శరీరము నందుండి నికల విధములుల నెరుగును చెప్పించున్నది. అట్టి జ్ఞాన సురూపముగు వస్తువు అక్క యుండును. శ్రీ కరుణరామ నరసింహాచార్యు ఛందాది రామేశ్వరమున అక్క అన్నిటి యందు పూర్ణముగా నిట్లనింది యున్నట్లే తెల్లయున్నాడు 66.1.1. భరణీకే కిలలందు ల్లావణ్యునిగిరి దాగున యందున్న దహనుకీతి.

వాణదావిధియందు నవనీతమున్నట్లు పుచ్చుచుండున గంధమున్నయట్లు ।
పరిశుక్త పరిశుక్తుల కంఠము గర్భిణి యం చెలనుండున్నట్లే నూలు భగి ।
గానాచార్యుల దారములవేరిరి. యనుక దాగ్గుండున్నయనును । కం
అశిల జగముల నకల వేదంబులందు । మనీగొన్నాప్ర యారీతి నిలయును ।
మారులందుతెలుము, కట్టలో అగ్ని పరిగుండుండువెన్న, పూపునందు గంధము
కులమందు కంఠము. గుంధయందు నూలు. ముత్తములమేడు నందు వానమున్న రీతిగా అక్క
పరల అగములందును నికల దేవములగును నిలసి యున్నవని చెప్పించెరి.

స్ఫుటిక పూర్ణము: "నదివశాత్ప్రకాశముగ అసీత" స్ఫుటికే పూర్ణము అ

బ్రహ్మము ననే చదార్థముగా నుండెను. ఆనంతరము "ఏకం బవేకం భవతి" అ బ్రహ్మనేనీ అనేక మాయెను. శక్తిస్థైర్య నదేవామనీ ప్రావిశతి" పుష్కల తానే అందు: బ్రహ్మప్రసాదము గావించెను. అట్లు అను ప్రవేశము గావించుటవల్ల అస్తి, దీక్ష, అందు ప్రాప్తముగా ప్రాప్తమై నట్లు నూర్గాల సోదమునందు ముత్యములు కనబడునట్లును అంతరీచారము మూత్రాత్మకా కులంక ఆ దుండుకు అధారము. అభిప్రాయమైనట్లు అట్లు ఈ దేవేంద్ర జగత్తులోని సమస్త వస్తువులందు, సకల ప్రాణులందు వుండి యుండుట వల్ల అస్తి దాస్త్రపుట దానము తానే దాల్చి సర్వతాపూర్ణరూపిణిగా నున్నది.

2. సర్వతార్థా వశిష్ట్యై : ఇంతట ఆత్మయే శిష్యుడ యున్నది. అతిదాస్త్ర వృత్తి లక్షణము చేత యది కాదు, యదితారు, యది కాదు అంటూ యున్నదియ గోచరమును సమస్యమును సోపించుచు పోగా మోలివేలే అత్తి. అత్యుచితములకు గోచరము గానున్నను, మనోగోచరమైయున్నది. (సూరి) "అత్మవారే ద్రష్టవ్యే త్రోతవ్యో మంతవ్యో నిధి ఛానితవ్యః" జ్ఞానాధారాభ్యాసోపరివృత. అత్మయే సూదమగింది, వివరగింది: మననచేయుదగినది: ర్థానమవే హించదగినది. అనగా మనస్సుజే తెలియదగినదిగా నున్నది. ర్థదాని రామతతక కర్మ 10 నుండి 72 సేవ విద్యములందు "నేటి నేటి నేటిని పోతావ" యను మనోవాక్యమును వివరిస్తూ

సీ. అస్తి తనమటుగా వష్టాశ్శీలునగాపు అస్థాంగ యోగాది విష్టగాపు ।
అష్టమూర్త్యులుగాపు అష్టభేరంబులుగా చష్టమిదమటుగాపు నష్ట ।
అష్టైష్టములుగాపు యష్టసోశంబులు యష్టస్థంబులు నరయంగాపు ।
దశరంధ్రములు గాపు దశరారులునుగాపు దశనాయగుణ సమస్తములుగాపు ।
మందశక్తుల గావారి ప్రకృతికాపు సర్వవ్రతాపు పరిపూర్ణ సాక్షి విష్ట ॥దమ్న॥
అని శబ్దవిధియున్నారు. మరి నిర్విచారంద ర్థాపార్థ సాక్షివిష్ట యని వర్ణించియున్నారు. అన్నిటిని అచార్యగా త్రోసివేసి వివరకు మిగిలేది అత్యుచే యని తలచియువలయును.

3. అస్మైర్థ భాసితం పూర్ణం స్వప్రకాశం సేవానహి : అనగా పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము అవతరములను ప్రకాశింపజేయును. తాను స్వయంగా ప్రకాశింపదనో అర్థము. స్వప్రకారయైన బ్రహ్మము లేని బ్రహ్మము న్నారం ప్రకాశము కనీ యవతర వస్తువులను ప్రకాశింపజేయును. ఇదే విశ్వమునకు అధారము అధిష్ఠానమై తాను ప్రకాశించుచు సర్వమును ప్రకాశింపజేయుచున్నది. పరిపూర్ణ సర్వబ్రహ్మము అట్లుగాను. ఉండుకనుగా సర్వబ్రహ్మమునకు అదమర్థాలనీయును లేవు. సర్వతా నిండి నిండినట్లునైయుంది సూరి యెట్లుటకు తావులేక నిండి యున్నది. దాని కెట్టి పరిమితి లేదు. కేవల మఖండయైనట్లు దాని యయి క్షానముగాని యుండ్రయములుగాని కర్మచేయుటకు వెలయు ప్రాణశక్తి గాని యుండ్రయములు. దానిని నడిపించు అధిష్ఠానవివేకము గాని అస్సమైతులేదు. "నిశ్చక్తి నిర్మలంపూర్ణం" అది తప్పదు. అవేద లేనిది. అందు తోచుచు: అస్మయేధైని యున్నది అంటే అది మందమాపులలో నిశ్చలతి, సర్వబ్రహ్మమువల లేనిదీ యగును. తనక స్వస్థిరాకం పన్నైతే స్వస్థిగా మారినది. ఈ తారణాచార్యములు తెండు మందమాపులలోని నిశ్చలత తోచుటగాని నీలముగా లేనేలేదు. తనక యుండ్రయ గోచరమును సమస్తము, తుద మనస్సును గోచరంబు బ్రహ్మవస్తువు లేనేలేదు.

కావున చరిత్రార్థ ప్రకటనము తాను స్వయంగా ప్రకాశించును. అతరముల చేరిన ప్రకాశించును.

**ద్వాంతతేజోద్భవముల పోనం కలంధ్యవృత్తి నిశ్చితమే
ద్భృత్యంశవృత్తి సత్యంబ తథామాన్యం సదానామ్**

1100.

ఇదివార్ల పరిష్కారములకు ద్వాంతమనగా ఏది? దేనుమనగా ప్రకాశము లేక వెలుగుకు లేకు ఏకటి వెలుగు లేకు నుండే అది మరల కనిపించును అట్లు మామన? ద్భృత్య మెప్పుడును నడుచుచున్నదని గ్రహించు. అట్లె మామనను నదా లేనది.

వివరములు :

1. ద్వాంత తేజోద్భవం కీదం : ద్వాంతమనగా అంధకారము లేక క్షీణి, తేనుమనగా ప్రకాశము లేక వెలుగును ద్భయం అనగా వెలుగు. అనగా ఏకటి వెలుగులు ఒకప్పుడు కలంధ్యవృత్తి అదే. ద్వాంతతేజములు ప్రతిమోగి పడుములు. కలంధ్యములు కనుకలేనిది అది దుష్కర్మఫలప్రసాదములకు లేని అంధకారమనగానీ యెక్కటి. తేజస్సు నడుచుచు కుపోకకలయగి వెలుగు చూపును. అట్లు అది వెలుగు అనే నిష్కల్య అంశు ప్రవృత్తి మామనము.

అవకాశ మామనైతే అంశులం నడుచి వెలుగునకు అరెండును భాత ధృతిస్థులు అనగా సూర్యులంద్ర సర్వప్రకారులు విద్యుత్ వెలుగునగానీ ప్రకాశము వ్యాపించును. అట్లు వ్యాపించుటలో కుష్ట అవరోధముగా నున్న పక్షుప్తి యొక్క సేద పక్షుప్తి యొక్క వ్యక్త భాగముల (వెనుక భాగములు) అరె కుచున్నది. ఆ సేదలో మనము ఏకటి అనుచున్నాము. కనుక ఈ తేజోంకకలములు ఆ ప్రకాశమిచ్చు యొక్క వెలుగు మామనైతే. కుష్టవృత్తి అడులేనప్పుడు ప్రకాశము అవును.

ఈ విధముగా మామన అంశులవారములు సాపేక్షిక ద్భయద్భవములు న్నంద్యమిచ్చి, నడచుములే. అది సత్య మామనము గాదు. నిత్యమై వచ్చుచు అప్పుడేమి లేని విరిపాళ్ల పరిష్కారములకు కలంధ్యంబ రూపమున తేజోంకకలములు లేనవిని అభయించుమును.

2. కలం ద్భృత్యంశ నిశ్చితమే : మోము అంశులము నేని పరిపాళ్లపరిష్కారము ఎట్లు మామన? ఏదేని కుష్టవృత్తి అంశులములకు ద్భయములవలయును. ఏ కుష్టవృత్తి నున్నను మామనమా అవిచ్చువు నుండి వెలువడిన రీతిలములు కుష్టల పరిష్కారములకు. అప్పుడు మామనైతే పరిష్కారము ద్వారా మామనము. అంశు మామనైతే మామన పక్షుప్తి యొక్క అకారము గానూను. అప్పుడే అపవృత్తి రనుచును. అంటే పక్షుప్తి కనుచుచుటకు ప్రస్థ ద్భృత్య ద్భృత్యము అంశులములకి అంశులములు తు మూడింటిలో యే ఎక్కటి పక్షుప్తి కక్షుప్తి వెలువలవు. పరిష్కార పరిష్కారములు ఈ ప్రకారముగా ద్భయమిచ్చి లేనిది. కావున అది ఏదని మామనము. 119 వ.ద. "లేదనవు మున్నదనిగో నెదలనితి ననకు దీన్ని ఏ వెదగేవా రాదని సేదే తెలియును. యేదిన తవ్యాత సమితి యా బద్ధులయట కీసకి సాతరేది యొచ్చోటా. నాచేల లేనెయికలో దీన్ని కనపెట్టి. సోచోలు మెరుక నింకేది బద్ధులు చాల యా బద్ధులయటా" అని కుష్టపరిష్కారము లంశుల పక్షుప్తి మామనైతే. అనగా పరిష్కార పరిష్కారములకు పరిష్కారవ్యాప్తమైన కుష్ట స్వల్ప మామన గుణములవలెవు. కనుక అది అనాద్యమనగానీ వలెను "అత్యంతే ప్రకృష్ట తోరవో".

మంజుషీ సిద్ధి వ్యాధి నివారణ" అని భావించబడుతోంది. దీన్ని వాక్యము. అనగా అన్నమే మావదనమున కివలనగలది. మనకును లేకుండునది, భాగ్యమున సోపద మనది మనము ముందును ప్రస్తుతం మనమైనాడు శ్రోతవలన మనకునే ఈ భాగ్యాను మావకగింపు అని ప్రకాశించిన భాగ్యము అట్లుగాను. "సతత చక్షుర్భ్రష్టతి, ననాగ్భ్రష్టతి. వాచుమహా" అనాచిక్షితే, అది భాగ్యవర్షుడు కలగదు. మనకు భ్రష్టము కలగదు. అది భాగ్యము గనెనునది అనా అనుమానాదులకి అనుభూత్యాక్రమం కనుక మాచిది కిచ్చేది అనేది అందు భాగ్యమునకే వర్తించును. వరభాగ్యవరభాగ్యములను ఎరుగునట్టి విధానము అది విధి అనిది ఏమి లేనిది అప్పుడు అది ఎట్టి మాదులని ఈ విషయవదాక్యము ప్రకృంచుచున్నాడు.

3. భృశ్యం నశ్యతి సత్యంబు : అనగా భృశ్యమునందుకు సత్యము. కష్టము మాత్రమే సోపదించునది భృశ్యముగాను అనాచిక్షియములగు శిశు, కుక్క, చిట్ట, బిచ్చాక్షుణ్ణాదులును, ప్రాణులయములలో వ్యాధిమును, అంశరేపియములలో వ్యాధియములమును, నవమిషును చెలువకానుటలు సాధనములే. సోపదించు శివము ఎట్టిలో భృశ్యమును శివము అట్టికే. సుమతి కావచ్చేది మా ప్రాణి భృశ్యము కాదు. ఏ యుద్ధియములకు గాని లేదు మనమురు తెలియదుగా. అది భృశ్యమునందుకు "అనాచిక్షియములే" అంటూ మనముకూడ అది మునునుమని వెలువచును. ముభృశ్యం భృశ్యం" అనగా కే విధముగా అనెచ్చే సమాప్తము భృశ్యం అనాచిక్షితే కిచ్చితే. ఎట్టి భృశ్యమును మునునుభ్రష్టో, అనినెనునది, లేక అనాచిక్షితైకరి. కష్టక సంవత్సార నివేదములగు శివ స్మృతి, మాట, రుచి, సంభములు అన్న అనాచిక్షియములో అట్టి జ్ఞానమును తెలువచునే మనము భృశ్యకావలొను లేమును. గ్రహక జ్ఞానములకు విధిగనుగు విషయము కూడ అనాచిక్షితే. సత్యములులు అనా భ్రష్టయ్యయన్ను.

ఈ విధంగా వివరించుచో భృశ్య అంతయు మార్పుగాక, స్వస్తి కర్తయు కూడ అనాచిక్షితే. ఎవరికి ఎప్పుడోదేది తెలియదుగా అది అంతయు అనగా భాగ్యకష్టాదేకేంద్రుల వా : విభావలో "విరుకము ఎంత ఎరుకే అది అంతయు ఎరుకే అయివున్నది". అనగా అభ్యుపా, అనాచిక్షియ అయియున్నది కనుక భృశ్యం సోపదించుట సర్వము.

4. తదా తూన్యం మనాషో : అనగా అనిచియుగా కలిపాన కలిపానో ముందు తూన్యము లేదు. తూన్యమునుక లేనిది, అప్పుడు అనాచిక్షియ, సోపద అనాచిక్షితైకతి. ఎరుక మాత్రముగా ఎరుక పరిపూర్ణమును లేనిది "అనాచిక్షియం తూన్యం" అన్నట్లుగా అనుచుగాని గూడము లేనిది. త్వి స్మృత్యా గుణములు లేక పోవునమల అంద్రియములనే గుణవినాక, వయ్యు అనుభవం గర్భియ చేయున్నది. ఎట్లునా చిది తూన్యంబొందు అన్నట్లును అనాచిక్షియమును ఏమి అయిచేకనోచుటను గుర్తించుచున్నాము. అంద్రియములను మూడునకు గుర్తించునట్టి తదాతుల లేవోకయును గుర్తించుచున్నది. ఎట్లుగా తోత్రంద్రియమే తమనును గుర్తించినట్టే సత్యమును కూడ గుర్తించుచున్నాము. అన్న స్మృతి గూడ లేక గుండములను అది లేని సోపద గూడ అయి అంద్రియములనే గుర్తించుచున్నది. మునునునుట లేకుండుట కూడ మన అంద్రియ సన్నికర్మణాభ్యాసము వలన గుర్తించుచున్నాము. "తూన్యమస్మిన్ ప్రాణం భూత్త మస్మిన్ప్రాణం" అని వెల్లె చుచును.

కడక పూర్వకముగాను, పూర్వమునకు అప్పుడైనది పంపూర్ణము. దెబ్బపడ్డ ముగ్గు చోట ముగ్గురు శిష్యులుగ కలిసియు కడక ఏర్పడి. వీరినంగుగా పూర్వమునకు నూడ గ ధ్యురైనది వ్యాము. కడక తెలమను తోడునీ అస్సామిల కలికద్రావిడి పరిష్కార విధివ్యా ముకొరకే కడక ఏర్పక తూర్పునూర్పుడు. వీన్నుదాని యందు లేని దేదో అది పూర్వమున దెబ్బపడు. కడక దక్క పరిష్కారమును లేని పరుచును పూర్వమునకెవని, కడక దక్షిణార్ధముల వచ్చి నన్నక మనయు గుంటకే 64 క.ద. "పనిపూర్వము దక్క. సతకస్సుని ప్రపంచముల దగనిరియును. నీ పనికేసుని ముదిరితని అని కుండావము. కావన పరిష్కారము వందు కారకముల పులి లేనిదని, పరుక పూర్వం ననుక పరిష్కారమును పూర్వము లేదని తెలియవలెను. గుడుడు అంకకు పరిష్కారమున్నదని భృగ పరిచినకర్తాత పడుకెప్పటిది, పూర్వ మెక్కటిది.

ధ్యుంధ్యుహీనం సదాబాహ్యం సాక్షిహీనంక సర్వదా

తమచూపుం ప్రభాచూపుం ఆత్మచూపు మనామయమ్ (అనా)

మప్పుడు అచ్చుం ధ్యుంధ్యు హీనమను. సాక్షిహీనమనె. కలికి లేనిది కలుకుచునోదె (అనా బ్రహ్మసంరేచి) అత్మదేవె. అనా మయమనగా ఎన్నీ న్యాయలు లేనిది, వివరములు :

1. ధ్యుంధ్యుహీనం సదాబాహ్యం : అనగా దక్షిణార్ధం రూపాభాము ధ్యుంధ్యుమలు లేనిది. ధ్యుంధ్యు మనగా అతి, సాపేక్షగణించుములు "యలోదానో నికర్షంతే అప్రాప్త్య మిమసా సుహో" || దైర్ఘ్యియోచివిత. అనగా సునన్ను వాక్య గెనని తెలుచునగుటకు ఆనమరతుని కెనురకు మరలదో అతి పరిష్కారకరణము. పరిష్కార పరిష్కారమును గూర్చి (ఎంతకు) దే ముగ్రహం కెనురం కట్టము. కడకకు "అస్తేన్నోపలభ్యమ్" అని లానిది అస్తి పదార్థమునకానికే వీటలెటె. ఎందుకుంటే అది వాని అనే పదార్థి అపేక్షిస్తుంది. కనుక అస్తి నాస్తిలు కావని అనునను "అస్తితి క్షుమలోపన్నుకరణం రయేషాభ్యుతే" అస్తి అని చెప్పుటకుంటే అనగా పున్నయను పుట్టుకు రుచి మరొక విధముగా ఎట్లు దీర్ఘకర పరకాలి? సాపేక్షిక పనియైతే మరొక గుణలేని అస్తి అని వాడినానప్పుడును. అట్ల పరకరములు, ఏదానిప్పుడు అన్ని తప్పనిప్పుడులు, సదాకా పరకాతములు, స్వాభావములు, దీక్షిత్తుములు, దీక్షిత్తుములు, దీక్షిత్తుములు, కర్మాభివృద్ధులు అంతాని ధ్యుంధ్యుములు అల్లై ప్రభుములు - స్వాభా వ్యు. క్షురములు, సప్తా దీక్షిత్తుములు, కర్మాభివృద్ధుములు ముదంగునవి అధిష్ఠానప్రభుమునకే గాని పరిష్కార పరిష్కారము నందు పుట్టుకను పట్టిలేనిది అని గరియవలెను.

2. సాక్షిహీనంచ సర్వదా : సాక్షియనగా గురైలుగువారు, కైకపుస్తకమునకు శ్రీకృష్ణులకేంపులవారు: 146 క.ద. వివక్షిపి చేతను. కానావిధ్యుమములు మోహుడు తమపరమని ఆ పుస్తకే దానికే విధై తెలుమును. వాన్ని సాక్షి ప్రభువ కనుమా. యెరుక యనే పుస్తకము పడుచి. అని కలవచ్చియున్నాడు. అనగా విచారించి వాచిన 2 పుస్తకచేత కలికరమనికే తెల్లు గరిగినా అనుభవని అనేకమునకు విధనముగావుట్టి. అదిభ్రమే సాక్షి యగు ప్రభుమని తెలుసుకొనుముగారు. ప్రభుగార్థమును తెలుసు ప్రభుముగా నిచ్చియుండుటకు పుష్కమునకు సాక్షి నేగడ. కడక ఎరుక సాక్షిమునకరము.

ప్రభుము సాక్షి రూపములో కర్త స్మరణాభివృద్ధి పున్నట్లు ఇతరులు చెప్పెనువారు. కాని యది సరిగాదు. పుష్కముకొరములు వారు నాముగా పున్న స్థితిలో వార ప్రభుము

కావడే సాగమ్యమును నివారించు సాధ్యమును. దీనిని అనియత చిత్తశ్చ బలయాత్య సుదేశింఛ
జలమును ప్రాణింభవం సుతుంబెను భి. స్వస్థైరంభవంబు అర్థింబుంబింఛ
నానిదీని సూత్రము . ముఖ్యం దశమమందలం 129) పూర్వం.

అనిరాసీన్వే న దాన్వేనానిం దాన్వేనాన్వేనాన్వే మోచలౌఛుఛి

కేమాపరీమి కుమాకీస్వంభ్య స్వంభి కేమాసి భూవం గర్భేరం

తా) స్వస్థికి పూర్వం సవసత్త్వంబు లేదు అంతర్విభావములు లేవు అప్పుడు లేనిది,
ఎవరు, ఎక్కడ ఎవనిసంభవము కొరక. ఎవనిందికి? గూఢం, గంధేపం, అయిన అంభయ
మూత్రం అభిదేశ్యంబుంబు? ఈ పూర్వం పరిపూర్ణపరీలప్యమునక నిలుంబందినది. నీలదీ
వెలుగులు పరిపూర్ణమందు భేష.

4. ఆత్మ సూక్ష్మం : అవస్థాస్వమము సువర్తి కుంగనాంబు శరీరము జ్ఞానములేని
ఎవంభాల్లమగుట వలన యొగుగనాలగు. కాబట్టి భేషము కందెను నీమీగా ఒక జ్ఞాన
స్వరూపమును వస్వస్వ ఈ శరీరము కందుంది నకల విషయముల పరిగంబు దెప్పింబున్నది.
అట్టి జ్ఞాన స్వరూపమును పుష్పి అవ్యయంబును.

నేననేచ్ఛిత్తి అవములైన మన ప్రాణములకు ప్రాణాత్మ యొక్క ప్రకాశనిలీలతో
ముగి కాలము ఈ అహంభ్యగిస్తానామోగా పర్వస్వత్వంబు అంతాపరిగంబునది గొలుగుచున్నది.
ఆ స్వత్వంబు కలగుటకు సలయంబును ప్రత్యగాత్మ ప్రకాశము ప్రత్యగాత్మ తాను స్వయంబుగా
గుర్తింబున్నది అంతాపరిగంబును గుర్తింబు తల్లి నిచ్చుచున్నది. నేనను అహంభ్యగిత్తి
అత్వంబు మూల కారణము ప్రత్యగాత్మమే నేను కాని దేహింబులయి మన ప్రాణములు
కాదు. ప్రత్యగాత్మ 'కేవలం' అయి అత్మభావయి. లేకంబులయి విశిష్టైస్వస్వంబు
ప్రత్యగాత్మ నిమోహిస్తానామోగా అదియే అహంభ్యగిత్తిక ప్రత్యము ప్రత్యగాత్మగా అహంభ్యగిత్తి
అంతకుంబు పెద్దది లేదన్న మాట. అది అహంభ్యగిత్తిగా గనబడుచున్నది. అత్మ కముగా
ప్రత్యమే. నేను నాకు లోకంబు ఈ స్వత్వరూపమును అహంభ్య మొత్తంబుంబు స్వత్వంబు
పూర్ణమగు ప్రత్యమే.

అట్టి అత్మ (ప్రత్యమే) నిరసీగ్ధరి కేవల పరిపూర్ణపరిపూర్ణము గాదు. అది నేను
(అత్మ) కాను. నేనులేనిది నాకు దానికి ఎలాంటి సంబంధములేదు.

5. అనామయమే : అమయమేనా వ్యాధి. అనామయమేనా వ్యాధిలు లేనివి.
పరిపూర్ణపరిపూర్ణమునకు ఎటువంటి వ్యాధిలు లేవు. పరిపూర్ణమైస్వస్వని అనవలని చచ్చును
పరమాత్మను శరీరము లేకు గదా అని కొందరినభిప్రాయం. అది సరి గాదు. "అకాశ
స్వరీరంబు" అని ప్రాణి, అకాశము అనంగము. అదేమను, ఏజ్జియంబు అనుభవస్వని
గదా దాని యందు వ్యాధి లేకు రలుగును" తానె వచ్చును" అనగా అకాశము ఒక
ప్రకృతి యావముగా సున్న అయి అహంభ్యగిత్తితో కూడి దీనగా భాలుగు భూతములుగా
నీలించి చెంది. సర్వమునకు అహంభ్యగిత్తి దానిని ముఖ్య వ్యాధి. అకాశమునకున్న వ్యాధింబు
చువకున్న వాగ, పితృ, శ్రేష్ఠ సంబంధములు కావు. కాని అది సత్య చిత్. తయోగుంబు
సంబంధములగు వ్యాధులని తనియవలయునని. ఈ సుఖతమైస్వత్వంబు కీలకరూపియగా
లేకు యందే అమయమైతొని తానునాస్తి యున్న కేవల బ్రహ్మస్వస్వని యందు మాత్రమే అ
పరిపూర్ణ నిరామయము. ప్రకృతితో కూడిన సగుణ రూపులగు పరమాత్మను అ

సూర్యుడు త్వము చేసెంపడు. 'సో కామయగ్ జహాస్యోః ప్రహయేయేతి' అని 'అద్వాయూత ప్రభు స్ఫుటి' అని అదైక్షతో' అని విష్ణునిచ్చ ప్రసరి కాత్మయములో అద్వా దేస్తు ప్రభుత్వాది సర్వనిబంధము వ్యాధులు కానెవచ్చుచున్నవి. కాని పరిష్కార మందల్లో వ్యాధులు లేవు

నిర్లేహం నిర్మలం పూర్ణం తత్త్వం గ మపలంభవేత్

మాయాపివందితం బాహ్యేన తద్భాసం కురుసర్వదా 1199

అనియు లేనిదై నిష్కలైశచ పరిష్కారవర్జియములు ఆ నిలయే (సర్వ లేక సంఖ్య) అవలయు మాయనే పరిపరము వేయవచ్చునది కనకాద్వైతే. అద్వానీని విష్కలంబు ద్వానింపవలయును.

వివరములు :

1) నిర్లేహం నిర్మలం పూర్ణమే : పరిష్కార పరిష్కార్యము లేనందులేనిది. వేదము కావది. శరీరముల వివరములపై పిగువ పట్టికను చదివేయవచ్చును .

నిరీరములు	అవలయు	పరిష్కారములు	అనియములు	సానము	వివరములు
1. వాంఛలు	భాగవదశక్తి	విస్మయ	25	సీతము	సీతామాతము
2. మోక్ష కుంగు	బుద్ధివృత్తి	అకాంక్ష	17	కృపము	భాగవదాకాంక్ష
3. కారణ శరీరము	పంచకర్మ	ప్రాణాదులు	శక్తిను ప్రాణము ఫల్యుగాత్మ	వ్యూహము	ప్రాణాంశము
4. మనోబంధ కుంగు	నశీయము	భక్త్యాత్మ	ప్రాణము శక్తిగాన	మూర్ఖ	సర్వాత్మకము

ప్రత్యుగాత్మ నిర్మల శరీరములపరిష్కారము కలెనో తన కారకు ఒక తీవరి విధాన నేర్పరుమకొని వేవింపవలయుననెది గాధవైన కాంక్ష అనగా శరీరమునకు. నాశ్చర్యముగా అంటే పెట్టుకొనవలెననెది కీర్తిక గణనాను జీవులు

ఈశ్వరతనువులు : ఈశ్వరతనువులేమిగా పంచభూతాంశుకమై గానవిచ్చు ఈ విశ్వమంతయు ఈశ్వరుని స్థూల శరీరము, 84 లక్షల భేదోపాధుల యవచ్చే సూక్ష్మ శరీరము. ఇందియాదిష్టాన లేవనలనే ఈశ్వరుని ఇంద్రియములవ్వారు. తనకు ఈశ్వరుని గొర్త్యు శరీరము, అదిష్టాన వేదతులనే యేర్పడినదని చెప్పవచ్చును. అక్షరమే నేవుల కారణ శరీరము ననుక స్పృష్టి బాధాకముల సమిష్టి కారణ మాయలేక అద్వానీతమే ఈశ్వరుని కారణశరీరము. ప్రత్యుగాత్మయే శేషుని పంచకారణ శరీరము. పరమాత్మయే ఈశ్వరుని మాయాకారణశరీరము. ఇంకా వివరములపై (21) వే లోకము చూచుము.

లేవుల యొక్క గాన, ఈశ్వరుని ఇంద్రియాని శరీరము లేనప్పుడు ప్రహ్లాదునికడమే తేవించును అనియే వ్రావచ్చు శరీరము. ఈ గుణులు, సూక్ష్మ, కారులు, మనోకారణ కైవల్య శరీరములు ఏవియు నాసాధ్యపరిష్కార్యమేమియు లేవని తెలియవలెను.

2. నిర్మలం పూర్ణం : పరిష్కారపరిష్కార్యము నిర్మలమైవది నిర్మలముగా పరిపరము లేనిది. మరలనుమా కులం. వేదాంత శాస్త్రముందు పరిపరములు మూడు గాను, ఒవి గాను నిర్ణయంపవలెనవి. మలనదును 1. అణచిపరము, 2. మాయాపరము, 3. కార్మిక

మఱియు. ఏమి మఱుమఱు తెచ్చిన ఈ నీలము అప్పియేను సృష్టిమాత్రానికొకటకడకు
 తెచ్చుటలేదు. మృత్యు సదాస్థియైవచ్చును. అయితరణముగా పరమాత్మ చరణమునకప్పుడు
 ఈ మఱియు బుండుటకు తావులేదు. అనేక పూర్వకర్మలవలనను అంగకరణములొకటకడకు
 ఘనీభవించి ప్రాణుల ముఖ్యులకు బంధములు లాటి సృష్టికర్మలు కేరళి కేరళులకు సాధారణ
 కర్మలను క్రేరేపించుచున్నది. ఈ సేవమును పై విధముగా పరమాత్మ యున్నచోటకు పంపివచ్చి
 "బుద్ధివచ్చును సాటి" అని వ్యాఖ్యముగా ఈ సేవలకు ముఖ్యం అంతరమునందరకరణము.
 కనుక ప్రకృతి కామమును సకల జీవోపాధులయొక్క కర్మవశముల పరమాత్మ స్థానమున
 బీజమానముగా యుండుటవలన వానికి పరమాత్మమే స్వరూపిణి అర్థము. అయితరణము
 అయినను తనయందే యున్నట్లుకాక పరమాత్మ వానిని అంటుక వానివల్ల వాధులకు అవ
 నిర్వకారముగానుండును. తమక పరమాత్మ "తేజోవర్ష ము" ప్రాణి" అని కీర్తించుచున్నాడు.

సృష్టికే పూర్వము పూర్వకాహార్య సృష్టికల యుండక సరిసాధనములన్నియు
 పరమాత్మయందే నిక్షిప్తమై యుండి అభివృద్ధి సృష్టల యందు వికరి తలసి పుచ్చును. వాటి
 గ్రహణ జీవులు మఱు మఱు అస్థింపించుచును. సృష్టములకు లామ కైకసృష్టములయొ
 పరమాత్మయందే అయి యుండి సృష్టిలో నామ రూపాల దాన్ని పుండును. ఈ విధముగా
 చూచుచో పరమాత్మ కేవలం నిర్గుణమే అదు. సృష్టిలో నున్న నిమిషంవరకు అ పరమాత్మయే
 జీవమాత్రముగా నున్నాడు. దీనిను నెందు సృష్టించుతము బుద్ధికి యొప్పిచ్చి లాల్పమానముగు
 సృష్టి యుండును. పరమాత్మ యుండు బుద్ధికి యొప్పిచ్చి మఱు పరమాత్మ తుభ్య కర్మలందుకు
 పుండును. సా సృష్టికముగా మాత్రమే సృష్టియందలి మఱునామకరణములొకటో పోల్చుచున్నాడు
 మాత్రమే నిర్గుణమని చెప్పబడును. నామక పరమాత్మయొక్క సృష్టయొక్క

3. తల్లింగం అవలం భవేత్ : అవలం అయో నీ అలకు జోలు కనుకను.
 నిరత్యత్రమైకం పరిపూర్ణము. సా సృష్టికమైకం వికరి తలసి పుచ్చును. అభివృద్ధి
 చలనములేనిది మఱుకటివుండి ఘంటాని అని చెప్పవలసి వచ్చును. కలిపిది పుష్కలము
 కలుగని దాన్ని గురించి అలోచన పుచ్చును. అక్కలో సహా పరమాత్మకు అవలం. కడవని
 నీలకర్మలకీ అసీతరణా నున్నది.

కడవనియొకటి అవలం అని. పరిపూర్ణమని మఱుచే కేర్లు మఱును పుచ్చును. నీలక
 కలిగినవి. ఏక కలం. "కేరళులవలం అవలం". కేరళులను చిదు మఱును పుచ్చుచున్నాడు
 "కేరళులు అవలం కేర్లును". సోరా నీకవేను ముఖ్యం పోత వాడు" || అని
 కలిపియున్నాడు. అమితములు కేరళులకు కేరళులకు మఱు అవలంములకు పుచ్చుచు
 పరమాత్మ వాచీవారు బాహ్యమున గానవచ్చు స్థిర యుండ: కలుగు కలిపిక ముఖ్యమే
 చలనముగాను అంతరముందలి చూపుకూడ పుండు. పుష్కలము గాను లాన్రె నిరంతర
 స్థితిలో నిరంతరము కలుగుతుంది. కలిపియు. స్థితి కలిపియున్న ప్రతి వానిక సతి (పరిపూర్ణ)
 యుండును. కలిపియున్నాడు కేరళులకు. పుష్కలమును కేరళులకు. పుష్కలమును
 న్యుంధానికము నిరంతరగాని అభివృద్ధి సృష్టకరణములొ గాని చలనమే.
 పరిపూర్ణములమఱుకటికములు ప్రాణులకు చుండు కలిపియుండు 21వ పుష్కలం (12)
 ఎర్లువ యాచీన ఎంక సూక్ష్మ పరిపూర్ణ జైనిక విష: కేరు - 11 కేరళులందు
 యేమిలేకనుండుకే కలిపియుండుకే కలిపియుండుకే కలిపియుండుకే కలిపియుండుకే

పోస్తారు. అప్పుడు కేసులుంటాయి. నిరూపక లేఖలచే ఇక్కడనుండి వేయాలి. "సంక్షయం ప్రాప్తమయ్యే
యాన్తా తత్కర్తుం వాచాకోతమే" అని గురుగోతమాను జేసింది. ఎందుకంటే సేవకులు
అనగా సీమ వాచా అంటే అంతకుంటే బ్రహ్మిణి కీ నిత్యమూర్ఖమగు పరమాత్మసూక్ష్మమై
నిరూపకంగా మళ్ళీ పరిపూర్ణపరమాత్మమనః దోషం తొలగుతుంది అనిగోచిస్తారు. సీ
మవారు. "నేను లేనది కాదు" అని నిరూపించి బ్రహ్మభావంతో ఒకటి వస్తువూర్తి సీమ
పరపూర్ణత రహితమూర్తి. ఈ పరిపూర్ణత అప్పుడే సాంప్రదాయ సువిశిష్ట ద్వారా
తెలుసుకోవలసి ఆయాధత నొందిన వాడు ఎప్పుడును జరిగినట్లునుండే భ్రాంతింకనవచ్చును.

యావత్పశ్యే పూగాకారం తదాకారమపింశయా
యావత్పశ్యే మహాకాశం తదాకాశం నపింశయా ॥౨౦॥

యావత్పరమాత్మ పశ్యే (యావత్) యోగ్యం అంటారు. అట్టి పూగాకారము గురించి
పింశించునము చూడేదంత మహాకాశము. ఆమహాకాశమును గురించి పింశించకుము.

వివరములు :

1. **యావత్పశ్యే పూగాకారం తదాకారమపింశయా** : యావత్ అనగా పూర్వము
(యావత్కారమే) అట్టి బ్రహ్మకారమును గురించి పింశించకుము. సర్వోపస్థయముల ద్వారా
అహోరక్షే కల్పాది విషయములను గుర్తించునది అంగురంల ప్రకారము. సుఖస్థి యుండి
అంతఃకరము జనాంతము అవిచ్ఛయమును నుడువరావము చెందునాస్థిది. కాని యేద
విడిచిన తాను నిద్రించక ఉద్ధృతం చెల్లాది మామయగా ప్రోణము మాత్రము ఒక
యంత్రమువలె జరిగేయనుస్థిది. ఈ యంత్రమునకు సర్వాలున్నదా పనిచేయునట్టి
అత్యంత క్షిప్ర ఆలోచనా మామవారు ఇర్రెండ్రయముల ద్వారా కృతమార్గింనువస్తువాలే
ప్రోణ, మంత, యుక్తాది యంతర వాచుములను చెందుతున్నాడు. సీ యుద్ధియములద్వారా
పింశించుములు యావత్పశ్యే అనే మొత్తము మీద అన్వేషిణి తలనుకొన్నవారినే. ఇతరుని
అవస్థలులో త్వాద అనే పలువదరును. జేక స్వస్థి భావం విడిచినచో యదనలే క్షేత్ర అని
పలుక వచ్చును. అప్పుడు క్షేత్ర తే తలయలచురానికీ క్షేత్రమని పేరెడిది.

క్షే ప్యర్కశ్యాన్తా పదాన్తౌ పరస్పరం కంక్షయే
క్షే ప్యర్కశ్యాన్తృశ్వం కూచేతి కర్మసేవంతం నిశ్చయః ।

అ) ద్వాన్తృ క్షే ప్యర్కశ్యమి అనే అంటు వదాన్త సేవలం. అది రెండు
పరస్పరక్షేపనలయొప్పుది. అంటు క్షే ప్యర్కశ్యము. క్షే ప్యర్కశ్యము మామూ అని వేదాంత
నిశ్చయము. సర్వోపస్థయముల ద్వారా పరమం ప్రమాదము చేయు అంతఃకరములు ఆ
యంత్రయములకు క్షేపణ ప్రోణమీది గాని ఆ అంతఃకరములను కూడ నేనే ప్రభును.
అంతఃకరం సాక్షి గూడలే నున్నాను. కనుక నేనే సర్వసాక్షి. నాకు మరొక సాక్షియున్నావని
చెప్పించి ఆనవస్థ బోధము. క్షేపణంబు. రమిత నా యునికని సర్వరూపమును గూడ
తెలుసుకొని వాడుని వే. జకాశము తది సర్వనా బాహ్య ధ్వంతరములందు నేనే యున్నాను.
గాని ఆ ప్రపంచవికారములు వెమి మళ్ళీ బాధించవు. నేను కన్యదానంద స్వరూపుడను.
"సవివేక్షే దేగ్యాన్తా" అని ప్రశ్నానుసారముగా మూర్ఖానకారములన్నిటిని సర్వనిషేధావధి
మానసంగా నేటి నేతి (అనగా సు+వక్ష+దేడు) అని నిషేధించుచుపోగా విద్యాభయంగా
విద్యునము తేమించునో అదిచే క్షే ప్యర్కశ్యరూపముగా నిష్కలుంబి క్షే ప్యర్కశ్యయన్నాను

"కృష్ణం మాయా" అంటే ప్రతిష్టించుగా గోచరించు మాయని సుఖముగానుండు కారణమైన కృష్ణుడను ప్రపంచ మంతయు మాయ చేసి ఏట్లా విశ్వసించడమగును? కర్మాది కృష్ణ క్రమములలో కూడిన పరమమాయామయము కర్మాది విషయములు వాటిని కృష్ణుడే సాధనమొనరించు యంత్రయమటలు (కార్యకర్తయములు). ఈ గోచరములు భరించి భరించు ప్రాణ మందకము. యాదృశియముల ద్వారా అపారితోషే బుద్ధులముదాయమును ప్రకాశింపజేయు అంతఃకర్మ ప్రకాశము యా అస్మిదేన "నేను" "నాకు" అభేదములను అపారితోషము అనన్వి కృష్ణములే. అదియేగాక నా కన్నులై ప్రవృత్తములు నడుచుచే చాచితి ననినట్లు భరించు ననినట్టి ప్రాణము సూర్యులందఱు నవగ్రహ నక్షత్రములు. పంచభూతములు అనన్వియు. వాటి సుప్రతిబింబి దర్శించుచు కృష్ణుడను కృష్ణుల యోగ్యుల కృష్ణుల అనే ద్వాయంగా కృష్ణకోటిలో నేని నోస్తను అనన్వి మాయనేనా" అంటే కృష్ణులనేనీడు. కృష్ణులనే లేదు. అన్వియు తోచబడుల మాత్రమే అంభులు దీనికే వికల్పవచ్చును. నీడు వికల్పము అనగా యవారముగా నిరంతరమును ఒక చిత్తునగును యెట్లే మాయ కలుగుకున్నట్లులేక తాను గానినట్లు మరొక చిత్తుగా భావించుట; వికల్ప మనందును. తాటి యగు; సాగు; నిజముగా అన్విలేక నీడు అన్వియుల తోచినట్లే బ్రహ్మమునందు. ఏకాలంకములైన యా సులంకము తోచబడినదని చెప్పవచ్చు. ఏదాకూ ప్రాయశము నందు ఆలోచించి వాచకావయు ఒకప్పుడు అంగకంపి వికల్పం ఒకప్పుడేనే లేదని నిగమింపవచ్చు. అది అన్విలేమాయామయము అనుభవం ఒకప్పుడను తోచబడి నగు చిత్తులయలు వికల్పేతీయములు, చిత్త పరిమోచనములు, క్షణికములు, అన్విల జడదుఃఖలాపములు, నాను మానోభవములు అయిపుష్కండునే యని ఏకమాత్మకమగా లేనేలేవు. గుణక విభక్తి "యా మా సా మాయా" అను నిర్వచనానుసారము కృష్ణం మాయా అని విభజింపవచ్చు. మూర్తాదులనుండులన్నియు బ్రహ్మమే "నర్మల భర్తృలగులన్ని" యనెడి శ్రుతి మాత్రమే మిది"

"మాయలే అనేన మాయ" అనగా మితిలోనికి వెళ్లకటి మాయ. ఈ నిర్వచనము ప్రకారము సర్వము బ్రహ్మరూపమే అయినప్పుడు ప్రతితియగుచున్న అన్విపరస్పృష్టల నానుమాపాలు ముగ్రము సారమొనరించుగా లేవు అని అనవలసియున్నది "యా మా సా మాయా" అనగా యెదిలేదో అదిమాయ అన్వియుడు నాను మాపాలే అయాత్మములను వర్తించును. మన్వత్త విభక్తిగాదు. అది బ్రహ్మమే కాని కాని నానుమాపాలు మాత్రము సర్వముని అనరాదు అని సిద్ధించుచున్నది. కనుక కృష్ణం మాయా యనవలసి వచ్చినది. అంతేగాక "యద్భాష్యం కన్యశ్శుః" కనుక అది అన్వియు సాక్షాత్తవంశం, కృష్ణులము మారుచుండును గనుక అట్టి అశాశ్వతిమైన కృష్ణములగు నూర్తి వింపించకుమని ఈ ఉపనిషద్వాక్యము హెచ్చు వలయుచున్నది.

2. యాచర్మకే మతోకాశం తదాకాశం నలించమా : మారడలే మతోకాశముని గురించి వింపించుచుండు. ఆకాశములు ఎదు 1. ఘాతాకాశము 2. మూర్తాకాశము 3. నిరకయకాశము 4. ప్రమాదాకాశము 5. విరాకాశము. కీటి యొక్క స్థిర స్థిరముల ప్రమాదములు దిగువ పేర్కొనబడినవి :

వివరములు	స్థానము	స్థానము	స్థానము
1. పాఠశాల	పరిష్కారము	విద్యార్థులు వ్యవస్థాపక కమిటీ విద్యార్థులు	విద్యార్థులు విద్యార్థులు పాఠశాల కార్యకర్తలు
2. పాఠశాలము	విద్యార్థులు విద్యార్థులు	విద్యార్థులు విద్యార్థులు	విద్యార్థులు విద్యార్థులు
3. పాఠశాలము	విద్యార్థులు విద్యార్థులు	విద్యార్థులు విద్యార్థులు	విద్యార్థులు విద్యార్థులు
4. పాఠశాలము	విద్యార్థులు	విద్యార్థులు	విద్యార్థులు
5. పాఠశాలము	విద్యార్థులు	విద్యార్థులు	విద్యార్థులు

మామన దేవతా మహాకాళియే ఆ శాశ్వతమును గురించి వింతింపకుమని అర్చయి కలచిరి కలవచి పంతు మహాకాళియే "బ్రహ్మతొన్నవకింకెన" అనే గాథామంగా ఆ పరమాత్మ యొక్క లీకడః ఈ భృశునాన మగుచు నిండా బ్రహ్మచేకాని అగస్త్యకానే కాదు. మహాకాళియే పరిరములో నాదాస్యము చెంది వ్యవహారంబునాను అంతా బ్రహ్మముగానే చూపును. దక్షిణమునా శోరవారు పరమము దక్షిణమునా పరమము కావచ్చుట మన బ్రాంతి వలన లేక అభావము వలన దానిని అగస్త్యకా అనుచున్నాము. దాని యొక్క అంతి కురుకుటకై నను దాని కొర అభిప్రాయము. లేక అభిప్రాయంబి తీరవలెను. అసగా ఆ లోకకాలముందు విండుగా ఒకవర్షపునానో బ్రాంతి కాదాననే యుండవలదు ఆ అభిప్రాయ వ్యక్తి బ్రహ్మచే. ఆ నీనుగా బ్రహ్మము నంబు అగ్రీస్థులారా అభిప్రాయ స్వరూపమని బ్రహ్మము విదా కనికె లీను పరమము దేవతే. మిథ్య అని అర్థిత విద్యారంబును "పరమము కిచ్చింక బ్రహ్మ" ఎకవేదాల్లకొనింబున్నా" యిత్యాది శ్రుతుల లాభ్యత్వము నిశ్చయముగా అర్థితమే.

సర్వకారణమును సర్వాభిప్రాయమును స్వయంబ్రకాశమును అగు బ్రహ్మయొక్కనే పారమార్థిక నిత్యము. దాని యంబు అకలుతేమింకీయు గుర్తులు వనబడుచున్నది. ఉత్తీర్ణ స్థితిలయనంబుగా మోక్షులెందులేకొన్ని సారమార్థిక నిత్యత్వములేదు. నాను చూచుచులే గాననయ్యముగాని, ఏ వర్షున బ్రహ్మము కంటే ఫిన్సుము కాదు. సర్వవర్షులూ యొక్క బాహ్యభృంబంబులంబు ల బ్రహ్మచే ప్రకాశింపబడును. ఈ అభిప్రాయముననే మహాకాళియే అంబును. అట్టి మహాకాళియేను గుర్తి లింతింపకుమని ఈ ఉపనిషత్తులొక్కము యొక్క అర్థము ఈ మహాకాళియే నిరంక విరుకయే అన్యులు దానిగానూ. అన్నకారణమిచ్చునానిని వింతింపకుమని వింసు

ద్యోమాతీతమందంబాహ్యం సర్వకారణ వర్తితమ్
నిరంజనం సరపాయ నిర్వేదా మవలం భృవమ్.

అరము. ముగ్ధుల యర్థజ్ఞానమును, గుణా సాక్ష్యతలను తరలి, మహాకారుల తోరములుగా చేసిను. వారిని విజయముగా మరీచిగొల్పెను.

i) స్థూల శరీరము : పంచేకృత పంచమహాభూతాః స్థూలం బలై కర్మజన్మైస్ నిఖము. దాది భోగాయశాను. శరీరం. తస్య జాతుశ్చ, పరమే కపివలమథే బద్ధస్త్రిమహి పుంశ్చైవ బని పరేయోకవత్ ఏతత్ స్థూలభవం. - తత్పదోత్ - శుభరహస్య పానులు

ఈ పంచీగరమును సాంఘిక పంచమహాభూతములు. తలన క్రూరస్థూలపరిమిత నిర్మలమునీ నిఖము ముఖము అనుభవంబులకు చార్తమునని ఉపయోగించుచు గర్భస్థరము అందుచు, స్వస్థక వృద్ధిపొందుట మాన్యువెలయుట, క్షయముపొందుటకు నిశంతులు అగు ఏకారములు కలిగియున్న శరీరము స్థూలశరీరమనవు.

ii) సూక్ష్మ శరీరము : అతంతీక్ష్ణం పంచ మహాభూతైః కృతం గుఱం అస్మిన్ ముఖము భావి భోగ సాధనమై పంచస్థానంద్రియోదాతీ పంచ కర్మేంద్రియాలే అమహాదావ, మనస్సైకం బాధ్యైకా ఏవం సప్తవలాకదాధుః మహా యర్థజ్ఞురథేరీ సూక్ష్మ శరీరము. - అరిపకరణం. - రహస్యబోధ.

ఈ పంచీగరమును పంచమహాభూతములై పంచమహాభూతములవేళ నిర్మలమునీ పూర్వపుణ్య పశము నలన ఎర్పణి నిఖము ముఖము, భోగములను సాంఘికములకు దపయోగరదము మనలోనే పుష్ట బోధిని శరీరమును సూక్ష్మ శరీరమనవు. ఈ సూక్ష్మ శరీరములో 17 భాగములు కలవు.

ఈ సూక్ష్మ శరీరములో వర్ణేంద్రియములు - (దాక్షిణ్య సాధి పాదము, గుహ్యము, గునము) ఒక భాముగా దెప్పరుద్దాము అలాగే జ్ఞానేంద్రియములు కూడ (శోత్రములు, త్సక్కు చక్షువు, జిహ్వ, ఘ్రాణము) ఒక భాగముగా దెప్పాకున్నాము. గుణితి కనిపించేది నిజమై ధ్వానేంద్రియములు శ్చంద్రియములు కావు. అవి స్థూల శరీరము లోని భాగములు మాత్రమే విజాపికి సూక్ష్మశరీరము లోనే జ్ఞానేంద్రియములు తిర్చింద్రియములు అనుపిడియున్నవి.

నిజానితి పున్నది అన్ని వైతన్య సూరూపము మాత్రమే. వైతన్య సూరూపములో సూక్ష్మ శరీరము గాని స్థూల శరీరముగానీ ఉండుటకు వీలులేదు. సాధుకుండ మనము క్షిప్రబోగానీ అనందానుభవములో గాని వైతన్య ముఖములో ఉన్నవేదము స్థూల శరీరముగానీ, సూక్ష్మ శరీరము గాని అనుభవములో లేవు. కాని దేవర్షి అస్థుట్లుగా గోచరించి నిజవైతన్య అనుభవము నిచ్చుటకూడ తలసిను విషయమే. ఈ రాలలో కనిపించిన పుట్టి అలవస్థానను నిజముగా గుండె దడ కలిగించును. మేల్కాంచిన తద్వార కూడ కాంచనేమీ గుండె దడ పుండును. అనే విధముగా వైతన్య సూరూపములో నిజముగా లేని సూరూపశరీరము, సూక్ష్మశరీరము మనకు నిగ్గు తేవీరములో నిజముగా ఉన్నట్లు అనుభవము నిచ్చుచున్నది. దీనినే లోకజ్ఞప్తి (Empirical) అందురు. ఈ లోక జ్ఞప్తి అనుసారముగానే పర్వమ స్థూల, సూక్ష్మ శరీరము దెప్పబడుచున్నవి. దుఃపారభృష్టతో (Absolute) తాపని తెలసికొనవలెను.

iii) కారణ శరీరము :

అనిర్వాచ్యా నాన్య విద్యారూపమ్ । శరీర పునఃస్య భారణమాత్రమ్

సత్య స్వరూపాః శ్చాసం తిష్ఠంతి కరూపం యదస్య తత్ గాత్రవశతరం॥
అదిశంకరము

౨౫) ౨౫) ౨౫) కాంక్షాం ముచి మిస్మిన్ దేహం సూక్ష్మి తేనమయం రుచిసిమి
నారూపాగమయా ముచి అశ్చాస రూపములో స్వల్పముల పటితమి దగ్గర లోగా అని
నిరాలింపబడుక పీలకేక అనయమే. తులగుచివురు. గాఢనిద్ర కలుగనొప్పునకు అనుభవములో
వచ్చినది ఏ శరీరము కలలో అతీతమునకు తారణ శరీరమగుదురు. చాడు అత్త
తత్వమునకు గూర్చిన అభ్యాసము యమిచి. యుండగు

౨౬) మహా భావణ శరీరము : ప్రాణము ప్రత్యగాత్మల స్వనివారము మహా
కారణశరీరమగుచును.

యే విధంగా ఈశ్వర తేనువులు వాలును 1. పూజ శరీరముగకు నైవ్యాంబుడు.
2. సూక్ష్మ శరీరమునకు దాదాభ గుచ్చును. 3. అకల శరీరముగకు అన్యాత్మనును 4.
మహాకాంక్ష శరీరమునకు అక్షర పురుషును అభిమానులుగావచ్చినారు

ఈ అష్టతనువులు పరిపూర్ణ నుండు లేవు. శ్రీపర్వతేశ్వరీనోపనిషదవారు ౧౩ కః ౫
"కలకేళ్ళను యా మేల్లగుం । గణంగా అభయంబులూచి కలమేల్లలూ" గుం లేన విన్ని
నీమేనుం తెవని నీవ్ తెలసి యుండుము వారం" ॥ అనగా కలనిమయము నుండు,
మెలుకున యుండు అవం పరిపూర్ణము నాశ్చతముగా నున్నది జూచి కలమేలుల యుండు
లేని యున్నట్లేదనిచ్చి నీమేనులు జీవనోపచయమును 4 శుశ్చర నుం (మిష్టానుము)
లేవని తలసియుండుముల ఎండుకనగా అవి ఎరుక యుం కలమేలులయము. పర్వతు
అనుగ్రహనుంబున అవలంపూర్ణ పరమయః పర్వతము పలన యతుక లేక పోవుచున్నది.
కనుక కలయగు ఎరుక లేక దాదాదము నాలుక యని నిర్ణయము. అప్పుడు కలమేలుకలు
నీనుంబ కేవల అదల పరిపూర్ణ పరమయః మూత్రనే యుండును. ఈవిధంగా అష్టతనువులు
లేనిది పరిపూర్ణ పరమయఃను ఈ ఉపనిషద్వాక్యము చెప్పుచున్నది.

౩. ధృవం : అనగా కృష్ణవన గాసి లేదని గూట నుండేదామం లేనిది. అనగా
నిర్భయముగా శరీరములు లేనిది పరిపూర్ణపరమయఃనుని తలసియుండుము

తదేవలింగ మియ్యక్తం నవిదశిపదుచ్చతే

తేమమధ్యేస్థితం విశ్వం శివాద్భావ్యం వకీంచన ॥౨౬॥

ఇట్లెవమే లింగముని చెప్పుట తగియున్నది. అదే శివుడు (౧)గా శివుడు) అని
చెప్పబడుచున్నది. అట్లే శివుని మధ్య (౨) విశ్వమున్నది. శివుని కంటే భావించతగినది
నుంది లేదు.

1. తదేవ లింగమియ్యక్తం : ఇట్లెవమే లింగముని చెప్పుట తగియున్నది. ఆ లింగము
అనగా పరిపూర్ణపరమాత్మమని గ్రహించవలయును. సామాన్యార్థములో అత్యయనగా
ని. నుండనుండున్న లేనిది దూషణకు పరమాత్మయి. Individual Soul లేక Consciousness
అని అర్థము. ఈ అర్థమును మాత్రమే స్థాపించినచో ప్రత్యగాత్మ పరమాత్మలు ఏకమవుచే,
ఉపాధిగతమైనప్పుడు ప్రత్యగాత్మయని అందురు. నీరుపాగితమైనప్పుడు పరమాత్మయని
చెప్పబడును.

విశేషార్థములో ప్రత్యగాత్మ పరమాత్మయను నుంచి కేళ్ళ గలవచ్చుక; చిక్కనే. కనుక

శాస్త్ర శాస్త్రములే వరమాత్మను గ్రహించి వైభవములే వారి కన్నముల పరిపూర్ణ పరిపూర్ణముగా (శరీరమాత్మగా) గ్రహించవలయును. "చిద్" అనగా ప్రకాశము. ప్రాణముని పుష్టి గర్భము లేవుచేయవలయును. ప్రాణమును (వైభవమును) పరిపూర్ణత అనము. కాని దైవ శుభములే ఆత్మలలోనితమగు పుష్టిని నిర్దేశించును. కనుక ఆ ఆత్మలలో ఆత్మలలోనితమ పుష్టిని పరిపూర్ణ పరిపూర్ణముగా నిర్దేశించును. కనుక ఆ ఆత్మలలో ఆత్మలలోనితమ పుష్టిని నిర్దేశించును.

అందు శ్రీకృష్ణవేదకేంద్రములవారు ౩.౩.౩౩ 38 "దేవుణ్ణి విన్ను ఎరుగవు. నీ విష్ణుణ్ణి దిక్కివారానే తెలువ నీ. కావత్తి చోళలెందుకు. కావున నదేవుణ్ణి కనుగొన వోయా నానురూపకర్మలొయా" . నీ వాదేవుని లోన నిను లెన్నవెదికినీ. న్యాదలి ముచ్చాట నమగోయి తెల్లచి" అని శాస్త్రములవారు. అందు దేవుడుగా పరిపూర్ణపరబ్రహ్మను నిర్ణయించుట అందుకే ఎరుక మాత్రము కరమాత్మను. కావున అట్లీ దేవుణ్ణి పరిపూర్ణ పరిపూర్ణముగా లెంగుములు యిర్దుముగానున్నది. ఎందుకనగా లెంగుములు యి అనుపములు గాని మాత్రముని పోకిన అకారములు గాని. భంగము అభయములు గాని. పుష్టములగాని దేవు పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మముగను ముక్తి అకార. అభయం, అభయములు పుష్టములు లేవు. మరయు లెంగుము లేని పోకియులములము. కావున లెంగుము లెంగుమాత్రము పరిపూర్ణముని యనుట యుక్తముగానే యున్నది. లెంగుముగా యిరు పానవల్లము నీది శివమాత్రి యని గాక పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మముగా అర్థము గ్రహించవలయును

2. నవివ శివ దుష్టతే : అనే శివమని వ్యాఖ్యయిస్తుంది. అవల శివమనుటలో పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము గురుభక్తిప్రవృత్తివని, మహాశ కరమైనదిని యర్థముచే వాడవచ్చును. పరిపూర్ణ బ్రాహ్మణ్య దుష్టమైనచో కాశ్రుత అనేకమరణ వశోకము నిర్ధించుటకన్దు కుంగకకరమైతరీ మరొకటంచును గదా. కనుక వానిని పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమున, తిప్పదును, అంగముని, అనుననుని గురుగుణములను, అనుననుని పేర్లు కృతమని అర్థము పంథానుపాదముగా వాడుచీనవిని తెలియవలెను. పరిపూర్ణ పరిపూర్ణమునకు అందు వచ్చేడు లేదు. నున్నము పుష్టిఅపర కాని పుష్టి అపరము. కనుకనే శ్రీకృష్ణవేదకేంద్రములవారు ౩.౩.౩౩ 38 || "శివమనుగుడులయలని. శీరెచ్చ అలెను మును అట్లును కానినీ. మును కర 44 అట్లునుగుడును పుగిని పుష్టిమునల్ పురులేదు. మునును నియతే" . పుష్టి శీరెచ్చ దీనిని" యని గానము చేసి యున్నారు. అందులకే పరిపూర్ణమను పుష్టిపరాత్పరము ఈ పేర్లు తెల్లపడినవి. అదే పరమ శివుడు.

3. కవమధ్యస్థితం విక్రం : అనగా శివుని మధ్యమునవిక్రమంపులు అని అర్థము అంతా శివ మునుచే, బ్రహ్మమునుచే అంతాపరమాత్మ మును అని అర్థము. పుష్టికి పుష్టి అని అనవలయు. "ఏక ఏవాదిర్భూతయం బ్రహ్మ" అని కొనియాడవచ్చును. అ బ్రహ్మమునకే పోకాకాకాకాక. బ్రహ్మము: భూతాయేయేతి" అని పుష్టికానున కరణి అనునమాత్మయే కావలెను అనయు అయిపుష్టియే తత్పుష్టితరేవా. ను ప్రాచీనం" అనునవి ప్రకారము కల్పించిన తీవ్రకర్త బ్రహ్మమును అది గురుములోనే గురుములోనే. శివ రూపములోనే అదా అనునగా బ్రహ్మపుష్టితరములను గురుకా భవకెను. పుష్టియే యొక్క అనునము: నునుగుడు. ఆ ననుగుడు తెలివీ గురుముగా బ్రహ్మకన్యాయానామని

వెన్నెల నడుంబడము. ఆయన పరిమాణ్య కేంద్రంగా నిలిచిడు.

విశ్వము కల దరిమాణ్యను గురించియు దక్షిణదిశలో లక్ష్మణుని, ఇదే దిక్కు త దక్షుడు, మిక్కిలి పుష్టియు గుణపుష్టియు, విశాక దక్షిణి అని అనుచును కిదే లాచరించును. అట్లుగా ఛక్ర లాక పరిమాణ్య ఛక్రస్థి రథంగాను నన యంబకీల భూతములను అన్ని భూతానందముగా నిలుచు చూడవలయును సాధ్యముగను. విశ్వమే నిజము. విశ్వమే విశ్వము. శ్లో॥ 15॥ "గురు పుణ్య స్థితం విశ్వం, విశ్వమగ్నే స్థితో గురుః గురుత్వాత్పుంసోపావృత్తి తస్మిన్ క్రీ గురువనను" అంటూ గురు పరిమాణ్యను గురుత్వం ఆధిపత్యం చేసెను.

4. శివాద్యాత్మం నవీంచన : అనగా తిప్పవకంబే వాచించినానది ఏమి చేయు. దుష్టాత్మలోప యంకుము వాచూ రూపమే. శ్రీపృథ్వీలంకాధులవారు వ. 2. 1. 1. "వట్టువలె కడలకుండునని, బట్టుయలె యిట్టివెనిగి భావించవగునూ, మేరుకలెక నేవలపవదనా" : అనగానము చేసెయున్నారు. కావున కిది అని పరిపూర్ణమున భావించునూ ఈ భోగములను వ్యవముగావలసి యున్నది. మరల తనంతటి పక్షాత్కమును యలమై వల రేయి. అట్లుగా శ్రీకృష్ణునికప్పుల కు. 2. 54లో "కలిపూర్ణమెకటి దప్పు నివలస్తూ, ధైయంబును కనెలియుము నీ వెనుకేనని నుచునా" అని సాగినా వెల్లియున్నాను. అనగా పరిపూర్ణ మెకటి పక్ష త్కమలకులకయిన ఎరుకే యని నేమిచిలో యెరుగుము. ఆ విధుక విశ్వాత్మ యంకులెకటి తోవలసి ముష్టాత్మను ఎదురిగా లెప్పుడు మాన్యువెంతజేయి. అందు వెలవలెన్నాత్మలు గానీ లేదు. అది అభయ మెరుకగా గాని, కేవలమే అగ్రముగా మారవలసిని గుంకల్లింపలేదు. పితృ సామర్థ్యములు అందువేపు. నూత్రాన్యగిగానీ, ప్రాణముగానీ దాని యందు లేదు. అలా కూడ లేసింది. తర్కాత్మలోక్త్యాభిమాలు దానిని లక్ష అని నేటిగుడ ఆగ్రముకు ఆధారము అభిప్రాయంగాడు. నీవురలోకమోగలములంబు లేపు వెయిలు అ ను యలంపైనలేమి లేదు. ఈ కేవలమే అగ్రము ముష్టాత్మనును నోచుచున్నదేగాని, దాని పారమ-త్వ నిర్లక్ష్యములేదు. కావున నిచ్చని కంటే వాచించకనిది. యేది లేదు.

శివాద్యాత్మం తిర్వాస్తి ప్రసవోకేషు సశ్చితమే
ప్రప్త్యాత్మకృవశాద్ధుంధః ప్రప్తాభావే శుతోభయమి 1. 2. 1.

ప్రసోకేషు అనగా మూచితోపయలు. స్వల్ప మిద్ధ పారాశోకములందు కిచ్చని కంటే వల ఎది లేదు. నిశ్చయము. ధృత్యముకీ ప్రస్థులంబలయింతుమగారు. ప్రస్తుతే అభావమైతలో అనగా లేదులో భయమే లేదు.

1. శివాద్యాత్మం తిర్వాస్తి ప్రసవోకేషు సశ్చితమే : మూచు లోకములందు శివుని యందే కేవలమే పరి తేను. అంటే మూచు లోకములందు ముష్టాత్మము గిచ్చు చులోకటి లేకని నిశ్చయముగా వచ్చుచునది. మూచు లోకములలో స్వల్పకోకము లేక దుష్టాత్మోకము అరటి అదిల ఏదనగా, గిడనిస్తాను. నూలోకములో కేవల పాప మిద్యములమట్లు పచ్చిచిని పాప ఛక్రమునుసాధ్యముల భయము లెప్పుల అనుభవిస్తారని చెప్పుచును. స్వల్ప ముసాధ్యముల ప్రకముగా సుఖముల నొకభయంబుట. పాప నింసారితకముగా కావలె కనఃలోకంబుని వెళ్ళుచును. తేనికే క్షయ భయములు కనుకవెలంబుతోవని "క్షేణోష్ణోమృత్యులోక పశుం" అనే వాక్యముగా వారు నీరని సుల్ప నోకముగా మూచితే యంటే లోకముని మిక్కిలి చుడుతాడు.

అందువలె ముష్టాత్మము లేక భూలోకము. అందు వెలంబిని కర్మాక్ష మెదలము అని వారి ప్రారంభానుభవముగా అనుభవించుటకు యలలు విశ్వమెత్తు కర్మము నుచుభవించుటాదు.

ఇదొకప్పుడు సత్యము. ముప్పయ్యే. చేసుంటారు వాటి భరితములు పుష్కలమైనవైత
అన్నావోలే అప్పుడు అనుభవించారు అప్పుడు భరితములనే తర్వాతి అప్పులూ నిష్పాదైన
అనుభవించారు. అంటే అప్పుడు ఏళ్లను, దేవరెడి పానాళ లోకము అంటే రాక్షసిలు,
వారులు వేసించెదవని ప్రవీణి. ఈ మూడులోకములయిన సప్తసింహులే కేరెదవి అనగా
అనుభవము కంటే తరలవైసంది యేది లేదని నిశ్చయము.

2. ప్రప్తావృత్తవకావృంధః : అనగా వృత్తము ఏక ప్రప్త అనగా మారు వారు
వంధించుకున్నాడు. ప్రప్త వృత్తి వృత్తము త్రివళి. ప్రప్త వృత్తిదే వృత్తమును మారుతు.
ప్రప్తావృత్తవకావృంధః ప్రప్త మోహితుడై వంధమునకు కారణమగుచున్నాడు.

అంధమునూ కల్పము యందుకు శ్రీతరణములగు మనస్సు, వాక్కు, కరీరము
గానాయింధ్రమునులతో వికా దేవస్త్రి తగు కెల్ల పెత్తనము లేకుండుటయే అంధము) స్వస్తి
కృతి అనుములు తలుగుంటు పరిమాత్య స్మృతముగనే కలిగినవి అని అన్నాడు. మస్తి
మస్తి అన్న అనుగుంటు కారణ మేమని తెలుసుకొనుటకు స్వయంప్రసాద అంటే ప్రప్తావృత్త
అన్న ప్రసేపించి వంధించి ఈ స్వస్తి అంధములోకి అచ్చుకని వివిధ మస్తివని వివరించును.
భవత స్వస్తికావలము విరుట వ్రూహమగు ప్రప్తావృత్తా సగులు వ్రూహమగు ఈ అనుభవస్తి
వెలతమన స్వస్తికర్తమే అచ్చు ప్రయోగము. అభావ్యదిస్తంభ పరియంధము యోలో తెలుగువా.
అక సూత్రమునకు అచ్చువైయున్నది. అవే అంధము.

శ్లో॥ మరంగ మాతంగ పతంగ మీనా : భ్రాంగాః పంచభిరేవ పంచ॥

అని చెప్పబడినట్లు ఈ భ్రాంతమున జెప్పబడిన జేవులు ఒక్కొక్క రకాల్లో విషమును
చేత అజ్ఞానమున ప్రాణతో.. అప్పులొందుచున్నవి వంధిత్వం పంచ రున్నాణునందు జేదమంది
పంచీకృత పంచ మనోభావములతో యచ్చుదిన ఈ ప్రప్తావృత్త మందు వంధతన్యాలు
వివరించుచున్నాము అనగా శబ్ద స్వచ్ఛ హాస రస గంధములుగానున్నవి. అందు తక్షణము
మొక్క లోలత్వము చేత లేళ్ళుపోములు ప్రాణాని జెచ్చుకొనుచున్నవి. ఎవరైనా పుష్కలమును
వారించి నశించుచున్నది. విడుదలు. దోచులు అస్మిమొక్క హాసమునకు వ్రువించి అంధులది
సతింపించుచున్నది. వేదలు కున్నా విషయమగు కరణమునకు లోనే వాతమునుచున్నది
అమ్మెదలు పంపంగే ప్రప్తము యొక్క మూలీ అనవతే అస్మించించి నశించుచున్నది.
అచ్చు అచ్చొక్కదానిది అచ్చించుచు నశించుచున్నది. గాని మా పచ్చుడు విచేషకానము
వీరిగయించి కూడ, మునుతస్యత్రం జదిగిటికి లోతుల్ల. వాటికొరకు తడించుచు
సత్కలితములకు సొంగి, ముప్పిరితములకు కృంగి, ముఖములు పాలగుడుస్తాడు. కనుక
వాచ్చామందున్నే వల్ల, స్వస్తి, రూప, కుటి, గంధములే ప్రాణులది అంధించుచున్నట్లు
స్థూలవృత్తికి గోచరించుచున్నది.

ప్రపంచమందలి వస్తువులన్నియు గుణదోషములు చెందినవిగా రూపకాని యున్నవి
గాని కేవల దోషము మాత్రమే గల వస్తువేమి లేదు. *గుణదోష మయం సర్వం ప్రప్తీ
వృత్తవ తోచుకే* అన్నావామమున అన్ని వస్తువులూ ప్రప్తీ పితవైయున్నవి. కేవలము మనునది
ప్రపంచము నందలి ఏ వస్తువునందైననీ స్వగృహే. దోషము వస్తువు వందున్నదా? లేక
తగులుచున్నదా? అంటే తన యుచే యున్నదని చెప్పవచ్చును. కల్పాది విషయములను
గుర్తించునది మనస్సోకా? కల్పించనిచో అంధమీ లేదు. కనుక "మన యేక మనస్సోకాం
కారణ బంధ తోకలమో" అని చెప్పబడినది కనుక అంధము వాచ్చొప్పునని యనరాదు.

అంతర్విష్టయం చెప్పి తీరకలసివడ.

వి ధ్యక్షస్తైరి కంఠికో యోమయన్మామి మనము నలంకయము గారి నిఁకయి
అపస్మయ బిష్ట యోమయలేదు. వస్త్రము ఒక వినియంత్యగా జేసి అంకనరయముని మిల్ల
మామయన్మితి అదా. దానిలో ఒక యోమయ విధ్యమానన అని యొప్పు ప్రకాశము కుంతిలో
యి మనస్సు గుర్తించి దానిని ఖనకావంపివదిగా తలంకం అదేకేటమయ ఈ విధనంగా
రూపయదు (వ్రష్టా ద్విష్టా ప్రాప్త) ధ్యక్షము (మామయని వస్త్రప్త) యని త్రిపుటి పాఠ్యైః స్తైరి
అవస్తప్త కవయమ. ఆ విధనంగా ధ్యక్షమును వ్రష్టము లేకకోవయవదిగా అదేకేటమయ
ధ్యక్షము గ్రహణం బంధించుచున్నది.

3. ప్రష్టాభావే కుతోభయమి : ప్రష్ట అభావమిమో అంటే తనదో భయము లేదు.

కైని వివరించినట్లు ప్రష్టే ధ్యక్షు ధ్యక్షమేలేద నిష్టలే ఏకమై కమ్మదే అవస్తప్త
కోవయమయది ఈ త్రిపుటి ఏ ధ్యక్షిణీలేకుంటే గణితం లేదు లేకుండునని. ప్రష్టలేనిదో
ధ్యక్షే ధ్యక్షమయేలేద అగును. అట్లే తక్కిన యోగిలో ఒకటి లేదుగ్న వచకకమ్మని
లేనిలేకుండును. ఈ విధముగా ముఖీలింపిన యెడల ప్రష్టలేనిదో ధ్యక్షమేలేదు. ధ్యక్షము లేదు
అప్పుడు అవస్తప్తలే లేదు. అప్పుచున్న వస్త్రమును చదివేలేద.

యమచిష్టయమగో యంపిక ముఖిన్మామః అకాకాధ్యమలో వ్యష్టాభావే భాగము
ధ్యక్షే భావనయలో జేకుటవల అంతః కరయముని భుమయ. ముఖిన్మామి సాంఖ్యము
జేష్టామయది. కాని యమోప్తతిరి అశ్మయన యెళ్ళ కారణము. అమరిష్టము వాని గొట్టగా
నిష్టానికయింపనిది. "ద్విశీయో వ్యై భయం భవతి" అనగా వ్యైభయంయనగా తెలవదది
అయూ అంటే భయము ఏట్లక తప్ప దప్పకవాలి. కాని గప్ప తెలవదది లేనిపోక ఒక వేదన
గురించి భయపడును. యమక వికసేనా- ద్విశీయంబుయ్యా" కాని ప్రకృతి వ్యవహారం
మరకటి లేక అస్మయం బాధానిస్సే "సోకా నాన్వికంపన" అని "వ్యష్టాభావం గుంపింప" అని
"గర్భం బద్ధికంబ్రయ్యా" అని ప్రకృత్యమయనో సోకయం ప్రష్టామెన్నటి ఉప్పు తెలవని
లేదే లేదు. అని అష్టైఃభయం నిష్టానికము జేసివారు. కాని "వికం భవతి భవతి" అనగా
నెండుల ఏకమైన ఒకవేగానున్న ఎన్నడే ఏదప్ప అనికలా మనము. లేక అనేకముల
పుష్టవన్ని ఏక వస్తువు మందే కరకావది. వేష్టయదుపుష్టయ అష్టైఃభయమై ఏక ప్రయోమే
కయమునగు మూల కాయమని వేష్టక నస్తుదు. కనుక ఏకానికములు గానంటే ఈ
కారణ ప్రయోము ఒకప్పుడు అవయవపురూపముగా, సుకాకమ్మయ భుగయోపయగుచు
వ్యష్టాభావ మాతీకమగుచున్నదని వేష్టయ ప్రతి నిష్టానిక- యవస్థ. కనుకనే ఏకానేకములు,
వికసేత్తులు, అష్టై గానలు, భావా భావనముల మొదలగు సాక్షేష్టక కథయందే కష్టయంగానీ
సేవల ఏకవేష్టక పరిష్టాభావప్రయోమే అగుచు పురూపముని అనగా యుషుల నిష్టానికము

త్రిపుటిలో ప్రష్టగోమ. అనే లేద గురు తెలవదదిలేదు. "నే వ్రావదీని అగమయవయి
నివేగ అగమయలేనుచుచి రికోవని భావనం వెనుకయింకా యానికము అని "పుష్ట యది
యమమే" అని వేమవాయుల వాని రాలివారు. ప్రష్ట లేనిప్పుడు అగుచు లేదు. అగము
లేనిప్పుడు తెలవదది నేని లేదు. కావున భయములేదు. భయము లేకుంటే గుంకయివేలేదు
సంకయం నిష్టత్రిపుటిక నిష్టానికావయగును.

సర్వోపద్రయవిముక్తుక్త జ్ఞానంధ్యత్ర విచిత్తులే

తత్రజ్ఞానం విస్మయోత సమాధేష్టస్య లక్షణమ్

1291

సర్వోపద్రయాల విముచించిన జ్ఞానం ఎక్కడైతే లేకుంటే యగుచో అక్షయ జ్ఞానము (బ్రహ్మజ్ఞానము) క్షుణ్ణము అదే సమాధి అక్షణము.

వివరములు :

ఇతల సమాధి లక్షణము గూర్చి చెప్పబడినది. 'లే' యగుగా అర్థ. బుద్ధికి ఎదురుముడు దుఃఖము సంపదలప్రియములలో తలొలి విషయములగు గుర్తించినంత వాలము బుద్ధికి వేరు జ్ఞానమే నీర్తించును. సంపదలప్రియము. సమాధి నిశ్చలములు అసాగా నిశ్చలస్థి, రూప, రస, గంధముల నుండి కలుగు జ్ఞానము నుండి విముక్తి బంధించిన యెడల బుద్ధికి కేవలముజ్ఞానము కాని ఛేద జ్ఞానముగాని. పుండరి సంపదలప్రియము ఎగిన సమాధిగుః ప్రాప్యోనెస్తమగు అవలోకించును. ఇదేయే సమాధి.

సర్వోపద్రయములను గూర్చి తెలుసు కొండము. జ్ఞానము. ఘోషము. అర్థ, చిత్తము. అపారంక రసం యను వారు అంతలేలద్రయములు. సమాధి. వ్యాధి. అపార. ప్రాణ. అపార వాయువులు ప్రాణేలప్రియములు శోభించు. శుక్లస్థి. అక్షయ, జిహ్వా, ప్రకాశము, ప్రియేలప్రియములు - శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధము అయి పంచతగ్మాతలు. వీరినే కేవలముపద్రయము అందును. కర్మోపద్రయములు - వాక్కు, పాపి, పాపము, గుండము, గుఱ్ఱము. ఇతల కేవలశేంద్రియ విషయములు - చెవులకు తలము. దృష్టమునకు స్పర్శ. నేత్రమునకు రూపము. జిహ్వాకు రసము. నుఱ్ఱమునకు గంధము, వాక్కునకు సవనము అనమునకు వాచము, పాపమునకు గమనము. గుఱ్ఱమున కారించము. సవమునకువిసర్జన మనస్సునకు కల్పన, బుద్ధికి నిశ్చయము. చిర్మమునకు చింతన, అహంకారమునకు లభిమానము. అన్నిటిని యెరుగనదే విరుక. ఈ ఎరుగునీయవంద జ్ఞానము లాగిన జ్ఞానము లేక ద్విపాదాగిన జ్ఞానము. ఈ జ్ఞానమును బుద్ధియే సర్వోకర్షణ జ్ఞాన మనబడును. అట్లే బుద్ధియే సమాధియే జ్ఞానమును ప్రాప్యము విషయము అచాలగు. ఎలాగోగా జ్ఞానమునకు అభిప్రాయము విరుగుట. దేనిని యెఱుగుట యదిగా తలొలి విషయం బండకము సరుగుట. విముచి పంచద్రయమునందీ మరలెంపిందో (సర్వోపద్రయములదే గుర్తించి జ్ఞానమును కలుగకుండు మనస్సును సీతల: న్నితి యందులనీవదో) ఆ జ్ఞానమే "శుద్ధ జ్ఞానము" అనబడును అట్లే శుద్ధ జ్ఞానమునే స్పష్టక పూర్ణముందే మనుష్యును లేక తత్త్వమును గుర్తించి ద్వాగించినదో అజ్ఞానము (సర్వోపద్రయమును మనస్సు) క్షయ రూపమును పొందుచున్నది. మనోపాపమునదో అసాగా మనస్సు అక్క కంటిది. ఏ సమాధిలో అక్షయ కరిగించి పోస్తే ఆ రూపమే ఆ లక్ష్య అఖిప్రాయం. అదే విధముగా శుద్ధ జ్ఞానము లేక అపద్రయములతో సంబంధము జిగించ జీవిన విధిలగ్రామమునన్ను త్తరయోగకరము నహించును. అప్పుడే అ ప్రయోజ్ఞానము అవలోకించును. జ్ఞానము ప్రయోకారము నహించినపుడు:

శ్లో॥ సముద్రోస్తై యథాతోయం, త్రిరే త్రిరంజలేజలం

ధిన్నేకుంధే యథాతాశం తథాత్మ పరమాత్మసి॥ గీతగీత -

197 బం సుదుగత జీవేత్తరైక్యం అనుజీర్షిత గానము చేసినది. నకుల గిడు విముచముతో కలసి నులు, పాలలో ఎలు. నీటిలో నీరు. ప్రప్రలైస పుటములోదీ ముటాకాశము

అకాశములోకలను నట్లు అత్మ పరమాత్మలో వాక్యమగును ననుము

శ్లో॥ ఆకాశం మానసంకృత్యా మనః కృత్వా నిరామయం

నిశ్చలస్తుం విజానీయాత్మమాధిస్త లక్షణం॥ ఉత్తర సీత 1-32

అనగా అకాశమును మనస్సుగా నొనరించి, మనస్సు నిరామయమైన దానిగావేసి (మాన్యం రూపం గావించి) నిశ్చలమైయును గుర్రెరుగులే సమాధి లక్షణము అని వాచకము.

వ్యోమాంతరేచమాత్మాన మాత్మమధ్యే నిరామయమ్

వ్యోమాన మాత్మకుర్వీత స్వమాధిస్తస్య లక్షణమ్

1-33

అకాశ మధ్యమందున్న అత్మను, అత్మమధ్యమందున్న నిరామయమును అను యోగవిధానము లేకుండు అకాశమును అత్మగా నొనర్చుటయే నిమాధి లక్షణము.

వివరములు :

1. వ్యోమాంతరేచ మాత్మానమ్ : అనగా దూర (స్థూలము) అకాశము మధ్య మందు అని అర్థము. అంటే అకాశము మధ్యపరమాత్మ నుండము. అనగా ఈ అకాశము పరమాత్మ కుంటే నేనుగాదనీ భావించుము. ఇదిను గుర్తుంచుకోవలసిన విషయమేమనగా అత్మకుంటి పంచభూతములు కలిగినుని భ్రూనిరాజువలన కర్మ 7 మీ. ఇత్యుండును ఏక మాతాశమే దయించి, అకాశముం దులింబు బుట్టె అని అందువల్లను అగ్నిహోత్రుడు బుట్టి, అగ్ని హోత్రమువల్ల అప్తా బుట్టి, అప్తాచుల్లను మిథోయవనోత్పత్తియు బుట్టి, అవనోయవోత్పత్తి లమరుబుట్టె పంచభూతమునకు నీవన ఇత్తము బుట్టె, అత్మమందును నెరులాలి పరలింబుంతు కాంబబాటయే నీ అగయగంబులయే నీనీతి పరమాత్మ మామనుననీ. కర్మం అన్ తలపిచ్చమువ్యాదు అకాశము ఇత్యయొక్క లంకనువి ఈ నిరామయము వ్యక్త తెలియగువల్లను. మరయు వందభూతములు భక్తి కర్మలను వేరిశీలించిన యదిల అకాశము అయ్యెముందుల భక్తియు, అవకాశమువల్లగనను కర్మయు అయింకుట. అవకాశ విచ్ఛిన్నత పర్య కర్మకై యిండుట కల్ల ఈ కర్మ భర్తవేమలు అత్మవినూన అయియత్నవి. కనుక ఈ అవనీపిచ్చావ్యసనను అకాశము అవకాశమిచ్చును. అత్మకు అవకాశ మిచ్చుటయు; ఇత్యును అకాశము మెచ్చ నుండుము అని అర్థము. అకాశము మాన్యము గనుక అత్మను కూడ తూర్పు మొరలిండుముంటుంది అనగా అత్మయే మనస్సు, మనస్సు సంకల్ప విచ్ఛిన్నములు కలుగుకుంట నిశ్చల స్థితి లేక మాన్యమొనరించిన అట్లే మనస్సు నిరీంద్రితుమగును. అనగా విచ్ఛిన్నావయము నశించును. ఇప్పుడు నిశ్చల బుద్ధియగును. నిశ్చల బుద్ధియే అదే సమాధి స్థితి.

2. అత్మమధ్యే నిరామయమ్ : నిర్+అమయము = నిరామయము అనగా వ్యాధులు లేని లేక యోగవిచ్ఛిన్నంబున నేకుండుట. నిరామయమ అనగా యోగమునందు యెంతోగక యుండువాడు. యోగమనగా కూడిక. వెదితో పూనీకునని యనగా, తన అవలంబ మాంపైవ ప్రకృతతో అవిరాభావముగా ఎప్పుడు విడిచి వేరుకాకుండు యుండు వాడు నిరామయము. ఇదిగనగాత్మలో ఏకగ్న సాక్షు వేమువారు నిత్యముక్తుడు అని గురుగీత వర్ణించెడిది. 'అకాశమే తరీరం క్రూర్య' అనున్వాయమున, క్రూర్యమునకు అకాశమే తరీరము గనుక క్రూర్యమునకు; తరీరము ఉచ్చిస్త. మరయు అకాశము అసంగము, అనాదు, విచ్ఛిన్నము అయివుండుటదే క్రూర్యకు సత్వ రుచో. తనోగుడు సంబంధము గల ముఖ్య వ్యాధిబాంధవుల ఈ గుణ్యగుడుములు

కావలసివచ్చినప్పుడు కేవల ప్రాప్తికి యందు మాత్రమే ఆ పరమాత్మ నివాసయిండు.

3. **విద్వేహానమాత్మకర్తృత స్వమాధ్యస్థులక్షణమ్** : అకాశమును ఆర్తనొనర్చుటయే ననుభవ లక్షణము. అనగా మన నిష్కలస్థులు సమాధి.

శ్లో. భవోద్భవ మితిచార్యస్య మాత్మభ్యేవ శుభురూః

అత్యనంత భవయంత కృత్వా నరీందెవేపి చింతయేత్. ఉ.గీ. 1-10

అనగా అకాశమునందలిను వ్యాపించినదానిగా అస్మినులంకొందరి ఆ యాత్మ యందలినును బ్రాహ్మింకే యున్నట్లుగా క్షతిస్థిలతి (అనగా చెందింట్లని నొరటియే) ఆ నిష్కల లభేయైతే దానిని కొందియైనను తలంచకుము. అప్పుడు స్వస్థురూపమునో స్థానిస్థుడై పరితి హోదాభ్య. అతని "స్వక్షణ బవస్త్వతో వితిష్టత్యేకక్షణే నేదం పూర్వం పునఃసేవ సర్వం" అనగా పూర్వమునాపుడై ఏ పునఃపుడున్నాదా. అతడు అకాశముననున్న స్వక్షణము వలె స్థానియగా నిలిచిననున్నాడు. మరలను "ఖ" శబ్దములే బ్రహ్మయే చెప్పబడినది "ఖంబ్రాహ్మ్య" అని, "అకాశ కేరణం బ్రహ్మ" అని (కురులున్నవి) అట్లు క్షణముదే వేపుడు చెప్పబడినది. తేవ బ్రహ్మణయం నేవముగా చెప్పి ద్యానిలమమని అర్థము. ఏ బయలనున్న అకాశము కేరణముగా గల బ్రహ్మణమును నీచునోరూపాన్ని నీచాత్మనులగ్గుము చేసినను ను. లేదా ఏదోకలనున్న మనోరూపే వేవమాత్మ యును అర్థము ప్రతిష్ఠించునగా. పరే అని చెప్పబట్టి "ఖంబ్రాహ్మ్యే కురువాత్మనం" అని అకాశుండా "అత్మమధ్యేవ భవతుడు" అని చెప్పబడినది. నునియ అట్ల యందాకాశము, అకాశము నునాత్మయు ఏకత్రోకమై నున్నవని ప్రకాశించనగును. కావల అత్మను వాచాక మొనర్చులనే. శుభాఫి

నిర్దేహం సర్వధానిత్యం సమాదేహం సదానహి

ఇతి నిత్యయథావేస సమాధిస్థస్థులక్షణమ్

1103

నిర్దేహము అనగా దేహము కానిది. దేహాధిక ఆత్మ అదే శాశ్వతము, సదేహము అనగా తనవము అనిత్యము అనగా అశాశ్వతము. దేహము అశాశ్వతము. దేహము గాని అత్మ శాశ్వతము అనెది నిత్యం భవతుతో ఉండు. యే సమాధి లక్షణము.

1) **నిర్దేహం సర్వధా నిత్యం సమాదేహం సదానహి** : దేహము అశాశ్వతము. దేహముగాని అత్మనిత్యము అనగా శాశ్వతము అని అర్థము. ఈ భావమును ఆర్జుని త్యష్టతో మరయు పరిపూర్ణ వాచకునో పరిశీలించు.

నిర్దేహము అనగా అత్మ శాశ్వతము. యాజ్ఞానస్థి అనరుంపతి అక్షురాళ్లములో ప్రత్యేకాత్మ స్వరూపమునకు యంబు తెల్పియున్నాడు "యోయం విజ్ఞానమయః ప్రాణేభి హృద్భుల పహ్లాతి పుగంబి" అని చెప్పింట్లు అత్మ విజ్ఞాన మియది, యంబురయములంబు. ప్రాణములంచున్న వాచు చెప్పింపివలన యంబురయములు అత్మ కాదని తేలుచున్నది "హృది" అనగా హృదయ మందు అనునవిల్ల ఇంద్రియాధిస్థాన దేవతలు గారని తేలుచున్నది. ఎలకనగా యంబురయాధిష్టిత దేవతలు అనగా యంబురయములందుండును. గాని హృదయమందుండు "అంత" అనగా హృదయము తోపల అనుటదే విజ్ఞానమను స్వయందే చెప్పబడిన ముద్రియంబు గాదు. ఎలకనగా మన హృదయమునందేయుండును గాని హృదయమునోపల యుంచుదు. "హృది" యని చెప్పబడినది దేహాంబురయం అదే పరార్థముగా కన్నటికి ఉపారాప కానువున అనాత్మతము అత్మకాదు. ఎలకన అవ్యాక్యతము నిర్వచారణమున్న, సర్వాలతరమున్ను అంబురయితే అమనః చిందుక ప్రకాశ రూపమైన అత్మ కాదు. "పురుష" అని చెప్పబడినది

సర్వ దేహములు అందు న్యాసించియున్న పరిపూర్ణదేహుని నిర్మించుటకు తమక అంగువేరకు
 యందు ప్రతిచింత బదిల్లివ్యత చందన దేహాభాసావస్థ పూర్వము రాదు. కనుక ఈ దేహాభాసకు
 అర్థవారు తమక చేపొందియుములకంటే దివాళానునిసింపజేసి నొక్కయిది సహజసృష్ట్యా
 సర్వ ప్రకాశవై స్వభావముగా ఆవిద్యావాక్యకర్మ వాసనాబల నిర్మలంభ శూన్యమై ఉద్ధారణప్ర
 త్యాశ్రయ అర్థయి. నిశ్చలంబవచగియున్నది. తాని పరిపూర్ణరీత్యా అత్యా వాల్మీకి రెండు
 విజయించినవి. శ్రీ కృష్ణదేవరేంద్రులవారు క.క. ౧2. "దేహమున కొంత నిజమని
 మోహించున పలువుకొనటి మోసించు నురుద్రోహముగును గాన విరువుము
 మోహించును మేకాన కలమునిగిన కీతియి" అనీ క.చ. 1౨2 "తనువని గాన నుంటి
 మన నుభయజములు రెండు గనునదెగివై. గనుక తనవు నీ వాళ్ళనీ వీరూ వానూ అ నిట్ట
 వెనక ఇదరకనీ" అని మరయు క.చ. ౨౧ "తను వరులకు లంకాకృతి యని యనవాదమును
 కొందరంబును భువిలో. గనువిమలలో వాళ్ళనీ గుణ లాటుంబోను. రెండు గుణవాచోయిల్లు
 గెందికాల్చే వివేకానూగున్నా" అనీ శిలపర్వయిచ్చారు. అప్పున తుపపు అర్థవేదవేదవలగింపి.
 మరియు లుండు అకాళ్ళతనీ ఎందునగా అన్యమంది ఆకాశము వగైరాఅర్థిశివది. అంటే
 పుట్టుక వస్తువాచే గిట్టుల రూల యున్నదని సిద్ధాంతము. కావున అర్థమే పుట్టుకమున్నచి
 కావున అకాళ్ళతరులు. శరీరము అర్థ వేరుకనే. అకాళ్ళతమే. పరిపూర్ణము అర్థ శరీరములు
 లేనిది అని శ్రీచిది శోధము చెప్పుచున్నది.

**శ్లో॥ ఆశరీరం సర్వదాస్తి శరీరం రహితంనదా
 అయమేవ సద్బోముక్తి రస్యదాశ్రమకారణమ్॥**

అనగా శరీర మెప్పుడును లేదు. చరిత్రార్థ చంద్రహామై ఎల్లప్పుడున్నది. ఈ
 భావము దృశ్యమైన తక్షణమే సద్బోముక్తి. తక్కిన నిర్ధానములున్నీ ప్రమ కాంచములు. అనీ
 భావము.

2. ఇతి నిశ్చయ భావేన సమాధిస్థస్థలక్షణమ్ - అనగా సై నిధముగా

బుద్ధినిశ్చయముయ్యెనేని అదే సమాధి లక్షణమనీ ఈ ఉపనిషద్వ్యాఖ్యము ఉద్ఘాటించుచున్నది.
 సంసేదప్రయములచే కబ్బలి చివయములగు గుర్తించినంతకాలము బుద్ధిని భేదవ్యాసము
 సిద్ధుండును. ఆ పంచతన్మాత్రం యేకైక రూపముగు బ్రహ్మసప్తమను ఆవలోకించినపుడు
 విషయజ్ఞానముగాని బేరజ్ఞానముగాని వుండుకాలము. అదే సమాధి. స్పష్ట
 అంతా వుండవూతమే. చస్తున్నట్టి దేవ వానాత్మముగా బోదు సమస్తము కారణ వృష్టియే
 అన్న వృష్టి అంటా అన్నయేగాని నేను గాదు. అట్టి కారణ రూపముగు అన్న స్వరూపమును
 గుర్తించినందుననే "తమ యందు నిశ్చల భావములను నౌర భంగ సమహితత్వంబున" అని
 ప్రవ్వచుడు సుమత గరికెను. గీతలో బెప్పి, పట్టణ 12-26 "సముల సర్వమ భూతేషు
 తిష్ఠులతల వరమేశ్వరం" అనూ సర్వమునందు సమముగాబుట్టి పరమాత్మను దర్శించిన
 వాచారదు, అతడు మాత్రమే సుఖముఃఖములను దమముగా చూడగలుగును. అట్టి స్థితిమే
 సమాధి గాని ముక్తి బీగించుకొని గాత మూల గట్టుల గాదు. గురు కృపచే అందవాళ్ళ
 దర్శనము చేసిన వానికే యిట్టి సమాధి అవతలాములకమై యుండును. క్షణములో సమబుద్ధిని
 భాసునేర్పవలసియుండును. ఈ భావమునే అర్థమే స్వక్షణముగా చెప్పుచుంటిని.

సంపితములలో పాఠము జ్ఞానికి ప్రారబ్ధము కూడలేదు మరెచిందను

శ్లో॥ శ్లోకము భోగితే సర్వేషు, తతఃజ్ఞానేన సంపితం॥

అగామి దుష్టియం శ్లోకం తద్వేషే ధ్రియ వాచితో, అంతారు॥

ఇదియే సమకారు ప్రార్థనము అమోఘమునుకొనవలె దోషము సంపిత గర్హిత్యములన్ని నశించును. అగామిసంపితము అ జ్ఞానిని భూషించువారు మరయు విషయము వారుంటేనే సర్పించునని ఇప్పుట కీర్తించబడినది. అంటే జ్ఞాని యొక్క ముక్తి పరమజ్ఞ అధార పడినదని అర్థమగుచున్నది. దూషించి, భూషించు వారు లేకుంటే జ్ఞానికే ముక్తిలేదని అనుపించుచున్నది.

శ్లో॥ కర్మజ్ఞు కర్మయః ప్రశ్నేః, అపర్యటిత కర్మజః॥

సబుద్ధి మాన్యేనా స్వేనా నయన్తః క్షుచ్ఛ కర్మక్షుతం భ.గీ. 4-15

తా॥ కర్మయం దకర్మను, అకర్మయంచ కర్మను, మానుష కర్మనేయువాచే బుద్ధి యోగమును తెలపిన యోగి బుద్ధి యోగమరూపా బాధ యోగమే.

శ్లో॥ బుద్ధి యుక్తే జహోకీపాపితథే సుకృత చుష్కృతే॥

తస్మాద్బోగాయ యుజ్యస్సు యోగః కర్మ సుకౌళం॥భ.గీ. 2-50

తా॥ బుద్ధి యోగముతో నూడినవాచే లోకముతోనే పుణ్య పాపములను తెలిపని పునుషుచున్నారు. అందువలన సమర్థి యోగియిందనే నిష్ఠపనుము. కర్మయంచ రుకలత్కామే యోగము. కర్మయేయలతో నెరుగుపొడిచిందిన వాచేయోగి.

కనుక ప్రాణో = పరోక్షజ్ఞాపము చంద. కర్మయందకర్మను యోగి గలిగిన వేర్కూళో కర్మనేయు యోగియే జ్ఞాని. అట్లే జ్ఞాని కేయుకర్మ అగామి రూపకర్మఫలము సుత్కృత్త వేయువాడను. కనుక అట్టి జ్ఞాని పునుషులలో అగామిరూప కర్మఫలము లేదు. కర్మఫలమును సుంపి చెడుచుడినవారై అట్టి జ్ఞానియే ఒక్క వాడొక్క మునుషి ప్రాండగలుగుచున్నారు. కనుక వాడొకటి కర్మఫలము అగామిఫలము ప్రతిపాదింపచున్నది. కనుక ఈ వూరింటిని పునుషులను

2. జ్ఞానం శూన్యం సదాచైవః జ్ఞానము శూన్యమైనది. గుర్తెరుగునదే జ్ఞానము జ్ఞానమే పరమాత్మ. పరమాత్మ స్వరూపము. అంతుః కుంఠ పరిణామ రూపమగు జ్ఞానము అను యింద్రియము యుక్తాయుక్త, విత్కాకోత్క, అజ్ఞా వాక్య, విదేకయింపజేసినప్పటి దాని వాచుము సాధ్యకృత గాంనుచున్నది

శ్లో॥ అధ్యాత్మజ్ఞానో విత్కృతః తత్విజ్ఞానారపరతనః॥

ఎతర్థే జ్ఞానో విచి త్రోక్త సుజ్ఞానో యదతోఽన్యథా॥

భ.గీ 13-12

తా॥ విత్కృతమనని అత్తే యొక్కటే యని యెరిగి అత్తేతత్కము యొక్క సాక్షిజ్ఞానము ప్రాంచుటయే జ్ఞానము గాని విచిగనా అంతయు అంధ్యానమే యని జ్ఞానము. "సర్వభూతస్వమాత్మానం పరమభూతాని వాత్మనే" అనగా తనయందు సర్వభూతములను, సర్వభూతములనందు తనకు మాతంగలులయే జ్ఞానం. అట్టి జ్ఞానం మానవులందు మాత్రమే సాధ్యము. జ్ఞానేంద్రియ గోచరమగు సమస్తము సగమోక్ష స్వరూపమే అను అరూఢ జ్ఞానముగాని. తాన్వనస్వజ్ఞానమే తాను.

జ్ఞానమంటే ఏమో తెలుసుకోవచ్చును. అప్పుడు జ్ఞానము శూన్యమైట్లో గనుపిచ్చము. క.ప.॥129॥ ఏమిగుట జ్ఞానము అనేను అరిగేమని కర్మమనుచు బనులెన్నితెలుసా

యదుకయు కర్మయః లేరిదే సగుహార్థము విజిగీషు లభ్యుకు మిచ్చుదనః॥

అనగా ఎరిగి ఎదిగి జ్ఞానమనీ కర్మనియముల జేత వీయు పనులు కర్మని జనులు నిర్దియించువారు. యెరుగ యగుజ్ఞానము కర్మనియముల నేత జేయు కర్మ వనిచే అదుల యుహర్థ పవ్యభిర్వాసు గురుక జ్ఞానరన్వ పర్వతుల యందు అన్వ వాన్వక యన్వ నీకు అనునదను కిదు మరయు కలు. 124 "జ్ఞానయః పర్వగుణయః" వారికి అన్వనియ" నని "పర్వార్థ నింజాయితే జ్ఞానం" అనగా పర్వగుణోభవనైవనీ జ్ఞానమని త్రీకృష్ణుడు అన్వనునీకి వర్ణయన్వారు. గనుక జ్ఞానాదులు జ్ఞానము న్న కలుగునని తెలుగుకొనుము. మరయు "పర్వగుణి గిర్ణు జ్ఞానము పుట్టెనుమిదు" అనగా త్రీకృష్ణుడు జ్ఞానమునకు పుట్టుక కలదని అన్వనునకు: ద్విధముగా తెప్పియున్నాడు. గనుక పుట్టిన జ్ఞానము గిర్ణుల యున్నదని యననిమురో పించాలి నుండేదము లేదు. పుట్టుక గల జ్ఞానము ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మాయని. అహం బ్రహ్మస్మియని. సత్వగుణి బ్రహ్మజుని, అనియోక్త మున్నామని వాన్వక పర్వజ్ఞానుసారము బ్రహ్మమే వానని మన్వంత మ్యానమని అనని మరలు త్రాంతి తొలగిపోదని భావము కాన్వని జ్ఞానం నున్నెమిది నిర్ణయము.

3. జన్మచూష్యం స్వభావతః : అనగా స్వాభావికముగా జన్మజీవని అర్థము. అట్లునుటకు ఎవడు ఎప్పుడోగు అని పుట్టుట చంద్రులు పుట్టుట బ్రాంతివే తోవదం ప్న పుట్టించువారు. ఎంద నూపులలో మీం తోనియట్లు దిరనూత్త నిజంగా పుట్టిన లేదు. పుట్టినది గిర్ణు బోదు అనునది పరమ నిర్వాంతము. వాన్వకారుల పరంపర రూపముగా దక్షాధ్వనిలో పవిత్రమింటి ఎనుక కరివార్థముండు పుట్టినే గోడు పుట్టించుటకు ముగొకటిలేదు. తనుక ఎదురడు పుట్టుక వాన్వలు లేవు. కార్మకారణములు రెండు గాక కాని చ్చు రెండవదియే లేని వేదల పదిభాగ్గ వేరభ్యమునకు పుట్టుక లాపులు లేవు. ఎరుకకు పుట్టుక వాన్వలు లేవు. కుహార్థమునకు పుట్టుక వాన్వలు లేవు. కనుక రండు ఒకవే యని యేల అనరాదు? అనః. ఎనుక కార్మకారణం పరంపరతో చేరి నిరంతర మనిశామలీలపై ఎప్పుడు సకరితా నుండుట లేదు. కనుక అనిత్యపై యున్నది. నూర్ణు రెండుచున్నది. కనుక మాయయే మున్నుటి మరయు చులన లీలము కలగై చలిండుచున్నది. అన్నిటికి కానే కారణమై తనకర్మకారణము తేరిరై అనగా సకారము లేనినై యున్నది. ఎందమాపుల చలి తోరకుడుట నూత్వమే కల సత్తము లానివి. భందా భందములు పికానేకములు నేర్పన్నుగ జేరవములు కల్లియున్నది పనిపూర్ణమిట్లుగాక లార్మకారణములు గాక సత్తపై నిత్యపై అదలపై సర్వదుండు రసోతమై జేవలపై యున్నది. అది అది కాదు. అది అది లాదు అది త్రీ జీవరాదు దీక్షిత సిద్ధాంతము.

విప్రుల నందు సమగ్రము శా ప్టికీయైవని. అనన చురణములు నూద సా ప్టికీయైవ. కనుక అన్వ భావము కలిగినప్పుడు న్నూన్యభావము న్నూనియను పుట్టము పూర్ణముగా నిండి నిదీర్ణులయైయున్న సరిపూర్ణ పరిభ్రామాను నుండు అనని మరణములకు. రాకపోకలకు మరెట్టి భావాగ్రాహములకు అచ్చలేదు. అందేదియూ పుట్టినే లేదు. జేనపుటికి పుట్టినట్లు తోచుటినదని దెప్పలకైనా భోగుం వీలు లేదు. దేనికి త్రాంతి కలిగినదో అదియే లేనప్పుడు పుట్టినదనుగాని తోచిన దనుగాని ఏ మాట పలుకుటకు సావకాశంలేదు. కనుక చూటయే మాయ అన్నారు త్రీకృష్ణదేశిరేంబ్రులవారు. సరిపూర్ణలోభ గురుధ్వపలే నారూద

వసుతుకాశ్మీరానికి ఈ విడువ యుండలి భారత దేశో మున్నెట్ల వసుతుకుమార్లు. కిమ
 విసిసాత్తకుండు జేమనే వ్యక్తి ఎక్కడ యిం పుట్టినాడు యిరవయ్యెంతును విరిహాత్తనుండు
 పుట్టును లేదు. నావును లేదు. నా పుట్టునుండు నా గురు దాగ్గనము జేయుట లేక
 వరిహాత్తనుండు నేను ఖిలానే లేకుం డావము. శ్రీ॥ పరమేశ్వరుండు మావం జన్మ
 శూన్యం స్వభావతః జన్మ భావేన మృత్యుళ్ళు కరిహాత్తం విజ్ఞానతః ॥ అనగా ఈ
 రూపములయి హుత్తా లోప. స్వాభావితముగా ఖిలుకలేనది అన్యులున్న దని భావించే
 మృత్యువునకు మూలముగుచున్నది. పరిహాత్త మొక్కటి పునఃపిన్దైయం నశ్యమైయి. నీవు
 అన్యులయి భావము నీ శుభి యార ఖిలుకలేనీ అన్యు నుండువైతై. నా మూలముండు
 నా గురు దాగ్గనము జేయుటలేక అప్పుడు పరిహాత్త పరిహాత్తయి కేయింతుచున్నది. రాని
 త్రికర్మ వేకేయిండువారు "లేనేలేనని నే లేదోయిన వెనుక వానుండునా" అనికొప్పుకుంటి.
 "పుంతి దాన్తి క్రిందివేవు" అంటూ "రానిని నీవుండి కనుగొని చనువనం మందిత
 సత్వీసాంధ్ర మానవ చందా" అన్నారు. పరమేశ్వరుని ఆ వరిహాత్తనుండు పర
 మాత్మం యెరుకే. కావున అన్యులూభావిగముగాలేదు

**ధృష్టింజ్ఞాన మయ్యాంకృత్యా తథి జ్ఞానం చ విసర్జయ
 దుస్యజ్ఞాతం వితిష్యేత్ సర్వే జ్ఞానస్య జాయతే**

1271

మానుసు (ధృష్టివేద ధృకుసు) భాగ మయమా జేసి మోచితి జ్ఞానమును విరివి
 పున్నుము. ఎవనికె జ్ఞానము జేయింకి యుండునో అన్యులు అదిగో గుండు యుండును.

వివరములు :

1. ధృష్టిం జ్ఞాన మయ్యాం కృత్యా : ధృష్టిం అనగా చూపు, కన్ను బాధి, వర్ణనము
 అని అర్థములు. ప్రస్తు ధృక్తు ధృక్తులు అనుత్రైవిధి యుండు ధృక్తే ధృష్టిగా మొందవలయును.
 సకల బాహ్యేంద్రియముల లోచనలుకంటిని నవినూపు. అంతర్ధృష్టి యెవగా సరిలయ
 అయింకి అంతరంగ ప్రయోగయే నోచునట్టి లోచాపు. మనస్సు బాహ్య విషయముల నుండి
 విడిచివేలి అంతర్బుధులై బుద్ధివే జేసు ఎవరు అని విశేషముగా వరిశేయింపలయ అత్య విచారము
 లేక ధృష్టింజ్ఞానమయం జేయుట. జ్ఞానము అనగా సామాన్యార్థం తెలివి ఈ తెలివిగోనే
 మానవుడు కాన్ జ్ఞానమును సంపాదింతునున్నాడు. శ్రావ్య ప్రగప్తము బ్రహ్మోరారహ్యత్రి
 స్వరూప స్వాత్రి. స్పృష్టాదులే స్పృశించిని కాను తానై యున్న స్థితి యని విశేషార్థములున్నవి.
 సామాన్యార్థములో ఈ జ్ఞానము సకల ప్రాణుల యుండే గార బదమవలని విర్ణయించిన
 పూర్ణముండు మాన నేదోరూపములో మున్నది. ఈ జ్ఞానం శ్లోకాత్మగ్న యొక్క సవీణాతునై
 శక్తిః వాక్య అని స్మరవారింతును పర. పశ్యంక. మధ్యమ, నైఖరి అను రేఖుర్వేషములుగా
 తెప్పవడినవి. సకలము నందు ఏలో రూపములో ఏండియవునది పరమాత్మ యుండు లేక
 రూపముగా ఘటించుచున్నది. కనుక అది కేవల నిర్ణయ బ్రహ్మయైన పరిహాత్త పరమాత్మము
 కాదు. ఈ జ్ఞానము ఏదో గూఢములో జ్ఞానాజ్ఞానముల ఏండి. పరమేశ్వరుని గుర్తించుమా
 త్రియ కారకమైన కర్మ సంసారములును ప్రోగు చేయకొని బంధవారముగుచున్నది. అట్లు
 గాకె తన సంగతి, తనమూలము సంగతి ఏవారింకి వివేక జ్ఞానముతో వృష్టి చేసినదో తన
 స్వస్వరూపసాక్షాత్కారము లొందగలడు. తన స్వరూపసాక్షాత్కారమును లొందులయే ఈ
 జ్ఞోకమున, మానుసు జ్ఞానమయంగా జేయుట

2. తేజోజ్ఞానంప విపర్యయ : ఆ జ్ఞానముకూడ విడువదు అని యోచనము తెల్పవచ్చును. విపర్యయ అనగా విరుద్ధము. సౌఖ్యక పుస్తకపుటను రేఖలలో కట్టి గొట్టవ వచ్చును. జ్ఞానము ధౌత్యము కాదుగానా! ఏమిట విడువ వలయును? కుబేరికి కానూని యోగింపు పుస్తకములను విడువదు: ఎట్లు? సాక్ష్యము గూర్తూము లేననే సరిపాఠించినవెను. ఆ జ్ఞానం ఈ క్రిందిశ్లోకమున తెల్పబడినది.

శ్లో॥ జ్ఞానముజ్ఞానం దుష్టా ద్ద్యయోస్తవిత నికర్షయః
ద్వయోస్త జతయన్ జ్ఞానం నని జ్ఞానంప పరివృత్తేత ॥

ఇద్దఱు "ద్వయోస్త జతయన్ జ్ఞానం" అనగా ఏజ్ఞానము విడువదున్నాలో అజ్ఞానము కూడ విడువ వుంది. పుస్తకాలనీటి. అనగా జ్ఞానాజ్ఞానములను ఏజ్ఞానము విడువదున్నాలో అజ్ఞానమును కూడ విడువవలెనని తెల్పబడినది. అంటే జ్ఞానజ్ఞానములు విడిచిపెట్టుట కూడ జ్ఞానమే అని సుస్పష్టమయినది. అనగా జ్ఞానమును, అజ్ఞానమును సూక్ష్మరూపముగు జ్ఞానము లోనే విడువ వలయును.

జ్ఞానాజ్ఞానములు ద్వంద్వ రూపముగా కానవచ్చినను: "జ్ఞానా జ్ఞానంబాబ యా జ్ఞానంబువే కాని వేరు గావెన్నటికి" ర.ప.౧౪౪ "అని శ్రీకృష్ణుడెరికెం ద్రులవారు సెలవిచ్చిన కీర్తిగా విచ్చిన్ని కళ్యాణులలో రండుగా తోవలదుచున్నవేగాని. లెండు ఒకే పేర్లున్నను పుంబంబించినవి యున్నవి. అనగా దేతేజ్ఞానము జ్ఞానాజ్ఞానములుగా తోవలదుచున్నవన్న మాట. అట్టి వేరును వాని సూత్రము. కనుక ముందుగా వాని సూత్ర వేదము లొంగించి ఏక సూత్రముగా జ్ఞానము మాత్రమెందు సుభాసము రండుగులదే "యూ మాసామాయా" అనగా ఏదీ మాచ్చు నుండుచున్నదో అది మామ యనగా దెలిపిన సత్యముంది దానిని విడువవలయును. సత్య సత్యములు లెనును గుర్తింక పాఠమాదిక సత్యమగు యిహుర్ల పరబ్రహ్మము యొక్క విశ్వయమైనతమవలె ప్రాకృతాదిక సత్యమగు ఈ లభాంబ జ్ఞానము సుస్పష్టమానుజ్ఞానము లేనే లేదని సత్యముంది దానిని విడువవలయును.

3. యన్య జ్ఞాతం విశిష్టత సర్వేజ్ఞానన్యజ్ఞానమతే : ఎవరికి జ్ఞానము కేవలంయందుమనో అస్మియు సత్యకే కలుగుచుండును. సై దెవరలో జ్ఞానమునూ అఖండ జ్ఞాన స్వరూపమైన బ్రహ్మమే. అది సృష్టి కారణమైనది. అదే బంధకారణమైంది అది నేలించి యున్నదో అన్య సంచర ప్రతునివలె దిక్కటలో వరుగును. ఈ అన్యలో చేసిన పుణ్యసాప కార్థములవల్ల దుష్ట పురుషులు శిష్ట సంస్కారము చేర్చితి తిరిగి జన్మకారణమగును. "పునర్వపి జననం" యను వ్యాయమున క్షోద గుహార వాహానీలో మునుగుతు తెలుసు సుఖదంబును బనుకడించ గలని సహ్యము. నిజమైన మోక్షము లెనేలేదు కావున పరిపూర్ణ సద్గుణువుల సద్విధి వేరి, పరిపూర్ణము, ఏడుకును గూర్చి తెలుసుకొని ఎరుకను విడువట వల్ల తిరిగి జన్మకారణం మామ తొనవలయును.

సస్కార్యంపరిత్యజ్య పూర్ణమేదావ కిష్టతే
చిదాకాశం మహాకాశం ఆకాశంప ద్వితియకమ్ ॥౨౯౧॥

౧౧. అందువలన సర్వము అనగా అహం లేక సర్వము వదుగునట్టి ఎరుకను విడిచిన సదస్కార్య పరబ్రహ్మమే తేలించి యుండును. చిదాకాశము, మహాకాశము అని ఆకాశము రెండు విధములు.

వివరములు :

1. తస్మాత్సర్వం పరిత్యజ్య పూర్ణమైవాకలిష్యతే : ఈ శ్లోకము నించు సర్వములు పదులు మనవారు గట్టుట నిర్వృత్తి అనగా సర్వమును విరమించి జ్ఞానము, అదే ఆహార, నేను, ఎరుక, శ్రీకృష్ణదేశికేంద్రములవారు క.ప. 12వ అధ్యాయము నేను వాక్యము । జ్ఞానమునే వీరమును । గుర్రోనుచుచో జ్ఞానము పుష్కలం సోమం జ్ఞానాతీతములు అను . గాంధీజీ దాకనీ 9, అని నిలబెట్టినారు. జ్ఞానముగా తెలుసుకొని 13వ, 14వ, 15వ, 16వ వచ్చియుండు యర్థముని ఎరిగి ఎరుక యని చెప్పబడును. గనుక నేనన్న జ్ఞానమున్న ఒకటి, వేరుకాదు. కనుక జ్ఞాన మని యన్నా, నేనని యన్నా, వేరయని తెలియక ఒకటి యని తెలిసికొనుము. జ్ఞానమునకు అతీతముగు అలల పరిపూర్ణ పరమయలుగు తెలుసుకొనునంత వరకు ఈ జ్ఞానముగు నేను పుట్టదు గట్టుదు యుండునని భావము.

“పరిపూర్ణములో వోదిన యెవరేవల” అన్నారు శ్రీకృష్ణదేశికేంద్రులవారు. “యెరుక యను కలలో పురుషుని తెరుకే ఈ విశ్వముగును నేర్పడు కలగా” అని అంటూ ఎరుక విశ్వము ఎక్కడోనునో యుకలవారములో తిప్పియున్నారే అనగా నుమునే చెప్పబడిన అత్త వస్తులే యీ ఎరుక అనే కలలో పురుషుని గురుకలముగా దోచుకొనలే ఈ విశ్వము అట్టి ఎరుక విశ్వములో గూడిన అగ్రస్తు సత్యము గాదే. ఎప్పుడును ఎవడు సాహసించినాడు.

జనన మరణ రాహిత్యమే మోక్షముగాని, అస్మిన్మాత్రానా ర్థము మోక్షముగాదు. జనన మరణములు సాంతువాదు లేక కర్మ ఫలదు? తొంపింపలేదు? వాసుదాన పవిత్రు? ఏదిచురు దిచ్చులా? స్మృతికి పూర్వమున్నదే స్మృతి గాదును కచ్చి, కారణుక రెండు అటే. పూర్ణవాచి (సాత్వికుని) అని పూర్ణభావజ్ఞులు కర్మము చెప్పాలారు. అది అభిన్నసిమితోపాదకారణమై యున్నది. దానిని కృష్ణదేశికేంద్రుల వారు తమ కుచార్యములో క.ప. 50 “అస్మియం తానై । తనకచి । మేముగ తేరనుచునోట బలుకుచు । మరతా నన్నిటి యెరిగె । ఎరుకై యున్నావని ఎరుకే నెరుక నూహించుచుండు । తనలో తానే మోహించు చుండు” అంటూ వివరించినారు. కనుక జనన మరణములు పొందుటకు, సాంతుచుటకు, అక్షంఠ నూల కాయమై యున్నది. ఈ అభిప్రాయ వేరైన ప్రమాదు లేక ఈ ఆహంవిచారమే. ఈ మూల కారణమే సర్వము. నిగ్రహము అనే మోక్షస్థానము కంఠకంఠి విడిచిడు అనెనొప్పు వారికి ఆ యెరుక యొక్క పరిణామ రూపమగు స్మృతిగను, అస్మృత్యములు గల తన రూపార్థి సత్యములు, నిత్యములు వారలనియుండును. ఇది జనన మరణ రాహిత్యమనునది గుణోపి వార్తయే యగును. స్కాల్నవాటి యున్నవల నేరకె అల వారములు స్మృతించుచునే యుండును. మరల పొరించుచునే యుండును. అది దానికి సహజమైన స్మృతావమస్మితే సర్వమునకు సర్వములో వేరుకలన్న తన మృచ్ఛిపాదికి అత్యంత మూలకారణమగు. యొరుక (అహంభదాధ్యము) గిట్టుచుని భ్రాంతి యున్నంత వరకు అది మరల మోతుకాదు. పరిపూర్ణ పరిబ్రహ్మమందు మెరుకకు స్థానము గాని ఉన్నదనే భ్రాంతి యున్నంతవరకు అన్వరికాతల కాదు. ఎరుక భ్రాంతి, భ్రాంతి రహితమే మోక్షము అని చెప్పబడ్డారు. పరిపూర్ణమందు ఎరుక పుట్టినే లేదు అని క్షణమైన మరువకయుండు మనవారు అలల ఋషులు. కనుక విమవవలసినది నేను అనే (అహం అనే) భ్రాంతివిమాత్రమేననె, ఎరుక యందలి భ్రాంతిని చదులుటయే సర్వమును వదలినట్టి తెలివైనవలెను.

సూర్యుల సుధేతిలి గంజుగల్గి "మీదిన్ను మోక్షమునకు పోకగా! అది త్రేళ్ళిదేసినగ-ములు ప్రశ్నించగా, ఎవడు ఎదుట నిష్ఠులకు సాహసించలేడు. తనార రామకృష్ణులు మాత్రము అది నిలబడి "వేమ పోలే పోరవ్వును" అని నమస్కారం చేసెను. అంత సాహసము అనంత కెల్లు వర్షగా యని అందను అప్పుడ పడుచుంది. కాని "వేమ పోలే" అని కందు మాటలను చెల్లి చనువుతో రాగా ఆ బిడ్డగాంధీర్షమునకు ముగించుకొను.

అట్లే అందరము సందేశ రమితార్థ వాక్యములో ప్రశ్నిస్తరములు గెందు యిదిదేమిప్పుకే "When shall cease to be?" అనగా నేనెప్పుడు లేకుండా పోతాను? అనినాకు జన్మరాహిత్యమిప్పుడు కలుగును? అనే ప్రశ్నకు అయోజనై లొడిగా ప్రమయి మాత్రితే "When I shall cease to be" అనిను. అంటే "వేమ", అనేది భ్రతుండ పోయినపుడు జన్మ కదాత మిగున అర్థము నిర్ధించుచున్నది. నైదివరగా వజ్ర కిష్టములు వదులవలసినది లేకు లేదైపోయి. కావున నిర్లుతు వదిలిన అనగా వేమ (అహం) లేదప్పుడు శేషించునది పరమాత్మ సర్వకామినీ తెలియవలయును.

2. చిదాకాశం మహాకాశం జతాశలం విస్తీర్ణయకమే : అనగా చిదారా కము, మహాకాశము జతాశలం అందు విస్తరియలు.

శ్లో॥ న చాహ్వాత్పక్షరస్థాయా సిలాసర్వావ బోధతః

వ్యాఖ్యే నమస్త భూతానాం చిదాకాశః పరిష్కృతే ॥ క్షీ మోష్టగేత. ౧౨-13

అనగా అహం మాత్రికలవలంబును, అర్థవతర మనోబద్ధ్యానులంబును గాని ప్రతుందిగ యుష్టై వారంతరిలః దెనుకను సాక్షియై యున్నచిను. సమస్త భూతములందును అర్థవలంబును అర్థవలంబును విదాకాశము (అత్మ) అని కచ్చులంబును అన్యమునగా సరల ప్రాదులంబును చాహ్వాత్పక్షరములు లేకుంటే వ్యాసంబి యున్నవని వ్యక్త త్పరము.

యా బ్రహ్మే అననుకల పోక్షాత్పక్షరములో ఈ ప్రకృతార్థ స్వరూపమును తెల్పిన ఈ అహంకారాన్ని ప్రతి భావమును పరిశీలించు "యోయం విష్ణుః కుయం ప్రాణేషు బ్రాహ్మణ్య సహోర్జి వేమను" దేహేంద్రియాలవలంబి పదిష్టిన దేవతలకంటే, అస్థికంటే అహ్వాతము లంటే చిదాకాశుని కంటే చిలస్థిలమై గుర్వపరిష్కృత్యై సర్వప్రకాశ్యై సాఖాశియగా అవిద్యా కర్మకారవలంబి నిర్వలంబి యొక్కయై చిదాకాశమోత మాత్రియని నిర్లయంబి కనియున్నది.

అవిష్టాగనికలకచ్చును అని అంబు కర్మము ఓకమాకమూనున్నది వాసినే పలవాక్యంబును. విశ్వకలంబు లేకుం బదావాక్య మాకదేనిది కాదు. సూర్యాశమినీ, మహాకాశమినీ లానితాలై యున్న అ అశ్వనే పర్థింబిమల్యులు. అనగా స్పష్టికామినీ సోలకాశుయలంబుయై ప్రవాదే యేయేత" అను స్పష్టికామినీ కలుగక పూర్వము విభావ్యస్థిత యున్నట్లో అదే మహాకాశము. అట్లు స్పష్టి కామినీ కలిగి నెమర్తమును స్పష్టించి అందుకాశు అనియోజనము చేసి ఈ స్పష్టించుటికి అర్థిష్టనము అనాగస్థిన ప్రాప్యముననే మహాకాశమని అందారు.

శూన్యం క్షూర్యాచిదాకాశం మహాకాశ మవాహ్మయోతే
భావాభావద్వయంత్యర్థ్యా నిరాకాశస్థితభవేత్

అంబ॥

చిదాకాశ (అత్మ) మహాకాశములో (అర్థిష్టన వేదక ప్రాప్యమును) నొక్కయంగా నొసర్చి మహాకాశమును పోవవలెను. భావాభావముల గెంటిన జీవలిన నిరాకాశ్యత గానెను.

వివరములు :

1. తూర్పుల కృత్యా విదాకాశం మహాకాశ మహాష్టయార్ : అనగా మహాకాశమైన అభిస్థాన వేదన భ్రష్టాములలో విదాకాశమన అర్థము తూర్పుము జేసినచోని మహాకాశమును దొందలేము. విదాకాశమును మాన్యము జేసినపుడే మహాకాశము పొందుటకు అవకాశమున్నది. ఎట్లునా? అత్తనే (విదాకాశనే) అన్నటిని నేయుచున్నది. అదే మాన్యస్థులు. అదే వెంటన్నది. అదే నుడి మాన్యంబు స్వస్థాగ్రంథమును దొందుచున్నది. ఈ విషయము యుగములో మనకున్న పదార్థాదులును కేవలము వనిమొట్టా మాత్రమే. ఒకమట్టువును మాదిరిచుచున్న అభిస్థానమునది పలుకకు ప్రకాశము కంటియందు వలయును. కంటి ద్వారా ఆ ప్రకాశము అత్తయందు కనునొప్పునయ్యును. దేవుడు. అత్త వేరునపుడు ఆ మాన్యము ఒక మన్యరూపము దాల్చిన అప్పుడే ఆ మన్యత్వ మునికి గలుగుదును. సత్యా సత్యోద్ధయము జేసి సత్యమును గుర్తించు జ్ఞానమును కుర్చి మనస్సు. అతందయి మనస్సు లేవ నొప్పశీయ మనస్సుకు గలదు. అట్టి సత్యాసత్యముల నిర్ణయించుటకు తోన అర్థత్వము జేసినపుడు అనగా మనన సంస్కార యుగస్థైర్యము ఆ మనస్సును జ్ఞానమనీ నీలయలయేమగ్నవి. సుద్ధజ్ఞాన మగిసినవైన ఆ మనస్సు కురుక జ్ఞానము. ఈవి మనస్సునది వెచ్చించుచున్నది సుమన్యులేదనే సర్వప్రతీతి యగుచున్నది. సమాము గోచరించుచున్నది. "మనోహిజయవర్" అనగా మనస్సులయ్యుంటిది. కరిగిస్తే అది యెక్కువయైన అల్పమును సమీకరించ నగును. అట్లే మనస్సు ఎవెత్తువునందు లగ్నమైతే అదేస్తే రూపము దాల్చును. ఏదేమిటి అయినను మనస్సుకు గోచరమైనవని చెప్పితే అట్లు గనబడవని కాలమున మనస్సురూపం క్షయించే వస్తువులు. మనస్సు ప్రాణోగారస్థునపుడు అది ప్రాణము యొక్క భూమి అగుచున్నది. ఇంటి ఆ సమయమున మనస్సు (అత్త) ఇంద్రుడు సన్నిహితం ద్వారము నుండి విడిచిది తూర్పుమైసవని చెప్పవలయును. అట్లు తూర్పుమైసత్వం దే మనస్సు మహాకాశ రూపమును అనగా ప్రాణోగార రూపమును వహించును. ఇదే అత్త సాక్షాత్కార స్థైర రేదా మహాధి స్థితీయని గుర్తించవలయును.

శ్లో॥ ౪ మధ్యేకురు వాక్యం మాతృ ధ్వజ ఇందురు
 ఆత్మానం భయముం కృత్యాచకీర్తిచరిదిక్ష్వగోత గణాగ్ని 1-10

తా॥ ఆకాశమందంతల వ్యాసించిన దానిగా అత్తయొక్కగంటి ఆ యాత్మ యందలంబగును వ్యాపించి యున్నదానిగా ఆకాశమును ప్రతిష్ఠించి (అసహాయుని) విడిచిగా జేసి, దిమ్మల యంతర మైనదానిని కొంచమైనను కలంచుము. అప్పుడు సర్వమూషములో స్థలచిత్తులవై దిలిచి పోవుదువు

మరియు 'ఓ' శబ్దమునే భ్రష్టాము చెప్పబడినది. యుగ్రాస్కా గాన "ఆకాశస్థరీరం ద్రామ్న" అని ప్రతులంబు. అక్క శబ్దమునే తప్పదు చెప్పబడినది. జీవ భ్రష్టాభిరకముగా నెరిగి ద్వానింపునగు ఈ ఉత్తరగిత శ్లోకము తెలుపుచున్నది

నీకు బయట నన్ను ఆకాశమే శరీరమగుట ప్రవ్యాము నందు, నీమనోగూఢ జీవాత్మను అన్యము జేసివచ్చు ననె, లెదా నీలోకలనున్న నునగూఢ శోభాత్మయలందు ఆత్మల ప్రతిష్ఠించినను నరే అని చెప్పుటలే 'ఓ' మధ్యకగుణ వాక్యం "అనికూడ అగమించ అత్తయిచ్చేక ఖంబుకు" అని ఈశ్వరము చెప్పుచున్నది. మరియు అత్త యుగధాకాశము. ఆకాశము గుండొత్తయి

పేద్రాతలపై అల్పాధారముగా స్థాపనగుచును. పరుగుచేకడల 'చక్కచు' గ్రహించివలయును. క్షుద్రులగా జెప్పి అంటే చుడవచ్చును నిరాశ్చర్యమైన వానిగా యే (సహస్రంగా కించి) నిశ్చలత్వమును గలవైదుగు మునుగుని ఈ తపనప్రకాశము

2) భావాభావమ్యయం తృప్త్యా నిరాదాశ స్థితవృత్తేః : భావాభావములను తపన నిరాదాశ స్థితి కొందు మనస్ అర్థము. మొదల భావాభావములను గురించి తెలుసుకొందును. భావమగునా తలంపు. ఒలోచన భవ సామాన్యములు. విశేషార్థములో సగ్ధి, అస్తాత్మము (పదవిక); కలిగియున్న పరిశ్రమింపవచ్చుయ భావమద్యాలయలు. రెండును ఒకటి భేది అద్యాయములైన అభావకాద్యములు. తపనక అస్తి, దాస్య కుమములు భావా భావములకు సమాచారములుగా భవించి వుంటుంది. దాస్తము నెలవీ భుభావ సేవార్థములు. కుశ్యమేయా వారును తపనగుణులుగా విభవించుచుంటుంది.

1) ప్రాగ్భావము : పూర్వము నుండి భ్రష్టమైయున్న గాన పచ్చనివి ప్రాగ్భావము. ఘోరార్థితక ప్రావృణులు అ ఘటము లేదావల ప్రాగ్భావమునకు వృష్టాంతము.

2) ప్రధ్వంసాభావము : పచ్చులు, పరిపించి ఎడమ ఆపవచ్చు. వేకసాస్థులు ప్రధ్వంసాభావము. పురుషాశాసనంబలము ఘటము చేసి సాస్థులు ప్రభవనియాలియునును వృష్టాంతము. దీనికే ప్రత్యగ్ధా భవని. కుమచును.

3) అన్యోన్యాభావము : రెండు పచ్చులలో యేమొకటియును లేకుండానే (అదిగా అభావముగా నున్నను) అదియే వచ్చువలె నుయోగమేర్పడ వాని వియోగములో నుండు వేకపోవుట; అన్యోన్యాభావమనవలయును. రెండు అకలతెనులలో వేక యందు లేకపోయినను వాని పరస్పర అకలిలో తచ్చువచ్చుచున్నను. అట్ల నున్న ప్రాయములు రెండులో యేవచ్చునాను ఘటము చేరవచ్చునీటి అప రెండు కలసికట్టకు గుర్తు కలుగుచున్నది. ఎట్లనిగా మనస్సు అంతరకరణ మును ముగ్ధుల నెంబనపుడు ప్రాణములతో అల్పమై నిశ్చలం గొనకుండా ఆడుచుచును. అప్పుడు గుర్తులేదు. అట్లే సమాధి యందును ప్రాణనిద్రాధారేర్పడినప్పుడు గుర్తులేదు కాని వ అనుకు ప్రాణములు. నియంత్రములో మాత్రమే నిర్దు (Nir-dra) అనునట్లు కలయించుచును. ఈ అన్యోన్యా భావమునకు వృష్టాంతములు.

4. అత్యంతాభావము : ఏ వేకయు ప్రావేకము; ఏయెగాని ఏవేకాను గుండగాని యే కుచిత్తు లేకుండుటయే అత్యంతాభావము. చుడన కుండెనీ వావచ్చువలె తెలు అకేక తపనలే వేనికే వృష్టాంతము.

భావతత్వమునకు అభావతత్వము ప్రాబల్యము. ఈ రెండును ద్వైతవృత్తులు. చూయ. యామాసామాయా అనే నిర్వచనము ప్రకారము ఏది వేనిలో అట్టి మాయ. కేసుల నిర్వచనవృత్తులు చూయ. వెనినె, కనున భావాభావములను వచ్చును ముందుంచి ఈ వాళ్ళను. సుయమకమా భావాభావముల తెలుచిలో వేరీ వేనను గుర్తుచూపాల విశ్వవిభావ్య విభవనము. పరిపూర్ణ పరభావ్యమందు భావనముగాని, అభావము గాని లేరది. "శక్తిః యథానాహం తథాశుద్ధం, తస్మాచ్చుక్షేప నిర్ణయః..." అనగా నెను లేకుండు యెట్టి యెట్లుంటుంది అట్లే యెట్లైను పరిపూర్ణ పరభావ్యము. ఎరిలేనిది. ఏదీకానిది. "నిశ్శక్తి నిర్వలం పుద్గలం" అని గోనియాలవలెనది. భావాభావములు: అనాదలీనినది శక్తి 212. "స్వయంం ప్రహ్లాదుయోధాత్రాతవృత్తం చాచోకయేవో" అని సులగీక గానవేనించి. సాకతుచ

నానాద తాను బ్రహ్మ స్వరూపుడు కావడెను. ఆత్మ్యాకరణే తనకు విరంగానుష్ఠ నిరామయమై నిరగుణుడు అంటే నిందిత బిందికృతంబుగా దుష్ట పరిపూర్ణ పరిపూర్ణుడు చూచు విచారించి. తాను (నానాదడు) మహారాంధ్ర కవితారాధాగ్రంథాలగురి "అహంబ్రహ్మస్మి" నేనుబ్రహ్మనే అయితిమియ్యగు యను యవధాన్య ప్రతి తపచాత్ర నినిసిందో తాననే వ్యక్తి ధృర్నితము నశించును. అట్టి నానాదే గురెంబ్రయం మనోబద్ధుల సమస్తము కూర్చుంటేగాక కులకవితమనకు లోతుల అయిట తానానాదే సమస్తము మాద ప్రయోగము కాని అఖండాత్మ ధృక్కు తగులకును ఒకే బ్రహ్మాతుమే మగులు. ఇదేకోటి భ్రాంతి. తద్బ్రాంతి భావము అభావిమైనిపుడు అపరిపూర్ణపరబ్రహ్మము అపరిపూర్ణుగనె.

సరావళ స్థితిచ్ఛేదకే: ఆకారము ఆకారక రూపము, వస్తుత్వశోకములకు నిరూప్యులరు ముహూర్తే దేవకలరు. సమగ్రబోలరు. స్వప్రకారము. ప్రవేష్టించ నింబాండములరు నిత్యమునకు బోలిచ్చివది. ఒదిమి రేకము. గుత్తుడునకు సానము ఆకారమా అయిచ్చెడి లోము ఎంబున నిందయాన్నది. తద్దే బ్రాహ్మణే పృథువారి మంతయం దీనియంటే అనానాదస్వరూ ప్తిష్ఠిమే కానబ్బుతు యని తద్బ్రాహ్మణముని చెప్పెలదును.

అర్చనలనే పట్టెన రు అలాకమనరు ఆర్చ తారణయన్నో నూక్ష్మమున్ను అయియన్ను. "ఆకారచ్ఛేదకం బ్రహ్మ" యని ప్రతి యందు, అక్కను అనానాదే గదిరము అని చెప్పెనుడున్ను. అంటే ఆర్చ నేమి. ఆకారము దేహము అన్నమాట. మన యందంటే ప్రత్యేకాత్మకు మందకోకములు ఆవరణముగా మన్నుట్టే. కంచహాతములు పరమాత్మకు అవరణముగా మన్నుట అందు ప్రథమ భావప్రస అలాకమే ఆర్చయ మొనటి ఆవరణము. తీసిని చెల్లము నుండి రెండురెండుకో డోయినట్టే అనానాదము. అక్కనుండి నేగునకురదేమి. అది రెండు అవిసాభావ నింబంధము కల్గినట్టే సూలముగా విదేయ రునికెయన్నుచి. వానను నాలుకట్టే నేగుకొట్టెట్టుగా తీసిని గుర్తించ గలుగుతున్నాము. అట్టి అన్యమిథమమును అనానాదమునది నేగుకొట్టెట్టుకముటి గుర్తించోలగునన్నాము. తద్దానము చేయు మనస్సు శ్చేయమైన ఆత్మలరాత్మ్యము పొందినపుడే ఆత్మ యొక్క అచిరక్రత్యునము గాగలదు.

"అహంబ్రహ్మస్మి" అయిహాత్మ బ్రహ్మ" నా అర్చనే బ్రహ్మము అని తెలుసుకొన్న నాను నేను" అహం స్వగ్రంధ యందుపక్ష భ్రాంతికి కారణమగుచున్నది. ఇదే కోటి భ్రాంతి. ఈభావదేహం అభావము చేసిన యెండు భ్రాంతి రహిత్యంబు అను" అహం" నేను లోకుంటులు నిర్ల సారాకారిత యుక్తగా పరిపూర్ణపరబ్రహ్మ స్థితి కలుగును. "నేను లేనప్పుడే అహం" అంతా పరిపూర్ణ ముండుగా నేనెక్కడ.

**తృణేద్విద్వానువిద్వాంశ క్షరమక్షరగోంతుజ
జంధమోక్షద్వయంత్యక్తాన్ మేనవచ్యుతి తత్తుజ**

H ౧౦॥

తా॥ త్వుంచ్చముటెన విద్యా విద్యులని క్షరాక్షరములని వినువుమి, జంధమోక్షములను కలసిని కడులుము. దేనిలో చూచుచుంటేచో చాసిన చూడ వేరువుమి.

వివరములు :

1. తృణేద్విద్వానువిద్వాంశ : విద్యావిద్యలు ద్వుంచ్చములు. సాపేక్షికములు. ద్వుంచ్చములన్నీ కాళ్ళనలలు గావు. అర్థంబ విద్వయంగా జ్ఞానము, నేననబ్రహ్మములు. విత్తుమగుంటి ఆత్మ యొప్పుడ యేయని మెరియ అన్య తత్తుము యొక్క సాత్వాత్మానము పొందుటయే జ్ఞానముగాని

హానా అంతులు అక్షాసము భగవద్దేన వస్తుండుట సర్వదాత్మికాచార్యుల వల్లదాకానే
వాత్సవి అనగా తనయందు పున్నాననియెలదు. అర్థ భూమియాలయం అనగా
హానానగుటయే భావం. ఇద్దరూకూడ మనస్సులందు మాత్రమే సాక్ష్యం.

అవిద్యమనగా అక్షాసము అనాచార అభిమానములు. తిరుమల కమలాక్షి,
సుకాచి మోక్షమందిరం. అవిద్యలందు కామ్యకర్మాచరణ యుక్తి భాగం గానగియు. వివిధ
కామ్యమిష్ట గుర్తించుకాచి భగవంతుల సంభవించుట. ఈ సర్వమునకు మొదటియే అక్షాసము.
ఎరుక నిర్మితమగు పుణ్యాస్థములు నిర్వహణ యోగం యుగాయగ నిరసణ. ముందు అక్షాసము
వలననే రుద్రులందును సుబ్రహ్మణ్యుడు రాధను కమలంబులందులదానికలికైకొన్న గూఢాచార
గానెంచి పుణ్యమట్లు గోదాన భూదానాది దానములు చేయు అర్చనలు కలగవలె అదే
మొదటి వర్ణన యెరుక, రాధ నీనస్తవ్యము. అనాచార్యుల మోక్షము నిర్వహణ మొక్కటికీ
సామెనో తెలియకట్లుగా. అదుల తిరిపూర్ణ పరమాత్మాముని వానియందు మూలము లేక
దాని సంబంధ యాస్మదాచార్యులకు ప్రత్యక్ష పూర్ణముః క్షణం మొదటిను తయారకొన్నవారికి
సహ్యానిష్టసాధి దానాశ్రమని నిర్దాంశము. కనుక ముంపుడువలెని సామెతకమువలె
కర్మాచర్యులు విరుపతిలయును

2. క్రమక్రమగోత్రము : స్వావరజంగమ జీవోపాదులు క్రమములు అభివృద్ధి చేసిన
ప్రకృతులు అఖండ మొదటి అర్ధము అక్షాసము యుక్తి సూక్ష్మ భాగమును ప్రకాశనాచర్యుని
ప్రసాదము. దానియపు యొక్క మాన్య భాగమును ప్రాణము. ఈ రెండు (అనగా అర్థ ప్రకృతి
ప్రకాశము అర్థ రూప ప్రాణము) ఈ రెండింటికీ అఖండ యొకటి అక్షమే.

అక్షయం యుక్తి మాన్యం కము మనస్సు. నేటి యొక్క సూక్ష్మాంశము ప్రాణము. ఈ
రెండున్న తెలియబడుచేయు అదే ప్రకృత్యాత్మ. క్రమస్థుడునుకొని నిర్మయము.

ఈ క్రమాక్షర స్థానముల వస్తువులుదామము లేక నిర్మయంబయిన వారి గాని స్థానిక
మూల ప్రాణముగారు. కలయక వలన యేర్పడినవారు. చదవరుములు కలిక జోయిన
అనగా అవియులు లేకుండా జోవువారే. కనుక క్రమాక్షరములు శాశ్వతమో మోక్షక్రాంతి
కలిగి పుండవము అసర్వకముని నిరసించవచ్చునని.

3. అంధమోక్షములు తృప్తి : అనగా అంధమోక్షములందు వేరులుము. అంధమనగా
కల్పించి యుండుట. అనగా అసంభవమిష్టం అనెనీ గుణగించుటకు కోరిక వల
ప్రాణులయగుట సుఖాస్వాస్థ్యములను అనంద అక్షయ తక్కినాకెల్లవేయవలగిష్టంబయి
అంధ మగుచును. త్రికవలములగు మనస్సు వాక్య తేరీరము (వాగవే అంధ్రాదుములతో
నా) తేరీరైశ తనితెల్లి పెత్తనము లేరుండుటయే అంధము. "పుట్టకతో మూలము
సర్వస్వంబయిండుకాని సర్వత్ర గుణకేనే అంధించబడియున్నాడు" అని ప్రాంతి రాజనీని
సర్వవేత్త మరయు విద్యావేత్త రూపో రాజ్యావేతనం నిర్ధారణమును గూఢించింది నిరసించి
యున్నారు.

మోక్షమనగా ముక్తి కేమల్లము, నిర్వాణము. నిరసించు సుఖాచార్యము అక్షయం
మూలమిష్ట ప్రాణుల మూల సంయోగంబయిచ్చారు. అంధము మోక్షము, అంధ కమలక్షులు.
అంధమునకు మృత్యురకామయీ మోక్షము ముక్తి అనుకృత్యములు అంధులయింపున కానిముక్తి
సాక్షాత్తు, సాక్షాత్తు, సాక్షాత్తు సాయుజ్య సాక్షాత్తు ముక్తులు అని సంకల్పములూ

4. **యేన పశ్యంతితత్క్షణః** : దేవితో మానుషులలో దానిని చూడ చిదువుము. కష్టా ద్దాదా పునస్స పాపి చుష్టాద. గన్యు రీపలం మోతులకు ఒక ఉపరలయం చూతవే. దానిని ధృష్టులరురు. కష్టా ద్దాదా మనస్సు చూచి చుచున్న తదాదారము సాంబవస్వసి ఆవస్థిషి కనవచును బ్రాహ్మిన్సు ద్భక్త్యై చక్యజే. ప్రస్థ (జ్ఞాతి) ద్భక్తు (జ్ఞానము) ద్భక్త్యము (క్షేమము) ఈ మూడున్ను (సృష్టి) రూపము అంకకటి నిలిచి చిగగా రెండు జోయేలెం కావ. భక్తే ద్భక్త్యగులు జోతే గ్రహ్యునే పేరే ముందజాలరు. ఇట్టి భక్తి లేచున్న ద్భక్త్యము లేదు గ్రహ్యలేదు. మనస్సుకు జనక స్థాస్థులు గలవు. అఖండ బ్రహ్మేశాం స్థితియూ మావ నొక ద్భక్తియే. ద్భక్తి కాహిత్వము నిష్ఠించ చిలమునస్థిషుడు అఖండ బ్రహ్మేశాం స్థితియూ పోవలసివడే.

శ్లో. ఉల్కాహున్యో యథా కశ్చిత్ ప్రస్థమాచోత్పలాంత్యకేచి

బ్రాహ్మేన క్షేయ మాలోక్య బిక్కాద్ జ్ఞానం పరిత్యజేత్ | ఆ.గీ. 1-21

దీపము పలుకొని కావలసిన పప్పును పోలిన తర్వాతి దీపము చిగిసి వెళ్ళినటులు. భ్రమమును తెలుసుకొన్న బ్రాహ్మణుడు పరిత్యజేస్తే త్రేడు బ్రాహ్మణుడు ఏవోలియుంటాడా? ఆ.గీ. 128a బ్రాహ్మణు పచ్చును సోవును. బ్రాహ్మణీతమును తాను గాంచిన దాదో తాని త్రిక్షణ్యదేకేంద్రులవారు ఇటీవర్ణించియున్నారు. బ్రాహ్మణు క్షర పంపదలోనే వేరును. కనుక వాటినిగూడ వేరులుము.

నిరహంకారేణ చిత్తదాత్మ భావకణంబిత్యా

నిరహంకారేణ నిరంజన పరమంశేవ మాలోక్య నిరహంకారోభవే ||౧౨౮||

అ. అహంకారము లేక చిత్తదాత్మకమగు (వేదనము స్థూలము) అవంకారం చేయించి ఎట్టి వ్యాఖ్యలు లేని నిరంజనుడగు పరమ శేషుని (పరిపూర్ణచిత్తచిత్తావస్థమగు) కనుగొని నిరహంకారదస్య కిమిచ్చ.

వివరణము :

1. **నిరహంకారేణ** : అనగా అహంకారములేన యని యర్థము అహంకారగా చేసి అనగా బ్రాహ్మణుని కలితమగు అపల పరిపూర్ణపరిజయలును తెలుసుకొన్ననంత వరకు ఈ బ్రాహ్మణుని నేను పుట్టాను, గిట్టుచుంటుందను. నిరహంకారేణ అని యంటే నేను చేసినవ జోయిన యని యర్థము నేను అనగా విడి? అను చున్నదిర్ణయ బ్రాహ్మణు ముందుగా తెలుసుకొందము. చైఖరీ వాక్యులు మానవోపాధి యంతుని ప్రతిబద్ధకీ నేను అని తనను గురించి పలుకుచున్నాను. మాటలు వచ్చినది మొదలు అఖం గోపాంతము మరణము నిర్ణయం వరకు లింగ వయో భేదము లేక నేను నేను అంటూ పలుకుచుండుటచే దీనిని ప్రయోగకరణాలు సర్వనాశములతో న్నననుస్తాన మిట్టిసారు. నేను అనగా అహం, స్థూలసూక్ష్మ కారు. మనోకారణ శరీరములలో ఏమొక్క శరీరమైనా రావచ్చును.

1. నేను పొందుకని, అతిష్ఠుడను న్నట్టి భావను మువలగు వాక్యములలో అన్యుత్తము స్థూల శరీరమలో తాదాత్మ్యము చెంది అక్క యొక్క (నేను) యొక్క భక్త్యముగా భావించి పలికి నట్లయినది.

2. నేను సుఖంగానున్నాను. నేను గొప్ప దుఃఖములో నున్నాను, అను వాక్యములలో మనస్సులో (సూక్ష్మ శరీరములలో) తాగు తాదాత్మ్యము చెంది మనోదర్శనములగు

శోకానందమును సుఖములములు అత్యుచయం చేసేను యందుఁ జిత్తస్వరూప మగుచున్నాడు

3. బట్టె ప్రాణముతో (వారణ శరీరముతో) తాదాశ్చ్యరూప మనది కావేను తెలియదు అంటూ ఆపమగుఁ ప్రాణ లక్షణముగుఁ జిత్తానమును అత్యుచయం చేసేను యందుఁ ఆరోపించుచున్నాడు.

4. "అపాం బ్రహ్మోస్తు" లో-చూల" "శివోహం" యిగ్నాది వాక్యములలో మనోకారణ శరీరము (ప్రకృత్యానంతో) తాదాశ్చ్యరూప మెట్టి సశాసమునకు చెరువైనారు. విచిత్ర వృష్టియందు వాడుగు శరీరములు బట్టె శుక్లర తనువులందు ఈ వాడుగు శరీరములున్నవి కనుక "నేను" గుర్తెరిగే తెలివి Consciousness నిర్వచితములయందు విచిత్ర రూపంగాబోలేక మనుష్య రూపములోనే వుండియేయున్నది. సృష్టికీ సూత్రము నిసరూపములో original Slate లోవున్న యిదియే స్వస్వరూపము. ఇది యుద్ధియ గొరకము కాకున్నచు మండ్రును గోచరమగు సమస్తము లాని మారు రూపములే గనుక ఆ నేను (జన్మ) కానినేది లేదు కనుకనే "అత్మనో-ప్రస్తుంసకించిన" అని ప్రతియెన్ను విరికినది. ఇది మన మనస్సునకు అనగా విషయ నిహాజము లేదుక ముందు నిరీంద్రియ మనస్సుకు అవిచోక్షమగును. "మనస్తైవాను ద్రవ్యవ్యం" అని ప్రతి, అవిచ్ఛిన్న తైల చారకల మనుచు అత్యయముః ఏకాగ్రం మెట్టి సమస్త ఆ మనస్సు అభారూపమే వెంచుచున్నది. ఇది అవరోధ సాక్షాత్కారము అని నచ్చిలానందము లేక భద్రస్థానచీరన భ్రావ్యము. వృష్టియందు నేను వెచ్చియిందు ప్రాప్యము లేదనుటయే నిరహాంబారము. ఆభావనలో వెచ్చివ్యండుంటే వాడు నిరహాంబారుడు.

శ్రీకృష్ణదేజినిండులఱు క ౩. 283. "అనపాంకారుదనమిచ్చుడు గనుకనే ఏళుల బనేటి కలగానదహంబనువారు ననిమిచ్చుడుగా । వున ఏళ్ళుంబనేటి నుప్రోద్దోగాము బాని వేయును; యావుద్దోగము మానె చును నీనుద్దోద్దోగమునకు నేవారణమని తాననిమిచ్చువెన్ను దమకోచమాటా నుద్దోగాము బాని లేయును యావుద్దోగాముమానే" అని తెలివిచ్చియున్నారు. అపాం బ్రహ్మోస్తుమను అపాంకారుడు లేని వాడు ఏళ్ళుమనే ప్రపంచమును చూడడు. అపాంకారుడన్నవారు ఏళ్ళుమనే స్పష్ట ప్రపంచమును గనుచున్నారు. తిప్పి యొనర్చు కార్యములన్నియు సత్యములను భ్రాంతితో రానే కారణముని నిర్ణయించుకొని అనన మరణ సంసార బాధను సమర్థమింపుచున్నాడు అపాంకారుడు లేనివారు ఈ ఏళ్ళుమనే ప్రపంచమున వ్యవహరించుచున్నను ఈ స్పష్ట ప్రపంచమునకు కారణ కార్యములను కర్తనగాని భోక్తనవి గాని గణించడని భావము

2. చిల్లదాత్య కావరణం చిత్తా : చిల్లదాత్యక మగు ఆవరణను లేదించుము. అని అర్థము. చేతనము. భౌతిక పదార్థము లెంచు ఎరుకనే. అగును చేతనము పదార్థము నందు నూక్ష్యంగాను, నున్నట్లులో నూనే. కష్టెలలో చిట్టె. పొలలో వెన్ను. పూత్తులో తాచినది ఉంటు అని అనుటకంది చిత్తరీయములు ఏలు లేనంత గూర్వంగా ఉంటు అని అనినం సమంజసము. ఏలనంటే అలలా పదార్థముల నుండి నూనె, నెయ్యి యత్కారులను తేలికగా విడచిచు వచ్చును. ఈ విడిచిచిన పదార్థములును గూడ పదార్థ రూపంగా, వెన్ను రూపంగా, న్యూనోయంగానే నుండెంద్రియ గోచరకౌతునే పుగ్గాయి. కాని ఈ చేతనము అజ్ఞానోచరించేది గాదు. అది పదార్థమును విడిచి వేరే యుంటాఅంటు. అట్లే చేతనమును వెడిచి పదార్థము

అవమిత్యమ. ఇదే పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము ఇట్టి పరిపూర్ణ పరిపూర్ణమును అంగీకరించును. దేవుడునుంటుంది ఈ క్షోభము.

(ఈ) అలోక్త్య : అలోక్త్యమగా ముతుల అని సామాన్యార్థమేగాని, మనస్సు వే భావించును, తెలివితే పుంబూరుకొనుట అనునవి కూడ అలోక్త్యమున కర్తవ్యముగా భావించవచ్చును. ఇట్లే అలోక్త్యమే వందకము మనస్సు అను అర్థంబే దేవుడు తెలియబడెనంత గాని అలోక్త్యమే. సంపదనాథుని పదమనెదలు యుద్ధయముల దేశం భావనాథుల రూపముల మనస్సు దేశను మనము అలోకనము చేయగలుగు చున్నాము.

అని ఎంతో పురుషులు, సాకారవీరాకాశగణులు పగులు విష్ణులములు ఉదయోక్త్యలు భావనాథములు గాని వందకనాథులు గాని లేని ఈ పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమును చేసేటే అలోక్త్యమును చేయగలదు అను ప్రశ్న ఎదురగుట యుజ్యము. అయితే అది ఏమిచానినది, అందేమి చేయి "నేతినేతి, నేతితే అవాలి" అన్నదీతిగా మౌనలేక పద్యంగా (Heaven) గా వానిని భావించు భావనమృదు. కాని వానిని అలోకనము చేయుట ఎత్తు "లేనదకరలో దీప్తి గనివెత్తు మని", ఎరుక లేక నేమిచుమని" అన్నారు. అయితే సూక్ష్మం దూర బోయిన దేశముల "చూపునే యెరుక పారి పోవుమరా" అంటున్నారు. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము అలోక్త్యమగుట, ఎరుక లేక పోవుట నిమకాంకుమనందే అది సోప మున్నది. "పరిపూర్ణమును జూచిన ఎరుక లేదు" అన్నాడు. అలోకనమని, అపరోక్షమని అనుట గూడ అనుచున్నది. కాని అంత కంటే శబ్దములు లేవు గనుకనే "సమాగచ్ఛతి వోమనూ" అంటుంది ప్రాణ. వరుని నోట యంగులి వారిలావు పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమే.

పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమును అలోకించుటకు పూర్ణము ఆ లేనినది సూక్ష్మాన్ని అనేక గుణములు, అ సుష్ట్యురూపియైన భావనాథుని పురాపురు తానే పరుకై పలుకవలయును. అట్లు నిలవని వాడే. అట్టి స్థితి యందే అనుగూని. అనులేని పరిపూర్ణబ్రహ్మమున్నది. తానే లేడు అనే యుదాత్త భావము కిష్టమిది కుజగును. ఇదే పరిపూర్ణమును దివ్యబూరుకొనుట. నేను లేనది అరుదత కలుగుటయే పరిపూర్ణాలోక్త్యము.

(ఉ) నిరహంకారోధమ : నిరహంకారదత్తకము అనగా అయవదత్తకము అని అర్థము. ఏమిలేనప్పుడే పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము అపరోక్షము. నేను అక్షులం అగుటయే పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము లేక దివ్యసేవ్యదగలు. అట్లుయే వానికే కొరికలన్ని పరచును అనే లేనిగనుక అహంకారము లేకుండును. అట్టి వాడు నిరహంకారమే. అట్లు పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమును అలోకనము గావించుట అనహంకారంబు గమ్మని హిందోధి వేయమన్నది గు న్నికను.

వచ్చు యొక్క అదియే భావనయే పుష్టయే యందు ప్రయోజనం : ఆ కావనయే పుష్టయే కూడ తానే అనే భావన వల్ల "యయిన్వచ్చి మాత్రమే (నానాపురామగు) ప్రపంచ దృక్ష్ట, పోవును కాని "యయం" వచ్చి నాకెం పు "అహం" వచ్చి అనగా పరమం నేనే అనే అలంబం పోయి. అయితే "అహం వచ్చి" రూపమై "యయం వచ్చి" అనలే ననించును. అహం వచ్చి అంటే నేను నేనను అహంకారము మాత్రమే గారు. అనినీ కాగుంజైన పుష్టోహం అనే ప్రయోకార స్వస్తి కూడ లేని సోమనందే అహం వృత్తి కర్మలక అశుము. ఇట్టి అహం వృత్తి దివిపూర్ణ బోధమే గాని రహితం గాదు. పరిపూర్ణ ప్రయోజనం కరము

వలస మాత్రమే అర్హులు విపరీతులగును.

**అర్జునాశ్వు రహిత పరిపూర్ణ పరమాకాశ నిరతికము
నిరీశ్వర తింగ మధ్యే విరీనోభవ**

155

అశ్వు బ్రహ్మము. అనాశ్వు (బేహము) రహితమైనది. పరిపూర్ణపరమాకాశ రూపమగు నిరతికము నిరీశ్వర తింగ మధ్యమున విరీనోభవునకు అనగా పరిపూర్ణమగునొప్పు. అతరీరుదప్పకము అని భావము.

1. అర్జునాశ్వురహితమే : అర్జునాశ్వులు సృష్టికి మార్పును నిర్మికారమైయున్న అశ్వు (పరమాశ్వు) అనియు. విగత లంచయు అనాశ్వులునీ వివేచనకు ముందును. కార్యరూపమగు జగత్సృష్టిక, కారణము మారు అనినను. మూలకు నిర్వైకుముగా బ్రహ్మము (పరమాశ్వు) కలదనియు అది రాగుల కర్మక్రమములు లేవదలించు, అదోహి వెండుదమే! ఇది మిత మాత్రము సరిగాదు. నిర్వైకుతి స్వూతి. పారమార్థికి శ్రుతిములున్న బ్రహ్మమే జగత్కారణమనినన్ని సృష్టముగా ఆలయబోయియున్నవి. కారణమనినప్పటికీ పరమాశ్వుయే సృష్టికాకున కలిగి సృష్టిగా పరిణమించెనని చెప్పక నప్పదు. అట్టిదో కారణమిచ్చువారు అత్యుచువియు. కార్యరూపజగత్సృష్ట అనాశ్వుయనియు విలువలు ఎరిగి మాత్రము గరితాకు క.ద. 58-60 గుం వెరుకలు రెండొక్కటి. మని యుపరావంప లాంచనంబుకు యిదిలో తను వెరుకలలో నొక్కటి గనరాకుంటేను తండు కనరావోయన్నా రెండొక్కటి విరాగామాయొన్న అనగా తను వెరుకలు రెండు నొక్కటిగాదని ఓర్వమునీ కొందరు నిష్ఠురులు అవినిరిగాదు ఎట్లగా ఈ కెటిలో ఒకటి అగుపడకపోతే రెండు కారణావి. అందుచేత రెండు కర్మముల నెలుపకనుము పరిపూర్ణ పరమాశ్వుము నందు జగత మేలయడ లేదు అంటే అక్కరని. మాయాని, అనాశ్వుగాని భేద. వాటిని మూలము గాని. స్వీకము గాని చెప్ప. ఇట్టి పరిపూర్ణమిచ్చును ప్రబోధమంటే అర్జునాశ్వు లేనిచుకునున్నది. పరిపూర్ణగోధ అర్జునాశ్వుల విరాగహేతువని దిగువ భోగము గానం చెప్పింది.

శ్లో॥ అర్జునాశ్వు విరాగ హేతు మనితం పరాశక్తిగ్రం శుభం
పూర్ణా పూర్ణ మనామయం సుఖతరం సర్వాపచ క్తుంసకం॥

2. పరిపూర్ణ పరమాకాశమే : పరమాకాశం అనగా ప్రస్థమగు అకాశము. అకాశములుబుడు పరాకాశము (అశ్వు) రహితాకాశము (మనస్సు) నిర్వయికాశము. (వికృతం) సూక్ష్మాకాశము (కామము) భూతాకాశము. అకాశమిదిగా అనగా ప్రరాగంబని అదము అని ఒక అర్థమున్నది. మరయు

శ్లో॥ అకాశోష్మావకాశశ్చ, అకాశ వ్యాపకంపదయతో
అకాశ్య గుణశతోనిశతో ప్రవ్య్ దిచ్చురో॥ అక్షర గీ. 1-50

అకాశమనగా అనుకాశమనియు, భాగ ప్రవేరము (Space) గాని భూపాస్థియమగు నిర్వైకుగిచ్చ నందు సూక్ష్మంగా వ్యాపించి యున్నది. దాని గుణము రవము, బ్రహ్మము నిశ్చయమైయున్నది. అని ఈశ్వరార్థము ఈనిశ్చయ రూపమైని అకాశమే పరమాకాశమని శ్లోకంబునందుభివర్ణించబడినది. నిశ్చయమునగా ఎట్టిదో ముందుగా నెలుపకొనవలసియున్నది. స+తల్లము=నిశ్చయము. అనగా శబ్దముతో కూడినది. ఏదో+తల్లము నిశ్చయము అనగా శబ్దముతో కూడినది. శబ్దముతో కూడుట, కూడక పోవుట అనునవి అర్థములు ఒకే

అకాలమునుపెట్టి. అర్థముతో కూడినపుడు భూతాకాలము, తల్లిముతో కూడనపుడు అది పరిపూర్ణక ముందుడుపుడు. బాని అంటు కర్మము కీలకరావముగా నున్నది. దానినే పరాకాష్ఠ అంటారు. విశ్వమునగా నేను పరాకాష్ఠ అంటేనదిరాదు. పరమాకాశమున తాను త్యాగమున్న అశ్వనీ వర్ణించారు. పరిపూర్ణపరాకాశమునగా పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మంగా నున్నదంటారు.

3. పరతత్వము : పరతత్వమునగా సాటిలేని, నిరాపరాధి అనునది. అశ్వధర్మము లా అర్థములు గలవి. సుపరపరాకాశమును తానుతాన యున్న అర్థనీ వర్ణించి పోనాము. ఆ అర్థకు కూడ పరతత్వ, నిమిషపాపమై సాటిలేని దైవ పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము మళ్ళీ పరిపాము కమ్మని విశ్రంభలో తాను పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము గావలము ననుటయే.

4. నిరీకృతలంగమర్మపరీనోభవ : నిరీకృతలంగ మనగా పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమునయే పరిపూర్ణత. ఈశ్వరునిగా ప్రహ్లాదు స్థితి స్థితి అనుముంటు గారంధైవతము ఈశ్వరుడని పేరు. అంకా కొంత పుష్టముగా కెప్పాకంటే సుఖావ స్థితికములనే మాయా తీతుడై విశ్వామదై పుష్టముడై యున్న బ్రహ్మము నిర్గుణ బ్రహ్మమునయే. కనుక భావమున మాయా-తీతుడై యున్న బ్రహ్మ బ్రహ్మమని చెప్ప ఈశ్వరుడనియ, సకల బ్రహ్మమునము మునుడు.

సమిష్టి అక్షరే దూడనై, సత్సగుణ ప్రధాగుప్తు అయంః మాయ అంఠలి నివాహానము. మాయా నివాహ ప్రకృతమును గూడి ఈశ్వరుడనంటారు. సత్సగుణ రూపమై యున్న ఈ శ్వరీనాథు యగు మి యుమయే ఆపరాధ స్థితిములు ప్రబలాస్తై యుంపనంనుని ఈశ్వరుడు నిర్గుణుడు. స్థితం యును. నిర్గుణుడై యున్నాడని యాతమీలంతురు. కాని బ్రహ్మమునందు గూడ ప్రసాదములైన నిర్గు, రవో, తమో గుణములు కూడ వీల రావలంబో ఆ బ్రహ్మముందు ఆరాగములగి యున్నవి. కాదన ఈ ఈశ్వరుడు కాని, నిరీకృతమైవదే పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము. తెలగము నిరతయవమైనది. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము కూడ నిరతయవమైనది. "పరాపికానం దాణాధాయ బ్రహ్మణో దూపకల్పణా" యని కెప్పుంటే దానినని కొరకె బ్రహ్మమును నిరతయవముగా లంగరూపమును కేసి పూజించుట కలదు. ఇదియగుట విరుతమే. నిరీకృతలంగమునగా ఈశ్వరుడు కానీ, లంగరూపము కానీ, పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మముగానే తెలియవలెను. అట్లే పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము నందు: లీనమునకు అనగా నిరంతరము నేను అనగా ఈశ్వరుడు లేన వానిగా యుండును. ఇదిపరబ్రహ్మము పాకవ్ తెచ్చుచున్నది. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమే ఉన్నదన తెలిసి ఎరుక లేక నేరెంచుటయే నిరీకృత లంగ మిచ్చే విధనముగలది.

**అనాపృతేన జీవేత్సర భావం విస్మయ్య న్మనుయావ
మాత్రం నిర్వికార చైతన్య ఛేదనం దుర్మాతే**

||౨౫||

అవలం పరాకాష్ఠములో జీవేత్సర భావములు వలన స్వస్వరూప మాత్ర నిర్వికార పైరస్వరూపం లేవించవలయును.

వివరణము :

1. అనాపృతేన : అనగా అవలం రూప మొనర్చి యని అర్థము. ముందుగా ఆపరాధ రూపమునగా నేమో తెలిసికొందము. మాయకు అవలంము, దిక్షేపయగి నెండు తెలియ గలవు.

(క) అవలం : బ్రహ్మోక్తరూపమును మరుగి పరపి స్వరూప జ్ఞానము గలుగుతుండ

తెలివగుటయే లేక భుక్తిమయమగుటయే శాశ్వత విరహ నిలవదు. ఇట్టి భావన భాగమునకు చేసినచోనే తపస్సుభక్తియు అవలోకము చేయుట. అందుకే గుర్రోత్త 212 వాక్యముల భుక్తిమయమోహాభావత్యజనం చావలోకమేత్ అనగా తాను భుక్తిమయమై తనగుం అనగా అప్పుడు తనకన్నముగా మున్నదానిని కూడ ప్రాచీనజనులవలె తాను భుక్తిమయమైన విదవ నిక తెలివదలనివది మదిపూర్ణ తపస్సుభక్తి. ఆ కేదల భుక్తిమయ నికీకరణ సుఖాదుల నిర్వికార కైకగృహణ చేసినది నిలయును.

**నిర్వికార నిర్లేహ వోధమదాత్మ సర్వకాల సచ్చావస్థిమ
అహం పదార్థరహితం వ్యాపారం కుర్వాత్
అహంబ్రహ్మేణ్విభావం విస్మయ్య అహం రహిత నిర్లేఖన.** (24)

విద్య వికారములులేని. దేవుడు లేని వోధము (మరిపూర్ణ వోధము) పొంది. సర్వకాల సచ్చావస్థల అందఱు అహం (నేను) పదార్థరహిత వ్యాపారము చేసినదినిలయును. అహం బ్రహ్మమగు (నేను బ్రహ్మమగు) భావము వదలి అహం రహిత నిర్లేఖన స్మయ్య వివరములు :

1. నిర్వికారమే : అనగా అవికారము, విరామములు లేనివి. పదార్థ వికారములనగా అరు వికారములు దెన్నుబడివి. 1 అస్తితే = వస్తువు ముందుముపు 2 భావతే - వుట్టులని నిర్గుణే=మెరుగుట 4. పరిణమితే- పరిణామము చెందుట. కూర్పు చెందుట. 5. అపరిణమితే= క్షీణించుట 6. వికారణే = సరించుట. అవి నిర్వికారములు.

ఈ వికారములన్నియు అవరణ రూపముల దేవునిగుఱిగాని అత్యుదాచియైన దీక్షాకీ రేపు నేను మేములు చెను అత్యుదాచి స్థూల రూపమైనదేను మాత్రమే దుగ్ధోపరమగుదున్నది దాని వికారములే తండ్రి అర్థమగును. నేను కుంటికి రావచ్చునది. అందులే దాని వికారములు గుర్తులనులదేను. దానిక వికారములున్నచో అంటే తప్పుక వస్తునది. ఎప్పు పలుకునదే. ఇచ్చాసంకల్ప, రాగద్వేషాదులన్నియు వికారములే. అంటే అవి మనోచర్యములుగాని అత్యుదాచిములు గావు అనీ ఇవాలు ముప్పించును. కాని అట్ల మనము దేని వికారము అత్యవికారమే గదా అంటే మికారమని చెందుకన్నాడలే. స్వస్థి సుంకలు ముకలంకనస్థూమ దాని అంజేవికారములు గానవచ్చు. అట్ల నిర్వికార స్వరూపుడనే నేను. నాకు యిప్పుడీ తపంక్షతములు సర్వ వికారములు కలిగినవి అను స్వస్థిరూపానుభవము కలుగు చున్నది. ఏ వికారములు లేనది ఏమి లేని బ్రాహ్మ సర్వభూత తర్కభిన్నము. తెలియ వలయును.

నిర్లేహమే : తపస్సుభక్తి తపస్సుభక్తి అను దేహములేదు. దేహము కానినది. దేహము లన్ని అంటే వివరములు గూర్చి శ్లోక సంఖ్య (21) చూడుము.

(అ) స్థూల శరీరము : 1. భాసేంద్రియములు 2. 3. కర్మేంద్రియములు 4. 5. అంశగోఢ్రయములు 6. 7. విషుదేంద్రియములు 8. 9. ప్రాణేంద్రియములు 10. 11. విద్యము 12. తనూగులలతో కూడి స్థూలశరీరమయినది. అభిమాని కిన్దును.

(ఆ) సూక్ష్మ శరీరము : భాసేంద్రియములు 4. కర్మేంద్రియములు 5. 6. అంశగోఢ్రయములు 7. 8. విషుదేంద్రియములు 9. 10. ప్రాణేంద్రియములు 11. 12. విద్యము 13. తనూగులలతో కూడి సూక్ష్మ శరీరమయినది కైకమచు అభిమాని.

(ఇ) కారణశరీరము : తేవును, ప్రాణము, ప్రయాణ్య స్వరూపరమునకు కారణ

శరీరమగుదును అధీమాని ప్రాప్తుడు.

ఈ శరీరమయమయోగక మహాకారణ తరీర మొకటి కలదని అపల యుదులు భావించారు.

(అ) మహాకారణ శరీరము : ప్రాణము ప్రకృత్యాత్మ్యం వ్యవహారమునకు మహాకారణ శరీర మయమయ అధీమాని పరమాత్మ.

ప్రకృత్యాత్మ్యం అంటే శరీర మయమయమను కలిగి అనభికారణ ఒక తీమనధానము వ్యవహారం తీమనధానమునెరి ప్రగాభయం కాంక్ష అనిగా శరీరమయను అర్థమయగా మంది మెట్టుకోవాలనిక గొనిక గు. దాని తీమన ఈ నాల్గు దేహములు దేమతమపులనెందును. ఎర నమిష్టిలో ఈశ్వర తమపులను గురించి తెలుసుకొంటారు.

(ఆ) మహాకారణ శరీరము : దేహాలాకమగు నమిష్టులంఃరణము పరమేశ్వరుని హిరియలు కోశము దీని యధీమాని యక్షర ప్రమయిడు. ఈశ్వరహిరియలు విశ్వము అయిదు సౌందరీయ భావం దయించక ఆభి యుండును. కావున నియమిమాని వక్షర పురుషునిని తెప్ప అడుచున్నాడు.

(ఆ) కారణ శరీర నిర్ణయము : అనంబయి కోశమును నిరవయాకాశమందును. ఈ నిరవయాకాశమగు మహాకృతి ఈశ్వరుని అనందమును కోశముగానున్నది. దీని యధీమాని పరమేశ్వరుడు. అతనికి అంతర్లయమని పేరు అయిదు నికల తీవులకు కల్యాణసారముగా ఫలము కిచ్చుట చేర దీనికి గుంకర్మాదు యుద్ధి నీమ సార్వక ముండును. అనాల్గునుదయం నిరవని వ్యవహారంయరు

(ఇ) సూక్ష్మశరీర నిర్ణయము : ప్రాణమయ, మహామయ, దిక్షానమయమయలను త్రిలోకములు కలిసి పరమేశ్వరుని సూక్ష్మశరీరమగుచున్నది. దీని యధీమాని హిరియ్యము. నికల సూక్ష్మ శరీరము అందు గూడాస్య యగు ప్రాణాదు గెదని ప్రవీణమానమయం దలని హిరియ్యమునని తెప్పయరున్నారు.

(ఈ) స్థూల శరీర నిర్ణయము : గూల శరీర మయమగు అర్థమయ లోకాధిపతియిగా నున్న పరమేశ్వరుని విరాట్టుగా వ్యవహరింతురు. సూక్ష్మశరీరాలిమానము విమలక నికలప్రాణులు మాం అనిగముండు గేమ గేదని యధీమానను ఫలంయగు పులన విరవిరి వ్యవహరింతురు పేరుగలను. వైఖ్యమయమక మాతమయలో ప్రాణి అయిగుటచే విరాట్టుదను నామము సార్థక మగుచున్నది.

వివికారములు లేని, అట్ట నమిష్టులు లేని మనియలు ఏ అనభయనికె లేని నానిని పరిష్కారపరమిష్టులు యనవయను. ఎయకటిగా పరిష్కార పరిష్కారములను వికారములుగాని అష్టకమిష్టులు గాని కేపు. అది యేది నానిక, అనాల్గుమయ నెప్పు అనిగముంబుగుం పరికరనే యని తలచవలయమి. ఈలోకమునందు నిర్వికారనికేహ లోధ మహామయమగా పరిష్కారలోపను పొందుము అని తెప్పయరెండి అపున పరిష్కార లోధమగురించి ఘోషముగా కిగుత కీర్తనబడినది.

శ్రీగూడామదుగు శివరామచక్రీతులవారు తమగురువులైన శ్రీశ్రీ పరస్వామి వారి నుండి పరిష్కారలోపను సాక్షాత్తుముగా గ్రహించినది ప్రతీతి. ఈ పరిష్కారలోప అనన మరలు రాహిర్యయనకు ఎరైక మార్గము. పరిష్కారలోప నిశ్చయము :

- 1. పరిపూర్ణవరణములు శాస్త్రవైదికవి.
- 2. శ్రీ విద్యక దేవీ తేనెవ, అకాశ్మరమనది
- 3. నేను దేవసుతుడనే విద్యక కులపరి పూలు కనియును

వర్షశ్రుతిగోత లంకావరణం కర్మయస్య నామాయదుష అమత కేరీకు గాన...
 తపాలలికాత ప్రతి వాతం వాణి. కేయసి కేయమి కేయ...
 వివేకవారి జగజను ప్రావీరికానవి వాణి.

వర్షశ్రుత్వార్థముల తర్కవైదికవి... గా శ్రుతి...
 వ్యప్తత్రాప్తవినియుల లాదా కురూక విదే... గొప్పవీ... కంబావి...
 వర్షశ్రుతిగోత గాని గొప్పవీ అవతరమునియూ... వ్యప్తక భి...
 పురావృత్తమువల తరనే తోచుచున్న అక్షయ... నిరీయా...
 వసువకృతముగా రెయింగె... వీ... కర్మకా...
 నిరీయములు ప్రాప్తి... కారణము... కాలము...
 సైలిక తానము. వ్యప్తికా... వివేక వి... వా...
 మార్గము. గురుమంత అవయు... గురువు మాయ...
 యందు తన సూక్ష్మ, మాత్స్యకారణ, మనో...
 సమర్థులను వేరుపు సోయగా ఈ కేయము...
 ధర్మ వ్యక్తిగా మార్గ... నికల తర్కము...
 నిర్ణయములు తోచి వాణి. అమృతమార్గమును గాం...

3. సర్వశాసన సర్వావస్థాను అహం సవార తపోత లా మారు కుక్కా...

అమా "సేవ" అని తప్పక... అహం సవార తపోత...
 ఆనగా వేది, క్రమ్యో అహం కేయము... వివేక...
 వేది అహం తర్కమునకు రావాల...
 తీరములైయు అభివలించును...
 అను మారులు ప్రతిగా...
 వివేకవేదానము అంత తరచూ...
 ప్రమాదివ అరిసరి.

శ్రీ|| అహమార్యగుణావేష సర్వ భూతాశయస్థిర||

అహమార్యిత్య మభ్యంభ భూతాశయంత వేదకు|| ౨౪ || 11-౨1

సర్వభూతములు ప్రాణుల) నిర్బంధములందు వేదే అర్థికా...
 ప్రాణుల యొక్క దృష్టిని, స్థితి శాసనములకు కారణ సర్వాధి...
 వ్యక్తిత్వం, స్థితి, మాత్స్య, కారు, మనోకారణ తిరము...
 "ప్రమేణాహం ప్రమేణత్వం ప్రమేణోపాసకా జనః" అని ప్రాణుల...
 దెప్పుచును.

"అహం విచార్థకారణం" తోవలించి మిని అరము, తేకుల...
 వివారణ లేక, వాస్తవము, గుణసర్వము, అనుభవము, యర్థ...
 పరిపూర్ణవరణములు ఈ అహం విచార్థము... తో...
 వివారణ లేక

తేజోరులు, సహజ తేజోక్తులు, బహుమి యహమహామహాలం, యామిసోగిన గురుగున్మి యునమ చ్చిత్రా" అని సంవిష్ట యున్నాడు. అనగా తేజోమన్యుడు, విశ్వామనియన్యుడు తేజోమని యన్యుడు, ఈశ్వరుని. తేజోశుభ చక్రమును యన్యు అహమీ యగతి. అహంకారమే యగును అహంకారమే అహంకారమునకు చూడము. గురున అహం నగిననన సర్వము సత్యమని భావము. మరొక క.ప. 139 "తేని సోకదే మ్మహానందము నీకు గురుభి పరిపూర్ణమునా, పూసితెచ్చి మేల్కొల్పిను నేవనకను నీవు తోవ నీ చేల్పదె" అని అన్నారు. అనగా అను పరిపూర్ణ పరమయందకు నీ చివరి లేదు నీవు అవల కవిచ్చార్ల పరమయనా యొక్క ప్రతిబంబము యని నిష్ఠయందుకొకడము స్వస్వము గలదని అనువమని నిర్ణయము. సదుడుమూర్తి చార్తా అవల పుస్సుగ్గవరణయనా మొక్క నిర్ణయము ఈ ప మెలుకొన్నచో నేమిదు నీవు లేకపోవు. అదే నీకు మెలుక. ఈ పటిగా నుండుచో అహం యనాని నిష్ఠతోసంబంధమని ఈశ్వరము మార్పులింపబడుచున్నది.

మూలాభావ మివం జ్ఞాతుం సశరీరం సదీమస్తి ||౧౦||
ఇతి మంత్రం సదా జపేత్

॥౧॥ మూలంబోధి దీనిని తెలియుటకు శరీరము లేదు. నీటి, గుండ్ల కొడు అను పోదకాశ్రు మహామంత్రము. నిర్లవస్వనాక, భగ్నోదాక విష్ణులపి అనువచనయము.

మూలాభావ = మూలంబోధి. ఇదం = దీనిని. జ్ఞాయం = తెలియుటకు, సశరీరం = శరీరములేదు. సదీమస్తి = ఏమియులేదు.

మూలంబోధి దీనిని తెలియుటకు శరీరములేదు. ఏమియులేదు. ఈ మంత్రమును సదా నిర్లవస్వేదాక ప్రచ్ఛేదాక అనుననుమని అనుట యుండును తమ విష్ణులకు చెప్పేదుకు కచ్చుట ప్రచ్ఛేదాక అనగా "అహం" నేను అను అహం భావము పూర్తిగా వశించి పరకు ఈ మంత్రము అనువచనయనన, అర్థము దీనిని పారదీప మరు క్షణముననే ఏమిర అవరించి అలో పాతాకమునకు ప్రొక్తి చెట్టుగా. మూలం బెని చూ గుర్తిచి శరీరము యేమి లేదు అను నది పోదకాశ్రు మహామంత్రము. ఏదీ నిర్లయము సమీపిచ్చితే దివి మస్తు నిష్ఠయనంగా నీ మనయనకు భగ్న మయ్యెనుకను నీవు ఈ మంత్రము అనువచనం నిర్లయము. శ్రీకృష్ణ దేశకేంద్రులవారు గురు మున్యాగ్రమము పరావ్రుతి కి వ. 227 'కొలు మంత్రార్ల చెప్పి, రుదోయన, తేదుకనేల కలిపంతలయనా, కలిమంత్రార్ల మర్లవ రులో యని మోచనేల, చాచా చాచేది, ఏదేది యనేది తనేది, లలలాయర చాన్చి నీచిచలోనననం పోల కలకాల మెరుకాలు గలదాని విడుచెనుక" అని చెప్పిచ్చి యున్నారు. అనగా మొదటి మంత్రార్లచేసె చార్తాక నిర్లయము నిర్లయనో గురుని వెనుక నివసరములేదు. అది యనుక మరువు యనునది లేక సమస్త నింది నిందిచ్చితముగా మెల్ల ముచ్చయించులేక యొక్క ది పించు మంత్రార్లము అనగా పోదక మంత్రార్లము ఏదట గుర్తిచి యని విచారించవలసిన పనిలేదు. అదేగాదాచాచేది, ఏనువది, తనువది, గనుక ఇందు మొదటి మంత్రార్లమొక అవల పరిపూర్ణ పరమయలకు దర్శించి ఏమికనున్న యను చుండు నిర్లయం యెరుకను కలకాలము విడిచి యుండవలసి భావము.

ఇందు అంకా కొంత వివరించుట బుద్ధిచిచ్చేమి కాదు. పరిపూర్ణ భావము గురువు చార్తా అరలి (స్థానము) లేనే లేదని తెలుసుకొని క్రియ చెక్కంటిడు. స్థానంబితుడు

తెలిసి, తనవేటి పనిచేయవలసి సత్యమని ప్రాంతవేసి కాంగ్రెస్ కి వ్యతిరేకము. ఎవరికా
 కాళ్ళకడమున్న ప్రాంతమును చూచి ప్రాంతవలదు చూడ కారణము శ్రీకృష్ణ దేశికేంద్రము వారు
 వున్నది. 2700 వందల సంవత్సరము లెంతకంటె ముందుగానుచుంది పుస్తకముగా కేంద్రమునే
 ప్రాంతముగా నిర్మించి యా దేశం" అని మరలయు క.న. 1500 సంవత్సరము బట్టవలయు
 సనత్సంపాదమునుక నెదిగి సర్దుకు వ్యవచే సత్యము గాదని యెరుకము. సత్యముగా
 నమ్మముంటే, చాలు కాళ్ళనీ" అని వెలవలయువారు. అదేగా పరిపూర్ణము సర్దుము.
 ఎరుక సగ్గుతుగాదని. వేరే లేదని గమ్మని (పుస్తకము) యదల కచ్చువచ్చునో పోతుంటిండు
 శ్రీధరిగాని కర్మవేయ ప్రవచిగాని కేవల అపర సత్యమునుగలదు. ఎట్లుగా ఎంపనాశులలో
 వీడు తగినదని ముట్టగా తెలుసుకొన్న తదాప సత్యమున్నట్లుగానుచున్నట్లు వేరే లేవని
 నిశ్చయముండునట్లు కర్మను ప్రాథమికము ప్రాథమీ - తానము, క్షేత్రము, భాగ మనియు
 గర్భ, కర్మ కరము అని ప్రాథమికే వేరే అనుకున్నట్లు. భాగ య కర్మ, భాగము కరము
 (మనమున్న) లేదే లేవని వ్యక్తమై కర్మ వేస్తే, ఆ కర్మ పోలికల వేయ కర్మ అనుచున్నది. ఈ
 కారు ప్రాథమికల వేరే లేవని నిశ్చయముగా వారికి కర్మ సుచ్చుర్తి కమండుగు వాంక్ష (భాగంకీ)
 గాని, కర్మ అనుకూలము గాని అంపటి. కర్మల విచారముగా నిష్కామ కర్మ అనుకుచున్నది
 యుచున్నది. పరిపూర్ణ కర్మల ప్రాయుల వేరే భాగల వేరేమని గుహ్యముగా విశ్చ
 అంటుంటే అట్లే కర్మలలో తోనునటుగా కర్మలందరినీ వేరేపూర్ణ భావముననే వేరే వేరే
 సంపాదము బుత్తనీ కాదు. అట్లు సంపాదము బుత్తనీ కాకుండు కర్మలు వేరేమని చూచి
 అన్ని కాదాకాకాని నిర్మించును.

శ్లో॥ అశరీరం సరదాత్మి శరీరం రహితం సదా
 ఆయమేవ సత్వోముస్తీ చస్యధా క్రమచారణమ్॥

అశరీరము లేని పరిపూర్ణ పరిపూర్ణమే అపరము అంటి యున్నట్లు. శరీర మెప్పుడును
 లేదు. ఈ నిర్మాణముల వ్యవస్థల కర్మలను సర్వమునీ అనుచును. అదేగా అన్ని కాదాకాకాని
 కర్మలను. "అదేవా పరిపూర్ణ ముందగా వేరేకర్మ"

అహమస్మం సదానాచ మితీహి బ్రహ్మవేదినమ్

అహమస్మ మహం నాస్తి ఇతి నిశ్చయమేవతీహి

100॥

అహమస్మ మననీ సదానాచమే బ్రహ్మం ఇయమకాశుతి. వేరే అహమస్మ వేరేలేద
 పోవులు నిశ్చయము.

1. అహమస్మం సదానాచమితీహి బ్రహ్మవేదినమ్ : "అహం" అనేది సదా నాచమే
 బ్రహ్మము అని అలుగు కొనుట యని అర్థము. మొదట అహంను గుర్తు వెలుగుతుంటున్నది.
 అహంను గురించి శ్రీకృష్ణదేశిక ప్రాథమిక క.ప. 134 అహమేశువో నిష్కల అహమే
 వేరేకర్మలను సదానాచమితీహి అహమే యహమముకు మూలాం అహమవోగిన గలగునన్న
 యనియు వేరేకర్మ. అని తెలుపబడుచున్నది. అదేగా శరీరమున్నట్లు, ఎత్తుమన యున్నది.
 బ్రహ్మదనియున్నది ఈకర్మలని వేరేకర్మ అర్థమున్నది అహమేయగున. అహంకారాని యగును.
 అహంకారమునకు అహంకారమే మూలము గనుక అహం వేరేమన సర్దుము సనోమనని
 వెళ్ళుచున్నాము. ఈ పద్యమునందు మూలముగా అహం అదేగా అహం, నిష్కలము, వేరేకర్మ,
 ఈకర్మలను, వేరేకర్మ వర్ణమున వెళ్ళుచున్నది. అంటే అహం అదేగా బ్రహ్మమని వేరే
 కర్మవేరేది.

శ్లో॥ అహమస్మ మహమస్మ మహమస్మయా అహమస్మాదేహమి వ్యాధీహమస్మయా

చైతన్య వాక్యాల మానవోపాధి యందున ప్రతిబుద్ధి "నేను" అని తనను గురించి పలుకుచున్నాడు. మాటలు ప్రతిబుద్ధి మొదలు ఆదాలలోపలము పురుణము సెట్టింపు కలిపి భువనమో భేదములేక నేను నేనని పలుకుచుండుటలే తీవ్రని వ్యాధిరంగాగ్రణ సర్వనాచుతుతో ప్రవృత్తియైన విద్వివారు.

వాక్య చైతన్య రూపములో మోసభేదంబునగు గమకం నేను శక్తిమనుకు నాగేలనియను: వ్యాధి పలుకుచున్నాడు. ఆ వాక్యే మధ్యమో పేరుతో పునుపెద్దాడులందుంది అన్యత్త శక్తిమనుటలే తమ భావములను తననం గుణాతి ప్రోదులయైనను తెలియకెయగలుగుచున్నది. గమకం గుణాదులందు ఈవాక్య యింకను సూక్ష్మమై తన తరీరీ రక్షణల తగుపరను అన్యత్తంబు లగునో వ్యాధింబుచుండును. ఈ తెలిపిన వశ్యంత వాక్యంబును. పాపాణములందు తలిపి మధువు మామెలలో నుంది కక్తి మామెలలో గుప్తమై మరలై యున్నది. దీనినే పాపాన్య వ్యాసమని రూప నుండును. ఈ తెలిపి (నేను) సామాన్యముగా నున్నట్లు లేక మానవోపాధి యలకు దివ్యముగా నున్నను లేవ వరా, వశ్యంతి, సుధ్యమ, వైచి వ్యాధింబులుగా ప్రకాశించినను వరావర రూపములగు సప్తాపిధులందును నెదిరి చూచుంగానో శక్తి రూపముగానో, తీవ్రమాటలో గుణమామముగానో పుంబీయే యున్నది మోసావక్యములలో దీనినే "ప్రకృతం బ్రహ్మ" అనె, అహం పరార్థమని. త్వుం పుంబునీ, అయనాశ్చయనీ, స్వస్తికీ భూర్వము బ్రహ్మాయనీ. తత్కవమనీ పరిధి నామములతో అధవర్ణించునీటి.

నేనంటే బ్రహ్మయని తెలుసుకొన్న పోరులు నేనే లేక పోవుట విశ్వాసము ఎట్లో విచారించుము. నేనే లేక పోవుట విశ్వాస మునగా విచారణ, కాస్త ప్రహేళికము, అనుభవము. యుక్తిచే గురు వాక్యము ల్లాది ఈ అహం పరార్థము లేనలేదని అరూధ పగునకొంటే అని అర్థము. అంటే గాని తాను పుండి ఈ విశ్వము ఈ విశ్వమునను కారణమైన 'అహం' అని యెరుక అభ్యుత్పాదితే అని అర్థముగాను ఎంపమావులుంటానే చూపులకు అందలి అలముగా గానవచ్చును అలకు ఒక చుక్కైదు నీరు లేనే లేదని విశ్వయ జ్ఞానము కలిగినట్లు ఎరుక యుండగానే ఎరుక విశ్వములు లేనేలేదని అరూధమైనచో అని మాత్రమే అర్థము. ఇట్టి అరూధ సిద్ధి చిట్ట సర్వ జ్ఞానములు జంతువుములు రహితము పాగంపు. అప్పుడే జన్మకాహిత్యము

"జనన మరణ రాహిత్యమే మోక్షము" ఎగునే జ్ఞాని "జ్ఞాంతి రహిత మిదం మోక్షం" అన్నారు పెద్దలు. పరమార్థములందు యెరుక పున్ననలేదు అని క్షణమైన మునుపక యుండకున్నారు. ఇతల యుధులు.

రమక పనుక లేనేలేదని అరూధమయ్యున్నవారికి, అనగానేను లేకుంటా పోయిన వారికి జన్మ రాహిత్యము రహితలామలకము అంతగాక వానికి ఎట్టి కొరికలుండవు. వారికి రాత్తు బుద్ధిగాని, రత్నం బుద్ధిగాని యుండవు. రాగద్వేషములు, మోహదుఃఖములు, పాపవిద్యములు సంస్కారములు వారినంట జాలవు. "నేను లేనదే అది" అంటా కలిగినట్ల పరిబ్రహ్మముందగ నేనెక్కడ.

సప్రకృతిః, సపురుషో నకూటస్థః సచాత్మా
నిత్యోమాం పూర్వో నిర్విచారో నిరాశ్రియః
నిరాకాశ ఏవాత్మానం తూష్టిమాతంస్పితస్పదా

|| ౨౦ ||

జనగానేను భోజ్య స్వరూపమన యస్మమును నేను అన్వయము భక్తించువాడను.

త్రుతి: "అహమను రభవం సూర్యశ్చ అహమే వేదం సర్వమస్మిన్" నేను కురుక్షేత్ర సూర్యుడను అంటుంది. నేనే భోజ్యరూపమై దీనినంతను తినుచున్నాను. అన్వయం కుచించుటకు పూర్వము అన్వయము మ్రొక్కి తినుట అచారము. కందము నుండి అన్వయమితుకులు క్రింద పడినచో వెంటనే అన్వయ సుధాదు "అస్యం పరిబ్రుహ్మ స్వరూపమ" అని తకనులందు అన్వయసర్లకుండ భుజించవలయునని పెద్దలు హితవు జేసినారు. కాని పెద్దలమాటలు సర్దుమాల అనే భావముతో సరిపెట్టుకొని బోయేవారము. కాని అన్నమై బ్రహ్మమనెడి భావము పక్షే యిప్పుడు అర్థమగుచున్నది.

తైత్తిరీయోపనిషత్ నందు భృగువల్లి వెండవ అనువాకమునందు "అస్యం" అక్షేతివ్యజానాః అన్నా ద్దేవ్య బద్విమాసి భూగానీ జాయంతే అన్నేన జానానీషీసంతి అన్నం ప్రయంతలి సంచితంతితి:

భృగువు కపిన్ను జేసి అన్వయమును బ్రహ్మముగా తెలుసుకొనను ఎంచునగా కనబడు ఈ ప్రాణము అన్నం నుండియే పుట్టుచున్నది. అన్వయవలననే జేయించుచున్నది. మరణించిన తరువాత అన్వయము నుండే బిరిగి దివ్యమగుచున్నది.

జనమని పాదసన్నిధిని చురుడు భర్తృపదేశము సొంగుటకై చిట్టి శుక్రమును చేయుచున్నకాలములో ఆతనికి ఞానము కలిగించుటకై శ్రమపరమలోగల దేవువులన్నింటిలో పరమగీనమైన పూర్వమేవో దానిని తెమ్మని జనకు దాస్యపించెను. తనకు తిరిగి తెలిగి మోసవ పూరేపము (మలము) కన్న హేయమైన పదార్థములేదని యిది దానిని తెచ్చెను. అంత జనకమహారాజు అగ్నిని రసకొల్పి దాని యుండా పురీషము పేర్చి బి పురీషంబు నీకన్న హేయమిప్పు ప్రపంచములో లేదని నుకురు విన్నవ తెచ్చెనాడు. నీ జేయించువు? అని ప్రశ్నించగా ఆ పురీషము నుండి నాకొప్పుడు ఈ హేయరూపము కలిగినదేమని, నా పూర్వ రూపము మధురగాని నుధురమగు పంచభక్త పరమాన్న గూరముగదా! దానికి పూర్వ రూపము సంపభూత సముదాయము. అంతటి పూర్వము అత్యన్నరూపమే. నన్ను హేయరూపముగా చిత్రించిన శుకుని గుణే హేయరూపము. నేను అన్న స్వరూపమే గాని అన్వయముగాను. అని జరుగించెను. సర్వమునందు ఆత్మను దర్శించువారే నిమిత్తస్య అర్థియను అర్థ యొక్క స్వరూపములే "అత్యనోన్యం వకించన" అర్థ వినా ఏమిలేదు. అహమస్మి నేనస్మి ఒక్కటే నేనన్న అర్థ యన్న బ్రాహ్మయన్న ఒక్కటే. అదేవిధం. మరొక చోల కం..... వేరావొకవేళను లేనటంచు మాహా పౌడమిసన్|| అనగా పరజయమున పిపీలికాది బ్రాహ్మపర్వంతరము సకలము లేకనే వచ్చి అరణ్యమియలో కోటి పర్యాయములు చక్కమంచును. అటులా నేను లేననే అక్షణము నాకు తెలిసిన యెడల ఎక్కడు దామందపోసుండ లేకపోదును.

పైన పేర్కొన్న వివరముల బట్టి నునకు తెలియవచ్చిన దేవునగా అన్నమే బ్రహ్మము. అంతేగాక నేను భోజ్య స్వరూపమైన అన్వయము, అన్నమే నేను, నేనే బ్రాహ్మయను అని స్పష్టమైనది.

2. అహమస్మి అహం నాస్మి ఇతి నిశ్చయమేనహి : నేను అన్వయస్మి నేనే లేక పోవుట నిశ్చయము అని అర్థము. నేనే అన్వయస్మి నేనే బ్రాహ్మయని తెలియుట.

నేను అనగా ఎది? అనుచున్న చిర్లయ క్షానము నుంచునగా మనము తెలుసుకొందము.

అది నేను ప్రకృతిని (స్వేది) గాను, ప్రకృతుడనుగాను, కూటస్థుడను గాను, ఆత్మనుగాను, నేను తెలుసుకును. పూర్ణుడను, నిర్గుణుడను, నామము లేనివాడను, నిరాకారమునకు నేను జూగుముగా నుండు ప్రాణవల అత్యుగా తెలుసుకొని నున్నావాడను.

వివరములు :

1. ప్రకృతి, సప్రకృతి: నేను ప్రకృతి యనుగా స్వేది గాను మరయు ప్రకృతుడను గాను: శ్లేషకత్వ భవాదీనంబు తెలుసు. ఎరువు కర్మములును భక్తియైవేదనీ లభ్యము. అంజనేయం లోకీక శక్తి కృష్ణా, అదిగా మూల ప్రకృతి యొకప్పు తెలుపు నుండు అను త్రివిధాత్మకమై యున్నది. వర్ణించబడినది. సత్వగుణయు తెలుపు. రహస్యమును విరహి. తయోగము నుండు. తనకు ప్రకృతి త్రిగుణాత్మకమో, ప్రతిభవంజనమునై యున్నది. దానిని సుఖమును త్రిగుణాదీగుడని చెప్పుటయందున్నాడు. అదియే యందు త్రిగుణములతో పాటు వాని వర్ణములు కానరావు. అని ఆ త్రిగుణములు ఆరవి యందు అనియ జేనేలేదా? అంటే ఏకరూపముగానున్నది అనియే చెప్ప వలసి యుండును. ఎవరనుగా త్రిగుణాత్మక ప్రకృతికి ప్రకృతులే ఆకాయ స్థానమైయున్నాను పురుషుని వలన అన్వయమును జేయ. అన్వయములు నున్న దంటే అపూర్ణమన ఏక జేయవలయు. అన్వయమునయ నుండునుండును. ప్రకృతుని ఏక ప్రకృతి దునికంటే నేను ప్రకృతుడే ప్రకృతికి, దాని నుండి కలిగిన ప్రకృతులువలన అధారమో అధిస్థానము అయి యున్నాడు. ప్రకృతుని యందు ప్రకృతి ఏక భాగముండున్నది. అది "పాదోష్ణ విల్వా భూటాన్. ప్రపాదస్యా వ్యకంఠికి" అని కంటకు, చవియును దాని పురుష ప్రకృతులు దండును నేను మేము వల వికృతంబు అవినానాన సంబంధము కలిగి యున్నాను నిర్మాంశము. గురుశ్చేత్రములో చిత్తుజేత్కమునీనది. శ్లేషకమనగా గురువు లక్షమనగా వికృత. సత్వగుణైవోగయముండున్నా దాని మొక్క వైది (శక్తి) నిర్ణ (లోకీక) నిం (కృష్ణ) వర్ణములున్నా నోమనా? నీర అవిద్యాము తెందని ప్రాణమే వాన్నాము అని విలంబయికు. అది త్రిగుణ రక్తంబు అనుకు భిన్నమనది. అయితే జీవార చిత్త కృష్ణాన్ వర్ణములున్నాయు తనయందు ఏకరూపముగా నుండుకొన్న ఆ చిత్తుమన కేవల వర్ణములన నుండా? తనకునే దానిని పాటించు వర్ణమున్నాడు. దంబయ "శుభ్రస్థిలక నిర్విగం" అన్నాడు. స్థిలకమునందు ఎవరయింటికిన్నా? అది అన్ని వర్ణములు విలంబయింబు వికృత కలిగియున్నది అట్టి రక్త శుభ్రానిక దానూ. దానిలములను మననర్థములు అని యందు ప్రకృతులంబున్నావి.

పురుషుడే సర్వజంకగ నున్నాపుడంబు కిచ్చును. ప్రకృతిమే ఆ పురుషుని యొక్క శక్తి. అన్నిటి విడిచి దాని దానికలక్తి నేనుగా నుండునట్టి పురుషుని విడిచి పురుషుకత్తి నేనుగా నుండునంటు పురుష ప్రకృతులుగా దీని కేవలకృణుగా గురుపాద యుగళము వర్ణియవలసిను. నురు పాదములో వర్ణిం పాదము. అది సురూపము. సుపశక్తిలే లంబు పాదములు. దాని లంబు కలన యొక గూటిమగు ప్రకృతులవలము. తనకునే గురు పాదముల లంబులనీ వర్ణిగా తెచ్చి ఏకము వేది పాదకు ననుసాధనములు పూజలు జేయును. అట్లేకము జేయునపుడు తెలికత్తుల భేదములేని "ఏకమేవా ద్భూతియం బ్రహ్మ"

పురుష ప్రకృతులు: సా పితృకములు ద్భూత్యులగా: ద్భూత్యులు అన్ని మనస్తాత్ర పరకృతులుంటు దేనిని కలక పరిపూర్ణ పరకృతులు పురుష ప్రకృతులు అనడం ఈ ధోకము నుండు చెప్పవలసింది.

2. సమాధి: బ్రహ్మము అనునందు సూర్యుని కర్మించుచును అపాపాల నొందుటచే బ్రహ్మమునకు రూపింపబడిన ప్రత్యగాకృతులని పేరు

సూర్యుని స్వల్ప సూక్ష్మ కరణములను అభిస్థాపింపబడవలసివచ్చి బ్రహ్మము కలబట్టబడుచును. బ్రహ్మమును మాత్రమే బ్రహ్మమే కాదు. బ్రహ్మ లక్షణములైన సత్య జ్ఞాన. అసంతుల్యముల గలిగి యున్నాడు.

అట్లు గలిగి యుండుట జాగ్రత్. స్వల్ప సుదుష్టం యందు అనుభవము గెలిచినవగుగా. అ జన్మంల యందు వృత్తములు సాక్షములై లోకములను నింపుచు. వాని నెదుగు సువిద్య. తెలివి. సత్య జ్ఞానానంత స్వరూపమై యున్నది. కడుక పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము మాత్రమేగాదు. అచిహృద్ పరబ్రహ్మ రూపం లేక అచిహృదులు, కరణములేదు. అది దేవత అదానము అభిస్థానము కాదు. "అచిహృద్ పరబ్రహ్మ" అనే లక్షణము ఈ బ్రహ్మమును యిదింత వివరించుచున్నది.

సమాధి : సేవ అత్మనుగాను అత్మనుగాను నేనా తెలుసుకొందును. అత్య సకలవైఖలులగుటకు సమస్త పుష్కలంబు బ్రహ్మభవతములనే నేననుభవించుచు వ్యాపించి యున్నాడని పుష్కలత్యము అత్య బ్రహ్మ అని నెంచు యితలప పుష్కలంబులనే పుష్కలత్యము. వాని పేరుగాదు.

విషు సత్యము రూపము గాభోత్కాని ప్రకాశని

ధృష్టతెత్తు పుష్కలం బుద్ధా సూక్ష్మమా సూక్ష్మగర్భిని. అలో 1-3-12

అ. ఏ యాశ్చ సర్వమాకలంబులకుండు విసువిధమందిర సూక్ష్మముగా సున్నుచో, అయాత్మను శత్రువేత్తులు తమ సుసంకత ముం వికాశమును బుద్ధితే చూచుచున్నాడు.

అ. "అర్థానానానా ద్రష్టవ్య శ్రోతవ్య మంతవ్యో గిభిభాగ్ని తస్య" అయియెట్టిదనగా; అత్మయే చూడగలవది. వివరించుచు, మనము రేయగుచు. భాగవతమునే పొంద గలవది. అనగా మనస్సుచే తెలియ దగినదిగా సున్నుచు. పరిపూర్ణమనగా:

"స్వయమచీచి పరంబ్రహ్మ భాగ్యమర్జును సుకరయం"

అ. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము అనునందు గానీ, అనుకు వేరుగా గానీ, తెందన కనే నేనును లేక ఒక్కటియై నిష్పియింపెయిన్ను

యపివం నిర్మలయనేన, నిర్మలం పంచదశమి: సువాకోపగిన్నో.

అ. అది వివరించుచును. అది దేవత అగుట కాదు తలుసుకొన్నవారు ఏజరహుంబై తిరిగి పుట్టును.

సత్యత పుష్కలత్య, సమాధి, సూక్ష్మత్య, సూక్ష్మత్య, సూక్ష్మత్య అనియో, యదైవ గోదను శిష్టా రస్యదేవ శక్తివితారదో అదిగితాదశి యతి ముక్తును పుష్కలయే సప్తవ్యా, పరక్షితో కేవలమనో.

అ. బ్రహ్మము వాక్యము అందలు! మనస్సుకు లక్షణము. అందును. భాగమునకు గాన తెలియదానిది ఏదో. అది తెలిసిన దానికంటెను తెలియదాని వాని కంటెను వేరుగా సున్నుచును పుష్కలము పెద్దలు తెలుసుకొని శిష్టల రుపితేకించె.

"అవప్రప్తి పుష్కలత్య సువాగ్న పున"

అ. కంఠ్య, తెలియ, వాగ్య మనస్సులు లేనిది పరిపూర్ణ సరబ్రహ్మము.

"అప్రోబోస్యోమనః కృష్ణోన్యక్షవాక్ తదతః పరః" ||ముం.2.31||

తా. మన ప్రాణములు లేనివి. అట్లుత పురావుదను అర్థిత భ్రమమని కంటే నరుడగు సుగుణోత్తముని కంటే తదస్థానది క్రైత, అర్థిత భ్రమభోక్తములకు సరముగా నున్నది అని తెలియజేయును.

4. నిత్యోహం : నిత్యమను, ఎవరూ అశ్చమదను, పరిష్కారబోధకప్రయోగము నిత్యమై శాశ్వతమైనది నిత్యం అనగా బ్రహ్మము కాలత్రయములందు కాశ్యతమై యుండునని అని సామాన్యార్థము. అనగా దాని అస్తిత్వమునకు అనగా ప్రసక్తికి మాత్రం భంగం లేదన్నమాట. కాని దాని రూపనామములు నిరంతరము మారుతూనే యున్నవి. అయినను నేస్తున్న యొక్క యునికీటి భంగము కలుగుట లేదు. వాళ్లనుఅజనంబే నిమగ్నము గొప్పదైన ఆ పరబ్రహ్మస్వరూపమే. ఏ మస్తకం కేవలము పకించి సోవుట లేదు. ఉదాహరణకు ఒక చెట్టును సరికిలే తల్లియి, కళ్లెలును కాల్చితే పొన్నమని, ఆ సుమీగాలిలో ఎగుట కొట్టిన వాతావరణము నుండి నీలమై వ్రాట మచ్చ రూపము వహించుచున్నది. తనుక చెట్టు నీలము వానము కాలేదు. (Matter is indestructible); అనగా మదారమునకు వానము లేదు, అని విజ్ఞాన శాస్త్రము చెప్పుచున్నది. ఇదే విధముగా బ్రహ్మము నానా రూపములు చెందుచున్నది ప్రకయానంతరము స్పష్టికి పూర్ణమున్న స్థితిలో నుండున్నది. కనుక స్పష్టికి పూర్ణము, స్పష్టి అమలతరము. స్పష్టి కాలమునందు అనగా మాత భవిష్యత దగ్గరైన కాలములందు బ్రహ్మ తద్రూపము యేదో రూపములో స్థలయానే యున్నది. తనుక శ్రీకాలా వాచ్యమవ్వాడు. సుమాత మనగా నీదియే. బ్రహ్మమును ఈ దృష్టితోనే నిత్యమన్నారు. అంతేగాని వాసుదేవములో కూడ మాత్రు లేదనే అర్థములోకాదు. మాత్రు చెప్పేది మాత్రు కనుక యిది మాయా బ్రహ్మమనాలి. "పరం అనేకం భవతి" అనే వ్యాయంగా ఒకే బ్రాహ్మణ్యము గిరోధముగా నున్నది. విశ్వా నిత్యమలనే ద్విద్వంద్వలక్షణములుగా నున్నది. విశ్వానిత్యములనే నిర్ణయము ఎరుగని కేవల నిత్యత్వం చెప్పు పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము. ఇందులే "నిత్యోహం" విశ్వవేదని కలిపార్యపరబ్రహ్మమును ఈ వాక్యమున తెల్పబడినది. శ్రీ కృష్ణారోహిణీంధ్రులవారు క.ప. 51. "జయంతిన నిత్యవస్తువు. జయంబన వాక్యోపి నుండు బహ్మండములో" అని వర్ణించి యున్నారు. ఇందు నిత్య పుస్తకంగా, పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము శాశ్వతమైనది. కాలత్రయములలో బ్రహ్మండము మార్పు చెందునట్లు ప్రకరణము కొందునట్లు మాత్రుచందక యుంచినదని తెలిపెచ్చియున్నారు.

5. పూర్ణో :- పూర్ణుడను పరిపూర్ణపరబ్రహ్మలో పూర్ణముగా నున్నది. పూర్ణం అనగా నిండుకొని యున్నదని అర్థము. దెనిది నిండుకొని యున్నది అని ప్రాశ్నీస్తే తన యావరణ నుండని పూర్ణిగా నిండుకొని యున్నది. బ్రహ్మండ భాండము: అన్నియు ఆ యెరుక యొక్క అవరణము నందుండుటచే వానియన్నిటి వాక్యోగిరముల యందు ఆ యెరుక పూర్ణమై యున్నదే కాని తన యావరణము చింత పెర్లవైన "మహాకామికాయాన్" అని చెప్పుటచేన దాని కొక మితి మాత్రమున్నది. సూర్య చంద్ర సక్షిప్రాది నదగ్రహము లెని గొప్పదైన ప్రకాశవంతమైన అవి అన్నియు కొక మితి కలిగి యున్నవే యని విజ్ఞాన శాస్త్రము చెప్పుచున్నది.

మనకు తెలియదుచున్న విశ్వాకారమగు బ్రహ్మము విశ్వకరమును, విశ్వాకేశమునై

పూర్వముగా వస్తువు యొక్క వెలుగులు, బోతులు ఆకాశము వలె సర్వ వ్యాపకమై నిండుకాని యున్నదని ఇతరులందురు. దీనినే ప్రశ్నకృత పూర్ణమితి చెప్పుచున్నారు. ఏలనను* ఇది అంతటా నిండుకోరి యున్నట్లు గానవచ్చును ఎందమావులందు ఏడువని! ప్రత్యక్షముగా గానవచ్చినను ఎందమావులందు నీరు ఎట్లు లేదో పూర్ణముగా గానవచ్చినను ఎవరు (ఆత్మ) సకల జేతనలందు నిండియున్నట్లు తోచినను నిజముగా నిండియే లేదు. అట్లే ప్రత్యక్ష పూర్ణము అంతల నిండియున్నట్లు గానవచ్చినను ఏక దేశీయమైయున్నది. వాక్కుకు, కంటికి, మనస్సుకు ఎంత మాత్రము గోచరించని పరిపూర్ణ బిరుదాన్ని నకల జేతనములందు నిజముగా నిండి పూర్ణమై యున్నది. కనుక ప్రత్యక్ష మగువైన విడుక రంటి పరోక్షమైయున్న (కానరాని) పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మనే పూర్ణమై యున్నది.

6. నిర్వికారో : ఆనా వికారములు లేనిది, సుపూర్ణ పరబ్రహ్మము ఎట్టి వికారములు లేనిది. పూర్ణ పరావయములు అనగా అది వికారములు చెప్పుబట్టె.

1) అస్తితే = తల్లి గర్భముందుంటుంది. 2) జాయతే = పుట్టుతుంది. 3) వధితే = పెరుగుతుంది. 4) పరిణమతే = పరిణామము చెందుతుంది 5) అభిక్షీయతే = క్షీణింతుంది. 6) వివస్థితే = సతంతుంది ఈ వికారములన్నియు అవతరణరూపమైన జేతనమునకే గాని ఆత్మ రూపమైన దేహాతి లేవు. నేను మేనులు చెందు ఒక్కటైనా స్వాల రూపమైన మేను మాత్రమే దృగ్గోచరమగుచున్నది. దాని వికారములే కనబడుచున్నవి. "నేను" కంటికి కానరానిది. అందుచే దాని వికారములు కుండ బడుటలేదు. దానికి కూడ వికారములున్నవా? అంటే రుచి క యున్నది. ఇచ్చానంతల్ల దాని దేహానుభవములు వికారములే గదా! లక్షింప మనోభర్తములుగాని ఆత్మ పర్యమలుగావని చెప్పవచ్చును కాని అట్టి మనస్సు లేని వికారము" ఆత్మ వికారమేగదా! అయితే ఆరి వికారమని ఎందుకన్నారంటే సృష్టి సంకల్పము కలుగునప్పుడు దాని యుద్ వికారములు కానరాతేదు. మొదటో ఆట్టి నిర్వికార స్వరూపుడనే నేను. నాకు ఋషుమతే పరబ్రహ్మములు సర్వ వికారములు కల్గినవి అను స్వస్వరూపాను దవము కలుగుచున్నది. ఇట్టి వికారములు పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మముమే లేవు.

7. నిరాఖ్యః : అఖ్యామనగా పేరు నిరాఖ్యః ఆనా ఏ పేరులేనిది. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమునందు ఏ పేరు లేదు శ్రీ కృష్ణదేశికేంద్రుల వారు క.ద. 44 "బట్టబయలనుచు దీనికి మొట్ట మొదట పేరు లేదు. ముదమున ఎరుకే పుట్టి పెద్దెట్టి దీనిని ఒట్టుకల వ్యాధిలేకు పోరిపోవునురా" అని తెలవిచ్చియున్నారు. మరియు మరొకచోల క.ప. 38 "పేరవలమనుచు బయలని పేరెప్పుడు లేదు మనము లెట్టుకు చాతన! పేరాయె బయలుకీడ్చును పోరానివు నేను మృషమని పోలేములు" అని తెలవిచ్చియున్నారు. అవలమ పరిపూర్ణము ఒట్టబయలు యని వలుకు నానుములు మన నిర్మితములే కాని మనము లేకములందు పరిపూర్ణపరబ్రహ్మముకు ఏపేర్లే లేవు. గనుక ఏడుక బవలమునకు నిర్ణయించిన నానుములు తాను పెట్టుకొని అనందింతులకు బదులుగా తనకు అదల పరిపూర్ణపరబ్రహ్మములందు మూలముగాని నిలిచిండుకు ప్లానముగాని లేదని గురువార్త దేశ మన్న తిప్పుకొట్టు తెలుసుకొని తాను లేకపోవుట జనన మరణ బ్రాంతి రహితమునకు చాలునని భావము:

నిరీహార్థమేదమస్మిమన్, బయలనే, అట్టవయలని, అభిజన్మజనంబనీ, కరమచరమనీ, గురుగుస్మామన్, అనంతమనీ, స్వయమీ, అవయమనీ, మోచలగు పక్ష నిరకేతత్రేయ ప్రవృత్తము (Gibson's) నకు, వ్యయోపాద్యము కట్టించబడదామి నామచూరతి మిచ్చ లని తల్లికములని నేవల ప్రహ్లా మెక్కడ నిర్మమని శాస్త్రము బద్ధాపించుచున్నాయి. నిరక విహాయమున్న పనికి గారు. కలంగా అపలము బగులు, అట్టవయలు, నిశ్చయవయలు పరిపూర్ణమని గు సాంకేయాయముగనుని అ నిరల ప్రహ్లామను పాచుచున్నాడు. రాని అందలను, అవలయ, బయలు పనిపూర్ణము అనే మోలలు పిచ్చ నిర్వార్తములలో వాచుచున్నాయి. పరిపూర్ణమనే మాని అట్టలే నేవల ప్రహ్లామను సూచించుటకు నామచూరతి. కనుక ఆ అక్షరాలతోనే బానిసి వాచుచున్నాడు.

గ. నిరాకాశమివాత్మానం కూర్ష్ణ ఘాతం స్థితస్థిరా : అనిగా నిరాకాశము పర నేను తూర్పు భూమిమగు నాక్కో పట్టవయ సున్నామని యిర్లము. పంక ఆకాశములు, మోలాబింక. నిరాకాశము నిర్మయవాకాశము సున్నాకాశము. భూకాశక మని కను నిశయులుగా నిర్మించినది. ఈ పదాకాశమును పరిపూర్ణమి త్రేన్వైసమి నిరాకాశము మదియ అది పరిపూర్ణకర్మము. 1) అకాశము యొక్క నివాసముమన అకేమ కలిగినది. శాకమునందలి యాకాశకూర్ష్ణక కలియంద్రియములందు నిలియుచున్నది. 2) అకాశము నాయొప్పుతో పరిసర్పడు రామముగా కలుచున్నది. కామమనందు క్షాన శూన్యస్థిము, పంపలత్మమును రెండును నిలియుచున్నది. 3) అకాశము అక్కోతో పరిసర్పడు ప్రోధము కలుగును. ప్రోధము నందు క్షాన శూన్యస్థిము కన్నీ పేదమియుగబడు. 4) అకాశము కలయతో పేదినర్పడు మోహము కలుగుచున్నది. మాహము రెండు జ్ఞాన శూన్యస్థిము, ప్రాణము యొక్క మాహకూక బాని గులంధమగు శారీక కలుగుచున్నది. 5) అకాశము ప్పల్లితో నేరునర్పడు భయము కలుగుచున్నది. భయమునందు క్షాన శూన్యస్థిము ప్పల్లి యొక్క అదర్పము రెండుబడుచున్నది. అకాశమునకు తత్వమును నిర్వార్తగలదు. నిరాకాశమస్మిమన్ అను, ప్రోధ లోక, మాహధముము మదియ: శ్వాతస్వాత యేమియు లేకుండును అయియు లేనప్పుడు సంకమములందు, నిశకుము లేనప్పుడు ప్రాంతి రహితము. మదియ "నిశ్చితో స్థితి ఉచ్చో" అప్పుడు నిరాకాశమును తల్లినిర్వార్త కూడలేకుండును ప్రాంతి రహితమైగన్నుచు కలుగులేదు. కాషన భ్రాంతి రహితము కలిగినవాడు నిరాకాశముగా మారముగా నుంచు ప్రాణితలి కలనము లేని అర్హస్థితివతి యుండును.

మోహకామాది సంబంధ మహం బ్రహ్మేతిభావనమ్

నిగమాగమశాస్త్రాణి ఉచ్చిష్టమిదరత్త్యజ

॥౨౮॥

అతిపవిత్ర సంబంధముల కామిత్రోద, లోభ, మాహ, మనహత్కర్మములను అయి ప్రహ్లామను బావయును, అగును నిగమ శాస్త్రములను ఉచ్చిష్టము: పర (వివా) పడినవి గొప్పను, వదలివేయును.

1. మోహకామాది సంబంధము :

శ్రీ మనుశూరామ పరసింహి వాచులవారు అతిపవిత్రములను గొప్పి యిట్లు వర్ణించి యున్నారు.

67 శ్రీ. కోరుట గానుండు కోరిక యరంబు గొనసాగ కుంటిన ప్రోవమగును నచ్చిన ప్రవృత్తులు వదలకుండుట బోధ మాధవాశ్రమ మోహము సగును. భవకుంపురని సాధమున నుద్ధివా లేమి కౌచుచు గర్వించుటది మరయు. తన ప్రస్తు మువచించిన అనుబంధము మేది దీర్ఘమునందు పుష్కరంబు. ఇందుకు నీశత్రుపక్షప్రకముల నెదిలి శాంతి నెందిన పురుషుండు సర్వసమయంబును. అగో కోరుట కాదుము బోధి కాకసాగనిబో ప్రోవము, దక్షిణ ప్రవృత్తి మదులగి సోవుట బోధము. ప్రవృత్తియై అక్షేప కరిగి యుండుట మాహము, దుష్టము కలదోయు యుజ్జుట మనము. తన ప్రవృత్తియెగోసాగము. తనప్రవృత్తిమును అవహించినివాని మీద డుగ్ధునుత్తరము, గమక ఈ శరపద్ధుర్లముల నెదిలి శాంతి నెంచవలెను.

శ్రీ. ఇక్కడకో విషయానో పుండు సంకల్ప మోచుచాచుదే

సంకల్పంబాచుదే కాదు. కామా ప్రోవోగిట్టి జాయుటే. గీత 2-82

అధ్యా విషయాలింతన చుట సంగమును. సుగములన కామము, కామము వలన ప్రోవము వలుగును. ప్రోవము కుట సకెగోసాయు. సమోహము ముని స్వల్ప ప్రంశము, స్వల్ప ప్రంశము వలన బుద్ధివాచగము, బుద్ధివాచము ముని సర్వనావేనము నంభయిదునని భగవద్దే ప్రవృత్తింబుచున్నది. కానిలేక మనస్సు వ్యాసేంద్రయాలచే దిష్యుండు పంపకమును గుర్తించుట మూల భారవయెయన్నది. ఈ ప్రవృత్తి మనోస్సుకు మూలకారణము అనిస్తాము అగు సమస్త మనోహావము గుర్తులేక సుధవిరుకే (Supreme Consciousness) భారవముగానున్నది. కానిని ముస్సాగ్ల బుద్ధివకోకముతో నిర్వేద్య మొనరి సనీ తప్ప బంధు కరణమునకు శాంతి లభించదు. ఆ పరిపూర్ణ పరమాత్మమును "మాన్వేనే యెరుక పారిపోవునురా" అని. "పోయిన వెరుక మళ్ళీ మళ్ళీవా?" అని శ్రీకృష్ణవేదోక్త్యులవారు తెలుపచ్చియున్నారు. ఆ విధంగా పోయిన పగుక మరల రానిపో ఆ పరిపూర్ణ భావజ్ఞుడు పునరావరణము చేయగలడు? నానా మోక్షావశ్యముగా తన యందున్న సుర్వనకు తరిపూర్ణబ్రహ్మము నందు సూలం లేదు. కోరుట ప్రవేశించుటకు స్థానము లేదు. అదే నిశ్చయముపై నానా విభజనములంపు పరిపూర్ణ విమగము అతని నంటిచ్చి పుష్కలను గుర్తించునే గాని మిచ్చువు నలవలి తప్పది మిగముడు అంతాతనికి గుర్తుండదు. ఎట్లనా పంచదారను గుర్తించునేగాని దాని యంతరి తన మాధుగ్యనాకై గుర్తుండదు. కచ్చది ఏమగుండులందే వైరాగ్యముగాని పుష్కలయండు వైరాగ్యము లేదు. అదియే రాజయోగి లక్షణము నీ. 84 అంశ కుతము అందు సరిలకుంటుంది యక్ష" అంటూ భద్రాద్రిరామ తిలకమునందు వెళ్ళిచేసి గుట్టూ పరిపూర్ణాపజ్ఞయైన రాజయోగి "అఖిల వ్యవహారములు చేసి బలవదించి" అని గుర్తించి వాటిని ప్రకృష్టము (విరాగివలది) వల వదలివేయు దుని ఉపనిషద్వ్యాఖ్యను తెచ్చుచున్నది.

2 అనాం బ్రహ్మేక తావదమ్ : నేరు బ్రహ్మను అను భావమును కూడ దర్శిస్తుమునది కవలుము.

79 శ్రీ. పరిపూర్ణయైయున్న పరమాత్మ బ్రహ్మచిచ్చుకు మోగిస్తూనే కాదుంబు నందు బుద్ధికి సాక్షియై సుఖియింపుచున్నది యచాచుచే దవమున కరమగును. ప్రతి లేనిబ్రహ్మయః సుపూర్ణ పరమాత్మ బ్రహ్మచిచ్చయిన కర్తవయ సహాయు అచాచేచి బ్రహ్మ బ్రహ్మైవాహమగి.

యన్న యన్ననే పదమున కర్తమును; పవిత్ర, పుష్కర్తముల నెల్ల పరిహారంబు ఆనుభవక్తాని యందు లక్ష్యాధ్యక్షములు ॥రమ॥ అని భగవాన్ రమ శతకమున వర్ణముగాకెప్పింపినట్లు అనగా

1. బ్రహ్మ విద్యకు అధికారియైన దేహముందు యర్చికి సాక్షియై స్వారంభులున్నది యేదో అది అహం అనే పదమున కర్తముగను.
2. ప్రతి దేనిని స్మృతః పరిపూర్ణ పరమాత్మయైన వస్తువు బ్రహ్మమనే పదమునందు అర్థముగను.
3. అహమే బ్రహ్మము. బ్రహ్మమే అహమనీ రలిసికానుటయే అస్మి పదమునను అర్థముగను.

పీఠబ్రహ్మాండములైన అపాయలు వాచ్ఛార్జనుని యిరుగవలెను.

అంశా కొంత పరిశీలిద్దాము. బ్రహ్మ విద్యకు యోగ్యమైన మానసాపాధి యందు బుద్ధికి సాక్షిగానున్న ప్రత్యగాత్మకు బ్రహ్మ ప్రకాశము పట్టిన నాది. నేను అను అహం వృత్తి కలుగుచున్నది అందువలన అహం వలన బ్రహ్మాత్వ విర్ణయము సిద్ధింపదురున్నది. "అస్మి" అనగా వాణి అని అర్థము. ప్రత్యగాత్మ అహంబలితాపము పొందుటచే జీవోసారులుండు దేవుడున్నది. బ్రహ్మ నిర్ణయము తెలిసి యున్న పరిచామము పొందునపుడు అనే బ్రహ్మమగు చున్నది. కావున "అహం బ్రహ్మస్మి" అనగా నేనే బ్రహ్మననెని అను నిట్టి నిర్ణయము సార్థకముగుచున్నది

ఈ భావమునందు "నేను" అహం అంశా మిగిలియున్నది. వస్తువు యొక్క అనిర్ణయ భావన వల్ల వస్తువు యందు ప్రేమ సోడు. ఆ కావవచ్చే వస్తువు కూడ తాని అనెనువం వల్ల "ఇదం" వృత్తి మాత్రమే నానారూపముగ ప్రపంచ వృత్తి పోవును, కాని యిదం వృత్తి నాననము వల్ల "అహం వృత్తి" పర్వం నేనే అనుతంపు బోడు. అంత అహం వృత్తి రహితయైతే ఇదంవృత్తి అనాదే నశిస్తుంది. అహం వృత్తి అంటే నేను అను అహంకారముకాదు దానినే తారణమైన "బ్రహ్మోహం" అనే బ్రహ్మతార వృత్తిలేక బోయునపుడే అహం వృత్తి కర్తవంత నాననము. ఇట్టి అహం వృత్తి పరిపూర్ణ బోధచే గాని యోగము గారు. కావున ఈ అహం వృత్తిని ఏలొనిన పదవలెనట్లు వదలివినగాని పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము స్మృతసిద్ధము గాదు. ఎట్లు వదుల వలయునపు, పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమునందు బ్రహ్మోహంనకు స్థానముగాని మూలంగాని లేదని గురు ముఖతః తెలిసి వదలవలయునని తెలియవలెను.

3. సిగమాగమశాస్త్రాణి : అగమనిగను శాస్త్రములను కూడ వృద్ధిశ్చమునని నకలమని ఈ వాక్యము హెచ్చరించుచున్నది.

అగమము అనగా దేవపూజా పితానమును తత్సంబంధించిన విషయములను తెలుపునట్టి శాస్త్రము మరియొ వ్యాకరణాది శాస్త్రములు అనగా :

- 1. విజ్ఞా వ్యాకరణం వందో నిమిత్తం జ్యోతిషం శాఖ
- కల్పశ్రేణి కడంగాన వేదస్యాట్యున్వేషణః॥

శిక్ష, వ్యాకరణము, ఘంధము, నిరుక్తము, శ్లోకీకరణము, తల్పము, అని వేదాలగము అగమము; యని యర్థము. 1. శిక్షయనగా విద్యాభ్యాసము. బోధన, సంధనము, 2 వ్యాకరణము అనగా శబ్ద శాస్త్రము. శబ్దసంబంధిని తెలుపు శాస్త్రము 3. ఘంధము అనగా

సర్వ లక్షణ శాస్త్రము. 4. విరుద్ధము అనగా దేహాంగములలో నొకటి నీ జ్యోతిషము అనగా గ్రహాంగతి నిర్ణయ శాస్త్రము. 6. రబ్దము అనగా ఒక శాస్త్రము. బ్రాహ్మదీపము. ఈ ఆరు అంగములు అవి అర్థము.

నిగమము అనూ వేదము. వేదము విదే అను భాతువు నుండి వుద్భవది. విదే అనగా ప్రకాశము. ఎరుక, జ్ఞానము అని నిర్ణయము. ఈ వేదమును శ్రుతి అమ్నాయ అని చెప్పుట గలదు.

“క్రూరుత వతి:శ్రుతి” అనూ జ్యోతిషాంగములలో శబ్దరూపముగా తెలియుటయందును బట్టి శ్రుతి యనియుం తెప్పించెను. అమ్నాయమునగా వర్ణించుట మనః అర్థము. “నేన వతిత వేద:” తెలియజేయునది కాక వేదముని చెప్పబడెను. ఈ వేదశబ్ద నిర్వృత్తి ఎట్లనగా “విరుగుతులలో భద్రా భిష్ట మితివేద:” అనగా దీని సహాయము వలన భిష్ట భిష్టములు తెలియబడును గనుక ఈ వేదము కర్మకాండ మనయు, ఉపాసనాకాండమనియు, జ్ఞానకాండ మనియు మూడు భాగములుగా యున్నది.

(ఆ) కర్మ కాండము : అపాపర సుఖములకు దగిన కర్మానుష్ఠానములను, జేయు పద్ధతులను, అశ్శుషేఫము, వాజపేయము మొదలగు యజ్ఞములను: చేయు పద్ధతులును, అవి చేయుటకు వలస కలుగు ఫలములను బోధించును.

(అ) ఉపాసనాకాండము : పరమేశ్వరుని యందు భక్తి చేయు విధమును, అట్లు భక్తి చేయు వారికి కలుగు ఫలమును బోధించును.

(ఇ) జ్ఞానకాండము : తర్కజ్ఞానము వలన బ్రాహ్మజ్ఞానము పొందు మార్గమును, అందువలన కలుగు ప్రయోజనమును బోధించును.

4. ఉచ్చిష్ట వివేకత్వము : ఉచ్చిష్టము నల వచివేయుము అని యర్థము ఉచ్చిష్టమునూ “ఎంగిలి” అని నీచార్థము. అని తెనగా (అనుభవించుగా) మిగిలిన దంతయు ఉచ్చిష్టమే అనే అర్థము కూడ కలదు. తెనేవాడు వినువదాస్తము రుచిని బట్టి ఎక్కడ తక్కువ తనునూగని అపదార్థమును వినియోగములో తెచ్చునపుడు ఒక స్థాయిలో అని వినియోగము పూర్తిగా ఆగిపోవును. అప్పుటికి తినినానివీచించిన తినలేకుండ వుండును. (Negative Unity; కావున అవి ఎంత దుచిగావున్న తినలేను. వాటిపై ఏరక్తి కలిగి నదనలేయును. అప్పుడే మళ్ళీ వాటి జోలికపోదు. అట్లే ఈ ప్రోకమునందు సేవోష్ణ అదివద్దన్నవలం, నేను బ్రాహ్మననే వాచన. అగమనిగము కాస్తము బక్తియు ఏరుకనే, ఎరుక రూపములో నున్న వీటిని ఉచ్చిష్టము వలె వదలి నేయుమని జెప్పుచున్నది. ఎరుకను ఎందుకు వదలవలెనో ఎట్లు పదల వలెనో తెలుసుకొందము.

“పరిపూర్ణమును, ఎరుకను యెరిగి యెరుకను మానము” అను ఒక్క వాక్యములో పరిపూర్ణ బోధ అంతా ఇమిడియున్నది. పరిపూర్ణమున్నది. ఎరుకలేదంటే పరిపూర్ణముదా? అంటే ఎరుకను దేవప్రకృత్యముగా అనగా ఎరుక యొక్క స్థాన స్థానాన్ను తెలిచి, అప్పుడుతన కస్యముగా స్వస్థ పరిపూర్ణ బ్రహ్మజ్ఞానమునందు తనకు మూలముగాని స్థానముగాని దేవదేవని అదృశ్య స్థానమిది వాడే యెరుకను విడిచిన వాడు. ఈ విషయమునే శ్రీకృష్ణ దేవేంద్రులవారు తమ కుండార్కములలో క.వ. 281 “గురు:గవలవలములగు తన తెరిగించిన శిష్యుడెరిగి యెరుక వుండన్, ఎరుకను నిల్చుకు మననను ఎరుకను విడుచి తిమ్మిండ్లొందునంటే...”

అని ప్రాసాదు. అనిగా తిమ్మకు భద్రములో ఎక్కడె నిలువ వలెననునది స్పష్టము.

“విరుక బ్రహ్మమనియే యిది శంకరాచార్యులు, తెలివి బ్రహ్మమనుచు తెలిపెవ్వారు, తెలివ తెలుపుటతెలియి యెరుగదు వేదము ఏకైకాధివాచు ఏమిరవేదము”

అనగా వాచులు. శంకరాచార్యులు వేదని బ్రహ్మమనగా భావించినందునా అది విరుక కనుక ఏమిట నిలుచుట అనిగా అర్థమైంది అందుట. ఇది నియాచార్యులు గారు. ఆత్మని యందు తిమ్మకుందగి వానిని కూడ ఎరిగి వేదముని అన్నరాజ్యముని గోపకేశ్వరుని నుడువు కర్తవ్యమును తెలియజేసినారు.

మరింతేమి వేదమున్నాదో అంటారు కనుక 237 “పరిపూర్ణము నెరుకనునే నెరిగించితి నీవు తెంటి తెరిగితివి గదా యెరుకను గురువక్షిదానా మనివేగవమిచ్చు” మన్నాడు. యిది ఎట్టి వానికి సాధ్యము. ఎరుకను గురు వక్షిణగా అచ్చు వేసితి అని వాదా అంటే నదిపోతుందా? వానిని ఎరుకను ఎరిగి తిమ్మకు దానిని వదలకలె. ఎరుకను “రాత్రి పరోక్షముగా క్రమం లేనివంత బ్రాహ్మణి ఎరిగినట్లునా? తెలిసి వచ్చుగా ఎరుగవలెనుంటి అనుచున్నా ఆ వచ్చు పురావమును దాల్చిననే ఆ వచ్చు అమరోక్షమైవచ్చు తెప్పిలి ఎక్కడ ఎరిగేది, ఎరుగబడేది తెలియ ఎరుకే. వ్యక్త రూపము అంటి ఎరుక శ్లాఘ రూపము. ఏమిట్లు రూపమైతే ఈ వ్యూహపపి త్తేయం.

శ్లో. త్తేయం సర్వమతీతంద, వ్యాసం మనవుర్ననే

శ్లాఘ క్షేమం నిమంకృణ్ణా యథావాప్యతే ద్విలీయకం గురుగీతా||211||

అనిగా ఈ శ్లాఘ త్తేయముల అంతరిము భేదము! నీశింఠి రెండు విక రూపము పూర్ణనే ఏరుక బ్రహ్మోక్షమైన దన్న మాట అప్పటి తిమ్మకెక్కడ వచ్చిననాది. అందుచు ముందుగా శ్లేషం కూడ యెరుక యొక్క వచన స్వరూప ముఖాచార్యులను గురువలగా. దన్న వచ్చు: రూపంగా గుర్తించ వలసి యున్నది. ఆ ఏమిట ఆ శ్లాఘము అరూఢము అవలె. అప్పటింక తెలివితే తెలియదగిని అందరంబును అన్నను పర్వము కానేమి నిలిచిన కాను తనకేశ్వరునిగా నున్న పరిపూర్ణము మాత్రమే పుంటాయి. పరిపూర్ణమందు తనకు మూలం లేదనెడి విషయము అందలనే అరూఢ మోరుంది. పరిపూర్ణమును గర్భిణి క్షుంధ అనకొనే స్థితిని అన్నమనే, అన్నం వేయనగన కర్తవ్యమేమి? గురుడు ఎరుకను నిల్వకు మన దెక్కిన మాటను పొలింపి పాలించుటయే ఈ స్థితి అంటే ఎరుకను ఏదై సామర్థ్యము కలుగునే “విరుక కూతుడు వేరు తెరిగి తప్పితే చాలు” నని శ్రీ కృష్ణదేశికంక్షులవారు అన్నారు. శ్లాఘ క్షేయ రూపంగా మిన్న కన స్వరూపము రెంటి అన్యంగా పరిపూర్ణ బ్రహ్మము నుడు తనకు మూలం లేదనిన్ని నిలుచుటకు స్థానములేదని తెలుసుకొని అనే బ్రహ్మణనే భావించి పూర్ణగా వదలివేయుట ఎరుకకు విదముట.

ఎరుకై నిలుచుట యేగాని తన వ్యక్తి శ్లాఘనం ఏమియుగా ఏమాత్రము అచ్చు ధైర్యం కాదు. కేంద్రీకృత్యాది అచ్చు అక్షరములు గుడిన్ని కాదు. అది సామాన్యమైనది. కాదు. అది నీచము పరాయెరుకయే అయిచ్చున్నది. అని దోషము అందుటలే దాని కిచ్చి సామాన్యములు మరణంపెనెనవి అని గ్రహించి పర్యాయమున పరాయెరుకయే సర్వగతమైవచ్చు కేవలయెరుక యని (తుళ్ల యెరుక) వ్యవస్థపాది గతమై యున్నపుడు మిశ్రమయెరుక అని ఏదొందినది. కనుక అనే పరాయెరుక యని, పరాయెరుకకు: పరిపూర్ణ పరిబ్రహ్మమందు మూలంలేదు

నిరంక మూలంలేని గుర్తింకే కరీరమునకు మూలము లేకే నీలవి బోధములు మొదలైన మొదలగుకొన్ని ఉల్లాసము కరణములే గ్రహించి ఆ అవకాశ భ్రావణమును సుస్థితుడై యెట్టి సర్వములను చేయక వాంఛింపవలయునని యుద్దేశమున విరచించిన మూలము అని అర్థము. ఈ అర్థములో వ్యక్తమునకు నిరంక యందు ఎరుక నశించుట లేదు. కాని ఎరుక పుట్టలేదని అనల యుద్దేశ విరచన విధానము. పుట్టిన ఎరుక గొట్టుట కేసుక వెయ్యేరు నాశనము లేదు. క్షుణ్ణి ఎరుక లేనిది యగుచున్నది. ఎరుక యను కల దానిన మనునాడు భావ కులాలాపని లేదులు లేదులునె యుంచును గాని అట్టి కర్మ జగము యాముగా ఎట్టి అన్యాయ ఫలమును స్వీకరింప జాలదు. ఈ విధముగ ఎరుకకు ప్రాధాన్యము వదిలి గట్టి వెదులు మార్గము

జ్ఞానమధ్యేజగన్నాస్తి పూర్ణమధ్యే జగన్నహీ

నహిజ్ఞానాధికం పర్వం జ్ఞాన మోత్యే స్యుపాపకమ్ 114/101

జ్ఞానమధ్యే జగములేదు. పరిపూర్ణ మధ్యమున జగములేదు. పర్వము జ్ఞానాధికము. గాదు. జ్ఞానమోత్యే గుర్తించుము. వివేకములు:

1. జ్ఞానమధ్యేజగన్నాస్తి : జ్ఞానమునకు నిరంకారములో నెలికె జని అర్థము. గెలికె, అనూ తెలుగులోను లక్ష్యము అని పునుముట్లు జ్ఞానమునకు యరుగుల అదిభావకము. ఈ జ్ఞానము అంతర్యంత్రము పంచవసులో మొదటిది. దీనినే అంతఃకరణము అనగా లోపనముజ్ఞానా రూప కెప్పుడునున్నది. స్వేచ్ఛ కేవలమున ఈ అంతఃకరణమే మనము. బుద్ధి, చిత్తము, అహంకారము అనుపేర్లతో అయా పనులు చేయుచు జగమునందు వినిపించుచునున్నది. జ్ఞానవేదనలో ఈ విధి విధములు గాను ఏని కేయము స్వేచ్ఛావస్తువులందు ఈ వినిపించి జ్ఞానమునందు చేయక, మనోబుద్ధుల యొక్క జ్ఞానావస్తువులు సాగించుచు, సుషుప్తి యందు ఈ జను చ్ఛానావస్తువులు పూర్తిగా విరమించి ఏదాంతి వెంతు చున్నది. అనూ పర్వము గుర్తింకే జ్ఞానము. దేనిని గుర్తించక, అంతఃకరణము జరగరావలెను పరిచించుచున్నది అ అన గ్రహించి మనము లేక "అజ్ఞాతము" అని వ్యవహరించుచున్నది. ఈ అన అజలంకరణములే ఎరుక మరుపులు, జ్ఞానా జ్ఞానములు అని విలువవచుచున్నది.

వివేకములో జ్ఞానమునగా "జ్ఞానమధ్యే జగన్నహీ", జ్ఞాన వేదనలకెట్లు" అనగా సృష్టిలో పూర్ణము కాను తానై ఏక మూలముగా నుండు ప్రాప్యమే కేవలము జ్ఞాన నిరంకారమై ఏకమూలము గానున్నది. తాననే జ్ఞానమనగా, చిత్తనమం. ప్రాప్యమనగా అను వేదనానినానే నెలాంక త్యాగము అభివృద్ధిచుచున్నది. ఈ దృక్పథములో జ్ఞాన శక్తిమునకు ౭౦ లక్షలో నిర్వచనములు అనినది. "నిర్వణము నందు తాను, తన యందు నిర్వణము, తానే నిర్వణము అని నిర్వచించుచునది. మరలయు ఏక విజ్ఞానమే నిర్వణ విజ్ఞాన చరణ" అనగా వినిపించు యొక్క చరణ జ్ఞానము లేక నిర్వచనము జ్ఞానం రుచులో అదే జ్ఞానము అన్న ప్రాప్యము మరలయు భగవద్దేవలో "వేదంజ్ఞానావేదా దుయోగ్యో జ్ఞానస్య మపశీష్యో" అనగా ఏక తెలుగుకొన్న ఏదను జగ తలను శాసనం నీలో అదే జ్ఞానమనియు (ప్రాప్యము) అనియు వినిపించుచు మరలయు "అభ్యాసే జ్ఞాననిర్వణం. శక్త్య జ్ఞానాత్ దర్శనయే. ఏకతే

జ్ఞానమేత ప్రోక్షం, అజ్ఞానం యదే తోన్మదా" అనగా బ్రహ్మజ్ఞానమే శాస్త్రసాక్షిని జ్ఞానకుసేయం అ తత్త్వ జ్ఞానముచే తెలియబడు బ్రహ్మ వస్తువు యొక్క (క్షయ బ్రహ్మము) సాక్షాత్కారమే జ్ఞానమనియు అతర కుంతయు అజ్ఞానముగానే చెప్పువలయునని వేటి భావము.

జ్ఞానములే బ్రహ్మమని తెలుసుకొన్నాము. ఒప్పుదు జ్ఞానము మన్ని అగత్వ లేదనుటకు విచారితము జ్ఞానాజ్ఞానములు రెండు లేని నస్తులను. అదమూలనయు జ్ఞాన జ్ఞానములుగా వర్తించు ప్రాయశఃపదు దేవతావేదానియు విలనబడుచున్నది. చిట్టచుట్టయ్యును ఒక అత్వ యుగ్ధ (అఖండ యొరుక) పరిణామముచే, నిఘిత్త ఉపాధానము కారణములుగా నుండి వాడుకొక భేదము మాత్రమే కలిగి యున్నందున, నామ రూపములు మార్పురెంది విభక్తి కూతములనియు, ఉపాధాన కారణము అగు బ్రహ్మ వస్తువు (అత్వ) మాత్రము సత్యమనియు "బ్రహ్మ సత్యం అగన్మిద్ధా" అని అద్వైత సిద్ధాంతము ప్రతిపాదించబడినది. అవిధముగా అద్వైత సిద్ధాంత ప్రకారము రూప చిట్టదమిలు. జ్ఞానా జ్ఞానములు లేక ఎరుక సుగువులు లేజాంధకారములు అన్నియు సర్వదర్శనములు. ఒకే ప్రతి పక్షి నోగిస్తే యున్నవి. కనుక సర్వదర్శనములు గెండు సత్యములు లేక రెండు అసత్యములు బాదలని యుంటును గాని ఒకటి అసత్యము, మరొకటి అసత్యము, ఒకటి బ్రహ్మము మరొకటి మాయ లావలవి. అద్వైత ప్రతిష్ఠాపనావార్షులగు అవి ఒందరులు కూడ అదిలో దేహ నిత్యము దేహము అసత్యము అని ప్రతిపాదించినను చివరకు "సర్వవేదాంక సంగ్రహము" అనుసేతులో వారు రచించిన గ్రంథములో "యథా మ్యుణయో కుంభం తద్భువేదేహాపి చిన్మయః" అనగా మట్టిలో తయారు చేయబడినకుండ అంతయు మట్టే అయినట్లుగా దేహమందయు కూడ చిన్మయమై యున్నదని చెప్పి యున్నారు. స్థూల రూపముగ దేహమును విడదీసి చూచినచో దేహము ఒకము, అజ్ఞాన రూపము అయిచిన్మయేగాని "సర్వ పరమ అత్వ" అని చెప్పుచిన రీతిగా సత్యము అత్వ మయవే. రిట్లవములు రెండు ఉత్పాతతస్తై వివరయ వానిధ యున్నది. అందు ఒకటి జీవినో రందును నుండకాలవచ్చు మాట. దీనిపని లేని ప్రకాతముగాని వుండవలవం కదా! ఈ విధంగా పరిశీలించినట్లయితే జ్ఞానము (బ్రహ్మము) చుర్వజగములకు పీఠ లెదని తేలిపది.

2) పూర్ణ మర్షే జగన్నహి : పూర్ణమనగా నిండినది. నకలము ముగిసినది అనే అర్థములు గలవు. తత్వము చూసినట్లయితే పూర్ణమే ప్రత్యక్ష పూర్ణము. పరోక్షపూర్ణములునున్నవి. ప్రత్యక్ష పూర్ణము అనగా కార్యరూపముగా నున్న అగత్వ కారణ రూపంగా నున్న పరమాత్మ. లేక బ్రహ్మము పరోక్ష పూర్ణమనుచుచున్నది. కార్మరూపముగా నున్న అగత్వ కుండు కారణ రూపంగా యున్న సరమాత్మ సువేర్షాభరణములయను లంగారమెవతె నంపూర్ణముగా నిండి యుండుటచే యిదియును పూర్ణము గానే తలియబడుచున్నది. ఈ అంటిలో పరోక్ష రూపముగా నున్న పరిపూర్ణము ఒకితమై రెండవది జేకపోన్నది దేగ నాగిన్మయంకనములనే నిట్లగుచులేక ప్రత్యక్ష పూర్ణము సతీక్రమింప యున్నది. నిలొంది చూచగ ప్రత్యక్ష పూర్ణముగు ఈ అగత్వ కారణముతో నది "చుర్వత్వం తన్నుజ్ఞం" అనే న్యాయంగా లేద పన్నుచే అయి పోవుచున్నది.

ఈ ప్రత్యక్ష పూర్ణము పరోక్ష పూర్ణమును లేరనుటకు పరిశీలించము. అద్వైత సిద్ధాంత రీత్యా బ్రహ్మ సత్యబ్రహ్మిద్ధా అను నిర్ణయముసాధనము బ్రహ్మమొక్కటి సత్యము

తక్కువదంతా లేక కనుబడదంతా పుణ్యా స్వరూపమునీ తేవీదని విధ్వంసించినారు. చిట్ట అనగా రేపల అనేక బిందెలము తారు. అనగా కూర్చుంటున్నాడు పాఠశాలకి సత్కర్మము లేనిదని యదనచ్చును. పిదపించి చూస్తే బ్రహ్మము జగత్పాదమునీ వేరోపనివేటి శాస్త్రములు ఘోషింపఁచుచున్నవి. అంటే బ్రహ్మము కారణ వస్తువు నందు కార్య వస్తువులు జగత్తు ఓజరూపముగా నుండక తప్పదు. కనుక రెండు సత్యమో, రెండు అసత్యమో అయియుండవలయును. బ్రహ్మోపేదం విక్రమిద్దం వరద్దం" అని బ్రహ్మి భూత ఫి భావమునే చెప్పుచున్నదంటే జగత్తు బ్రహ్మము యొక్క రూపాంతరమే. జగత్తు వ్యవహారిక సత్యము గలదని చెందుకన్యార్థంబే ఈ ప్రపంచములోని నస్తువులన్ని తాద్రవ్యంలో సత్యముగానే గోచరిస్తాయి కాని పుట్టుక, చావు పరిణామాల చల్ల జగత్తు అసత్యమే అన్నారు. బ్రహ్మము ఒక్కటే పాఠశాలకే సర్వం, బస్యమ్మత్తుపరుణామాది ధర్మాలు లేక పోవుట వల్ల, వస్తువులొక పోవుట వల్ల దేతకాల కాలం కార్యాల కఠిగముగా బ్రహ్మ మొక్కటే పాఠశాలకే సర్వమ్మనగా బ్రహ్మ మొక్కటే పాఠశాలకే సర్వమ్మన గలదంటారు. కాని పరిపూర్ణ బావల్లం దృష్టిలో పరిపూర్ణమొక్కటే సత్యమే నిజమై యున్నది. ఇతరమైన దానికే అందుతావులేదు. ఉన్నదంటే ఎందమావులలో నీరువల లేకనే బోయచున్నదని. విజయంగా లేదని స్పష్టంగా జెప్పినారు.

3. సహజ్జానాధికం సర్వం : సర్వమం జ్ఞానాధికముగాను, అన్యైతము ప్రకారము జ్ఞానముగా బ్రహ్మపదార్థమే. "జ్ఞానవేదతు కైవల్యం" అనగా స్పష్టికి పూర్వము తాను తానై ఏకమాత్రముగా నుండు బ్రహ్మమే తేవటం జ్ఞాన స్వరూపమై ఏకమాత్రముగానున్నది. దానిని జ్ఞాన ఘనమున, విద్యనమున, ప్రజ్ఞానమునమిగి వేదాంత శాస్త్రములు అభివర్ణించుచున్నవి.

కుకుడు ఒకకవచోదాఱను; కుకూనలు తేయు సమయమున అతనికి జ్ఞానము కలిగించుటకై అన్నిటికన్న వీలమైన పదార్థము తెమ్మవెను. కుకుడు ఆలోచించి మానవ పరిషిము కన్న హేయమైన పదార్థమును దొకటి తీసికొని దానిని తిన్నాను. ఇందుకు అన్నిది రకమొచ్చి, అందు ఆ పురిషిమం ద్రేచ్చి పు పురిషిమా! ఏకన్న వీలమైన వస్తువు ప్రపంచమున లేదని కుకుడు నిమ్మ తిచ్చినారు. వీవేమరువు అని ప్రశ్నించగా ఆ పురిషిమం నుండి నాటి హేయమైన రూపము యిప్పుడు కలిగినది. కాని నా పూర్వరూపము కుకురమైన నుచ తక్కుములు. దానికి పూర్వ రూపము పదన భూనములు, అంతు పూర్వము కాళ్ళ స్వరూపము నన్ను వీవేముగా చాడించిన కుకుని గుర్తే హేయమైనదని చెరులు చెరికినట. కనుక అన్నిటి యందున్నది అత్తనే. అత్తవర్తనమే జ్ఞానము. 'యతే బ్రాహ్మణ పాసర్వోహం ఏవం యాన్యః పాండవో యేనమా గాన్యదేషేష దక్షస్యాన్యస్య తోషయం' అనగా దేవవి తెలిసినదో తిరిగి మోహము కలుగదో, లేనివి తెలియుటలే నీయందునూ. వాయుండునూ కూడ సకల రూతములను చూడగలవో అదే జ్ఞానం. 'బ్రహ్మోహోస్యం నేవీంహి" అనగా బ్రహ్మము తప్ప ఏమీలేదు. మనోదాహులు కంఠేదంగా కంటి, అనే నస్తువు ఒకే జ్ఞానము, బ్రహ్మము. కాన్యం జ్ఞానము కంటి అధికమైనది మరొకటి లేదు.

4. జ్ఞానమాతృ స్వరూపకమే : క.ప. 118 జ్ఞానము నీనననార్థమే జ్ఞానము నేవేరటంబు గనుటోకునుకొ "అని శ్రీకృష్ణదేశికంధుల వారు తెలవిచ్చియున్నారు. అనగా జ్ఞానమునగా నొనుకొన తిలిపి. మోక్ష విషయం బాధి, యెరిగి ఎదుకయని చెప్పుచును, గురుక నేనన్న జ్ఞానమన్న (అత్తయన్న) ఒక్కటే జ్ఞానమన్న అత్తయన్న ఒక్కటే తెరుగావని

తెలియవలయును. ఇక్కడ సాక్షాత్కారమునందు జ్ఞానమే క్షేమరూపము (అన్న దానము) వచ్చును. గనుక జ్ఞానము అన్ని స్వరూపముని గుర్తించవలయును.

జ్ఞానంనాస్తితి నిశ్చయంకం ఏరామోయత్ర వాస్తవేత్

దృష్టిస్త్రైవ నిశ్చిత్య నిర్వికార స్థితిర్భవ

1150

జ్ఞానము బేదములలో సుఖములు లేవు. ఎప్పుడు ఏరామోయత్ర అన్నట్లు దృష్టి నిగిడ్చి నిర్వికార స్థితి నొందుము.

వివరములు :

1. జ్ఞానం నాస్తితి నిశ్చయంకం : జ్ఞానము బేదములలో ఆనందములేదు. జ్ఞానమునగా సామాన్యములో తెలివితేలి అర్థము.

శ్రీకృష్ణ రోకికేంద్రులంగాను కంకడవృక్షములందు జ్ఞాన వదనలో జ్ఞానమును గూర్చి తెప్పగా తెప్పయుగాడు. క.ప. 121. "ఏదగును జ్ఞానము దానము అరిగెను కర్మ మునుచు. ఎదులన్నిటియూ యెదుకెయి కర్ములు లేనిబె పరిపూర్ణము వీరినీవు. అట్లును చెప్పడునే అని - క.ప. 124 "జ్ఞానంయ సర్వ గుణమను. దానికి అస్మింకై ననుచు దామోదరుదా మేనర్థ కొరుకు తోననే. జ్ఞానమునకు అన్య మెవటి గట్టినే గదోయి" అని "సగూర్త సంబంధానే జ్ఞానం అనగా సగూర్తబోధ్యవస్థైవతి. జ్ఞానముని శ్రీకృష్ణ భగవానుడు అర్చునునీకి ప్రబోధించేయువ్వాడు. గనుక జ్ఞానమునకు అగూడులు కలిగి యున్నవని తెలుసుకోవని భావము మరియె క.ప. 125 "పుట్టింది గిట్టు జ్ఞానము పుట్టిననుచు కృష్ణమూర్తి వుచుమాతలాచి. నట్టితనము ముద్దు మరిదిరి గట్టిగా విసతెప్పి నిందు కలతేమోయి" అనగా శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ జ్ఞానమునకు ప్రకృత కంకడి అర్చునునీకి భవముగా జన్మియువ్వాడు. కనుక పుట్టిన జ్ఞానమునకు గొట్టు. ముప్పవని అనేదములో ఏలాంటి ముదెచుము సంకఠము లేదు. మరియె కం. 128 జ్ఞానము వేనన బొట్టుబె జ్ఞానము నేవేరకంకఠు గనబోకునమి జ్ఞానము వచ్చును లోపును జ్ఞానాతీతము తాను గాంచిన దాకనీ" జ్ఞాన వేనగా గాంచుకొనే తెలివితేలి, మోక్ష విషయ జన్మియని పరిగి ఎదుక దుని అన్నియును. నేనువ వేనన్న జ్ఞాన మన్న ఒక్కటే గాని తెలుసుకొనును. జ్ఞానమునకు అతీనమగు ఆలం చిరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమును తెలుసుకొన్నంత వరకు ఈ జ్ఞానమగు ఏను ప్రకృతు గిట్టాడనే యుండవలె భావము. ఈ చిరరం పల్ల భీధ పడినది యేమిసగా జ్ఞానమునకు ప్రకృత యున్నదని. పుట్టుక యున్నదానిరి వాస్త తప్పక యుండవలె జ్ఞానము లేనిని నిస్సంకోచముగా నమ్మవచ్చును.

2. ఏరామోయత్ర వాస్తవేత్ దృష్టిస్త్రైవే నిశ్చిత్య : అనగా ఎప్పుడు ఏరామోయత్ర అన్నట్లు దృష్టిని నిగిడ్చి అని అర్థము. ఏరామోయ అనగా ఏకాంతి. జాగ్రదవస్థ యందు మోహపు సంకల్పము నెప్పుడే ఉండుంది. సుప్తావస్థయందు కూడ మనస్సు మెసన్నలోని భావములనే చూపుంది. అప్పుడుమూల మనస్సుకీ ఏరామోయలేదు. మరియె సుమధ్వి యందు మనస్సు మగ్నత నలదులు పల్ల మనస్సు పనిచేయదు. అప్పుడు మేడుపు మామము ఇదే అజ్ఞాన మామము. ఈ స్థితిలో మనస్సు గాఢ నిద్రలో పుంతుంది. మరియె దీని నెరుగుదు కాని జాగ్రదవస్థలో మనస్సు ఏరామోయత్ర పొందవలె. అప్పుడే మనస్సు నిర్వికారస్థితి పొందును. అదియే గమనించుము.

చంద్రుడు రూపచక్ర జ్ఞానమునకు బ్రహ్మము, విషయము లాచారము ఎలాసగా జ్ఞానమునకు అభి భావములు ఎదుగుట. శక్తి, స్వర్ణ, రూప, రస, గంధములను విషయ పంచకమును ఎదుగును, అట్టి విషయ కంఠకము నుండి జ్ఞానమును దురలంభనవో అ జ్ఞానము గుర్తముగనుదును. ఇందునే మనస్సునకు నిరామము. అట్టి తుద జ్ఞానముచే న్నెట్టికి పూర్వముంటే వస్తువును లేక తత్వమును గురించి ద్వానిందిననో అజ్ఞానము (నిరంధ్రము రూపమును మనస్సు, స్వభావము మనస్సు కూర్చున్నైను మనస్సు) క్షేయ మాతమును పొందుచున్నది. కనుకనే అప్పుడు జ్ఞానమునకు (మనస్సునకు) విరామము రలుగును అప్పుడే ఆ మనసు నిర్వికారస్థితికి చేరును.

3. నిర్వికార స్థితిర్మమ . నిర్వికారస్థితిని పొందుము. నిర్వికార స్థితి యనగా వెల్లిదో కొంకెము వికారంకము. కర్మాచవికారము అస్థియు ఆనంద రూపపును దేహమునకే గాని అత్త రూపపున దేహికి కేక. నేను మేనులు రెండు ఒకటైను గుణరూపమైన నేను మాత్రమే దృగ్గోచర మగుచున్నది. దాని వికారములో కంఠంనుచున్నది. నేను, కంటికి తానరావది. అందుచే దాని వికారములు కంఠ ఒండులేదు నేనుకు కూడ వికారము లున్నవి. ఇద్దా సంకల్పాలగ ద్వేషాపాపస్థాయ వికారములే. అంటే అవి మనోరచ్చములు గాని అత్త భర్తములు గావని అంబు వెప్పపప్పును తాని అట్టి మనస్సు దేని వికారములు? అత్త వికారమేకదా! అతే అది వికారమని ఎందుకన్నారంటే స్వస్తి సంకల్పము కంఠంపడు దాని గుండు వికారములు గావాలేదు. మొదల్లో అట్టి నిర్వికార స్వరూపుడను నేను, నాను యిప్పుడు యీ కేకలక్షణములు, నిర్వికారములు రలిగినవి అను స్వస్వరూపానుభవం కలుగుచున్నది అట్టి స్వస్వరూపానుభవమే జ్ఞానము. అట్టి స్వరూపాను భవము వెల్లిదనైతే విరామము రెండుచో అప్పుడు దృష్టినిగుడ్డి అప్పుడు నిర్వికారము పొందుటకు అవకాశము గలదని ఈ పదనిపద్మాత్మార్థము.

సర్వాంతస్థం శివం ధ్యాత్వా సర్వభావానీవిసర్జయేత్

జ్ఞానముంతస్థనీర్వాత్వా జ్ఞాత్వజ్ఞానం పరిత్యజ్య ॥౪౨॥

సర్వము నందు నిండి యున్న శివమును (పరిపూర్ణవేదబ్రహ్మమును) ధ్యానించి అన్ని వంతులను వదలుము. జ్ఞానమును అంతర్వాప్యమేల ద్వానించి జ్ఞాత్వ జ్ఞానములను విడుదము.

1. సర్వాంతస్థం శివం ధ్యాత్వా : అస్థితియందు నిండియున్న శివము (పరిపూర్ణ వేదబ్రహ్మము) ను ధ్యానిండుము. అస్థి రింతలను వదలుము అని అర్థము. శివము అనగా మంగళకరమైనది పరిపూర్ణవేదబ్రహ్మము ద్వావేదన యనిల శాశ్వత జననమరణదోహితము నిర్దించుట కన్న మంగళ ప్రదమైవది మరొకటి లేదు గదా! పరిపూర్ణవేదబ్రహ్మమును శివము అని వ్యవహారము వాడినారు. అస్థితియందు నిండియున్న పరిపూర్ణవేదబ్రహ్మమును శ్రీ సృష్టినోశిశిబుడూల నారు క. ద 147 లో “ఏ పరిపూర్ణమేనిశి

లోపల వెలిసిందియుండు. లోపము లేకనై ఆ పరిపూర్ణమే జగతికి లోపల వెలిసిండు దాని. లోపే పున్నదిరా. పై రెండెచ్చిలేని వెన్నెక్కురా ఈ పూర్ణబోధలే. పై ప్రపంచ కఠిర రూపము లేకలావు. ఏ హక్కునై దానిలోనే ఉన్నవిరా" అని లెప్పుగా స్థిలించుచున్నారు. అనగా ఏ పరిపూర్ణము శుభమునకు లోపల వెలుపల నిండి నిలిచిపోతమై యున్నదో ఆ పరిపూర్ణమే జగతికి లోపల వెలుపల నిండియుండును. దానియందే ఈ జీవము జగము రెండు తిరియుచున్నవి. జని లేనివే గనుక ఏటిని వదలుము. ఆరుల పరిపూర్ణ లోపలేత పై ప్రపంచ కఠిరముల రూపములను ప్రస్తుతంబ్రయ గోసరము. స్వభాసము) ఈ క్షణమునకి పోషుచున్నాను

ఆర పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమును వ్యాసించుచుండుటించి ఈ భేదము ఎట్లు వ్యాసించవలయును? అంటే శ్రీకృష్ణవేదేంద్రులవారి కుందార్దము క.ర. 35 "మైంకేర్నితర వేచేలు" అని అన్నారుంటే వారు అశ్వస్థునాప విశ్వయజ్ఞానపరులు. అట్టి వేచేలు తమ కన్నముగా నున్న శివమును సేవించవలయును. నేన లేక అపాసన అచుల శోధనీ సేవ్యపస్తుత్య. సేవ. సేవకుడు లేక ఉపాస్యపస్తుత్య ఉపాసన ఉపాసకుడు అనే త్రిపుటి సిద్ధమగుచున్నది. చరిత్రాధ్వరత్రాహ్మము ఉపాస్యముగాను దిపాసించుచువరి బ్రాహ్మణీకారు "నేను యుదిత ముపాసతే" అని కేనోపనిషత్ ప్రవచనము. కనుక శ్రీకృష్ణదేవీలంజ్రులవారు "నినుకలేక సేవించవగు" అని అన్నారు" శ్లో: పూర్ణమేనా నిలాలంబం, అగ్నియో నిగ్మణంతయా.... అంశుషానిశ్చ సర్వత్ర అచలోయం సనాతనమ్" ఈ భేదమున పరిపూర్ణ పరిబ్రాహ్మణులు తశచీల యందు, మరయు వెలుపలలోపల వెప్పటిదే లేని ప్రాతి పదికగా ఈ దశచీలలు, అంశుషామలు చెప్పబడినవో అది పరిపూర్ణమందుండుటకు కీలులేదు. కనుక దానికి లేనెరుక యని. లేనెరుక యని శ్రీకృష్ణదేవీలంజ్రులవారు: సేరిడి క.ర. 66 "లేని కంకటినిస్పృహు దానిని దశచీల యందు తగ ముదలు కొనవే తానంబును మేల్చును. లేని కలే చూచి నేని లేక పోవు గదా కలతో మేల్చునొక పోరుగదా" అంటూ దృష్టాంశమిచ్చియున్నారు. గదా ఎరుకను అధిగమించి దాని ద్వారకస్తానములందున్న పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమునకు నమస్కారముంటే అర్థమేమి? ఎరుకను చెడు చుటయే నమస్కారము.

2. సర్వభావానాం విపర్యయేత్ : విఘంటువు ప్రకారము భావము అనగా తలంపు. నిశ్చయము ద్యానము, భక్తి, ఆర్య, సర్వ యని యర్థములు గంపు. కాని యిచట కిలంపు అని గ్రహించ వలయును. అంటే తలంపుల నన్నిటిని చదిరి వేయుము అని భక్తము. పదార్థములు భావమని, అభావమని చెందు విధములు. అంగు భావము ఆరు విధములుగా జెప్పబడినవి: 1. ద్రవ్యము 2. గుణము, 3 కర్మ 4. సామాన్యము 5. విశేషము. 6. సమనాయము. ఈ ఆరున్న భావమని చెప్పుటయెను. మరియు: 1. ప్రాగ్భావము 2. ప్రధ్వంసా భావము 3. అస్యోక్త్యాభావము 4. అత్యంతా భావము. 5. యోగ్య భావము 6 సమకర్తా భావము 8. సామాన్యా భావమని అభావములు (8) విధములు, పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమందు

ఈ భావములు గాని, అభావములు గాని ఏదీ లేవు. అది సర్వవ్యాప్త పరివృత్తమైనది. కావున సర్వభావవేదానం వేదవేదానమును అభావములకై వేద సంఖ్య (69) కూడుము.

3. **జ్ఞానములతత్వహిత్యాత్మా :** జ్ఞానమును ఆంతుర్వా ద్యముగా భావించుచునే అర్థము. జ్ఞానము సద్విధానంప రూపమున అర్థ, అర్థమే సృష్టికి పూర్వము బ్రహ్మమనీ చిహ్నమనీ "ఏక మేవాద్వితీయబ్రహ్మ" అనీ పేరొందినది. అట్టి జ్ఞాన రూపమైన బ్రహ్మమును అంశర్థహిత్యాత్మా యనీ చెప్పుటలో అట్టి బ్రహ్మమును అంశర్థాత్మాత్వముగా భావించు మంటుంది. అనగా అర్థ బ్రహ్మమును సగుణ నిర్గుణోపావేశన వేదమునని చెప్పినట్లే.

బ్రహ్మము నేర సగుణోపావేశన అనగా పాదతోచితావములతో కూడి అర్థనయు, మంత్రబహిష్కృత భావారూపమును ఉపాసనా తత్వమునకు ఏమాన్వార్థము తెచ్చుచున్నది. ఈవైధ్యమును చక్కా విచారించినచో ఉప+అసన-ఉపాసన, ఉపయోగిం నహింపమున, అననీ అనగా చింతకడ కలిగి నూర్చుండుట. అనగా బ్రహ్మము యొక్క సమీక్షానమున మనస్సు స్థిరముగా నుండుట, భాగ్యవారణములే ఉపాసనాతత్వమునకు విశేషార్థములు.

జ్ఞా. ప్రకాశం కీర్తనం స్వరూపం నిర్గుణోపాద సేవనం అర్థనల వందనం వాస్తవం పశ్య నూర్ణుపవేదనం। అను నవవిధ భక్తులు సగుణోపా సనలోనే సార్థం.

అంశర్థానము లేక నిర్గుణోపావేశన యనగా సృష్టికి పూర్వము సృష్టి దీక్షములగు నిర్గుణోపావేశనా గుణములు తేవుల సకల సంస్కారములు దీక్ష రూపంగా శనయించు నిర్గుణతనను వేసుకొన్న పరమాత్మ నిర్గుణదనం జన్మలనుడున్నాడు. ఈ నిర్గుణ స్వరూపము సృష్టిసంకల్పము కలిగి గుణాద్రవ్య విజ్ఞానభవ ఉదోనభవ కూడ కష్టముగాకుండ యనగా మంత్రియ గోచరము గానున స్వరూపన అతనే అన్వేషించి పేరొందినది. అట్టి అవ్యక్తము సర్వవ్యాపకము, నిరామయము, అమూర్తము అగు పరార్థమునకు ప్రాణాధ్యానములు వేయటం పట్టు? జవానానీ నివర్ధన యెట్లు? క్రియారూపముగా నిర్గుణు భావనా రూపముగా మనస్సునే ఈ ప్రహ్లాదుని ఉపాసించవచ్చును. ఉపాస్య వస్తువునకు భావ రూపము బంధనకరలేదు. పూజా ప్రస్తుతులు అంతరంబే అక్కడ లేదు, కాముక వాచనవచనలో పదలేదు. అత్త వస్త్రపు యొక్క స్థాన స్వరూపములు గురుముఖతః తెలుసుకొని భాగ్యము నుండు భాగ్య, భాగ్యము, ద్యేయమును త్రిస్థలీ యుండి భాగ్యము పరిపక్వముగు కొలది బ్రహ్మలే నశించి భాగ్యము ధ్యేయరూపము చిహ్నంనును; అంటే ద్యేయమున (గురు స్వరూపము) బ్రహ్మ స్వరూపమే తానై ఏక భావన చెందును. అట్లంటే భాగ్య భావము మాటయే పాసగుడు. ఈ స్థిరీయండు మాత్రమే నిర్గుణోపావేశన సంభవము. ఈ బ్రహ్మలే చిహ్నమే భాగ్యనగనకు పరా-అమ్మ.

4. **జ్ఞాతృ జ్ఞానం పరిత్యజ్య :** పై విధంగా భావించి జ్ఞాతృ (బ్రహ్మ) జ్ఞానము (దృష్టి) ని వేదలుము. జ్ఞాతృ యనగా అంతః కరణ ప్రకరణములగు చితాభాసుడు. అంధా కొంత విదమస్మి చెప్పాలంటే ప్రాప్యము పూజించి రూపము తెలివినపుడు తీవ్రనామము చెందినది. అంతఃకరణ పరిత్యక్తమే వేదత్వము అతనే జ్ఞాతృగా జన్మలనుడున్నాడు.

తేవ్యదు తనపవాలము గుంగతి విచారించి దినేక జ్ఞానముతో క్షణ రేసినలో ఈ స్వరూపసాక్షాత్కారము పొందగలడు. తన స్వస్వరూప జ్ఞానమే జ్ఞానమునకర్థముగా స్వీకరించవలయును.

శ్లో॥ "వేదా బుద్ధ్యాను దాసోపాం దేవ బుద్ధ్యాత్మ్యమం తతః అత్య బుద్ధ్యాత్మ్యమే వాపాం యతిమే నిశ్చలామయాః"॥ అనగా వేదాభావముతో కూడిన దైత్ర భాసం అనగా భక్తుడు దాసుడు, దగవంతుడు ప్రభువు. తీవ్రభావము నందు భక్తుడు దోపంతుని తీరికములో ఒక అంబరూపమైన అంశస్వరూపుడు. మనీయు "అలోపిశీయాన మహతి మహయానో" ప్రహ్లాదస్తువు అనువు కంటి కూడ విస్తృత. అయిన్నరూపులైన తీవ్రబుద్ధ్యాత్మ్యము కంతర్యామిగానున్నది. జ్ఞానము శరీరము నందలి ప్రతి కణావు నందు గూడ వ్యాపింపి యున్నది. అత్య భావమే అద్వైత భావము. ప్రహ్లాదు నేనును భావము

జ్ఞాతృ జ్ఞానము పరమ మనుకొంటే తీవ్ర భావమును, అత్య భావమును (బ్రహ్మ భావమును) పదలుమని తెప్పించి. అట్లు అత్య జ్ఞానము పదిరినదో (బ్రహ్మ భావము, నేనును భావము పదిరిన) నేను తేనిది. నేనుకాని పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము: అనగోక్షము.

షష్ఠాతరహితంపూర్ణం అష్టావర్ణ వర్ణితం

షష్ఠ్యర్ణరహితంపూర్ణం షష్ఠోతరహితంపదా 119-11

పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమందు అనుభూతములు అష్టావేదములు, అరిషష్ఠ్యర్ణములు మరియు ఆరుదోశములు విల్లంబమును లేవ.

పవరములు :

1. **షష్ఠ్యర్ణరహితంపూర్ణం** : పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము అను మానములు లేగని సాధారణముగా పంచ భూతములనే ఈ ప్రపంచ మాయెనని చెప్పుతుంటారు. మొదట సర్వాయోగితమైన పంచభూతములును గురించి తెలుసుకొందామని "తస్మాద్బ్రా ఏతస్సోధాత్మ్యవ ఇకాశంధాతః, ఆకాశద్ధ్యాయ వాయోరగ్ని అగ్నేరాపః అవ్యర్ణః పృథ్వి" అను శ్రుతి ప్రకారము మరియు "అకాశశ్శరీరంబ్రహ్మో" అనుసరించి ఆకాశమే శరీరము గల అత్య సుందరి ఆకాశము అకాశము నుండి వాయువు అట్లే ఇతర భూతములు కలిగినవి. ఈ భావమును శ్రీకృష్ణదేశికేంద్రుల వారు 62 క.ను, "అకాశాధిక భాగాన నీ కాశ్య కమగును ఎరుక ఈ అగ్నియ్యో" మరియు "82 క.దో" ఎరుకైన భూతములు నీ తెలుగుము అనుమాగాడు. యింగలమును సీక్ష్మిరకంధనేలయనా నేనరిగిన పర్వత వీక్షా నెరిగించి నాగూ ముఖ్యములయ్యెను వీక్షితోను? అనీ సెకవిచ్చియువ్వాడు. పంచ భూత పరబ్రహ్మము నెందిన మొదటకు అనగా విశుద్ధరేతనమునకు ఆ పంచభూతములలో పృథ్వి సారములు, ఇలము కడి, అగ్ని వ్యవధుము, వాయువు కంఠము, ఆకాశము శరీరభాగముమై వినాదో పురుషుని స్వరూప రేపామయ్యెను. పంచభూతములు వాటి ధర్మ కర్మలు స్వినములు మొదలగునవి తెల్పా వట్టికను పరికీర్తించుము.

భాషాను	సంకలనం	భాష	విషయం	అధికారి	స్థానము	సంకలనం	పుస్తకం	వెలుగు
1. ఇంగ్లీషు □ అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము
2. తెలుగు □ అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము
3. తమిళం □ అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము
4. కన్నడం □ అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము
5. మరాఠీ □ అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము	అనువాదము

ఈ అనువాదములు అన్ని - విందుకమీగా అనువాదములే గెవ్వరి భావములన్నీ పుట్టినవి

పరిష్కార పర్యవేక్షణలు ఈ ఆరు భాషలమీద లేవు. కనుక పరిష్కార రహితములు ఈ అనువాదము ప్రచురించుచున్నది.

2. అష్టావరణ వర్జితము - పరిష్కార పర్యవేక్షణలు అష్టావరణములు లేవు అష్టావరణములేవనిగా 1. దుఃఖము. దుఃఖము అన్న చెవుల వల్ల వచ్చినది 2. అన్యజన్య వర్జితములు వల్ల వచ్చినది 3. తర్క = తర్క అభిమానములే వచ్చినది. 4. అభిమానము = అభిమానమువల్ల వచ్చినది 5. అభిమానము = అజ్ఞానమునైన వచ్చినది. 6. అజ్ఞానము = అజ్ఞానము మాయవల్ల వచ్చినది. 7. మాయ - మాయ ప్రకృతియు వల్లవచ్చినది 8. ప్రకృతియు - ప్రకృతియు అనారంభముక ఎందువల్ల వచ్చినది కాదు.

మరొక విధముగా అష్టావరణములు 1. పుణ్యము. కోటి యోజనముల పరిధియందును. 2. అనానందము - పరికోటి యోజనముల విశాలమై యుండును. 3. అగ్ని అనువది కోటి యోజనముల విశాలమై యుండును. 4. వాయువు = 30 కోటి యోజనముల విశాలమై యుండును. 5. అకాశము = 40 కోటి యోజనముల విశాలమై యుండును. 6. అహంకారము = 50 కోటి యోజనముల విశాలమై యున్నది. 7. మహాకర్మములు = 60 కోటి యోజనముల విశాలమై యున్నది. 8. అపరిమితమేవో అపరణముయిన ప్రకృతి ప్రకృతియగును.

అన్ని అనువాదములు వాటివని. మిగినది. లేనిది పరిష్కార పర్యవేక్షణలు. కనుక అనువాదములేవనిగా ఈ అనువాదములు.

3. పుష్కల రహితం పూర్ణం : పరిష్కార పర్యవేక్షణలు అనువాదములు లేవని. అనువాదము అనార్థి చంద్రాచార్యులకము నందు :

47 వీ. దోచుట తామయి కోరిన యర్థము గాననాగరులకిన శ్రోతమునును
 దిచ్చిన ద్రవ్యములు వదలకుండుట లోభ మా ఘన పక్ష మోరాయి నగను
 ఘనమున్నదని మోచుటను నుచ్చి నున్నది. కొనుచుని గర్హించుటను మేనలలు
 శవభవ్య సంహారించుట అనులంబును మిది పేర్ల గుండుట మార్కటంబు

అనుయోగవేద్యపద్ధతులు కలది కాని శుభవిని స్వరూపంబు నిర్మలములు. రచ్చి
 కాదు. క్రోధ, లోభ, మోహ, మద, మన్యకములు అపవద్ధులు. ఈ లక్షణంబు నుండునాడే
 సర్వ సముదయి ప్త పద్ధతులు అర్థము. ఈ అపవద్ధులులు లేకుండు పరిచ్ఛిన్న పరిభ్రమ్యము.

4. **పట్టోష్ణ రహితం** సదా : పట్టోష్ణయ పరిచ్ఛాదవర్జనాభ్యంబు అరంకాశములు
 లేనది. తోశమునూ కత్తి, చర, క్షుణ్ణము, గానన మొదలైన అర్థములు గలవ్వు. కానీ లోక
 తల్లము వేదాంత శాస్త్రములో ప్రత్యేకాభ్యుక్తిలో వాదించినది. అత్య భావనల రూపముగా
 రచ్చ వదినచేతో వాని కోశము అన్నాడు. అన్యమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ,
 విజ్ఞానమయ, అనందమయ. తోశములనే పంచకోశముల మొక్క అనెను. లోపల అత్య
 అంతరాంతరముగా నున్నదన్నాడు. అనగా అన్యమయతోశముల లోపల ప్రాణమయ తోశము,
 ప్రాణమయ తోశములోపల మనోమయ తోశము, మనోమయము నుంబు విజ్ఞాన తోశము,
 విజ్ఞాన తోశములోపల మన్యక తోశము అనంద తోశములన్నది అర్థ యని
 కొందరున్నారు. అన్యమనే వానినీ మాట కొరయుతోశముని కొందరు. వానాడు: "పట్టోష్ణిక
 మిదుం సర్వం" "పారణ్యయే పరేకోశే విరజంబ్రహ్మ సిన్ధులం" అంటా అది తోశములుగా
 మన్యకవి, అందు చివరి తోశము హిరణ్యము తోశముని శ్రుతులు వానిని ఉపాఖ్యంబునగా
 రానట్టి తోశములు ఇరు మాత్రమేకాదు అరు తోశములు అనిచేరంబవమంబినకే.

అత్య ఈకోశములన్నిటికి అంతరాంతరము గానున్నదని చెప్పరాదు. ఒక తోశమునంటి
 నాకటి పుత్రకోశవ సూక్ష్మముగా నున్నది అందాత్య సూక్ష్మత సూక్ష్మముగా నున్నది. అది
 అపోరసియాన్" యని కొనియాడ బడినది. దేవోపాఖ్యంబు అత్య ఈ ఉపముగా సూక్ష్మముగా
 నున్నది నేనెవరు అని అత్యాస్మేషణ దేయవాలరీ చెప్పుట.

కేంద్రాంత మందు పట్టోశములు, అపొండములు పట్టోశములు వెదని 12
 తోశములు ఏ తోశమందు లేదులే ఈ మొదలయ తోశములలో ఎక్కువ అంత సూక్ష్మ
 పరిశోధన చేసిన లేదని అర్థము. ఈ పట్టెంచు యేమిలేదు. ఈ పట్టెంచుట నమోదోశములలో
 పుష్కలోభకుం ద్వారకే ఈ పట్టెంచుట అన్నదే? లేని దేదీ? అంటే ఈ పట్టెంచు
 తోశములందఱుచి అత్యయని వేదాంబులన్నాడు. పరమాణువులన్నాడు వైశిషికులు నేటి
 శాస్త్రజ్ఞులు ఆ పరమాణువులను శోధించి అందు నిగూఢముగా ఎలకాములు. ప్రోటానులు,
 న్యూట్రానులున్నావని, అవి మనోదేహుగా నిగూఢన చలనశీలములై గిరును తిరుగుచున్నవని
 కనిపెట్టారు. ఆ పరమాణువును కూడ బ్రహ్మకొట్టి గర్భనాశకవారీయగు మనోశక్తిని
 అవిష్కరింపజేయుచున్నాడు. శాస్త్రజ్ఞుల ఈ సూక్ష్మలీనసూక్ష్మ పరిశోధన వల్ల పంచాంతములో
 హిరణ్యయ తోశముతో సహా యే తోశములో మాటిన చలనము తప్పి అచల స్థితి లేనే
 లేదని తెలిసినది. అంటే పరమాణువు లేనిది అయితాత్యయ. స్పష్ట యొక్క ప్రాణ్యపరమంబు
 అభిష్టాన దేశన బ్రహ్మాము క్షుణ్ణిలో నున్నా అది కేవలాయ స్థితికాదు. అగ్రవర్ణలో ఎన్న
 లలనాత్మక స్వభావములు చేసిన వానికి గాఢ సుమస్థిలో సున్న అయల స్థితి వంటిది అది

అంటే. చలనము వంతను గన్పెట్టిన మునర్పూకాని యున్నది. కేవలము స్థితిలో యున్నదొక్క పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము మాత్రమే. ఏడుక యొక్క ద్వారక కోశములు పరిపూర్ణమందునున్నవి. మరియు తేని కోశములో పరిపూర్ణస్థితి ఏకోతమందులేదు.

**జ్ఞానంత్యక్త్యా జగత్త్యక్త్యా ఆత్మానంత్యజ సంతరమే
పురుష ప్రకృతిర్నాస్తి ఏకం నాస్తి ద్వియం నహి**

||౧౪౪||

జ్ఞానమును వదులుము. జగత్తుని నదలుము నిల్లప్పుడు ఆత్మను విడుపుము. పురుషుడు లేడు, ప్రకృతి లేదు. ఒకటి లేదు, రెండును లేదు.

వివరములు :

1. జ్ఞానం త్యక్త్యా జగత్త్యక్త్యా ఆత్మానం త్యజ సంతరమే : అనగా ఎల్లప్పుడు జ్ఞానమును. (ఎరుకను), జగత్తును, ఆత్మను విడుపుము. 54 ర.ద. "పరిపూర్ణ ముఖలే దక్షునితరమైసే క్రవంవమెల్ల దగతినియము నీ వెరుకేసని మదిలోకు" అని రిప్పులు వల్ల ౧౪ జపనిషద్బ్రాహ్మణమున పేర్కొనబడిన జ్ఞానము, జగత్తు మరియు అత్య పురుష ప్రకృతులు, ఒకటి రెండు యెరుకేసిన అవసానియందును. కావున వాటి రిప్పుటిక (ఎరుకను) కలిపిననే గాని పరిపూర్ణము స్వనిర్గుణముగాను, మెదలట జ్ఞానములే, జగత్తులే. అత్యయంలే ఏమా నెలుసులోందము.

జ్ఞానమునూ సామాన్యార్థములో తెలిపి. ఈ తెలివితోనే మానవుడు శాస్త్రజ్ఞానము మరియు పుస్తకజ్ఞానము సంపాదించును. విదేశాత్మములో బ్రహ్మ కైతన్యము, బ్రహ్మకారస్వత్వ, స్వస్వరూప స్వార్థి, స్వస్వార్థులే స్వగించి తాను తానై యున్నస్థితి. సామాన్యార్థములో తెలివి. ఈ తెలివితోనే మానవుడు శాస్త్రజ్ఞానము మరియు పుస్తక జ్ఞానము సంపాదించును. ఈ జ్ఞానం ఏదట ప్రాబలండు మోక్షమోక్షక అదములని నిర్ణయించిన పదార్థము లందు కూడ నేదో గూఢములో నున్నది. తన సంగతి తన మాటము సంగతి విచారించి వివేక జ్ఞానముతో క్షుప్తమేసినచో తన స్వరూప సాక్షాత్కారము పొందగలను. "విద్యము శశ్వరం బ్రహ్మ" ఏరం అనేకం భవన" యిత్యాది శ్రుతులలోనున్న శ్రీహ్మ శబ్దమునకు అచ్చతెనుగులో ఎరుక అనే శబ్దము వాచినారు. ఇవట జ్ఞానము గూర్చి తెలుసుకొన్నాము... అట్లు తెలుసుకొన్న జ్ఞానమును వదులు మంటుంది. ఈ ఉదాహరణకృతము.

(క) జగత్త్యక్త్యా : జగత్తును కూడ వదలు మంటుంది. తమోగుణ ప్రధానముగు ప్రకృత్యావిచ్ఛిన్న చేతనము నుండి వరుసగా అకాలాది సుక్ష్మగూఢములను, ఆ మోక్ష కృతములు సంపీకృతవు యొందాంబీలో కూరుట గూఢ స్థూల భూగణములను. తద్వూత కార్యములగు నిర్గుణ్యలోపాదులతో కూడిన జగత్తు క్రమముగా చిత్తాత్మ చుట్టెను. తమో గుణ ప్రధానముగు ప్రకృతి నుండి బయటమందుకువల్ల జగత్తు దృక్పదావయము, అదరూపమున ఉన్నది. ఈ దృక్పదావయమునది నిజముగా ఏ పుట్టి అంటే బ్రహ్మయే జగత్కూడు. రజ్జాన్తనము తోడబడు నిర్గుణు రజ్జాన్తెకాని నిర్గుణు కానేకారదునున్న కున ప్రాంతి కుటననే దాసిని జగత్తగా చూస్తున్నాము. తాని ఏ భ్రాంతి కలుగుటకువైన దాని కోక అధిష్టానము లేక అభావమునీ గీతవలెను. కావున ఈ తీనేశ్వర. జగత్తునకు అధిష్టానముగానున్నది బ్రహ్మయే. అధిష్టాన బ్రహ్మము తప్ప జగత్తు పారమోక్తికముగా లేనది. మిచ్చి అనగా జగత్తునకు పారమోక్తిక పత్తావసాధము లేదు బ్రహ్మ జ్ఞానమునే బాధకొంటు సదాకృతములే

"తద్రత్న చాపియ స్వాస్తి" అనగా వివేచక చరిత్రాధ్యయముడు యరుక విజ్ఞానము లేనిలేటిని అరూఢ మగునో వానిని "ప్రవలించు నాస్తి తస్మై" అనగా వానిక ప్రపంచము లేని లేటిని అర్థము. నిర్దిష్టా సంక స్మరణాధ్యయము అభివంద ఎరుక కీర్తి. సేవేవేద్యము కీరయందు తోచువలసి ప్రపంచము లేని లేటిని అర్థము ౩ ప 47 "సేవ్యస్థ తోతి నుండును. నీ వివిధ వివిధ జగము నీతో గూడనె నేవు లేకట్టి చోటను. నీ వివిధ వివిధ జగము నుండును కుర్తా" అని శిలపెట్టెముద్దారంబే అగ్రమును వేదమును అన్వేషి. భార యునగా వివిధ వేద్యములను దూరగా నిశ్చయముగనుట యుక్తమోగాని అగము అవిచ్ఛిన్న ముటయువలె ధ్యంసము లేక వాకము పొందదు. కావున జగత్తు మేళ్ళ గనుక వేదలమలయింది ఈ వాక్యము:

(అ) అభ్యాసంశ్చ సంతతమ్ : అత్యయంగా అవస్థా ప్రయము నీవలె సుగంధము శరీరము జ్ఞానము లేని జల మాత్ర మేగుటవలసి యొకగుజాలదు. శిశ్యులందు అబద్ధి దేహము కంఠము వేటగా ఒక భాగ స్మరణ మగు వస్తువు ఈ శరీరము నుండుంది నవల విషయముల నెరుగును చెప్పవచ్చును. అట్టి స్మరణ స్మరణాధ్యయము చేస్తే అత్యయమును. అదే భ్రాహ్మము. అత్మజ్ఞి, స్థితి, అహం, విశ్వ అభివ్యక్తిములు లేకుండునది యెరుకునే గమక అటాదింబెడి వాడు యెరుకనే. కర్మయని నిర్ణయము. అప్పటికి అహంము అకర్మమునీ శ్రీ కృష్ణసీతకేటలువారు. క.ద. ౨౨వో "అటాది అభివ్యక్తిము. అటాదివ మేను తాము యటాదీకనే అటాదు ఎరుక యనియెడి. అటాదింబెడివాడు అభివేదా కర్మ అంతటికి యా అచల మకర్తా" అని వివరించినట్లును. గమక యెరుక వేరుమనే ముమ్మాలకి ఈ వేవేత్తల అగ్రమును కర్మ ముటము శాఖము శారము ముంబో ముక్తి ముక్తి అగ్రమునీ శాఖమునీ: కనుక ఎగ్రము భ్రాహ్మమును (అత్మము) పవలించుటయింది ఈ వాక్యము.

విజ్ఞాన వేదలమలయింది అచల యుజుడు నేటికెల్లముగా తెప్పించు సుండును ప్రాంతి కరాల శ్రీకము అచల ఉపాధ్యయించునీనది. వీని శ్రీక ర్మ దుధ్యంబ అధి సర్వాస్యనే త్మము వుట సర్వాస్యనే స్మరణాధ్యయము త్మము అగ్రము. అనగా శిశ్య భక్తిములను (శిశ్య - అనాత్మలను) సర్వా విజ్ఞములను వదిలివేయును. వేని లేక వానిని నవలించెడిపో వానిని కూడ వదలి వేయువలయింది. త్మము అనగా శ్యామల వేదములు. శ్యామల అనుమాటలు దానిము వేదములు లేక వేదలమలయింది. త్మము అనగా శ్యామల వేదములు. అనవకన. వస్తువాచానములు. ఈవల భ్రమమును శ్యామల వేని సర్వాస్యమును స్మరణించినను అనవ ముడు ప్రాంతి గమక స్థితి వేదలమల. కనుకనే గమక "వేకర్కణా నవలయో, ధనెవ త్యాగెనైకే మానుమా" శ్యామల వలసి కర్మ అనవలత్మము (నావు లేక వేదల) నిర్వించిన భావము వలె వేదలమల భ్రామల అగ్రము పునవ విజ్ఞములు. నిర్వించుములు అగ్రా అనవత్మ. జ్ఞానా శ్చలములు, పునవ విజ్ఞములను వివేచన తర్వాత వేని వేక ఆ నిర్వించుములు అనవలత్మ. అనవత్మ: వేదలమలయింది. అట్లు వేదలమల వస్తువును గూడ వదిలివేవునే ప్రాంతి రహితమగును. అట్టివే వదిలివేవు వేదలమలము స్మరణించును. నిర్వించుములు యెరుకనెగాని అందెడి వినిష్టము కాదు. కనుక ఎరుకును వదలవలెనదిని సత్తము. అట్టి యెరుకును వేదలమల" ఎగ్రము శాని తొక్క వేదలమల వేదలమల అది వేదలం నిష్టము. వానిని ఒక వదిలివేవుగా జేసి దానిని

ఎరుకను విడుదల అపాధ్యము పరిపూర్ణమెరుకలను వర్ణించు ధ్యానా తెలపి. ఎరుక లేనే లేదని స్పష్టము చేసికొన్న విచారణ ఆ యెరుకయే బ్రహ్మమనె గన సూర్యులుచువమను శ్రాంతిని పూర్తిగా వదిలి మేముటయే ఎరుకను విడుచుట. అందుకయేగా భావనా రూపంబే. కనుక "యెరుక చేతనే వట్టి తీసివేయనా" అని శ్రీ కృష్ణదాసులు వినయ. విచిత్ర వాడు, విడుచుచేది, విడిచి పనియట్లు మూడు పదాలే ఈ శ్రీకృష్ణుని విషయములు వివరిస్తూ వ్రాసినట్లు లక్ష్యము. ఈ శ్రీకృష్ణుల రహస్య మంటే సచ్చ శ్రాంతి రహితము కాళ్ళత బసిన నుదాహ రహితము. ఇట్లే మోక్షము.

2. పురుష ప్రకృతివాదీ : పరిపూర్ణ పరిబ్రహ్మమందు పురుషుడు లేడు స్త్రీ కూడ లేదు యిది భావము. "నేన గల్ప ప్రభాషిస్తుం" తెలుపు యెరుపు వర్తములక. భీష్మవైసదక అర్థము. "అజామేకాంతో హిత తుక్త వృష్టాం..." అనగా మూల ప్రకృతి యెరుపు నెలుపు తెలుపు రహస్యములు విరుపు. రహస్య గుణము నెలుపు సగుక ప్రకృతి ప్రగుణాత్మకము. త్రిపర్వ రంజకమునై యున్నది. కాని పురుషుడు ప్రగుణాత్మకుడ. పబ్బమరుచున్నాడు. అనిన యందు త్రెగుణములతో పాటు వారి వర్తములు కానరావు. కాని ఆ త్రిగుణములతని యందు కీలకరూపముగా నున్నవని నపు వదిలి యుండును. పరిసనగా త్రిగుణాత్మ ప్రకృతికి పురుషుడ స్థానమై యున్నాడు. పురుషుని మేల ప్రకృతికనెనీ లేదు. పురుషుని ప్రకృతి. కాని నుండి కలిగిన సమస్తములకు ఆధానము అభిప్రాయము అయివున్నాడు. పురుషుని యందు ప్రకృతి ఒక భాగము నందున్నదని "పాపసోఽ విశ్వభూతాని త్రపాదస్య మూతం దివి" అని కొందరున్నారు. అతియును సరిగాదు. పురుష ప్రకృతులు పాడు నేప మేముచునని ఒక ప్రోకస్త అదిగాదాక సంబంధము కలిగి యున్నవని నిర్ణయితము. ఈ విషయము అర్థమగుటకు మందాపికాకుంకై శిష్యులు అర్థనాగోళ్ళరువని చిత్రించినవారు. ఈ పురుష ప్రకృతులు రూప విగుకని కాళ్ళక పురుష ప్రధానులు లేవని.

3. ఏకం నాస్తి ద్వయం సహి: పరిపూర్ణ మందు ఒకటి లేదు. రెండున: లేదు. పరిపూర్ణమంతో అనగా అంకెలలో నున్న (0) నుండి 9 వరకు సంఖ్యలున్నవి. ఒకటి నుండి ఐదువరకు వరుస స్థానానీ కులుందింట్రి ఆ నున్న సంఖియే వచ్చిగని. ఒకటికీ పూర్వమున్న నున్నను కాంబడు అంకెలు తూన్చుకుం. అన్నాడు. కొందరులు తూన్చుముగాడు పూర్వము. తన అన్నాడు. నున్న అనే మాట తూన్చునేనేవే సంస్కృత శబ్దము. ఆ మహిమే సత్తు అయివున్నది. అన్ను అయివున్నది ఈ ద్వంద్వ స్వరూపముగా నున్న స్థానీ కారణ బ్రహ్మము సత్తుమైనది. మనోవాక్కులు రుతో వరకైకటి యగు పరిపూర్ణ పరిబ్రహ్మము కానీనదు. "పరిత్యక్త వా పశువృత్తే" అనగా అది నన్ను కాదు. అన్నుకాదు పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మము నదనన్వహించుమనెనని అవల బ్రహ్మము స్వభావము. విశాంతములు గానివి. అందు ఒకటి కాని రెండుగాని మన సుఖ్యుగాని లేవు. అందులే ఏకం నాస్తి ద్వయం సహి అని చెప్ప బడినది.

**బాహ్యోక్త్యంకరంనాస్తి సత్త్వం సత్య మహర్మికమ్
కర్తృకారణహీనో యమనుత్పన్న మిచం అగర్**

II-111

పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మమందు బాహ్యము (సగుణ రూపము) అభ్యంతరము (నిర్గుణ రూపము లేద విరాకావయ) అను ద్వంద్వములు లేవు అనినది సత్త్వం సత్యం అని రుగోని పరిపూర్ణములు స్వభావములక: చెప్పబడినది. పరిపూర్ణమే కర్మ-కారణములు లేనది.

అందు ఈ జగత్తు రిశ్వస్తుములు కాలేరు.

1. బాహ్యభృంశరం నాస్తి పత్యంసత్యమహర్షిశేషః : పరిహర్షితుండు బాహ్య భృంశరములు కాదు సత్యం సత్యం పాపములే. మరొక విధంగా జాతిని బాహ్యమనగా స్థాపించు. అంతరముగా సూక్ష్మము కూడలేదని అర్థము. అది ఎట్లగునని నీకేము నిలచి నిలచుకొనుటలు చూడవలసింది. సగుణోపాసనయనగా నామ రూపములతో కూడిన విగ్రహమునతో వ్యక్తితో పోడిలోపదారయనంగా స్థాపించు. నామ అపిస్తోత్రములు చేయుట సగుణోపాసన.

శ్లో. శ్రవణం శక్తికం ప్రవేశం విశ్లేషాదనీలనం

అర్థము, సందకం, దిగ్భాగ ప్రవేశ మక్షణోపాసనం అని సవనెద భక్తులు సగుణోపాసనలోనే సాక్ష్యం. ఎవరియిది బాహ్యభక్తి. సగుణోపాసన విధానమునములో సగుణ రూపమై తనము మంత్రోపదేశము చేసిన గురువు. మెదిల కిట్లును ఈ బాహ్యభక్తి ముఖ్యముగా అనుపరిచిచేయవలసియున్నది. బాహ్య భక్తి యందు అత్య నిరెవన భక్తికి పరాకాష్ఠ.

అభ్యంతరము లేక విశ్లేషోపాసన గుణింది తెలుసుకొందము స్వప్తిలో పూర్వం స్వప్తి దీక్షములగు పత్యరతో తమోగుదములు, శీఘ్రం: కుం సంసాధములు దీక్షించుటగా తన యందు గర్భిస్తోత్రము చేసుకొన్న పరమాత్మ నిర్గుణుని దిగ్భాగమును ఈ విధము కూడము స్వప్తి సంకల్పము వదిలి గుణాదయ విశ్వంశ్రీ అధినిచ్చును మేద వ్యక్తిము గాకుండ అసాం అంధియ గోచరము గాకుండ క్షయించున అతని అభ్యంతరము సేకొనిచిారు. నామరూపములమై కేవలమై జగత్తుగా పరిమిమించినపుడు సోపాసన విధానోపాసనములగు సమస్తము సంపద చెల్లము నందు కీమనెలె వ్యాపించి నామరూపములచే అచ్చుతుదై కంఠకగుపించిక యుచ్చారు. అమోక్షము అనగా తెల్లమును పీచి పీచి యుండని రీతిగా కేవలమై జగత్తు పీచి అన్ననోపాసన చేయ. మూర్తము అనగా ఆకారము కూడము తెలుపర విరుచుచుచుము మందుల అభ్యంతరము గర్భి ద్యాపకము, నిరాచయము లేక అపారమోగి పదారమునందు శ్రీమోహూపముగాకీర్త్యులు భావనా లాపముగా నుచున్నచే ఈ జగత్తును లేక బ్రహ్మము మిపాసింపవచ్చును. ఈ మోహం ప్రాణ యందు అపాస్తి పాస్తివునకు నామరూపము లుండనట్లగునెను. పూజా ప్రవేశము అవసరము లేదు. ప్రయాణమునకు పూజకు అవసరముగు గాయక వాచికములతో పనిలేదు అని ఉపాస్థనమిచ్చు గురు ముఖతః పస్తు నిశ్చయమైన చారికీ గాని తదితరులను యిది అపాధ్యయే. నిర్వచోపాసన విధానముందు: అత్య నచ్చువు యొక్క స్థాన స్వరూప స్వభావములు తెలియబడుట ముఖ్యమనరము.

పూజాదికము నందు శ్రీపుటే పుండక అచ్చుడు. అపాసనకు. ఉపాసన. ఉపాస్థ పస్తువు అని ప్రాప్తికి పుండే కిచ్చి రిపాసన సాధ్యములారు అట్లే ధ్యానముందు మేద ప్రధమములో ధ్యాత, ధ్యానము. క్షేమ రూపము పరీక్షించును. అంతే క్షేమమునకు గురు స్వరూపము బ్రహ్మ స్వరూపము లానె అయి ఎక భావన చెందును అపాసన ధ్యానములచే పాసనకు: ఈ విధి యందు మాత్రమే నిరుచోపాసన ముఖ్యము. అవిచ్చిన్న తెలరాచిత్యుగా ధ్యానము చేయునపుడు మాద దిగ్భాగ శ్రవణములు తప్పవు. ఈ శ్రవణ రీతియే ధ్యానమునకు పరా కాష్ఠ శ్రీ కృష్ణదేశికేంద్రుల వారు తమ కందార్థములలో 126 క.ర. అనుబాధ్యాపాధ్యం దైనను ముక్త్యుని అర్చి రిట్లు నమ్మకు మెరుతే కనరాచెప్పుట గురుత్వము సమభవమెప్పురికి

పైన ఆమాట విజయో అనుభవ ముక్కుప్పి మాటనిజయో వినజెప్పు రెండు వివరించి పై మాటలో అని అర్థాన్ని అనుభవము తోనున్నానని కనుకనే తూస్య నమాధి (యనీ మాని వచ్చెను. కావున పరిస్థానము నుండు: ఈ అంతర బాహ్యములు అనగా సగుణ విచ్ఛేదోపాసనలులేవు. ఎవీ లేవనిపడును ఆరూఢ పరమేశ్వరుల వందో పర్యాయములు యితరు లెప్పుచుండిరి.

2. కర్మత్వ కారణ హీనోయి : కర్మత్వము కుండియు కారణము కూడ లేనిది పరిష్కాంత పరబ్రహ్మము. కర్మత్వము అనగా ఒక పని చేసినందులకు బాధ్యత. వంద కారణములు లేనిదే పని జరుగదు. "అధిష్టాను తథాకర్మా కరణంప వృథాగోచరమి వివిధాశ్చ స్వ తస్మాన్మైత్రేవం వైవాత్ కుంచముః ధ.గీ. (15-14) 1. అధిష్టానము. (సూక్ష్మ శరీరములేక జలతః కరణము) 2. కర్త అంతః కరణముతో కూడిన నైకస్వలు. (వివాహముచే జేయుడు) 3. అధిష్టానములు, 4. సువిధములగు ప్రాణ చలన రూపములగు క్రియలు 5. అధిష్టానదేవతలు. ఈ ఐదు కారణములతో పంచాంశ వ్యవహారము జరుగుచున్నది. ఇందు కర్మత్వము మెనరిందీ? అంతః కరణముతో కూడిన నైకస్వము ప్రధాన కర్త యని చెప్పవలెను. విలసనగా జీవుడే గుర్రెహుండు నా కర్మల సుదేశ కారణమయ్యా దేయుచున్నాడు. మర్రి బ్రహ్మాండ మంచెవరిది కర్మత్వము: అంటే వృష్టి సంకల్పము జేసిన బ్రహ్మణే. అయితే జీవేశ్వరులు బ్రహ్మాకుమరే దివ్యులు కాదు. ఆ బ్రహ్మ వైకస్వమీ అపాధి గణ్యు జీవేశ్వరుల పేరుతో పంచాంశ బ్రహ్మాండములంబు కర్మత్వము వహించుచున్నది. "తేన వివాశ్చనా గ్రహసీనవలతి" అనగా దాని సత్తలేనిదో గడ్డి పరక రూప కరణము. ఏది లేకుంటే అటులు కర్మ అనేవి జరగజో దానినే కర్మ అనాది. అందుకే శ్రీ కృష్ణశిష్యులులవారు 52 కుడు లో 'అటాపీ అగకుండునల అటాపీ మేను బొమ్మ యాలాదకనే అటాదు ఏగుక యనియనీ. మాటాచించువారు అతిదేవా కర్మ అనిచీరీ యో ఆచంపకర్మా" అని తెలివిచ్చియున్నారు. ఈ భావనను దీక్షంబం చించాలర వరంగా కాక బ్రహ్మాండ అధిష్టాన స్థానములంబు సమన్వయములు గావించుకొనవలయునను.

పరమకారణమైన బ్రహ్మణే (అఖండ ఏరుతయే) కారణ కర్మత్వము గలదై యున్నది. దీని రహిత విధానము పరిష్కాంత బోధ రీత్యా ఆరూఢ పరమేశ్వరవారికి కర్మకాఠు రూపమున కర్మత్వ రహిత విధానము తెలిసి నెప్పుళ్ళ స్మిద్ధి రీత్యా అన్వయార్థులు తొటగ గలవు. కమక పరిష్కాంత పరబ్రహ్మము కర్మత్వకారణ హీనములునది.

3. అనుచ్ఛేద్య మిదం జగత్ : పరిష్కాంతమందు ఈ జగత్తు పుట్టినే లేదని అవల ముఖం సిద్ధాంతము క.పా. 67 "మండివీ కర్మము జ్ఞానము చిరుపక వా రెండు వెలసె. ఏకమననది. అని తెలివిచ్చియున్నారు. అంటే కర్మ జ్ఞానముల వేరర వల్లనే ఈ విశ్వమేర్ప రివది. మూలములేని గుర్రెగే శరీరమును విడిచి సదుగుమూర్తి వాత్రయంది అదల: పరిష్కాంత పరమేశ్వరుల తలుపుకొన్నయడల గడిచు కాలమైన ఏరుక నీలవన ఘోషను. అందుకే అవల ముఖులు పరిష్కాంత పరమేశ్వరులు నందు ఈ విశ్వము పుట్టినేలేదని సిద్ధాంతములేని యున్నారు. "ద్విరీయం లారణా భావాదనుత్పన్నమిదం జగత్" "యదైవమీనకమాస్యం జగత్కాస్యం తదైవకా" (సామ . 61 పుట అ 9-13 14) కా. రెండు కారణము లో. మన ఈ జగత్తు పుట్టినది. జకాశము యేరీచిన తూస్యమో

అరివిగానే జగత్తు పూన్యము గదా! శ్లో॥ సర్వం వికారవారం మాయా మాత్రం॥ నామగూఢం
వికారములు కలిగి యుద్భవించినది సమస్తమును మాయా స్వరూపమైనది లేచితి. కావున
ఈ జగత్తు పుట్టిన లేదు.

సరశ్శృంగేణాచారాశం భిష్యతే జగదస్త్రిత

అజాగకస్త నేత్రీరం జాయతే జగదస్త్రిత

11-11

అమితస్వవంగు సజగత్తు సరుస కొమ్ముల తాళకము భక్తిమతుల వందిస్త్రైయస్పరి.
మరియు నేక మెకవంటి యంబుపాలుగలో నీ జగత్తుండును:

వివరములు :

పరిపూర్ణము నిష్కామై చుద్దమై లేచితి గాత్తిదెగట్టి పరజాత్యమంటి జగత్తు పుట్టలేదేదని
కడలయమలు నిర్ధారణను జేసి యుద్ధాగు ఈ భావము దృఢ మగుటకు ఆరేక దృష్టాంతము
లిచ్చియున్నాను. వాటిని చూచినింతుము.

భుష్టత ఉపనిషద్వాక్యములందు పరిపూర్ణపరమాత్మానుండు జగత్తు పుట్టలే లేదని
లిమయమును నడుచి కొమ్ముతో పోర్చినారు నడుచి కొమ్ములే అకాశమును నేమందగట్టిన
జగత్తుండునని చెప్పబడినది. సగుచితి కొమ్ములనుకటకు వెలుచేయి. పరుచితి
కొమ్ముతోమటగాని లేక భ్రాంతి చెందుటకు అవకాశము లేదు. కుండలీ కొమ్ము గలదని
శ్రాంతి తెందూకవకాశము గలదు. ఎట్లనగా కుండలీను ఎకరాదు వెంచుచు
సమచునున అది తన వెండు చెవులను నిక్షంపి ఒకచోటికి రేచ్చి పరిసెట్టుకట్టు తెచ్చిలు
ఒక కొమ్ముగా భాసింతును అనగా కొమ్మున్నట్లు శ్రాంతి చెందులకవకాశము కడగును.
కాని కుండలీ చిన్నవైన వాని చివలు చాల తెల్లవై నీటింద చరుగిట్టుక వచ్చి శ్రాంతి
కవరాశమున్నది గాని నీరుని చెప్పబడుండేలు. చెట్టుల కుండలీ అం నిష్టము వాటిని నిక్షంపి
యందుటను నీలు లేదు. కనుక సరుసకు కొమ్మున్నట్లు భాసింతువలె అవకాశము లేదు.
నూనియ నడుచుకు పుండలు వలె కొమ్ముగా భాసింతుటకు అవకాశము అభిప్రాయము చేసి
లేదు. సరుస కొమ్మున్న చుట్టుకు ఒకటంటుటకు కూడ అవకాశము లేదు. అట్లే
అపూహ్యమైన కొమ్ముతో లేని అకాశమును భేరింతుటకవకాశము లేదు. అని అరగితి చెవి.
"అకారం గగనం మాస్యం" అని అన్నాడు. మరియు శ్రీ కృష్ణలేశకేందులవాడు 132.
కం.ప. "అకాశమనిన కూన్యం వాదాకంబనిన సగుణ మకాశమననీ వారీవలె నల్ల
రూపది. అకాశము మితము లోన నగుగుండు నుమి॥" అని నెలవిచ్చియున్నారు.
అనగా తల్లిగుణము గలిగి యున్నందున అకాశము మాసను గలదని. అతల కున్యపుటలో
కలియకువలెన భూతమనీ పునపూరించదనుచున్నది. అకారణమనీ నాను మాసములు
మిర్చ గనుక అకాశములేచిదని నిర్ధారము. అటువంటి లేని అకాశమును లేని నడుచి
కొమ్ములే భేరింతుట యనునది లేకనే ఎరిగింది. వలెలు కర్మ, పున్య, క్షమి అనే బ్రహ్మలే
లేనలేదు. అనే విధముగా పుట్టి అకారమునుండియే అయినది. లేని అకాశము నుండి
నగ్గిన భూతములు ఏర్పడవంటి పుండ కలుగలేదు లేకనే కలిగినవి. ఈ సందభూతములలే
ఏర్పడవ సరుస శరీరము కూడ లేకనే కలిగినవి. కనుక సరుకు కూడలేనివాడు. అకాశము
కూడ లేనదే. దానిని లేని సరుస కొమ్ములే చేయింతుట అదిగవని అనుట సర్వము ఎట్లరావో
జగత్తు పుట్టినదనుట సర్వము గానవి. జగత్తుపుటంద వాట్టువే, లేనిదే.

అజాగళ్ళను సేస్తారం జాదులె జగదేస్తవ : అనిగా ఆది వేదక విద సులయందు
హాయిలిగినచో ని జగముందును ఇర్లము. అందు పాలుండుటకు వీలు లేదు. ఈనక
జగత్తు లేదని ఈ దివివిషద్యాత్వమును మేర మచటో ప్రలాదు దగులకు జడమేక వసులే
అదారము అధిష్టానము. కనుక యిదల వ్రాలలి కవరాకముల పలుకు. అది చదుట వలెనే
ప్రూయమవుచి కనుక వాటి యందు కూడ సామ గలవని తలంచుటకు అభారమున్నది.
కాని పాలుండుటకే వీలులేదు. వాటియందు హాలెల్లవో జగత్తు కూడ పుట్టలేదని
నిశ్చయముగా నమ్మవలెను. ఎందుకనగా పరిష్కారము దిర్బలమై శుద్ధమై యున్నదని అందు
యేచిస్తున్నలేదని, కార్యకారణ రూపముగా నున్న జగత్తుండుటకు వీలులేదని, పుట్టెల్లు
భోమమన్నదని అవలంబుపలు గట్టినవ్యక్తము.

జగత్తు = బ+గ+గు,జ - అంటే పుట్టుట. గ=అంటే గుర్తుతి తు-అంటే
ఏదలిపెట్టుట=అంటే జగత్తు పుట్టనేలేదని ఏర్పవచ్చును

కునకకృకవాక్యస్య వదేచ్ఛేజగదేస్తవ

సూర్యోచంద్ర ప్రకాశేన భాసితేజగదేష్టితః :

||౧౦||

కుక్కురిలకు పంకః పంకః గలిగిన జగత్తుండును. సూర్యుడు చంద్రులాలితో
ప్రకాశించిన జగత్తుండును.

వివరములు :

1. కునకకృకవాక్యస్యవదేచ్ఛే జగదేస్తవ : కునకమునూ కుక్కు వకనునూ విలుక,
కునకము అంటున్న. పలుక వక్తాభావం చెప్పవచ్చు. అయినను వీటిలో గల వాక్య ఒకటి
అర్థభావం. అధ్యానిని "కుక్కును వాక్కు" అని అందురు. వాక్కు నేటి రూపములో
మానవులంజన్మది గనుకనే మానవులందరు నేను నేను అని పలుకగలుగుచున్నారు. ఆ
వాక్య "కుక్కును" వీడుతో పడుకొన్నవలంబుంది తమ భావమును స్వతంత్ర ప్రాణులకు
తెలియ చేయవచ్చును.

కుక్కు విలుకలతో కుక్కును వాక్యస్యవదని తెలుసుకొంటేయి గాని ఈ వాక్కు కేవలం
సజాలి ప్రాణులకే అవయోగపడును. భాషను పలుక చలుకులు కుక్కుకు, కుక్కులు మొదలుగు
విలుకకు అర్థముకాదు. ఎందు కనగా కుక్కును యను తెలివి లేక పలుకః వేర్వేరుగా
నుండుటయే యందుకు అరణ్యము కుక్కు వెంబడిన సజాత్వియైన కుక్కులకే అర్థమగును గాని
విలుక రర్థముగావు అట్లే పలుక. పలుకడు అభ్యాసము చేయించిన మానవులకుకే చిట్టి
టక్కు చేయవచ్చును. గాని కుకకకట్టు సాధ్యముగాదు. అట్లుగానే సన్యమేతే ఈ జగత్తుండుల
సత్త్వమని జెప్పబడినది. గనుక కుక్కు విలుక నలుగులు పలుక జాలదు, జగత్తు పలుగులు
అవలంబునని దృష్ట్యానము ద్వారా సాధకునికి వృక్షవకరచైనది. జగత్తు సర్వము నామ
మానవులతో గలది. నామ రూపముగా గలది గలదం యా మా సా మాయ యను
నిర్భవనము ప్రకారము ఏది లేనిచో అది చూడు గనుక జగత్తు మాయవలన కలిగినది.
అనుక అని నేనిది.

2. సూర్యోచంద్ర ప్రకాశేన భాసితేజగదేష్టితః : చంద్రులాలితో సూర్యుడు
ప్రకాశించిన జగత్తుండునని అర్థము. ఈ భావన యధార్థమైనదిగాదు. సూర్యుని కాలితోనే
చంద్రుడు, సవిగ్రహములు ప్రకాశించును. సూర్యుని కాలితెల్ల సృష్టిలోని సమస్త

నిరొపనియములు తమ తమ పోషణార్థ వలయు అన్నిసాగాయలు నమనీగర్భకొనును. సూర్యునికాంతి విశేషముగా యందును. ఆ కాంతిగ్నయుగ్రతాతము. తాను ప్రకాశించుటకు యితర పుష్పవలపై ఆధారపడవలసినదని లేదు. యెఱుగితి ప్పుడొక ప్రకాశము లేదు. తాను ప్రకాశించవలయునన్ను చుచుచు సూర్యునిపై ఆధార పడవలసి యున్నది. కాని యిచట సర్వోష్ణముగా జెప్పి గంధ్రప్రకాశము చల్ల సూర్యుడు ప్రకాశించుట ఆనుట సత్యమైతే జగత్తు యొక్క తనకి సత్యమని చెప్పవలసివచ్చును. అది కన్యముగాదు జగత్తు గుర్తుముగాదు. చంద్ర ప్రకాశమువల్ల సూర్యుడెన్నడును ప్రకాశించడు గనుక జగత్తు అసత్యమని నిరూపించవలసింది సాధకునికి జగత్తులేవలదు ద్విధ వదుచుటకు యటువంటి వాటవులు జెప్పబడినవి.

**జోదుంబరే భవేత్సుష్టుమ్ జాయతే జగన్మితమ్
చందనే పుష్ప మాప్రహణం సంతోపోషన్త్రి వేజ్జగమ్**

11471

అత్రి చెల్లుకు పుష్పములు కలిగిన జగత్తు యొక్క తనకి యందును. చంద్ర పుష్పమును వాసన చూచిన సంతోషము కలిగినచో జగముందునని జావము.

వివరములు :

1. **జోదుంబరేభవేత్సుష్టుమ్ జాయతే జగన్మితమ్** : అత్రి చెల్లుకు పూలు కలిగిన జగత్తు యొక్క తనకి యందునని దృష్టాంతము. అత్రి చెల్లు పూలు పూయవు. అనగా అసర చెట్లకు పూత బాసినది కనబడి ఆ పూత వల్ల కాయలు కలుగునట్లుమునుము చూస్తున్నాము. కాని అత్రి చెల్లునందు పూత కనబడకనే కాయలు కాయును. కనుక అత్రి యందు పూలు కనుపిస జగత్తుందునని సాంప్ర చెప్పవలసింది. అత్రి చెల్లు పూత పూయదు. కనుక అత్రి చెల్లుకు పూలు కలిగినవనిన సత్యముగాదు. అట్లే జగత్తు సాదాచార్యముగా గలదనుట అసత్యమే

భాగూ పరిశీలించినయెడల కాన్సి చెల్లు పూలు పూయకనే కాయలగును. కాని వాటి కాయలతోనే పూలు పుండును. ఈ యేది, రానిచెల్లు అత్రి కూడ ఆ లోపకు లెందును. ఆ చెల్లుకు కాయలే మొదట కాయును. అకాయలందే పూలు లోపలి భాగమున జాడివి లినర యుండును. పేటి వందును కోసిన జాడివి లోభాగమున ఈ పూలు ఒంటిను. అనికాయలో కూడ పూవు పుండును. అందు పూవు పుండేరూప మనుకుంటుంటారు. అట్లే పారమార్థికముగా జగత్తును పరిశీలించిన యెడల జగత్తునుడి కూడ జేసేట్లుగా భావించవలయును. వ్యవహారికముగా జగత్తు గుళ్ళును, ఎరుక యందు ఎరుక సత్కమే. కాని పరిపూర్ణములో యెరుకకు నిలిచి అందుకుస్థానిము గాని సూలముగాని లేదు. కనుక దానికి తెనెడుక అని పేరొందినది. అత్రి చెల్లు నందు పుష్పమందీ కూడ కనబడుటలేదు. అట్లే జగత్తుండి కూడ పరిపూర్ణ భావస్థానికి లేనిదానిగాయున్నది అని తెలియవలెను.

2. **చందనే పుష్ప మాప్రహణం సంతోపోషన్త్రివేజ్జగమ్** : అనగా గంధము చెల్లు యొక్క పుష్పములు వాసన చూచిన సంతోషమైచో జగముందునని జెప్పవలసింది. మంచి గంధము చల్లు పూలు పూయడు. పూలు ఉంటే తప్పక వాసన పుంటుంది. పండునగా రాని ప్రతి వస్తువు నందు మంచి సువాసన వుండును. వాసన చూచిన కన్నుల సువేష్ణు సంతోషమగును. కాని పూలు లేవు. వాసన చూచు క్రీక్రీనుయః లేదు, కనుక

సంతోషమునును సూటయే లేదు. బాధోదమణా పరిపూర్ణ భావజ్ఞుడు తనకు పుట్టుక లేదని భావించును. పుట్టుక లేనప్పుడు గొట్టుట కూడ లేదు. తానే లేడు కావున అతనికి జగత్తే లేదు. తానుంటేనే ఈ జగత్తు, భార్యపిల్లలు, సంసారము ఇవన్నీ యున్నట్లే తాని అతడు ఎల్లప్పుడు తాను పరిపూర్ణమందు లేననీ భావనలో యుండి ఆశీర్వదిగా వ్యవహారాధ్యము లోకమున చదులు చేయును. ఏదని చేసిన కర్మ పునరావేశము గాజేయును, ఇతరులకు నమవలెనే ఆతడు పగలు చేయుచున్నట్లు కనపడిన ఆ పనుల పుణ్య అతనికి సంసారములున్నవికావు. ఎందున పుష్పమేలేదు దాని సుకావన చల్ల సంతోషమిచ్చుచిది? సంతోషములేదు. కావున పాపకూర్మితముగా జగత్తు లేదనీది నిత్యాయముండ వలయును. శ్రీ! శుభే సుషుప్తివిపవ తస్మినాహం కదా తన । తద్వత్కుదాపి యస్యాస్తి ప్రపంచంనాస్త తస్యయై । తా । ఆహం బహు "నేను" అను వృత్తి గార సుషుప్తి యందు యుపిధముగా లేదో, అట్లే శుద్ధస్వేందాని యందు అనిగా పంచతన్మాతల లేనీ పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమందు "నేను" అను ఆ యెరుక యొక్కప్పుడు లేదే లేదని ఏమహానుభావునికి ఆరూపమై యుండునో అభీదానికీ ప్రపంచము కూడ లేనీయెగునున్నది

చవిరభ్యుదితేరాత్రౌ చంద్రోమధ్యాహ్నా మస్త్రీవా తద్దైవ సత్యవద్యాతి ద్రష్టాద్భక్త జగస్థితః

॥౧౯॥

రాత్రివేళ సూర్యుడుచియించినను, మధ్యాహ్నము చంద్రుడు ప్రకాశించినను, చదివినముగా ద్రష్టా ద్భక్తు సత్యమైనచో జగస్త్వండును. చివరములు :

1. చవిరభ్యుదితే రాత్రౌ, చంద్రో మధ్యాహ్నామస్త్రీవా : అనిగా రాత్రివేళ సూర్యుడు ఉదయించిన, మధ్యాహ్నము వేళ చంద్రుడు ప్రకాశించిన యని అర్థము. ఇందు రెండు వాక్యములు పరస్పర విరుద్ధార్థములు జెప్పి అవి సత్యమై జగత్తు యొక్క ఉనికి సత్యమని చెప్పబడినది. కొందఱులు జ్ఞానమున్నవారు కూడ రాత్రివేళ చంద్రుడుచుండననీ, సూర్యుడవయించవని మఱియు పోలు సూర్యుడే ప్రకాశించును గాని చంద్రుడు ప్రకాశించినని చెప్పును. అటువంటివారు రాత్రివేళ సూర్యుడుచుండుట, పగటిపూట చంద్రుడు ప్రకాశించుట నెత్తముగాదు. అట్లే ఈజగత్తును ఉనికి యొప్పుడును అసత్యము. అందుకే ఈ దృష్టాంతము.

ఏకస్థితి యేమిటగా సూర్యుని చంద్రు భూమి తిరుగుట వల్ల రాత్రొంబపక్కయేర్పడుచున్నవి. భూమి తన చుట్టు రాను తిరుగునపుడు యే మాభాగము సూర్యుని ముందుండునో ఇభాగము పగులు. మే భాగము సూర్యునికి నుండు లెకుండునో ఆ భాగమున లీతటి అవరించి యుండుటవల్ల రాత్రొంబపక్క యేర్పడును. సూర్యుడు ఉదయించునో ఉదయించును. సాయంత్రము ఇట్టియింపను. కావున రాత్రి యందు సూర్యుడుచుండుట అసంభవము - అట్లే జగత్తు యొక్క యునికి అసత్యమని జెప్పబడినది. అట్లే ఏల్ల మధ్యాహ్నము చంద్రుని ప్రకాశించుండుటకు వీలులేదు. ఎందుకనగా చంద్రుడు భూమి చుట్ట గిరువయన్నాడు. అట్లు ద్రమణము చేయు నమితుమున సూర్యుని కాంతి చంద్రునిపై పడుటవల్ల చంద్రుడు ప్రకాశించును. చంద్రుని ప్రకాశము రాత్రివేళోయగునపుడు గాని పగటివేళ చంద్రుడు అగుపడిన ప్రకాశించుటకు వీలులేదు. ఎందుకనగా ఒక పూర్వసెంత

ట్యూబ్ లైటు వెలుగులో చిరుదీపము కాంతి వ్యక్తము. పగటివేళ చంద్రుడు కవచవలన చంద్రుని కాంతి వ్యక్తము. మనము ౧౦ వెనుకమును సాధ్య భ్రమగా కృష్ణపక్ష పగటి వేళ గమనించవచ్చును. కృష్ణ పక్షమున చంద్రుని మనము పగటివేళ చూడవచ్చును. కాని గూర్కొని కాంతిలో దాని కాంతి వ్యక్తము. కలువలపైపడి మధ్యాహ్నము భయముడు ప్రకాశించుననుట తప్పదు. అదేవిధముగా జగత్తు లేదని కలగలేదని, కలవంటివని, ఈ భావమును వీర పరమగుటకు ఈభాషాంగము వెళ్లి యున్నారు.

2. తరైవ సత్యవచ్చాతి ద్రష్టా దృష్ట జగస్థితి: : అనగా అదే పదముగా ద్రష్ట దృష్టు సత్యమైతే జగత్తు ఉంది గల్గియుండును. అంటే ద్రష్ట దృష్టు నాకనీయమృతివే. లేనివే కనుక జగత్తు కూడ లేదని చెబుట ద్రష్టయవగా దృష్టు అనగా దేవా లలనుకొనడము సర్వేంద్రియములద్వారా అవినాశకమై ఉన్నాది విషయములను గుర్తించునది అంతు కరణప్రాళయ సుస్థితి యందలి అంతుకరణము సహాయము అవిచ్ఛేదమును మరలకు చూచుట దండుచున్నది. కాని ఏది నిర్దింపిన నాను నిర్దింపక ఉన్నానని సాక్షాన చూపముగా ప్రాణము ఒక యంత్రమువలె పనిచేయుచున్నది. ఈ యంత్రమునకు సర్వములైనా పనిచేయించునది ఆత్మ లేక ద్రష్ట, చంద్రుల చూచువారు.

అదేవిధియందుల ద్వారా వ్యవహరించునపుడతవే త్రోవ, మంత, యిత్యర్థి యిగుర నామములు చెందుచున్నాడు. ఏ యుద్ధియముల ద్వారా ఏ సమయమును తెలుపకొన్నప్పటికి మొత్తము మీద అన్నిటిని తెలుసుకొనువాడినడ గనుక యితనిని ఒక్కమాటలో 'జ్ఞాతి' అని పిలువబడును. లేక వ్యక్తి భావన విశిష్టనవో యతనినే దృక్ అని పిలువవచ్చును. అప్పుడు 'దృక్' వే తెలియబడుదాననీ దృశ్యముని పేరవది, పిండజుచ్చొండవలనను నాచే గుర్తించబడి దర్శించబడుచూ పుస్తంతుని "దక్షిణ్ యోగ్యం దృష్టం" అని వ్యాయంగా దృశ్యోటిలో వేరే పోషుచున్నవి. ఇకన్నీ మాయ యేనా? అంటే సృష్టికానేలేదు. సృష్టిలేక లేదు. దస్తాల్లు రోచుమలు సూత్రమే అందుకు. సేవన విసర్జనాచమని పేరు. జగత్తు చంద్రులచేదాదే నకల పటాశ్రములు పగ దేశీయములు, మితి పరిమాణములు, క్షణికములు. అశ్శతజడము లు స్వరూపములు రామ రూపాత్మకములు అయిత్తుండను యివి పారమాశ్శికనుగ కనెని గనుక మిద్య "చూషూషూషూ" అను విగ్రహనాను పారము దృశ్యం మాత్రం యిది చెప్పబడినది. దృశ్య దృశ్య ద్రష్టయనే త్రిపుటిలో దృశ్యము మాయ మైతే తక్షిణ రెండు మాయనే, లేనివే. ఎలసనగా త్రిపుటిలో ఏ ఒక్కటి లేక చూషూ తక్షిణ రెండు లేనివే యగును. ఈనక దృక్, ద్రష్టలేనివిగా విచ్ఛయంది అని పుస్తకల్ల పక్కజ్ఞానే జగత్తుండును. లేవు గనుక జగస్థితి లేనిదని చెప్పబడినది. ఈ భావమునే సామగ్రి మహా అ. 6-13-14 నును "చిత్తీయ కాంధాభావాదనుత్పన్న మిగం బాత్. యదైవహినభవ్యాస్యం జగ మ్మన్యుల త్తై నహి" అనగా రెండవ కారణము లేని వలన ఈ జగత్తు పుట్టినదే. అనాశయ విరతిగా శూన్యమో ఆ దీక్షిగనే జగత్తు శూన్యం కదా! "సర్వంవికారకాణం మాయా మాత్రం" నాడుచూపు వికారములు కలిగి యుద్ధియించినది సమస్తము మాయా రూపము. కనుకలేనిది. జగత్తు కూడ వికారములతో కూడి ఉద్భవించినది. కావున జగత్తు మాయా. లేనిది.

పాపాణాశ్శీకవననం భవేత్తత్వం భవిష్యతి
పాపాణాశ్శాయతేవద్దం జగత్పత్వం భవిష్యతి

రాతి నుండి పట్టు వ్యర్థం ఉత్పత్తియైన జగత్తు పట్టణం బాగుంటుంది. ఎవరైనా పట్టణ పక్కను కలిగిన జగత్తు సర్వస్వం యుండాలి.

పాపరహితము :

1. పాపాచార్యరహితమే భవేత్సర్వం భవేత్సర్వం : పట్టణం వెళ్ళు అత్తల్లి యగునో మొదలుకొలుపునో కొంతమంది అప్పువస్త్రముల పట్టు పుకారు వట్టు కుంటారు. పట్టు పుకారు పుకార్లే ఆధునిక జీవితానికి బాగుగా బయట పని చేసే నుండి వెలుపడు బాంబుతో అపవృత్తు రాను గూడు నెల్లకొని అందు స్వేచ్ఛాలోయిన పొంత కాలము పనిచేస్తుంది. కొన్నాళ్ళకు నిద్రమెచ్చిన గది మట్టి అబ్బినప్పుడు గూడుకు కనరించుకొని బయటకు వచ్చును. అట్లు బయటకు రావలెనునది ఈ పట్టు కాలము వేదనీబోలో పోయిపోయింది. వేదనీ పట్టు పట్టు కాలంలోని పుకారు వచ్చినప్పుడు - ఆ కాలమునుండి పట్టుదారము తీసి పట్టు వస్త్రములు తొలగి వేయవచ్చును. కాని మరే పట్టువస్త్రం పట్టు వస్త్రముల తయారుకాదు. ఒక వేళ రాతితో గాని కట్ట గుళ్ళతో గాని కొన్ని రకాలైన పుకారులను వట్టు పట్టు వస్త్రములు నది తయారు చేసిన ఆ వస్త్రములు కృత్రిక పట్టువస్త్రములే అగునుగాని అవి అట్లు పట్టణములు గావుగానా! అంటే ఆ వస్త్రములు సర్వస్వముల పట్టు వస్త్రములు గావు. పట్టణమునకే యుండును గాని వెలుపడుగా వుండుటకు దీలులేదు. అట్లే పరిపూర్ణమొక్కటియే సర్వముగాని అపవిత్రమొక్కటి అసర్వములు. జగత్తుకులే జగత్తుమే. పట్టు వస్త్రముల నుండి కట్టినది. నికారమైన పట్టుతో తయారు చేయబడినది. అందుకొంతమంది అపవృత్తు కలసిన గదిలో పట్టు వస్త్రములను ఉంచు. అట్టి పరిపూర్ణమందు బాహరము బయట పట్టు వస్త్రములతో అపవృత్తు మొదలు. తేవేత్తర అకాశుకాల లేదు. దివ్యవస్త్రం అకాశమే. అందుకే పరిపూర్ణమొక్కటి అపవృత్తు జగత్తు పట్టణం లేదు. అపవృత్తు పట్టణములుగానీ, తేవేత్తర జగత్తును నాని పరిపూర్ణమును చేయవలసిన అది కృత్రిక లేక మాత్రం పరిపూర్ణపరిపూర్ణమే యగును. కాంతి వెళ్ళి అంటే అట్లే పరిపూర్ణమగును. జగత్తు పరిపూర్ణ మొక్కటిగానీ అపవృత్తు. స్థానములేదు. పరిపూర్ణము చేసిన చేసినది. ఏకకాశిని. జగత్తున నామే మాత్రములు నిరంతరం మా మొదలును. మాత్రంకా మాత్రం లేనది. నిజముగా తోమచున్నట్లుగా అకాశుకాలము. గానీక సాధనార్థిక సర్వము లేదు. జగత్తు (ఏకం) కేవలం అనేక పదార్థము కాదు. ఏకం ఏకం యందు సర్వమే. జగత్తు లేదంటే ఏదైనా అపవృత్తు నామే ఎందుకు? ఏది రచ్చముగా నదిని పోరాదు? అందుకే పోషకులు పదార్థములు ఎందుకు? అంటే జగత్తునకు పరిపూర్ణమందు స్థానము లేదు. అని గుర్తించుట ముఖ్యము. కావున రాతి నుండి పట్టు వస్త్రము కలుగును. తమకే జగత్తు యొక్క ఒకే సర్వంగానీ చెప్పబడినది.

ఇక రాతి నుండి పట్టును గలిగిన జగత్తును. కామరే వీటి యందు వెలిగి మొక్క ముఖ్యంగా ముందు అందు. సర్వములందు. కొలకలందు వీటిని పూర్ణమొక్కటి. నీటిని వదిలిన ఈ మొక్క ప్రతర జాలము రాతి యందు ఏడుండుటకు వీలులేదు. పట్టును కలుగదు అట్లే పరిపూర్ణమొక్కటి అపవృత్తు మేమి యుంచుటకు వీలులేదు. ఎది పట్టును. అదిలేనిది పట్టించును. అది వేనికే అపవృత్తు అపవృత్తును కాదు గనుక పరిపూర్ణమందున ఏకక భూమియైన నున్న ఈ జగత్తు పట్టునే లేదు మరెవరియి ఉండుటకు వీలులేదు. తమకే యుండుట స్వామెత్తువే" లేదు జగత్తులేదు.

సూర్యే తథ్యాం తమస్మైవ జగత్సత్యం భవిష్యతి

ఇక్షోఃఫలం భవేద్భక్త్యం జగత్సత్యం భవిష్యతి

౧౪౬౧

సూర్యుని యందు నిజముగా వీరటి యున్న జగత్తు సత్యమగును. చెరుకుగవలకు ఫలము కలిగిన జగత్తుండగును.

వివరములు :

1. **సూర్యే తథ్యాం తమస్మైవ జగత్సత్యం భవిష్యతి :** సూర్యుడు వెలుగుగలము అని కాంతి వంతముగ ముందుమున్న గోకము. అందు వీరటి కుంగుట అగుత్సము. అందు ఏకటి యుంటే జగత్తుండుట సత్యమని దక్షిణారు. స్వాసూర్యుణ్ణానమున్న వారవరు కూడ సూర్యుని యందు వీరటి యున్నవంటే నమ్మరు. భూద్రవిదాము, ముఖ్యమువల్ల బ్రాహ్మణులకు యేర్పడి ఏకటి వెలుగురులుగా గోచరించుచున్నది. మామి యొక్క యే భాగము సూర్యుని ఘంటుదేదో ఆ భాగమున వెలుగురు పడుటకు అవకాశము లేకుండున అంద్రా రము అటువలెకొన్నది. అని సూర్యుడు నిరంతరము వెలుగుచున్న గోకము కనుక అందు వీరటి రవకాశము లేదు. ఆ కారణము లేక సూర్యుని యందు వీరటి యుండదనవీది సత్యము. కనుక సూర్యుని యందు వీరటి లేదు. అట్లే జగత్తుకు వుండే లేదు - జగత్తు సత్యముగాను. వీరటి సూర్యుని యందుగదు. తలక సూర్యుని మన ప్రయోజనమేదీ? అంటే వీరటి పొట్టుటమే ప్రయోజనము. అట్లే తాను గురుముఖం తన స్వగుణం దిశ్చయం జ్ఞానము వారిం ఆ ఏమిట్ల పరిపూర్ణము తెలియ ప్రయత్నిస్తే అనే లోకం దే దొప్పను. అట్లు దాతే జన్మదాహిత్యము అట్లు పాతే భ్రాంశి రహితమగును. సర్వవ్రాంతి విహితమై పరిపూర్ణకోప వల్ల ప్రయోజనము.

2. **ఇక్షోఃఫలం భవేద్భక్త్యం జగత్సత్యం భవిష్యతి :** జగంగా చెరుకుగవల కందు ఫలము కలిగిన జగత్తుండగును అని అర్థము. ఎక్కడ వలసివలెనను. చెరుకు గవలకు ఫలము "తెలుగుడు చెరుకుగవల తుదివన్నె బుట్టిన చెరుకున తీరెల్లవలదు గదరాసుమతి" అని సుమతి శతకవర్ణ గానము చేసినట్లు చెరుకుగవలు ఎదిగి ఏవరి వెన్నెబుట్టిన చెరుకు గవలది వాళోముగవని తెలివిచ్చియుండుట. కనుక వెన్నెరాకమునువే చెరుకునుకొని గానూరాలంది నిల్వం గురూరు చేయుదుము. ఆగులు ఏరుకు ఫలము జలగదు. కలుగుట అసంభవము. సూత ఫలమును గాని కాత లేదు. చెరుకు గవల గణపక్షం గణపక్షులు ఎదిగి భూమిలోనాకర వాని సుందే వీలుకలు పుట్టెను గానీ విత్తవములు నాటిన గాడు. కావున చెలుకుగవల ఫలము కలుగుట అసంభవము. అదెట్లు ఆగుండవమో జగత్సత్యమగుట అసంభవమని యింకల దృష్టాంత మిచ్చుటచేసింది.

"ప్రమి మ్హింమిరుం జగత్" జగంగా జగత్తు ప్రమి మ్హింమిరుంకే కలిగినది. జగత్తు ఏర్పడుచు అక్షయింకలమున్నారు క్షణ క్షణము మూలపోతు స్పష్టి నిది అయముకు లోదగలజగత్తు సత్యంకాకాలం "బాధుతే, గభృతీ" జగంగా పుట్టేది సాయ్యమి యేదో అదే జగత్తు అని నిర్ణయించబడింది. దృశ్యాన్నాళ్ళ ప్రపంచములో నిర్ణయముకు ఉచ్చిత్తి నానంముబుట్టెలు మనము గమనించుచున్నాము గదా? తలక పర్వము జగద్దే జగత్తు కాని దేదీ? మంచితలంకల అభ్యోవ్య హితముముగ్ మేచ్చడిన పంచ ఫలములుతో ఈ ప్రపంచము లేక జగత్తు ఏర్పడినది? సాధారణాధితోయము. పంచసూతములు అభ్యుదయ

పట్టణం ఈ జాతకు జన్మించిన పట్టణ పంచభూమిములకు వేరవూర్ణపరిష్కారమును
 మూలం గాని స్థానికముగాని లేకలేదు. ఇలా ప్రధానమై యున్నది కనుక లేనటుకయని,
 మూలములేని గోత్రానికి చరితముని పేర్లు పొందినది. మరి యొక్క చరితములవే వ్యవస్థలు
 భేదముకావచ్చును. గుర్రం యని ప్రాంత ప్రభువని వేరవూర్ణలోభవే ఈ ప్రాంత రూప
 పుగనని చెప్పుచున్నది. ఈ ప్రాంత మొక్క వాకటోకవే గాని నిజంగా ఎరుక పట్టణనే తేటని
 అవల నిర్మాతము. శ్రీ కవచాదు దీర్ఘుల వారు ఈ యెరుకే ద్రామ కవచక సవల
 ప్రభులకు మూలం లేని ఈ గుత్తెరిగి జరిచింది. ఈ చరిత్రలో "శ్రమమూలంబువం
 జగతే" అన్నది. పుట్టి పట్టణ, వారి పోరులనిబట్టి యెరుకయే యని అర్థం చెప్పవచ్చును.
 ఈ పుస్తక రూపకములయే ప్రాంత రూపము. పట్టణస్థుః స్వాధ్యాయని ఈ ప్రాంతాని
 పోలిగింపకొనుట చూపవే అవ్వ లభ్యముని తెలియబయ్యెను. కనుక జగత్తుకు వేరవూర్ణమందు
 స్థానము లేవనొట్టకే ఈ చరిత్రంకముని గ్రహించవలయును.

వంద్రోసూర్యప్రకాశేన భాసతే జగదస్తవ

గగనాంబుజజన్మైస్తవ జగత్కల్పం భవిష్యతి 11021

1. **వంద్రో సూర్య ప్రకాశేన భాసతే జగదస్తవ :** ఈ దివ్యవిద్యాకృతము జగత్తు
 మొక్క జగత్కల్పమును చర్చిస్తూ సూర్యుని వలె చంద్రుడు ప్రకాశించిన జగత్కల్పమునని
 స్పష్టాంశము వ్యాఖ్యానించుటల జరిగినది. చంద్రునికు స్వయం ప్రకాశములేదు. సూర్యుణ్ణి
 స్వయం ప్రకాశింపజేసెను. చంద్రుని ప్రకాశించుటలయొక్క చంద్రుడు సూర్యునిపై
 అధార పడవలసి యుండును. అగుట జరుగుచిట్టి ప్రతీయకు పరిశీలించినచొదిల సూర్యుని
 వాట్లు సచ్చిహములు విడువవచ్చును. ఆ సచ్చిహములలో మనము వివరించుటలయొ
 కున్నది. ఈ భూమి సూర్యుని చుట్టు తిరుగుచున్నది. అట్లే ఈ భూమి చుట్టు చంద్రుడు
 తిరుగుచున్నాడు. ఈ విధముగా జగదున్నప్పుడు సమయముని సూర్యుని తీరములు చంద్రునిపై
 వచ్చును. అప్పుడు చంద్రుడు ప్రకాశించుచున్నట్లు మనకు కనబడును. సూర్యుని మధ్య
 చంద్రుని చుట్టు తిరుగు చుట్టు భూమి మొక్క భూమి మొక్క భూమి చంద్రునికంటె మారును.
 అనగా అధము లేకపుడు చంద్రుడు. పురిగా అట్టిచింతము అనువాస్తవము యీవచ్చుచున్నది.
 సూర్యుడే జగద్రో. చంద్రుడు ప్రకాశించుట చంద్రుని వెనుక సూర్యుని ప్రకాశించుచున్నాడనియు
 అనిర్థము. అట్లే జగత్తు అనర్థమని ఈ సాక్షాత్తున తెలివారు.

2. **గగనాంబుజ జన్మైస్తవ జగత్కల్పం భవిష్యతి :** అనగా అకాశము నుండు
 తద్వలదు త్పట్టించిన జగత్కల్పమును. అకాశమునందు ప్రకాశము పూయెడు కాన
 వాగనగునందులలో సూర్యు కిరణములు పిత్తేషణ తెలచి వాని యించని సప్తవర్ణములు
 అకాశముపై చంద్రభ్రమింపుగా యేర్పడును. ఆ యంద్ర భ్రమింపులోని సప్తవర్ణములకు
 సూర్యకిరణములందరి సప్తవర్ణములే కారణము గాన అకాశము కారణముగాదు అంటు
 లేని పరిణామం జగత్కల్పము కారణము గాని పరిష్కారమంత మాత్రముగాదు. అకాశమునకు
 పచ్చము కలుగుట అనంతభవము అట్లువిలిగిన జగత్కల్పమునని యనుటకూడ అసర్వమే రుచి
 జగత్కల్పనీది యని తెలియవలయును.

మత్స్యపాపంభవేర్ద్రుష్టం జగద్రుష్టం భవిష్యతి

మత్స్యజ్ఞానచక్షునేర్షీరం జాయతే జగస్రీరః 11022

పేదకు కాళ్ళు బెనుంచిన జగత్తుండును. కోడిపెట్టకు ప్రసములుంటి అంటు పొలుచిన జగత్తుండును.

వివరములు : ఈ ఉపనిషద్వాక్యములందు కూడ పరిపూర్ణ పరిభ్రష్టామింటు జగత్తుతో నానా సమన్వయమునకు దానికి లేదనుటను దృష్టాంతములు దాదాపు తెలియజేయుచున్నది. పరిపూర్ణమును యేదైన నోదిన అడుగుడు. యిరుకే యని శ్రీ కృష్ణదేవకీపూర్ణుల వారు తెలిపియున్నారు. పరిపూర్ణమెప్పుడు ఎరుకకు ఆదారము. అభిప్రాయముకాలేదు. ఎరుక ఎప్పుడు పరిపూర్ణమందు వుట్టినే లేదు. ఇట్లే జగత్తు కూడ పుట్టినేలేదు. ఈ విషయమునే స్పష్టపరుచుటకు వేసిన పాదములు కనుబడిగా జగత్తు కనిపెంపునని. కోడిపెట్ట స్తనములుంటి. అంటు పొలుచిన జగత్తు ఉన్నదని చెప్పవచ్చునని తెల్పుచున్నది. వేదకు ఎరుములు కనిపించవు. కాని చెప్పకున్న దిస్తువాటి రెక్కలలో ఏటిని భ్రోసిపో. గిటిలో వేగముగా వెళ్ళగలవు. అది మానవునికి కాళ్ళు వేరుల వంటివిగా ఉండి వేచికు ఉపయోగపడును. రాని మానవుల. అంతువులు, పర్లల కాళ్ళవంటివి అవి కావు. గాని వేగముగా నీటిలో పోవుటకు సూత్రము పనికి వచ్చును. అవి కాళ్ళు గావుగాని కాళ్ళవలె పనికి వచ్చును. అంటి అవి కాళ్ళవలె లేకనే ఉండి లేని పగుచున్నది. అంటి జగత్తు పరిపూర్ణమందుంటి లేని చనుచున్నది. అంటి తోరుచున్నది అని అనాలి. అప్పుడే పరిపూర్ణము యొక్క జస్తికృత మనకు గోచరమగును.

రెండవ వాక్యమందు కోడి పెట్ట స్తనములుంటి అంటు పొలుచిన జగత్తుగునని చెప్పుటనినది. కోడిపెట్టకు స్తనములుండవు. పాలెక్కడిది. అది పొలిస్తే ఎక్కిగాని చెప్పుటంటే వాటికి పాలిస్తే స్తనములుంటును. పక్షులుగ నెవరుండవు స్తనములుండవు. కనుక పొలుండవు. ఇది నిబంధిత జగత్తు కూడ వున్నది నివ్వమగునని దృష్టాంతమియ్యబడినది. జగత్తు కూడ కోడి పెట్టస్తనములలోని పాల వంటిది. అంటే కోడి పెట్టకు స్తనమంటే లేదు. పొలులేవు జగత్తులేదు. క.చ. 76 "కనుపదెడి బయలు లోవలు కనుగొన లేదయెల్ల ఎరుక కావున చూస్టుల జనవలసె । దీప్తి అకనచువదలసెను దీన విశ్వమాయనోయస్మా యంతకు వేరే మాయ యేదస్మా । కనుకానె యీ విశ్వమును లేనిదని లెప్పు । వినజెప్పునాయెను కనవోకుండుని లోని । మాయనోయస్మా" మాయనోయస్మా యని జగత్తు స్థితి ఎనానిస్టుగా వివరించుటకు శ్రీ కృష్ణ ప్రభువులు.

భేదాభేదద్వయంనాస్తి క్షరమక్షరగోచరం

మాయాతత్కారణంనాస్తి సత్యం సత్యం ఘనంఘనః 118-21

భేదాభేదములు (ద్వంద్వములు) లేవు. క్షరమక్షరసంపక్కులనగా నాశనమయ్యేవి, నాశనముగాని సంకేతములు (సంకేతం ద కల్పనములు) లేవు. మాయ, మాయకు కారణమైన బ్రహ్మాదులతోననే. అది సత్యము. సత్యము అని భృష్ట మగుటకు కంటిని పర్యాయములు చేస్తుంటినది.

వివరములు :

1. భేదాభేద ద్వయం నాస్తి : భేదాభేదములనగా భేదములు మనయు బోలికలు. వేదము సామ్యమును ఆపెర్తించును కావున యిది ద్వంద్వములు. పరిపూర్ణ సిద్ధాంతము ప్రకారము సర్వద్వంద్వములు ఎరుక రావున లేనివని నిర్ణయము. భేదాభేదములుగానిదొక్క సరిపూర్ణ పరబ్రహ్మే.

స్వస్థిలోని సమస్త చరాచరములను పరిశీలించినట్లుయితే ప్రతియొక్కటి మరొకదానితో దోలి లేకుండును. ఒకే తులనకు గల బంగారమును దెచ్చేటూగా కలిగించి ఒకే క్రూరలో ఒకటి నరకాక ఒకటి పోసి తీసివేసి కెండిలి. యందు కింబెన్నైన భేదము గోచరించును. సామ్యముందుల రహాశము లేదు. ఒకే చెట్టుకు కానిన కాయలందు భేదముండును. ఆవి గొప్ప కురువలె యుండును. మన వేతివేళ్ళు అన్ని సమానంగా లేవు. ముచ్చటను పరిశీలించిన ఒకరిచి రిబర ముచ్చటయే యదాభిది నడిముక్కు మరొకరిచి బొట్టిరైతే అంకాభిది పొడుగానీడు. రంగులలో ఆకారములలో తేడా, గుణములలో, మేఘస్వరలో తేడాలున్నవి. యదాక విచిత్రమైన విషయమేమంటే ఒకరి వేలి ముద్ర రేఖలు ప్రపంచములో గల మానవులందరి వేలి ముద్రల రేఖలతో ఏరేడించును. అందువల్లనే నేరగాంధ్యుని నేలిముద్రల సమానుముతో సుంభంగా గుర్తించగలగడున్నారు. కనుక స్వస్థి కైవిభ్యములో కూచుకొని యున్నది. స్వస్థిలో ప్రతి పుస్తకమునొక చిహ్నము గలవేక్షించును. కావన సర్వము దుండ్రములలో అవి లేనివే. ఈ కైవిభ్యము కేసి కొట్టి పరిష్కారముని జ్వరమువ్వారు. కలదందు పరిష్కారమునకు యెరుకకు సామ్యము జన్మి ఎరుక కూడ పరిష్కారముని జెప్పుచున్నారు. నమ్మిగారు.

“సద్భక్తుం భిన్నభేదశో” రెండు మనుషులనీ పాపమార్గముగాలేవు. కనుక భేదములేని లేదు. అగత్తు. జేవుడు. రుశ్వరుడునానిలో అగత్తవ భేదము, అట్టరు జుచ్చే రము. తేవేళ్ళు భేదము. తేవేళ్ళు వరపుర భేదము అంతయు విభ్య కాని అందును దండుకున్నపు ఒంటే గాని భేదములేని చెప్పటానికి అనేకారు. అట్టన్నట్టును ప్రత్యక్షముగా కానవున్న గోదను సరేందవలేనక్క అంగిక చిహ్నము సర్వముని మెగిలిం పన్న అసర్వములని. చిహ్నముని చెప్పకపోతే భేదము. నశించదా ఏమి? సుందార కలిగించి జేవుడు మానలలో పోసి వివిధ నాను రూపాలు కట్టించి తెచ్చి నానిలో నానికే పరస్పర భేదము లేదని చెప్పటకై మంచదార సర్వముని కానిలో అచారన చిహ్నములు చిహ్నముని, అసర్వములని చెప్పవలనా? లేరే సుందరములకా మంచదారనే కనుక భేదములేనని చెప్పవలనా? తీవ్ర యుష్టములేని నాను పంచదార యుచ్చిని. పంచదార చిహ్నక సిచ్చిని, యేనుగునిచ్చిని వట్టలే అంటారు. ఇష్టమున్నవారు అందేదిచ్చిని బహ్యముగా అన్నిజాహిలంటారు. ముందుకంగా కాలికా దిన్న రూపయదార్పణము తెలియదు. రారణమును గుర్తించినచో కార్యవేరములని నాలనా అనే విషయూగా పరమాత్మను గుర్తించినవారికి దృశ్యమానముగా సర్వమునందు పరమాత్మయే ప్రకాశించును. అప్పుడు నిజముగా భేదము పరిహాసించుటయగును.

పరిష్కార పరబ్రహ్మకు ఎరుకకు సామ్య భేదములు గలవు. అయిన ఆది యదినారు. అది అది కాదు. కందారములలో శ్రీకృష్ణవేరికేంద్రులనాడు: “అంతటగుల దొట్ట అచలమే గాని యెరుక అంతట గలదని అనరాదు వినరాదు”, అవి అన్నారు. పరిష్కారములంటి నిందుకొని యున్నది. సూరి నెంపుటకైన తావీయని పరిష్కారముందు అగ్యముండుటకే పీలులేదు. అంతట గనుపరు సంతటిదే గాని అంతట గలదా అని శ్రీకృష్ణవేరికేంద్రులవారు తెలవిచ్చియున్నారు. భేదాభేదములు దుండ్రములు. ఎరుక రూపము, కాస్తాన లేదునని తెలియవలయును.

2. క్షరమక్షరగంపచ : క్షరసంపదలు అనగా వాతసమయెట్టి సంపదలు, అక్షరసంపదలు వాతసము గాని సంపదలు: ఈ రెండు పరిష్కారముందులేకవి అర్థము.

స్వాధర అంగము మహాపాపము క్షరములు. ఆధిష్ఠానోత్సాహమునకు ఆ భయమింకనే అధికము. ప్రకాశము యొప్పు గూర్కొ భాగముని ప్రకాశించుచును ప్రకాశము వాచుచు యొక్క మాత్రమే భాగముని ప్రాణము. ఈవంతు అనగా దుర్మతియొక్క ప్రకాశము + అశ్మకూపస్థానము) ఈ కెంతవెదిన ఆంధ్రులయొకటి అర్థము.

అప్పుడు యొక్క సూక్ష్మాంశము దురభిప్సా. నీటి యొక్క మాత్రాంశము ప్రాణము ఈ రంధ్రం ద్వారా తెలియబడుచు జీవులు (లేక సుక్ష్మాంశం) క్షరపుటలవలన ఏర్పడుము.

క్షరాక్షరమణులును వస్తునమువాయులును దేర సర్వములనుండిన వారే కాని ప్రకృత్య సదాగ్ర గూర్కము గారు. కుంభంకీ మను యొక్కదీని వారే. ఏదాదర్శము విడిపోయిన యెవరు ఉదయము లేకుండు పోవునో కనుక క్షరాక్షరమణులు కాళ్లరహి. సోత్కృత్యంశి కలిగియుండవలయు అనర్థమని నిరూపించవచ్చును.

3. మాయ తత్వారణం నాస్తి సర్వం సర్వం ప్రాణోప్రాణం: అనగా మాయ, మాయలు కారణమైన ప్రాణముల కుండవేసింది. మెనుట మాయలు సువింద యెవరుగోని తర్వాత తత్వారణమైన ప్రాణములు గూర్కొ తెలుసుకొందము. వ్యుత్పన్నమయములు" ముండునడుమే మాయ అని అధికంబగుము. ఏదేకమాదామజిలో సమాప్త్య సమాప్త్య భయాత్మికాదో క్షిన్నాత్మకీన్నాత్మ్య భయాత్మికాదో సంగమ్యసంగమ్య భయాత్మికాదో మహాద్భూతాం చిర్మమనీనూహా. అని నిర్మలంబిగాను "భూమాసా మాయ" అని మాయకు సామాన్య చిర్మమనము. ఏది లేనదో అది మాయ మాయ అనూ అనిభద్రం గుంటి చచ్చెనో. ఏవన్నది సామ్యం నాడు అనేక ననుకుట గానే పోవడమే మాయ. మాయ సృష్టికి భాగము అనలే లేనట్లు తోచుచున్నది. సృష్టి ప్రారంభకాలమున ప్రాణము నందు తోపి. ఆ ప్రాణ్య యొక్క సాన్నిధ్యమందు దేవసమకక్షయే ప్రాణ్యములో మన చిదేత్వం అత్తుకు కారణమెగుట్టు కెప్పుడవీనది. క్షుణ్ణ కారణము దీనిమనందనేగి మఱి యొక్క సోమ్యం అగణాని మాయ కార్యములు సహితం ప్రాణ్యము నందు వీలరావముగా యెట్టి. మనకి యున్నవని కెప్పటి వచ్చును. మెరుగ్గి యున్నది. ప్రతిబుద్ధి యున్నవారె. ఏకైక వాచయంబుతో ఆర్థ్యమే ప్రకటమై అక్కడే వుండి అక్కడనే తపోవాచము పంపించి. వగలు సర్వతాల కనందంబు మాత్రం సర్వతాలు లేనేలేవనుట ఎట్లు పోయెలో అట్టి అగిష్టాస్మయ్యోగో సానే మాయ సుబదన చచ్చెనో. ఈ మాయా ప్రాణ్యలలో మాయ అనెట్టును. ప్రాణ్యము సర్వమనీ యనియొకటి ఎదొచ్చి ఈ మాయాని గుణమెలా లా ప్రాణ్యమనందము. యెట్టును అదోభావములు యెవరువచ్చునీ రాని ప్రాణ్యమున కుచ్చముగా లేక. "ప్రాణ్యోపాసం సకంబన" అనగా ప్రాణ్యమునే సర్వముగా కొందరైన లెదు. "సర్వం చర్యం ప్రాణ్యం" అంతా ప్రాణ్య సర్వమనీ ప్రాణ్యముల పోపింబురుదుగని తగుక మాయా ప్రాణ్యం గెండు ప్రాణ్యము యొక్క రూపాంతరమంటె. అదల పరిష్కార పరప్రాణ్యమందు ఈ మాయకు ప్రాణ్యం కేవలంకేర నిరీగింబుచ్చును

ప్రాణ్యమును గూర్కొ తలగుంకొందము. ప్రాణ్యమనగా ఏత్వమే కుచ్చమే అధిష్ఠానంకేరీగెనె. అర్థమయై ఏత్వమయై ఏత్వమయై స్వయం ప్రకాశమై సర్వమయ్యై సర్వమునకు ఆధారమై. అధిష్ఠానమై సర్వమయ్యై సర్వమయ్యై అక్షయమయై సర్వమయ్యై అక్షయముగా గుర్తి మనోవాగగో పరమై యెవరునీదే ప్రాణ్యం.

"ప్రాణ్యంబాగత్వంబు" అనగా ప్రాణ్యమే అగిష్టకు కారణము. ఏప్రాణ్యమయ్యో?

సృష్టికలతలకి మూలకావడమైన వస్తువేదో అదే ప్రహ్వము "సోమాయుయోక బహుస్యం ప్రణామః యేతి అదే ఆదిలో ఏకవేదావ్యక్తియం ప్రహ్వ అనగా అంతే అనేకము కాలంయవసరి కోరదు. తత్ప్రహ్వం తదేవాసు ప్రావిశతో అని స్పష్టించి నమస్కము సంపద భావే ఆసు ప్రవేశము గావించను. జయోతస్వం రామ రూపాత్మనమగో ఉపాధులను నదీయదేను ఈ విధముగా ఆదిలో అవ్యక్త ప్రహ్వము అనేక నామరూపములుగా వేరులుగా మార్పుచెందెను. అయిది ప్రహ్వము కారణ స్వరూపము. వేరులు కాళ్ళనూపములు. కావన కార్యరూపమగు ప్రహ్వమే కార్యరూపమగు శిష్టానియ్యనస్తు మాల. మరెయు కార్యరూపమగు శిష్టలు కారణ రూపులయ్యెదను. వసుక కారణ కార్యములు చెందును ఒకటే యని చెప్పవలసి యవస్థయి. కార్యకారణములలో కారణములు వంటిలో కార్యము లులువంటిదే. కార్యము అనిత్యమగుటో నామమే అనిత్యమే. స్పష్టికారణమగు ప్రహ్వము అనిత్యమే. ఆ అనిత్యమనే ఈ శిష్టకతులను సత్యం సత్యమని భేదముగా నమముల కొరకు కుడేసి మాపు చెప్పవలసివిన.

**గురుశిష్యబ్యయం నాస్తి ఉపదేశః కథంభవేత్
దైవతాదైవతం ననానాస్తి వ్యువ్యూహం కథంభవేత్**

||౧౫౫||

గురుపు శిష్యులు బాధులలేదు. అప్పుడే ఉపదేశంబు కలుగును? దైవతాదైవములు ఏకప్రకృతి వేష ద్వంద్వహీన మెట్లగును.

వివరములు :

1. గురుశిష్యబ్యయం నాస్తి ఉపదేశం కథం భవేత్ : గురు శిష్యు లెద్దరు రహితమైనప్పుడు గురుడు లేడు శిష్యుడు లేడు. ఆ తర్వాత అనునన మెక్కడుండును వుండు గురుశిష్యులెట్లరహిత మగుదురో తెలుసుకొందము.

క.ప. 22|| "సాధన సంపత్తిముగలు సావకువౌక వరుడు మేలక సంపాదముననీ బాధపడదీక ననకబోధయమున గురుడు గాంచి గురుకర భక్తిన్ కరణని ప్రయత్న మునిమారి యుక్తిన్ తోర వేయును పుట్టువుచుచా మాకొంట్లాకు సాధించవగు నుజ్జ సాధానాని పల్క" అని శిష్యుడు అనన మరణ నిష్కర్తరి ముఖ్య సాధన తెలియజేయవలసి ప్రార్థించగ గురుడు క.ప. 23|| శరణా గురుదుగు శిష్యుని కరుణామృత దృష్టికాంత గని మోరముః ముష్టిగిగాన మృదుః కాళ్ళములనుః పరమ వచనాశుండుగురుడు భక్తా వినువంసనూ సంకముమిక బాధించరనెనుః పనిశ్రాద్ధ మొకటి కేనెరుకాని బాకటి. పనిశ్రాద్ధమెరుకాల నరని యరుకును మాను" మని యెరిగించినారు అంతలోనే అగక క.ప. 22|| రానివిపోనిది అయలని వేసిది యావిరుక యనును భిక్షుగ దృఢమో రాకను నీవీ ముగ్ధునిని మానక అపించువుచుండు ముసీతి శానీ కేనిదిలేదు ముకువాకీ జోటి లేకది లేదాని ఘాని నిశ్చరువుల భావోక్తలుండునుగాని మెట్లనెనుః" అని గురు మంత్ర నిర్ణయమును తెచ్చినాడు. అనగా యొక యొక్క స్థాన ఏర్పాద న్నూపములు ముందుగా గురుమఖతః గురైగి అనెరుక వ్యూహమై నిలిచి తనకు పరిపూర్ణ పరిబ్రహ్మముండు మాంబ గాని స్థానంగానే లేదని అచాధతగావలన వారే యిరుకును విడిచినవాడు. కేనెరుకను క్షుణ్ణముగా వివరించి మాకుంబి. అనికావది అబలెనది యెదో అదే పనిశ్రాద్ధపచ్చిప్రహ్వము అని మాత్రము చెప్పవచ్చును గురుడు నిష్ఠి మామిందిగ పరుకుని ముందుగా తెలుసుకొనును. అంటే ఆ

లేవకొక స్వరూపము రానేరని గుర్తింపి ఆ గుర్తి స్వరూపుడైన లంకానాథ స్వరూపుడు నానే
 అయినట్లునుజే ఆ లేవకుకొని తెలియకు. అట్లే స్త్రీల యందే నాను కాక నాను భ్రూ -
 మతిపూర్ణ పరబ్రహ్మమువలదు అనే లేదు అనే యవార్థం భ్రూమము తప్పిపోనీ కలుగుదున్నది,
 ఇదే మతిపూర్ణమును ఉంచుకొను కొనుట అట్ల శేంద్రకావ్యం పెరిగి దోష లేకుం గాని
 రూపతమోనభ్రూకొనుట తేనెపింజీరం పరిపూర్ణమును గనపెట్టుట. ఇదే విడువ లేక నేలించుట.
 అట్లే ఎరుక స్వరూపుడుగా వెలిసినినాడు తన కన్నులగా మిన్న మిస్సోగ్గతమూహ్యమును
 సత్యముగాను. ఇను కలిపి కలచంటిట. మిన్న ముడు అనిన్న గురువార్థిత్యా భావిస్తే
 ఎరుక లోపిగనుగును. "నూకృతి భావన యుక్తసోక్యకే భగవం శాశ్వతం" అనేమాట దాగ్గి
 సార్థకమగును. అప్పుడే గురుడుజేను కిచ్చుడు లేదు. అభయము కలిగితమైనారు. అట్లు
 అన్యరహితమైన తర్కాల "మనోశుకభం భవేత్" అనగా అవిదేశ మోటుండును అంటే
 ఉపదేశమునకు శాస్త్రలేదు. అపదేశమనవలయులేదు.

నా గురుడు లేకనే యువ్వాడు. నేను సోద లేకని యువ్వాడు. తాన అంతకు
 ముందు ప్రమ దాగకువలె యున్నందున నున్న వాడును. నన్ను లేవనాసగా లేతుంద
 కేవలమును ఉన్నవాటిగా గురుడు తోలివాడు. తోలిని వెళ్ళుచేసి మేమోగాని నాకు గురుడై
 పరిపూర్ణ మోక్షము రుదేయించుటవల ఆ క్షణమననే నేను లేవినానయ్యాను. అక లేను
 లేను. నాగునాడు లేదు. అక్షయమును ఉన్నవాలై నన్ను లేవినానిగా నేను లేతుండా మోటున
 గురు పగునరా సార్థవామలకు ఇదే మాన తటకటి పరిపూర్ణములు ఈ భావమునే
 శ్రీకృష్ణుడేకేంద్రులవాడు రి.ప. 164 "కస్తుంఠము మిష్టంబలమే, వాత్సల్య వెలిగవల కంఠ
 తాస్త్రుంఠగమే తప్పవ ననదారల్లనె, ఇష్టంబు ఏడు నమ్మడోభ, నెరుగుము బుద్ధిసో"।
 మరెయ భుకాశము మాస్త్రుంఠగనే ఎత్తులేకుంఠ పోవకున్నోద. అట్లే నీవు నేను అనెట
 ఎరుక యగు కర్మగుణము అనెట పరిపూర్ణమగుననె, నిన్ను ఈ లెండు విచారణ రూపమున
 ప్రకాశవంఠమై నీవు ఎరుకవేదాంతి. రోద రుదేయమగు అన్ని యుక్త సూక్ష్మలనెనెనా తప్పము
 గురు కూడ లేక పోవచ్చును. ఈ పద్ధతగా నిపు నేను లేచినానమని నీ బుద్ధియంద
 విశ్రయించుకోనున్నాడు. అట్లు బుద్ధి విశ్రయమైనవారికి ఆ గూర్వతలోన అవగనము లేదు
 వారే లేదు. ఎకలకీ సోభ యని ఈ రుపగిషిర్వాక్యము ప్రశ్నించుచున్నది అప్పుడు ఎవరైన,
 ఎదైన విగణున్నా? తలుచుకొనువారు, తెచ్చేవారున్నారా? అంటే ఏమి మిగులలేదు
 ఎవరులేదు.

2. ద్వైతాద్వైతం నవానాస్తి, ద్వుంచ్చహీనం కథంభవేత్ :

ద్వైతాద్వైతములు ఎల్లప్పుడును జీవ ద్వైతమునా జీవేశ్వరులు వేరగుండు
 గాని ఏకమగుదు. ఎల్లకూ తేజోగ్రహారములు ఏకమనకానెట్లు మెరియెట వస్తును
 కేంద్రస్థానములు కలవాడు. ఈశ్వరుడు సర్వజ్ఞ గుణములు గలవాడు. ననుక వేరకీ ఒక్కము
 పోసగడు, అయిన ఈశ్వరుడు వేరము లేదువాడు. జీవుడు అనుభవించుచువారే ద్వైతంబ
 నిష్టయము.

అద్వైతంబనగా జీవేశ్వరులకు ఏకత్వము నెలియజేయవారు. ఎల్లనా అబంధానుద
 రూపమగు సైతస్వము (అన్య) ఒక్కదే నున్న కర్మాము. అనే క్రచ్చాము. నేను ప్రపంచమునకు
 సాక్షి చూశము. నిర్వికారము. పగు భ్రూమము నందు ఎగిర్చుంటి అనివచ్చ ప్రభావమున

కలుగుచున్నది. అవిచ్చ సంయ తస్య ప్రకృతీమసి అనలుమచున్నది
సోమయోగి సర్వగుణాని సంకల్పే నేతక క్షతి నింజకము + కేకసము + చూయః = ఉచ్చరురు.
రథోగుణాని సంకల్పే నేతక క్షతి నింజకము + కేకసము + అవిచ్చ = వేత్తుడు

మాయా, అవిచ్చోపాధులుగా కేవున ఉచ్చరుని తనవేయగా కేకసము (భ్రాన్తిము);
కాళ్ళతము.

దైత్యుని అద్వైతము: మొదటి సతములందు కుండ్రమానము నుండి విడువడమివారు
మా మనము దొడ్డు. అతర మరములన్నియు దెర్లవనే భావమందుండును. మతము నుండు
అభిమానము ముడిరినదో. అది అశ్శమిత ద్వి సమునకు, మిత కలహములు వారి నీయును.
విజయవనీ యే సుతము చెంది అను. నీస్తోత్ర మతములన్నియు కేర్లరు ద్భక్త్యరములన్నియు
భూష్ట సర్వములకు గానిపోవు సర్వములే. అందు ఏ మతమువారమును దూషించుట
వ్యాధియు గాదు. సర్వాధిమానములను మూల కారణముగు ఎరుకయే లేని
సరిభూర్లకరూపాక్షమును కన సుమున్నా వృషలే తెలిసిన మహాత్ముడు అతని ప్రయత్నమేను
లేమింపనే సర్వాధిమానము. తమములు అమే అతని అంతః కరణము నుండి ఎరిపోస్తేను.
క.ప. 119 "దైత్యాదైత విశిష్టలు సైతురు విస్సైసదైశ్చదు సైసక విరభిరీ. సైతురు
క్రమమున వేదక నాతతి మిరి కేవశివులనవి సినలోకు నోరేరింపిరవి విరభోకు సుతహో
అనులూను పాదజాపి గురునీది దైత్యాదైత విశిష్టాద్వైతములు మను మవి విసలోకు"
మని అన్నారు. అన్నీ మిథ్యావారుమలవి గురుకటాక్షమున నదిగి దైత్యాదైత్య భ్రాతృభనులకు
మాను మన్నారు. దైత్యాద్వైతములు ద్భ్రాతృభనులు. ద్భ్రాతృభనులన్ని నీనెవని సిద్ధాంతము
తమక అదిలేని విని తెలియవలయును.

దైత్యాద్వైతములు ఎరుక. లేనికని తెలికన తర్వాత ద్భ్రాతృభనులు తెల్లుగునా
విలారితము సర్వాధిక్షుములు, నిత్యా నిత్యులు, అపస్త్యి ధ్వుండ్ల కోటిలో నీరినవి
సర్వమునకు అనర్థము. నిష్కమునకు అనిర్థము (అరానితము) క్షతి యోగి శ్శములు.
"ఎకం అనేకం భవత" ముందుగా ఒరటి రెండై ఆ విదవ అనేకమైంది. రనుక పరమాత్మ
స్వగూపము వ్యంబుడూ ఏకవస్తువు. అతరీ అనే తిభము రెండుగావి, అనేకముగానీ
అపేక్షింను సాపేక్షిత స్వప్రై యున్నది ఒకటిగా నుండి విష్టుంకల్ప స్థితలో అనలపై
స్వప్రై నిత్యపై వ్యవస్థలకు దానికి ప్రహ్లాదుని కేరు. సంకల్ప రూపనలనము రలిగినవ్వండు
అదే అత్యుయే "శ్శుష్ట్యుని క్షు క్షుక క్షుక్ష్మ స్వప్రై ఏకమూ శ్శాశిష్టము నిషుంకల్పా
అన్నేతర: అన్నుంకల్ప స్వప్రై ఏకమూ నిషుంకల్పా అన్నుంకల్పా" రవిభముగా అన్నుంక
వందనూనములు, అకాశము, వాయువు, అగ్ని, అలము, జలము నుండి భూమి, భూమినుండి
సర్వములు. వాటి నుండి అన్నము, అన్నయ నుండి అన్నతయడకల భాక్తకనుగు విశ్శుమనది.
ఈ రెండు రూపములుగా మిళ్ళది ఆ ప్రబోకు. మొక్కలే.

సర్వాధిక్షుమలో అనగా అంకెలలో (1) నున్న నుండి 9 తొమ్మిది వరకు సుఖ్యులున్నవ
అనగా 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 వరకు స్థితి సంబంధించి ఆ సున్న సంబంధించి వచ్చినవి.
ఒకటి అనే అంకెక భూక్త్యున్న మున్నోను కొందరు అనర్థు. భూస్యేమిన్నారు. నున్న అనే
మాటను భూస్యమనెరి సంస్కృత శ్శుమి. ఆ వస్తువు ఏక మదియ: అనర్థయ యున్నది.
ఈ ద్భ్రాతృభనులుగా నున్న స్వప్రైకారణమైన ప్రాప్యము. సర్వమైంది. మనో వాక్యము:

అగోచరమగం నమోద్ధాన్ పరబ్రహ్మణాం కానితమ్. (పరబ్రహ్మే నామీదుచ్చతే) అనగా అది సత్యము, అతత్త్వ గాదు. ఆ పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మణులు నివసించుచున్నారనడచి అదేమి ముఖ్యము గర్తవ్యమనగాను. దైవతా దైవతములు సాక్షాత్కర్తవైగిడి గమక విభవము లేననే మరల అప్పుడు ఏదేదీ ద్రువద్యముగాని గెరపెల్లకాని విభవము పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మణమొక్కటే. ద్రువద్యములేనని.

స్తుతినిందాద్వయంనాస్తి అహంకారం కథం భవేత్

ద్రూతం భవ్యం ద్వయం నాస్తి చిత్తదస్య కథం భవేత్

||35||

సాపేక్షికములై దుండములైన స్తుతి నిందలు తివ్రభావములు అహంకారమెట్లుగనునవి భూత (గమితుల రాజము) భవద్భుతములు లేవు అవమునకు దిశ్యులు కలుగును

వివరములు :

1. స్తుతినిందా ద్వయం నాస్తి అహంకారం కథం భవేత్ : స్తుతి అనగా స్తోత్రము. నిందమునగా మారులు, గర్హములు అవలూయ. స్తుతికి భ్రాంతియోగిభవము నింద. స్తుతి నిందలను వెల్లడింపుదు వ్యంగ్యముగాగా జన్మింపజేయునది. పరబ్రహ్మణములు లేననే కావున స్తుతి నిందాద్వయములు నాస్తి యని ఈ వాక్యమిది. వెల్లడింపజేయునది. స్తుతి నిందలు లేనప్పుడు అహంకారమెట్లుగలుగును? అంటే కలుగ జాలవు. స్తుతి నిందలమట్టనే చొర జ్ఞానములు కలుగును. వేదము పల్లనే అహంకారము అనియెను. రెండు లేనప్పుడు అహంకారము కలుగుటకు కీలులేదు. స్తోత్రమున్న తప్పి తోపుట జరుగును. నిందలనిన అహంకారము అప్పువచ్చిన దానిని తొలగించుటకు అభిమానము రావటం తొలగింపు నిందలే ద్రూత భవద్భుతములైన పేయము. ఈ రెండు లేనటో అభిమానము అనినందు అహంకార మున్నట్టికాదు

పెదినే నింద్య లేకనే నాస్తి కోరుదురన్నట్లు కప్పలు, కలాకారులు, వివరకు వీక్షణాన్ని కూడ స్తుతి నిందలు జేసినట్లు. జ్యేష్ఠాష్టాష్ట మిగులు మాస్త్రాష్టాష్టాః స్థాష్టాష్టాః కప్పణా శనా రాష్ట్రాష్టాష్టాః రాజాః. పక్షపక్షులతో, దండనాడుమలతో వారి వారి చండ్రాలను పొగడుతూ అంకితముజేసి మూలులు, మాగేర్కములు, భూష్టాష్టాష్టాః, మడి మాస్త్రాష్టాష్టాః, అగ్రహారములు, శాశ్వత, కాసుకలంగా పొందయున్నారు. అట్లే వీలాక్షరములే వచ్చుముంట్ల వారి చండ్ర వారనిము. కాస్త్రా భ్రష్టాష్టాష్టాః కరిగింపినవారున్నారు. అంటే గాన గుప్తము తమతమ రాష్ట్రములందు కుతస్థుల నిందింపి. పత్తాష్టాష్టాః పొగిడినట్లు మనము మాస్త్రాష్టాష్టాః.

ఇక ఇక్ష్వులు, వాగ్దేవులు కారులు, పుటివీలా మరంధరులు తమ తమ యుష్టాష్టాష్టాః స్తోత్రముల ద్వారా భజనమున్నారు. కీర్తనలు ద్వారా తత్త్వముల ద్వారా పరమముల ద్వారా మధురంగా గానము జేసి తస్మములై తమను తారించి భగవంతునికే నేర్పునని వారున్నారు. అట్టి వారిలో త్యాగయ్య, అన్నయ్య, భద్రునికాదాం, తులసీదాసు, మేరాలాయి మొదలుగు వారిని పేర్కొన వచ్చును. అట్లే భక్తులు స్తోత్రములలో పాటు అవలల వోగిట్టుకొనుటకు తెగుడుట కూడ జేసినట్లు మనము మాస్త్రాష్టాష్టాః, కుంభిర్క గోపన్న (వారుదాసు) వెంగళాంబా బాధలు పెదినేర "పదనన్ను పొచ్చు" కులుకుతున్నాత్రి రామా" అని నిందించుటలో భాగము. తగవలతునికి ఎంత దుగ్గరలవ్యాదో గోపరమగంనున్నది. ఇదియు నిందలు కెయుట ఉత్తికే పరాకాష్టయైనది. స్తుతినిందల ద్వంద్వములు కనుక లేవని.

స్తుతి నిందలు లేకుంటే అహంకారము అనినవడు. అంటే అహంకారము లేదుగను

నిభరుడు అలిపారుడు అపాలలాలములను దేదిని అంటే గురువేరి వేగరలు. గురుడు వెళ్లి స వాక్యములందు గురితుకురుడు. ఆకనిలో గురునేక. గురుభక్తి గురువిష్ట కుడిది సంస్కృత రూపముగా వాక్యము లొకప్పుడు అగామని లేకుండ తీసుకొని వర్ణరాహియము వాదించుకొనును

2. ధూతం భవ్యం వ్యవం నాస్తి చిత్తవస్య కథంధవేత్ : ధూత భవిత్తుత్తులు అనగా గదలిన కాలము. భవ్యుల కాలములు లేనప్పుడు చిత్తవస్యలు వెళ్ళ కలుగును.

"యదు సంభవతుః సుస్య సుస్య క్షణేభి యుక్తి వ్రుమాణము కేక వ్యవధయే కాలము" అని శ్రీ సదానంద యలవకుత్తి వీరవెంకట రామవంశ్రవాప్త గారు పరిపూర్ణమును గురించి వివరిస్తూ కాలమును ఈ విధముగా నిర్వచించియున్నాడు. యా మోక్షోక్తయ మార్యాశ్రమముముల మధ్య వ్యవధికాలము వగవీ కాలము. పరిమితిలో నిమిత్తము లేకుంప కాలాస్య నిర్దేశించాలంటే ఒక సంభవమైన యుగాలీ అ సంభవతుకు స్వచ్ఛము: ధూతకాలము, ఆ సంభవ అయగుచున్నకాలము, ప్రతిమాన కాలము అ సంభవనకు అనుంపకాలము భవ్యుల కాలము ఏ సంభవతు అయగ కుంటే కాలమునకు వ్యనిక గేను: కాలము సకాలములుగా మార్పుచెందుచున్నది. కాలము పరిమితి గురిచి కనుక కాలము మారు. లేనది కాలాన భూత భవ్యుత్పాలములు లేవు. ధూత భవిత్కుక్యము లేనప్పుడు చిత్తవస్య లెట్లందును.

కాల వ్రయములంటే గార కాలములకు పూర్వోత్తర మధ్యకాలములందును యిట్టి నూర్పు లెదుంగని పరిపూర్ణ కవలకాలముకల్లే కాలమును వీరనవ, కాలనిర్ణయము చేసివగుట లేత అది కాలతన యని చెప్పుటవీరని.

చిత్తవస్యలు లేనదే పరిపూర్ణ చిత్తవస్యము. స్పష్టి క్రమమునాక నిలి పనికేలించినలో యదుల స్పష్టి యంతయు అది రూపముగా సుస్పష్ట గోపరమగును. అప్పుడనా స్పష్టితీ పూర్ణము "అవేవ సోస్త్యే చక్షుగ అనీత్" స్పష్టికీ పూర్ణము అప్పుడూ మార్గము గుర్తువార్థముగా సుంపెను అనుంతరము అను తానైవ స్థితీ సుంపీ చలనయు ఏక స్పష్టి కానున కలిగి "సో కామయత బహుస్యా ప్రకాయోయేతి" అను శ్రుతి సమసరించి ఆ ప్రయోము అనేకము కాలలయలకు కొక "పరం అనేరం భవేతి" వానొక్కటియే అనేక మాయను. ఈ బనేర్యును సుతయే అదయోకము. ఇట్టి చూడముతో సుక్ష్మ వానా మస్యములతో చలనము లేదు, ప్రాణము లేదు, శక్తి లేదు, తెలివె వ్వాసము లేదు అట్టి క్షేతన ఆధిగమించుటకు "తత్కృష్ణ్యకమోఒదే ప్రాచీనో" శ్రుతి సమసరించి అట్టి అదయోకముగా మన్వస్థిగలో కాన వాటిలో అనుభవేతులు గానింపెను. ఈ విధముగా అదయ సంకు చైతన్యము కలుగుటను చెల్లదనులందురు. "యయే లోకాలవారి రుకత రుక వీధిం నిర్వాసి లోకానీకతయూ అనియే । య ఏవేర ఏవ్యవ సంభవేక యయే నక్విరుక వ్యవాస్తా భవే" । స్మైణా అనగా ఆ ప్రయోమే శుర కక్తులనే నిర్మగముని సదుమెంచుచున్నాడు. స్పష్ట నిరలయములు చేయవలెన్నాడు కురుప లీల ముగించుకొని సర్వము తన లోనికే అదయోకమును కంటున్నాడు. కనుక స్పష్టితీ పూర్ణము అర రితిగా, స్పష్టయనుంపర యదరీరిగా వివిధవారు రూప శ్రయోత్పకమెంగా మంపి. అంటే కాలానుసారము మార్పులు చెందుచున్నవనాలి. గనుక మార్పు చెందేది నూయని మూలు అంటే లేనది కనుక ఈ చిత్తవస్యలు లేనదే - ఈ చిత్తవస్యలకు పరిపూర్ణమంచు స్పష్టము

లేదు. అటువంటిప్పుడు ఎవరూనును దిద్దు రెయిగవాలను కనుక విజ్ఞానము లేక పలుకుచున్నాను. ఈ అనివద్యాకృతులు ప్రశ్నించవచ్చును.

**ద్వంద్వప్రాచయంనాస్తి నాస్తి జ్ఞప్తి కథం భవేత్
కర్మ కారణమనోపి జగత్సృష్టం కథం భవేత్**

17-11

త్రిపుటిలోని దృక్కు, ద్రష్ట రెండు లేనప్పుడు జ్ఞప్తి (చిరుక జ్ఞానము) యెట్లుండును - కర్మ కారణములు లేవు, అస్త్రాల్లు రయగును వివరములు :

1. ద్వంద్వప్రాచయంనాస్తి నాస్తి జ్ఞప్తికథం భవేత్ : త్రిపుటిలోని దృక్కు ద్రష్ట రెండు లేనప్పుడు జ్ఞప్తి యెట్లుండును. ద్రష్టయనగా గుమిశ్చయను గాంచుచుండు తీపుడు. దృక్కు అనగా తీవ సంబంధమైన జ్ఞానము. తీవడు తీవబహుం బాసము లేనప్పుడు జ్ఞప్తి యనగా ఎరుక ఎట్లుండును? అంటే లేకుండును.. ద్రష్ట, దృక్కు దృశ్యమగును శబ్దములు త్రిపుటిలోపలి. త్రిపుటిలో ఘటియాయెక్క యునికి బెంగులు రెండింటి తనికీ అధారపడియున్నది. ద్రష్టలేనిచో దృక్, దృశ్యములు గాని, దృక్కు లేనిచో ద్రష్ట దృశ్యముగానీ, దృశ్యములేనిచో ద్రష్ట దృక్కుగానీ వుండుటకు అవకాశము లేదు. తనుక మోటు రెద్దములు కలసియే ప్రవర్తింతుండున్నది. ఒకటి లేనప్పుడు మిగిలినది ఒక్క పొగుగుండున్నది. దృశ్యే బ్రహ్మమనరాదును. తీవల జ్ఞాన మార్గమైవగు దృశ్యే నిర్గుణత సర్వవస్తువులందు ఘోషముగా నింపి (నున్నలలో చూప క్రతగా) ఏర్పాదప్రాసము సర్వము తానె సూక్ష్మాధారమై రెయగుచుండుట వల్లనే మిమము దాని యందుండే ఈ కలాపర అంటువారును పుట్టుచు వాని గౌరవించుకొని తేయించుచు చురు: హానోధకమననున దాని యందే ఘటికేంటి అంటుండుట నెట్లను ఆ దృశ్యే బ్రహ్మమనరాదును. ఈ త్రిపుటిలోని ద్రష్ట, దృక్కు, దృశ్యములో దృశ్యే బ్రహ్మమనీ కొందరు, దృశ్యమే బ్రహ్మమనీ కొందరు ఏర్పాతీకరించుటలో మత భేదములు ప్రవర్తిల్లిరవి. సత్యాన్నేమిట దృష్టితో విమర్శించిన వారికి నిజముగా యందులోని భేదములేదు.

కలగవదారు తనవరకున్న నేతనే ముచోచూచి ద్రవంచముక దానిని నిర్ణించుకొని మనస్సు ద్వారనే చూస్తున్నారు. అందు ద్రష్ట, దృక్కు, దృశ్యములు మూడుగా అనే మనస్సుగా పరిణమించినట్టి ఒక వచనాత్మయే తన యందు నిగూడమైన వచనాత్మకత్తి (చరాకత్తి) ప్రభావముచే ప్రభావించుచు "వచనకత్తినివలెన శ్రోతయత స్వాభావర ఖాన వల శ్రీయన" అని దెప్పుచునేరకరిగా తానే తేదీశ్చర జగద్గుగా పరిణామము రెండుచున్నారు.

**శ్లో॥ జ్ఞానం జ్ఞేయం పరిజ్ఞాన త్రివిధ కర్మ దోషం
కరణం కర్మ కర్తృణీ శ్రవితధ కర్మ నిగ్రహం॥**

అనగా కర్మను చోక్యహించు త్రిపుటిదనగా జ్ఞానము (దృక్కు) జ్ఞేయం (దృశ్యము) జ్ఞాత (ద్రష్ట). ఎందువలననగా గుర్రయగ రుంధ ఎప్పుడు యే కర్మచేయును. కర్మ, కర్మ కరణమును శ్రీపుటివే కర్మ జనుగుండున్నది. జ్ఞాత లేక ద్రష్టయే కర్మ. జ్ఞానము లేక దృక్కుయే కరణము, ఈ రెండు లేనే లేవని దృఢ విశ్వమైదు కర్మచేసి ఆ కర్మ చేసెయ: నేడుకట్ట అగుచున్నది. ఇటువే వివకయే విగుణ. చేయకనే చేయటం ఆ రెండు లేనే లేదు విశ్వయమున్నచానికి కర్మ ప్రవృత్తి కుంపదమగు కాంక్ష (భరాకత్తి) గాని కర్మరూపించారముగాని యుండును. అంటే కర్మన్ను రహితముగా నిష్కామ కర్మ జరుగుచున్నది. పై వివరములను

బట్టి ద్రక్ష్య దృశ్యు రెండు లేనట్లును జ్ఞాని యానా ఎరుక లేక దృశ్యము కలుగజాలవు.

2. కర్మవారణ హేనోపి జగత్పత్యం వశం భవేత్ : అనగా కర్మ కారణములు లేనట్లును జగత్తు ఎట్లుకలుగును. మొదట కారణములే ఎమిచో కారణముకాలదును. కారణమునగా యివేనువలెనెదో మునుపిక పుస్తక తోడబడ జాలదో అది కారణమన్నట్లు. అట్టి కారణమనుచు నుండి అయినవి కావచ్చునుకనును : ఈ సృష్టి, పరివేషించినట్లుయితే సృష్టికి కారణమన్నట్లు బ్రాహ్మణులు. ఆ బ్రాహ్మణులు గుంటి అయిన ఈ జీవేకర్మ జగన్న రాళ్ళము. నాగస్తోత్రం కారణం బ్రహ్మము అని పర్వాలగీకారము. కర్మవ్యయనగా ఒక వేదని చేసినందులను బాధ్యత. కర్మవ్యయ మందిరి అనగా అంశుకరణముతో కూడిన సైన్యమువలె ఎలననగా వేపుదే గుర్రెనుగుడు : ఆ కర్మలు బ్రహ్మేనహ్యగ్రాహిణియగా రోయదున్నారు మురియ బ్రాహ్మణులనువెనకరి కర్మ త్మమునగా ఈశ్వరునిచని నిర్ణయించడంబడును. ఒక సృష్టి కర్మకు అదిలో కర్మవ్యయవలె యనగా సృష్టి నుకల్పము చేసిన బ్రాహ్మణే. అయితే దివిస్సృష్టులు బ్రాహ్మణులు కంటి ఘనములు కాదు : ఆ బ్రాహ్మణైతన్నుచే ఉపాధిగగన్నా కుళ్ళుబులలో వేరుతో వీరిందాం బ్రాహ్మణులముల యందు కర్మవ్యయము వహించుమెన్నుచి. "తన ఏనా శ్మణాగ్రమువెనకలి" అనగా దాని సైన్యాలెవో గడిపకకలూ రదిలయ" అ బ్రాహ్మణైతన్నుచే లెనిచో జీవేశ్వరుల వ్యాపారము లేదు. ఏది లేయంటే అనియ కర్మ అనెది అనిగ శాలాదో దానిచే కర్మ అనాది. అందుచేగో శ్రీ కృష్ణదేశికేంద్రులనాడు క.గ. 93లో "జూరికి అడకులదను బలాదిన యేను బొమ్మ బాటానకనే" అనాది ఎరుక మందడి యానాచించేలియారు అతిదేనా కర్మ అంతటికీ అవల మకర్తా దేను పాటుల కంటితే వాచ్చు ఫలము ముహూర్త రినుభవించి ముదల అననము లొంది నకలే కాకర్మ అంతటికీ అవల మకర్తా" అని సెననిచి నెంచ్చారు. కనుక మొదల నుభవని నూహ్యులకి కర్మ మనియు బోచ్చా. ఈ ఎరుక బ్రాహ్మణులు సృష్టి కేణానపుడు ఒక నిరమగా. సృతి కాలమంబొక పుణా ప్రశయమంబొక రీతిగా మార్పు చెందుచున్నది. మార్పు చెందునవివాయి మోయి యనగా దేనిది. ఈ కారణ కర్మవ్యయములే జగత్పత్యం కారణము కావున కారణముగ సృష్ట్యము కర్మవ్యయము వహించునది బ్రాహ్మణే. ఈ రెండు కేవలముల జగము కలుగుటకు ఏలలేదని ఈ ఉపాధివలకర్మము సృష్టించుచుచున్నది.

ఉపాధి ద్మయగేంనాస్తి జేవబ్రాహ్మణుతోభవేత్
కేంబధ్యాపాద కేంత్వత్త్వా కేంగృహ్మణి కరోతికిమ్ 11A211

ఉపాధి ద్మయగేంనాస్తి జేవబ్రాహ్మణి కలుగును? దే? అంటింతుము? అనగా జేవబ్రాహ్మణులే జేవబ్రాహ్మణులు అంటింతుము. దేనిని ఏదిటి వేనిని శ్రవించుము? అనగా జేవ బ్రాహ్మణులు వేదంతము. పరిపూర్ణపరబ్రాహ్మణులు శ్రవించుము : దేనిని దేవేననము? అనగా పరిపూర్ణబ్రాధ బయలుటకు పూర్ణ గుగువును పొందాలకు ప్రయత్నము చేయదుము.

1. ఉపాధి ద్మయగేం నాస్తి : ఉపాధి ద్మయం అనగా జీవోపాధి (జీవించుట) మనియ బ్రాహ్మణోపాధి. జీవ బ్రాహ్మణోపాధులు లేనివనియర్థము. పరిపూర్ణ పరబ్రాహ్మణులకు బిద బ్రాహ్మణోపాధులకు ములముగాని రితిచే ముందుకుస్థానము కాని లేవలయన జేవబ్రాహ్మణోపాధులు పరిపూర్ణములు చేసిన శ్రవించవలయును. ఈట మునివావులకు సందులేని పరిపూర్ణపరబ్రాహ్మణులు అతిమునుకు స్థానము లేంబున ఈ జేవబ్రాహ్మణోపాధులు

లేనిచే కనుక ఉపాధి ద్వయం సిగిడె. ఎప్పుడైతే చెవిపూర్వమందు ఉపాధులకు స్థానములేదో
ఉపాధులలో చూచిన కేసులున్నవలకు స్థానములేదు. ఉపాధులను ప్రత్యక్షముగా
చూపుచున్నారా! లేనచేల ఎట్లో అంటే, ఆ ప్రపాచులు పరిపూర్ణమైనవియ్యవలదు అనిచెప్పె.
ఎట్లో చెప్పినచేల ఎందుచేలలో ఎందుచే, ముఖ్యత చిట్టచోని తెల్పిన దివసము! తెలిసి,
రెక్క స్థానముగా, కలలోని దృశ్యములుగా లేకనే తోచినచే కలలో చూచిన దృశ్యములు
మిచ్చొక్కొని. చూచిన కలలోని దృశ్యములన్నీ లేకుండు దొప్పును. అట్టి ఈ చేతకర్త బోధించు
పరిపూర్ణ పరిపూర్ణములకు తోచుచున్నది గురుని కృపవల్ల మిచ్చొక్కొని అంతి ఈ ఉపాధి
ద్వయంగానీ. జీవజన్మముగానీ ఉంటుంది సోషలు. జీవోపాధులు, బ్రహ్మోపాధులు విశ్వములే.
గానీ ఏటికి వైచిత్ర్యంకర స్వభావమున్నది. గానీ సాధారణత విశ్వములేదు.

ఉత్పత్తర తను చతుష్టయము :

- (అ) ఏరాట్ శరీరము : పంచభూతములు, దేవతలు, సూర్యుడు, ఈ ఆత్మ
కామ్యులించినో కూచినచ ఏరాట్ శరీరము.
- (బ) హిరణ్య గర్భ శరీరము : దగుర్లలోని దేవతలతో కూచినచి హిరణ్యగర్భ
శరీరమునగుండును.
- (ఇ) అవ్యాకృత శరీరము : ఏరాట్ హిరణ్యగర్భములకు ఆరణ్యమై స్వయాపమైకరి.
అవ్యాకృత శరీర మునగుండును.
- (ఈ) మూల ప్రకృతి : ఈశ్వరోపాధి శరీరములకు అక్షరపురుషుడు సాక్షి
రూపంబగుండు మూల ప్రకృతి. ఈ ఉపాధి ర్పించుగా పేరొందిన శరీరములు పరిపూర్ణ
పరిపూర్ణములకు చేష్ట.

2. **జీవజన్మముతో భజిత :** అనుగా చేస్తూన్నట్లు కలుగును. జీవజన్మోపాధులకు
పరిపూర్ణ పరిపూర్ణములకు మూలముగాని స్థానము లేనచేలను లేదు. బ్రహ్మాల ఘట్టుకే తొట్టిన
జీవజన్మ స్థానము లేదు కనుక జీవజన్మ ప్రకృతి లేదు. ఘట్టుకే లేనచేలను జీవజన్మకి
పరిపూర్ణమైకరి పరిపూర్ణ బాధుల దృశ్యమిచ్చును. అట్టి అందు ఎందుకరూపమైన
బ్రహ్మమునకు కూడ పరిపూర్ణములో మూలముగానీ పరిపూర్ణములకు స్థానముగాని లేనచేలను
బ్రహ్మమునకు ఘట్టుకే గొప్పి యొక్కద స్వయంక లేదు గురుని దాపుడు (అనుగా ప్రకయములు)
లేదు కనుక పరిపూర్ణ పరిపూర్ణములకు జీవజన్మ మెరియు బ్రహ్మము కలిగినచేలయన్న
చెలలోని వాస్తవం. కనుక చెలకు కలుగజాలవని ప్రసాదించవలయును.

3. **కించర్పామి :** దేనిని బంధించుము అని అర్థము అనుగా నుండుండుముగా
జీవజన్మాలచే (విచిత్రం) జీవ బ్రహ్మములకు (పరిపూర్ణం) బంధించుండును. జీవజన్మ, బ్రహ్మము
లేదు బంధించుండుచో నెలునుండువను.

అంధముగా కట్టుబడ నుండుచేల స్వేచ్ఛ స్వయంకము లేకుండు గేంద్ర ఆత్మక
తల్లిచే గురికన్న చేయించినట్లు వలదుటయే బంధించునలగును.

4. **బ్రహ్మబంధము :** బ్రహ్మబంధమిచ్చునగా స్వేచ్ఛో వాస్తవము కాను రాత్రి చెలకవి
లేక నిచ్చువలె. అనుచు విచ్చియున్న వచ్చి బ్రహ్మబంధము చేయి ఈ స్వేచ్ఛ కలిగినచే
గర్భాస్త్రములు ఏరాట్ ప్రాయము కలిగివచ్చు. అట్టి వచ్చి స్వేచ్ఛమున్న కలిగినచే
పరిపూర్ణములకు కలిగిన యున్నది. ఈ విధముగా స్వేచ్ఛ, క్షేతి అనుములు కలుగుకును

కారణమేమీ! పరమాత్మ యొక్క స్వతంత్రము లేక స్వేచ్ఛ లేదనే గొప్పజచ్చు కలిగిన వంటి మరల మరల వేధిగా తప్పక ఎందుకు నరుగవలయుననెడి శ్రేష్ఠస్వరూపి. దానికి సమాధానముగా అట్లు జరుగుటకు అతని స్వేచ్ఛలేకనే చూచి చూచాడు. ఏ అవ్యక్తశక్తియొక్కను ప్రేరేపించి బంధించి స్వేచ్ఛి బంధమునానినీ బాండ్లుకొన వెళ్ళుచున్నదని చెప్పతగును. కనుక మనస్కి మూల కారణము కిరణా రూపమగు బ్రహ్మైక్య లేక సగుణా బ్రహ్మావుదగు ఈశ్వరుడున్న యెక్కఁడు చూడ స్వేచ్ఛ కనెయే అర్హుడై యున్నాడు. వేమేల త్వరచి బ్రహ్మ సర్వభవము అనగా బ్రహ్మాదీస్వంభవ భవ్యంతము ఏదో తెలియదాని స్వత్రమునకు బ్రహ్మము అర్హమై యున్నదని తెలియదున్నది.

5. తేజబంధము : మనోశ్చత పంచతన్మాత్రజ విషయ మామనమా అనగా శబ్ద, స్పృశ్య, రూప, గుణ గంధములుగా మన్నుచి, శ్రీం "కురంగ, మాతంగ, వేతంగ మీనాః శ్చంగాః సంవ భేదేవపంచా" అని చెప్పబడినట్లు కైవ జెప్పబడిన తేజులు ఒక్కొక్క తన్మాత్ర దిషయముల వేత మాత్రమే జకర్షించుటే ప్రాణ వేదని తెచ్చుకొను మన్నుచి. సాగవురు మాత్రము పంచ తన్మాత్రల విడింటికిని దాసుడై సుఖ దుఃఖములను పొందు చున్నాడు. ప్రుదయునందు గల వస్తువులన్నియు గుణ దోషములు గలవిగా మన్నుచిగాని కేవలం దోషము మాత్రమే గల వస్తువు ఏదీయులేదు. "సుఖ కోష మయంసక్తం ప్రాప్తి స్థలభ క్షుతి", అన్న న్యాయముగా అన్నియు ద్దుండ్య ఒక్కటాలతో కూడినవిగా మన్నుచిగాని, కేవలత్వ మనునది ప్రపంచములో ఏ వస్తువునందు లేదు. దోషము తనయందే గలదగుట వస్తువు నందు లేదు. శబ్దది విషయములు గుర్తించునది నువస్య, మనస్సు గుర్తించనిచో బంధమే లేదు. కనుకనే "మన ఏవమనోస్యానాం కాచణ బంధమోక్షయోః" అని చెప్పబడినది కనుక బంధము అంతర్వస్తు.

మనస్సు ప్రతి ఒక్కర యందు చిన్న చిన్నముగా మన్నుచి. మిగులకనూ మనోబాధలను పుష్టిగతముగా మన్ను సంస్కారములే కారణము. "మనస్సు సంస్కారములు చూట" సంస్కారములు లేనిచో మనస్సే లేదు. లేదంటి యుండగానే యీ సంస్కారములు లేనిచో మనస్సే లేదు. లేదంటి యుండగనే యీ సంస్కారములు విపరీతిభేద వానికి యుక్త బంధమే లేదు. కనుక అంతర్బంధమునకు మనస్సే కారణము. పంచతన్మాత్రలకు ప్రతాభవేదీ వాటి ననుభవంచకతెనెడి కలిసిన సంస్కారముల బలమువల్ల మనస్సు కాగలక అకర్మింప బడుట వల్ల కూడ బంధమేర్పడుచున్నది. ఈ విధముగా బ్రాహ్మమున పంచతనాత విషయాదులు, చురయు అంతర సంస్కారము ఈ రెండును కలిసి దేవుని బంధించుచున్నవని యుపలేమ.

6. కింశ్చాత్మా కింగ్మచ్చోమి : అనగా తేమని నీదని దేదని గ్రహించుము అనగా తేజబ్రహ్మముల రెండింటినీ పడిచి, పరేభాన్ద పరేభాన్దమును గ్రహించుము. అట్లెవనూ ర్వుగాని బ్రహ్మ సర్వంతము బంధమున విక్లిమున్నదని తెలిసికొంటేము. కావున బ్రహ్మమే బంధమున కశ్యంత మూలకారణము. కనుక యీబంధ విముక్తి లేక మోక్షము లేకూరవలెనంటి యీ మోక్షము స్వేచ్ఛి స్వేచ్ఛి రాకయగు బ్రహ్మమున అత్రకించి చోవులదే నిజమగు ఏదగుట చూడ సాలోక్యాది మోక్షులు నిజమగు మోక్షము కానేరవు. అవి సాలోక్యాది పంచముల మాత్రమే. అవిమోక్షమునకు ప్రాతిపదిరలునావు. కాళ్ళతముగా అన్య రాహిత్యస్థితి

పొందవలసివంటే బంధమోక్ష రూపములు గాగునని యా బ్రాహ్మణులు మించియే చెబుచు
రావలసియున్నది. "కేవల మోక్షా మేక్ష సంపత్తి జవహర" అని నిరూపించునవిరి నిర్ధారము.
రహస్య మొత్తము స్పష్టి మందియే గాక స్పష్టి కాదులకును బ్రహ్మీయ మంది మాత నిరూపణ
పొందవలె. అదియే యెక్కడు నిరూపణ పుట్టి స్పష్టిచేసి భాగవై తాను స్పష్టి అతిక్రమించి
కోపాలంబో తానెవ బ్రహ్మమును అతిక్రమించిపోవలను. అప్పుడుతాను నిశ్చేదముగా
వికసోపును. తన యుపశయ విధియగును.

7. కరోతీవీః : మానవులై పుట్టినందులకు దేనిని చేయవలయును అనగా సైవ
చేయింప వలయును. అట్టి సేవ (బ్రహ్మసేవ) బంధమును మోక్షము సైవబ్రాహ్మణని తెలుపజేయు
తల్లూత ఈ బంధమోక్షముల నుండి విడుదలను. అపరకమార్గం పరిపూర్ణ బోధ పరిపూర్ణ
బోధ బలయవలగు పూర్ణ గురువును పొందవలయును. పూర్ణగురువును పొంది పూర్ణబోధ
బలయవలగు అని నిర్ణయము కోరుతును. అని నిరూపణము చేయును.

సేవ అంధ మోక్ష రూపవలెనై బ్రాహ్మీ వ్యూహాభవదే అట్టి బ్రహ్మీ వ్యూహాభవదైవ రిషి
జనన మును బ్రాహ్మి యును నీకులు తాన యింకొక్క సేవకన్నెవని పరిపూర్ణ మందు
బ్రాహ్మీవ్యూహాభవదైవ నిపు గాని. సేవ అంధమోక్షముగాని లేనే లేదు. పరిపూర్ణపరిపూర్ణమును
తెలిసి బ్రహ్మీవ్యూహాభవదైవ నిపు లేనే లేనిని గుఱుములును తెలిసి కోక పోవులయే కర్మమము.
సేవ మానవ అస్థిపై నుంచులకు చేయవలసివ లెదనని వని అని

కింశ్చనోమివకింద్యస్త్వై క్షణ్ణచ్చామి త్వుమస్మిహ.
బ్రహ్మీలుభాసతేసర్వం బ్రహ్మమాయా ద్మయంవహి
దేనిని విందుము? దేనిని అని అనుచును వెళ్ళవము? కింశ్చనో వా సర్వం బ్రహ్మీదే
ప్రకాశించును. బ్రహ్మము మాయా నెందు లేనిదే
వివరములు :

1) కింశ్చనోమివ : దేనిని విందుము? అని ప్రశ్న ఈ ప్రశ్నకు అచారుగా అన్వయే
వంతుమని సూచిక చేయుదులు చెప్పినది. "అత్మవాచితే వర్ణవ్యక్తిరహస్యే మంతివ్యో నిభి
చ్చాసికభ్రంఘ భావః. అత్మయే నూదదగిరతి. ఏకదాసతి. మనసము చేయదగినది.
ధ్యానములే పొందదగినది అనుల మనస్సులే తెలియదగినదిగా నున్నది అనుల అత్మను
గుఱించి నిందుము

2) కింశ్చస్త్వై క్షణ్ణచ్చామి : దేనిని బాని యొక్కదకు వచ్చునను అని అర్థము ఈ
ప్రశ్నకు అత్మను అని అత్మకు వచ్చునను పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము అచారోకనము చేయుటకు
వచ్చుము (ప్రసన్నులవలె) త్వే. "మయం బ్రహ్మ మయో భూత్యా తత్పరం వాచలోకకోశే
పరాత్పరతరం వాచ్యం నిర్జగద తస్మిన్నాయయం" గురు గీత 212

గా. అందు తాను బ్రహ్మ స్వరూపియై ఆ విష్ణుల వాగే కలిపెయైన కరస్వరూపమగు
దేవతార్థను జూచును. అట్టి దేవస్వరూపమగు ననిపూర్ణము నుండి అన్వయేచే లేదు. అది
అలగిని నిలుచి యుండును. నిరూపణమైనదియై యున్నది. అది దేనికే అధారముకాదు.

3. త్వుమస్మిహ : నీ పుంబీయ అని అర్థము. దరిపూర్ణ పరిపూర్ణములకు సేవను
వలకును మూలముగాని స్వయము గానిదేదు. కావ్య సేవ (బ్రహ్మ) పరిపూర్ణములకు దేవతాదము.
దన్నదన్నములంటే పూర్ణగురువు వ్యూహ పరిపూర్ణబోధపరయమునునున్నును (అత్మ) మేనుకో

(అరీరముతో) కూచి యుంటిని. ఇప్పుడు చూపుము పుష్పము. ఇంటి రిలలోమాచికిగా పుష్పము నెట్లున పుష్ప మేలుకొనిగా లేతుండ బ్రోయినాను. అంటే నును మరలములు పొందుతు పునగనివనినను. ఉదాహరణముగా అను న్యాయంగా సంపద ప్రతి సంపద పద్యములో జను సులలు చక్రప్రసూనమున పుట్టను గిట్టడు పుచ్చాను.

4. **బ్రహ్మీణ భావితే సర్వము** : బ్రహ్మీణులువలననే జలంతా ప్రకాశించుచున్నదిని అర్థము. ఎందు కుచుగా సర్వము నుండు బ్రహ్మీణులు నూర్చి రూపమున అనగా సుష్ణులతో నూని రేరిగా పూర్ణముగా డిండి యున్నాము. సర్వము నుండు బ్రహ్మీణులు ప్రకాశించుచున్నారు.

5. **బ్రహ్మీణులమాధ్యయంసహి** : బ్రహ్మీణులు. మామా రెండును. అనివి. అనగా పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మీణులను బ్రహ్మీణులనుకు గాని. బ్రహ్మీణ అయిన మామా రెంపెంజికి మాఅనుగాని. నిలెనే జలముకు స్పృశముగాని లేదు కావున ఆ పద్ధతిన బ్రహ్మీణులు మరలను నూరు రెండును లేనివిసేన జలం బుంబులు సిద్ధాంతము చేసి యున్నారు. బ్రహ్మీణులు నూయల గురించి వివరములకై (6) శోకమును చూపుము. బ్రహ్మీ మాయ ద్బుంధ్యములు కావున జేసిని.

**విద్యావిద్యాద్భయంనాస్తి నాస్తి సాక్షివిధీయతే
పృథ్విపాపర్వమంనాస్తి అంభమోక్షర్వయం నహి** ||౨౦||

విద్యా అనగా జ్ఞానము. వేదశాస్త్రములు. అనిగ్యా యనగా జ్ఞానము రెండును లేవు. సాక్షియు లేదు. పృథ్వియు మలయు పాపము రెండును లేవు. అంభమోక్షములు రెండును లేవు.

1. **విద్యా విద్యాద్భయంనాస్తి** : అనగా పరిపూర్ణ పరిపూర్ణము నుండు విద్యా విద్యలు రెండును లేవు. పరిపూర్ణం చక్క యితరములన్ని చ్చుండు చూచునులేనేవున్నా. ద్భయములన్ని అకాక్షతములు కావున లేనిదే యగును.

విద్యులుగా క్షానము. వేదశాస్త్రములు. మోక్షములన్ని. ఎటుక. అవిద్య యనగా అపూర్ణం అపరిపూర్ణములు. రెండు లేరుకదా. విద్యనలన కలుగునవి స్పష్టాని మోక్ష పదములు. అవిద్య నలన శాస్త్రపద్యారణా యజ్ఞ దాన తపా క్రియలు, దీనివలన కామ్యసిద్ధి స్వర్గవరణాని లోకములు సంభవించును. సర్వమునకు యెరులే కారణము. యెరులే విద్యికునిగా సర్వ శాస్త్రములు, కర్మరూప యోగ యోగాంగ కర్మములు సర్వ సుశాశ్చత పుట్రాప్సిన కలిగించును. స్పష్టము నుండు శాను సహజంబు చుండలారి పతి భువనము గజానోహణ గా వింది పూరిగెనేట్లు. గోదాన, భూలానాచి దానములు రేయునట్లు కలగాండు చుండగ మోక్షన వర్తిగు యెరులే, శాను తున సైష్ట్యము అకోపించిన యేనుగు సర్వమెప్పుటికి సోయెనా తెలియనట్లుగా అరల పరిపూర్ణ పరిపూర్ణముండు మూలుం లేక, దాని కులర యన్న మునకాతముగు ప్రత్యక్ష పూర్ణముగు అఖండ యెరులేను. తెలుగుకొక్క నారికి విద్యా విద్యోపాధి కహితముగు సిద్ధాంతము: జేయించుట. శ్రీ కృష్ణదేశికేంద్రుల వారు, క.చ. 47 "యతే విద్యా విద్యులు యెరులే ప్రణవంబునాదా మెరులే కళమున యెరులే విండుపు చిత్తతైయకె ఆనందమవిసి । వెరుగు పచ్చిక్షీ" యన గానము చేసి యున్నారు. కావున విద్యా విద్యలు ఒకక. లేనది. లేనే లేదని సమ్యవలయును.

2. **నాస్తి సాక్షి విధీయతే** : సాక్షిగా లేదని తెలియము. పరిపూర్ణ పరిపూర్ణముండు

సాక్షి చూడమనిగానున్న ఆశ్చర్యం జేచు తలచుచును సాక్షియనుగా చూచుచున్నాడు. యెవనిచూచుచున్నాడు. స్పృహికి పూర్వమున్న సరమాత్మ కేవలం సాక్షి మాత్రమే. యిదియెందుచు గాన సాక్షి మాత్రమే గానని సాక్షియై లావక్యం నిర్ధారితము. యెవరించి చూడగా ఒక్కటే ఆ కరమాత్మయే 'వికల అనేకం భవతి' అని ప్రతి చెప్పిన వెదంగా అన్ని రూపములు తానే నేరించినది. శ్రీకృష్ణవేదేంద్రుల వారు తమ కుంభారములలో క.ప. ౧౭. ఆకాశానిక భూతానీ వాత్యకమునును ఎదుక యీజగముయ్యెన్... క.ప. ౨౦ లో 'అన్నియు తానై నన కవి పన్నుగవెదగునునాట బల్యుడు' .. అని క.ప. 106 లో "ఎరుకొక్కటంబెనేనియు ఎరుక యీపటమున మేర్పడదబ్బాక" అని క.ప.10 "విషం మితములు ఎరుకను సాక్షియని బల్కెని నేను సాక్షి చూపమని నీలో విసవజెప్పితి. నీంతియి వేరనచూడదు రెంటిసాక్షిటని తెల్లకోరా....." అనినిర్దారణ చెప్పారు.

సాక్షియనుగా చూచాచాచేగాని చేయించాచుగాను అని అంబాచుని అనుట సరిగాదు. చూచుట అనేదాసాక్షియే చేయుచున్నాడుగదా అట్లదాతను నిష్క్రియ. దన అపతెల్లగా! రుద్ధతో చూచుచు తప్పితో చినుమంచునే గానీ ఆ కృత్య శ్రమనవీయుములను: 3 వికారము రెంటుడు. ఒక పక్షమానడు. అసో తనస్సతి యందుచేర్చుకొని త్వాదక ముంచుకొనును. వానిచే ఎట్టి ప్రేక్షకము గాని సుఖ దుఃఖములు గాని రెంటుడు. ఏదాసాక్షిటంబు ఇరువురు: ఆగదమాచుచుండక నొకరు పూర్వం చూచుచుండును. అగదమాచు: వారు ఒక్కొక్కటి రెంటి సుఖదుఃఖము లంతాకరణమున చేర్చి సుస్సారమేర్చుచున్నా వికరముగా పూర్వక మాష సాక్షి యెట్టి వికారములు రెంటుడు కనుక సాక్షికి ఎట్టిపాత ప్రధానము లంబింపు.

స్పృహి శ్రీతి లభానులు రెంటుచుండు ఈ జగన్మాటరమునెట్ల కరమాత్మ కర్తయు సాక్షియే'దాద ప్రయోగము. పరమాత్మకర్తయే అంబాచు కర్తృత్వము లక్షించుట వలన కర్తృ పాన పూర్వము వాచు' నెంటుక. ఏలయనగా తిప్పుల కర్మానుసారము వారివారి గుణ కర్మలనునెరించుచు స్పృహిగానుండును. "తప్పే కర్తార మపి విద్యాకర్తార మచ్చేయం". అంబాచుడు భగవానుడు: అతనికి కర్మన్యాపించారము గానీ లేదు

నాటకమునకు పూర్వమునిండు, నాటక కాలముండు. నాటక కాలమునకు నాటకకాల యందలి దీపము పూర్వం వెలుగుచునే యున్నట్లు పరమాత్మ జగన్మాటకమునకు కేవలం సాక్షిగా యున్నాడని చెప్పటం సరిగాదు. నాటక దీపము అదము, జీవించి రేచింది. పరమాత్మ ప్రజ్ఞాన ముండు. నాటక దీపం చాలక మూడులకు కేవలం సహాయకారణము మాత్రమే. సరమాత్మయే ప్రధాన కారణము. సహాయకారణము నెచ్చు కారులము తానే అంబాచున్నాడు. పరమాత్మ కర్తగాదనుట ద్వాయుముగాదు. కర్త అంబాచు కర్తృత్వకోరకాలాచిచూసములు లేక విషాదముగా, యెట్టి ప్రయోజన మున్నా అనంబకనే యంబాచు భగవం అంబాచు సాక్షి యనిన్ని అనవలసిు. పరమాత్మ కర్తనే గనుక ఎరుక స్వరూపండు ఈ ఎదుక స్వరూపంకి తరిపూర్ణ సరమాత్మయందు స్థానము లేనది గనుక సాక్షిరూపములోనున్న ఎదుక లేదని

3. పుణ్యపాపకర్మయం నాస్తి : తరిపూర్ణ పరబ్రహ్మాండండు క్షణంబుచూసమునకుల పాప పుణ్యములు లేవు కనుక తరిపూర్ణ భావము లోనుండువానికి పాప పుణ్యములంబింపు. పాపమునగా కర్మ్య సరిస్సారములేనాదు. శుభసంస్కారములు కూడ పాపంబు శ్లంభలము చల తీవ్రని అంధించి ఆస్ కారణముగా ముప్పించున చిల్ల కుభసంస్కారములన్నియు

పాపమును శుభమునకు జర్రముగా మార్చును. యుండును. పుణ్య కర్మాదలలచే పుణ్య లోక ప్రాప్తియు దొరకును. మార్గ ప్రాప్తియును సాధించుకొనుటలో జనోలోకములలో లేక యాలోకమున నేచియోని ప్రాప్తియో కలుగునను చిద్వాంతమును నమ్మి యుత్సాహమును మన్ని కట్టిలు కృష్ణచాంద్రాయణాది నైకములు, తీర్థ మూల్యాదిరహితము చేయుట ప్రారంభించె. ఎండునూ గల నర్మణోనియో అన్యరాహిత్య లాభ మోక్షమును కలిగించును. కీచోత్పన్నుల అన్య పరంపరలయందే త్రిష్టాను. కనుక నర్మణులు అంభో లాకనాథాకే మోక్షోపేక్షు నిశ్చలమును? యకర్మఫలం మిథి అన్య యుష్మన్వి వలన నీచ జన్మ లాగజను. మిథి జన్మలు చారణ్య శృంఖలులు (బంధులు సంబంధులు) నీచ జన్మలు అనుచు సంభెట్టు. పితౌన ఎంభకావణమే గాని మోక్ష కారణము గానిరయి. కనుక తర్మఫల మునుభవించునట్టి జన్మ ఎన్నియొనరినచే అన్యయోక్తినియొలు తర్మ వేడుకనొప్పును. తర్మఫల అన్య అన్యవర్తికర్మ కనుక తర్మ అన్య పరంపరలలో లాభమునునున్నది గాని జన్మరాహిత్యమునెంతో మోక్షము సోర్మము.

మోక్షము తర్మణుల (పుణ్య పాపతర్మలము) సిద్ధించునంటే అట్టి మోక్షము కృతకము. (భూమాన: దేములవేదం) కావలసివచ్చును. తర్మఫలన అను: నాధ్యములు మోక్షము సిద్ధించును. 1. అపృష్టి 2. సంస్కారము 3. దిగాళ్ళము 4. ప్రాప్తి 5. గమ్యము. 6. మోక్షము ఈ అరు ఠకముల తర్మ ఫలములలో వేది క్రిందివే కాదు. వేదినే మాలికి వేదినయి మహాదేవ యనుస్మయముగా యెంతో కొనితి ఫలము లొకటింకే వ్రత తర్మము అన్యకారణముగునున్నది. పుణ్యము లేని అపృష్ట్యాను భవమునకై వ్రట్టలోకములో అన్యించినను 'క్షీణోపాస్మాద్యు లోకావేశంతి' యను గీతావచనము ప్రకారము ఏదో భూమి యంద: 94 లక్షల రథముల జేవోపాదులలో ఏదో యొక ఉపాధిని పొందవలసివచ్చే. ఆ పుణ్యలోకములో అర్జును తర్మణిని యింకను ఉత్తమ జన్మ పొందును. నూర సాధ్యము అను ఎందుకనగా పుణ్యలోకములోని ప్రాణులకు శుద్ధ కరణములేదు. పాపపుణ్యములు తర్మయములు. శుద్ధతర్మమును యింకను రూపము అజ్ఞన లేనివే.

4. బ్రంధమోక్ష తర్మణంనపా : బంధము మోక్షములు లేవంటే అది పరిపూర్ణమనగా పూర్ణ మందలలేవని అర్థము చేసుకొనివలెను. బంధము అనగా లబ్ధియే యుండటం. అనగా తన ఇచ్ఛావచ్చిన దీక్షనీ సుంపరించుటకు. కోరిక ఫల ప్రాప్తికలుగుటకు దుష్టచిత్తమును సంకెళ్ళ వేయవలసివచ్చుండుట బంధమునబడును. శ్రీకరణములను మనస్సు వాక్కు తరీరము (నూర విధ యుద్రియము:తో నిపా) వేనొకటి తనకెట్టి పెత్తనము లేకుండుటయు బంధమే యని పరిపూర్ణవర్మణాచార్యులు శ్రీ అంపకుట్టి వీరవంరజరామచంద్రచాపుగారు జంపమును వ్యాసములో నిర్మించినారు. బ్రంహ్మాండములమోక్షమునుగూర్చి నవగ్రహములు నిర్మణ్యులగా పంపరూతములు, వేదము: పుస్తాది స్మంభనోర్మంతము ఎగో తెలియరాని ఒక సూక్తమునకు బర్మమూమున్నది. అనియే బంధము ఈ బంధము నిష్ఠి రత్కంత మాతరారణమును ముప్తమైవండుంటే యవలసివే తప్పి నిష్ఠియించున్న ప్రతి చరాక్షమునకు ఆ బంధము సంక్రమించజాలదు.

మోక్షము అను మోక్షకు లాంఛన ముక్తి, వైవర్మము, నిర్మాణము, నిరంతరము నుభానిగ్నాపము అత్యంత దు:ఖ నిష్కర్మి యత్యధి మోక్షులవేదమోగించు చిచ్ఛాను. బంద మోక్షములు లేక బంద విముక్తులు అనుననాపరములలో బంధమునకు మృగనీరావ

ప్రాతిపదికముగా మోక్షము ముగిసి బహుశక్తులైన వాళ్ళవారున్నారు. కాని ముక్తి సాలోక్య, సాహస్య, సాధూస్య, సాష్టాత్మ, సాయుజ్యముక్తులు అని పంచవిధ ముక్తులు చెప్పబడినవి. ఈ ముక్తులు విషుత్వ శివ్వుడ, మోక్షమును యున్నదైనను బాధోపేషము, సామోక్యములు పొందుట అని అర్థము కాని సోక్త శక్తులను పరు విరుగుట, విముక్త అను అర్థములో ఈ సాలోక్యములు అర్థవంతములు కావాలిప్పు. కనుక ఈ బంధ మోక్షము చెప్పారవలెనంటే ఈ ముక్తము స్వస్థి, స్వస్థి రానిననుగు బ్రహ్మమును అతిక్రమించి వోధుటయే నిజముగు విరుచుట. కనుక సాలోక్యమ ముక్తులు నిజముగు మోక్షము కానేరవు. అన్నంత దుఃఖనిక్కత నిరతిశయానంత స్రాష్టి వాసన వాసినే వేను కాను; అనిగాని అని యుండు అనెందుమునను దుఃఖము లేదు. ఎది పుస్తక అని బంధమేకాని మోక్షము (సంపూర్ణ విరుచుట) కాదు.

బంధముక్తులు యందును అజ్ఞానాశ్రేణి కేవుని బంధుక క్రూరితి రూపములే గాని యోచించినవో అజ్ఞానరూపుడేయైన తనకు బంధమేమి? ముక్తి యేమి? తనస్వరూపమును విస్మరించుటలే కాదు బ్రహ్మయొక్కట్లు తప్పిమోచనము కావలసయున్నట్లు. మోక్షమనేరికాద యొక లేక రూపమైన స్వేదమున దానిని సాధనమునీ యున్నట్లు క్రాంతియే నానించునున్నాడు. తానాత్మ స్వరూపుడై యున్నాడనని మరుచుటయే బంధకారణము. తానే అజ్ఞానని తెలుసుకొనుటే తద్బంధ విమోచనము. లేక మోక్షము, ముక్తి, మరుపు బంధము, ఎరుక మోక్షము. ఈ బంధ మోక్షములు మిక్కిలియే చార్తములు చెప్పెనునే యున్నవి. అయినప్పటికీ ఈ రెంటిలో మరుపు నూయ: కుని. ఎరుక నిక్కమైనదని కొందరుచుకు. బంధ మోక్షములు, ఎరుక మరుపులు రెండు వూయ: యని పరిపూర్ణ భావజ్ఞుల నిర్ణయము. 148 కవ. ఎరుకనగా దొరికితేడు. మరుపునగా ఎరుక తనను మరుచుటయు. రెంట్లనుగనిదీ యములు అని అన్నాడు శ్రీ. పుష్పదేవీకేంద్రుల వారు. భాషానే బంధమోక్షములు, అనని మరుపులు మరు పారమార్థికముగా తెలిసి.

**శూన్యాశూన్యద్యయంనాస్తి పూర్ణాశూర్ణం తథానీదా
పూర్ణశూన్యద్యయంనాస్తి యఃపూర్ణమవలంసదా** [129]

శూన్యము (అగోచరము, అభావము) అశూన్యము (భావము లేక గోచరము) రెండును లేక. విస్తాకావమగు బ్రహ్మము విశ్లేషనమయ. విస్తాగోచరముగా మన్న పూర్ణమును ప్రకృష్ట పూర్ణము అను పూర్ణాశూర్ణము కూడ లేదు. పూర్ణముగానున్నను శూన్యముగా మన్నను రెండును లేవు. అట్టి పూర్ణము లేని పూర్ణమే. ఇదా అవలంసితపరిపూర్ణ మొందును.

1. శూన్యాశూన్యద్యయం నాస్తి : శూన్యమనగా తెలిసి, వ్యర్థమి. అభావరూపమైనది. అగోచరమైనది. అనూచ్యము అనగా భావము. గోచరమైనది అట్లే ఎరుక కూడ అపరిపూర్ణమందు లేనది. ఇకాతం గగనం శూన్యం అన్నట్లుగా భావమేగాని భావములేగని. తల్లి స్వస్థాధి గుణములు లేకపోవుట వలన యుండ్రయములచే గుర్తించునానీడయ్యును. మనస్సులే గుర్తించి దోచుకున్నవి ఎట్లనగా అవి శూన్య స్వరూపమునను అశూన్యమును (యేమి అనినాలోకపోవుట) గుర్తించుచున్నాము. ఇంద్రయములు శబ్దములు గుర్తించినట్లే శబ్దముల లేవనికమున గూడ గుర్తించుచున్నవి. ఎట్లనగా శోక్రంద్రియములే తల్లిమును గుర్తించుచున్నాము. అట్టి దిగితా స్వర్గం, రూప, రుచి, గంధములవలన అనిగెనీ స్థితిని గూడ అయితా యుండ్రయములచే గుర్తించుచున్నవి. దేవులగుంటుల గోకలయే రూప మన యుండ్రయ

సన్నికర్తృణా జ్ఞానమల దేతనే గుర్తించు చున్నాము. "శూన్యమస్మత్ స్థానం పూర్ణమస్మిన్ స్థానం" అని తెల్పుచున్నది. కనుక శూన్యమునకు పూర్ణమునకు బహుశ్రావణది పరిపూర్ణము. శక్తిస్థైర్యాదులున్నచోట, శూన్యమైనచోట గూడ వగుతే. ఏదనగా శూన్యమును గూడ గుర్తించు గలుగుచున్నాము. కనుక తెలుసు (ద్వంద్వము) ఎరుకే. అన్యోన్యముల కేతనస్థానం. పూర్ణాత్మ శూన్యాత్మములు కేతనస్థానం ఈ పరిపూర్ణవిభ్రమ్యమొక్కటే. కనుక ఎరుకను శూన్యమున్నారు. ఉన్న దానియందు లేనిదేలో అది శూన్యమనవలెను. కనుక పున్న పరిపూర్ణపరమాస్థానమందు లేని యెరుకే శూన్యమే అనవలెను. కనుక ద్వంద్వరూపములో ఉన్న శూన్యా శూన్యములు లేవు.

2. పూర్ణా త్పూర్ణం తదానహి : అనగా మనకు తెలియజేయు విజ్ఞానానందగు ప్రమాణం. విజ్ఞానమును, విశాకేతనమును అయి పూర్ణముగా వస్తువు యొక్క వెలుగుల. దోషం అకాశమునది సర్వవ్యాపకమై విండుకొని యున్నదని యుచుండును. దీనిని ప్రత్యక్ష పూర్ణమందురు. ఏదనగా యది అంశం నిండుకొని యున్నట్లు గానవచ్చుచు ఎందమావులందు నీడు వెల్లు రెదో లక్ష్య. పూర్ణముగా గానవచ్చునను ఎరుక (అత్మ) సర్వదేశములందును విందియున్నట్లుగా తోచుడు నిజముగా విందియులేదు. ప్రత్యక్షముగా నున్న యుద్దగిష్టములు మోచుకుంటి ఎన్నోలెట్లు దిన్నెనగా గానవచ్చున్నది. రాని యధార్థముగా ఎన్నో రేట్లు పెద్దది యున్నది. బ్రహ్మజ్ఞులు బ్రహ్మేక ప్రమాణమును లంగీకరించలేదు. అట్లే ప్రత్యక్ష పూర్ణము అంశం నిండి యున్నట్లుగా కానవచ్చిత వికారమునై యున్నది. ఇట్టి పూర్ణము లేనిది. నాకుకు, కంటికి, మనస్సుకు ఎంతనూత్రము గారించని పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమే సర్వ దేశములందు నిజముగా నిండి పూర్ణమై యున్నది. ప్రత్యక్ష పూర్ణ మన్నవెన సగుకకంటే పరోక్షమై యున్న (కానరాని) పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమే పూర్ణమైయున్నది. కనుక పూర్ణము శూన్యము రెండవది.

3. పూర్ణ శూన్య ద్వయంనాస్తి : శూన్యము ముఖము పూర్ణము రుండును లేదు. పూర్ణము గురించి, శూన్యము గురించి ఈ శ్లోకము మొదట వివరించబడినది. అయినను అంశ కాంత తెలుసుకొందము.

కార్యరూపముగా నున్న అగస్త్య యిందు: కాలం రూపముగా నున్న పరమాత్మ. సుపర్ణ భరిణములందు నున్నముకలె సుపూర్ణముగా నిండియున్నది. ఈ రెంటిలో మరొక రూపముగా నున్న పరిపూర్ణము అతీతమై రెండవది లేక పోవల దేత బాహ్యస్థానంపరములనే నిర్ణయము లేక ప్రత్యక్ష పూర్ణమును అతీతమంది యున్నది. ఏలాంటి మోక్ష ప్రత్యక్ష పూర్ణముకు ఈ అగస్త్య (కారణంతో సహా) "యద్భక్త్యం కన్యస్యం" అనే న్యాయంగా లేని వస్తువే బహుశోష మున్నది. పరోక్షంగా నున్న పూర్ణమే ఎప్పుటికి శేషించి సత్యస్వరూపమై యున్నది. కనుక దానికి సరిపూర్ణమని వ్యవహారము చేయవచ్చునది కనుక పూర్ణము (ఎరుక) శూన్యము రెండులేనివి శూన్యం.

4. యః పూర్ణం అచేతం వదా : ఏది పూర్ణమో అదే అచేతము అని అర్థము. ఈ పూర్ణము అనగా పైన వివరించిన పూర్ణముగా నున్న పూర్ణము అచేతము. అచేతం అనగా చలించునది. ఎప్పుడు ఎట్టి కదలిక లేనదని అర్థము. పరబ్రహ్మమునకు సృష్టికే పూర్ణము ఎట్టి చలనము లేదు బాహ్యమున గానవచ్చు వస్తు స్థితి యందు గుడుగు కదలిక మోతమై

దంపతులకు. అంతరము దుంగిలి మార్పు కూడ చూసవచ్చును. నిస్సంకల్ప స్థితి లోనున్న బ్రహ్మమునకు సంకల్పము గలుగుట కూడ దీనినడే "క" లెని గమియారములను పట్టి చలనములేదు. కీ అస్త్రే అంతాచలనమే. దురియే స్థితి గలిగియున్న ప్రకాశానికి గతి అంటే చలనముండును. గతిలేనప్పుడు స్థితి, స్థితి లేనప్పుడు గతి. బ్రహ్మమునకు కూడ ఈ స్థితిగతులు యనే ద్విబద్ధములున్నవి కనుక బ్రహ్మమును అలలమనిపర్చించిన కేరణాలముగాదు. "ప్రశ్నోనోనో ప్రార్థయేత్, ప్రాణత్యాగ్నోమనోబుద్ధ్యో ప్రాప్నోత్య భుక్త మోషిను భుక్త్యసేనాకాశ్చయే" అని శ్రుతి వర్ణించినది. దాని యందు పూర్వమే వాచివ్యుడే అని అవశ్యకతావముగా నుండే, లేక తేషించిన పూర్వము పరిపూర్ణ సర్వబ్రహ్మము గాదు. గమక చలాచలములు రెండు విధములే సాపేక్షకమైన కల్పము" కనుక పరిపూర్ణమును గురించి చెప్పుటలేదు. "అచోతే యంసానాతనా" అని చెప్పువలెన మాట వేవలం అచట స్వరూపముగా నుండిచలనమెప్పుడు యెరుగని పరిపూర్ణవిద్యబ్రహ్మ యుక్తానికే నోర్చును. దానియందు శక్తి రూపముగా గాని తలది చూపముగాగాని యెరుక యెప్పుడులేదు కనుకనే గాని "బ్రహ్మై వస్మలం ప్రశ్నం" అని అభివర్ణించినది. "అదే గోపు నీవే అది" అంటూ "సత్తమసి" మహావాక్యం యొక్క అర్థార్థము గూడ పుటియొక్కక విగు అనగా చలా చలనమును ప్రత్యగానీ పరమాత్మల విషయంలో మాత్రమే సత్యం. పరిపూర్ణ చిదబ్రహ్మం ఎదిగానిది తన యందేమీ లేనిది. అలక్ష్యగాదు. కిచ్చి అవగామ అని శ్రీ శివచామరీక్షణంనారి వాక్యము.

**సర్వాధారంబిదాకాశం సర్వప్రాణహృద్విస్థితమ్
దిదాకాశే జగచ్చిత్రం దిదాకాశం సదానన్దీ**

||౬౬||

దిదాకాశమనగా బ్రహ్మము (జ్ఞానరూపములో నున్న అకాశాశము, అదే పరాకాశం)- అత్తు సర్వమును కాపాడము. ఆ దిదాకాశమే. సర్వప్రాణుల హృదయము అందున్నది. దిదాకాశమందే జగత్తు చిత్రతయైయున్నది దిదాకాశమే పవ్యధును లేనిదే.

1. సర్వాధారంబిదాకాశం : దిదాకాశము సర్వమునకు ఆధారము. అకాశము అను పదములుగా తెప్పిగాను. 1. దిదాకాశము 2. మార్యాకాశము 3. నిర్దయివాకాశము 4. చిదాకాశము 5. పరాకాశము ఈ పదాకాశం. ఈ భేదములనే పేర్కొనగానే దిదాకాశము. దిదాకాశమనగా జ్ఞానాకాశము. దిశ్ = జ్ఞానము. జ్ఞానమునగా బ్రహ్మము అకాశము సర్వప్రాణాన్నియంగియున్నట్లు బ్రహ్మము కూడ సర్వత్ర వ్యాపించియుండుట వల్ల ఈ బ్రహ్మమునే దిదాకాశమని, పేర్కొనబడినది. అకాశాశిరము అనగా మోటన్నడున్నట్లు. చలనచూడములంన్న కలికి పట్లోశములు (లేక విదాపరదములు) రూపము చెంపి ఎరుగే ఈ జగముయొక్కసర్వము అనుక యెరుకయనగా శుద్ధజ్ఞానము. యొక్క మాట చూసవే జగత్తు కనుక "సర్వబ్రహ్మంబ్రహ్మ" "ఏకమేవాన్వేతీయంబ్రహ్మ" "ఏకనునేకం చిదక" యిట్లాది శ్రుతులలో నున్న బ్రహ్మము శక్తిమునకు పర్యాధునదముగా అచ్చ శైలుగలో ఎరుక అని శబ్దము వాడినారు. గారు బ్రహ్మరూపముగా నున్న యెరుకే కార్యరూపముగు ఈ జగత్తు ఇచ్చట ప్రహ్లాశ్చుమో"కు (దిదాకాశమ) ఎరుకగానాగులీనదని భగవంతులరప్ప మనవి.

సర్వమునకు ఆధారము బ్రహ్మము లేక ఎరుక, దిదాకాశమన్నాము. సర్వము అనగా సకల పదాచరములు అదియే స్వస్థిగా గమనించవలయును. బ్రహ్మచీకీ ఈ అత్తు (బ్రహ్మము) ఎత్తు అధారమో తెలుసుకొందుము.

‘తస్మాద్వా ఏతస్మాద్వాత్మనే ఆకాశ్యం భూతః ఆరాశా ద్యామూః వాయోః వాయోవ్యక్తిః అగ్నేరామః అధ్యక్షా స్ఫష్టి రామః ...’ అను శ్రుతిని పరిభాషించుట నిర్ధారణ లభింపజేసింది. “ఆకాశకర్మదీరం బ్రహ్మ” అను రీతిగా ఆకాశమే గరితను గల ఆత్మనుంచి వాచివ్యయలు కలిగి, సమస్త వింబాలయ బ్రహ్మాండములు కలిగినవి ఈ భావమునే శ్రీ కృష్ణుని శతేంద్రియవలన గల గుఱి ఆకాశాధిక భాగాని దాస్తక మేగుట ఎరుక. ఈ సంగతయొక్క “అని అర్హాను, మరయు క. గ. 82 “విద్యతైవ భూతములు నివరుగుము, ఆకాశము దాన్పు యింగలమును. నీళ్ళ రవివదనల యని నేనెరిగిన వర్ణతవి నీక, దెనిగింపరాను. ముజ్జగములుగొల్లనః పీష్టరీశు” అని అర్హాను. మరయు క. గ. 73 “విద్యతైవ భూత వందక మనుకకు, దరణములు కలియ వ్యవచుతు గతయూ, తరమును సయ్యును ప్రసమును. ధరణి మునిత తేన యిచ్చ నిసయూ గుర్తయ్యూ అర్హాను పంపభూత కలివాచుడు వందన యెరుక అనగా విశుద్ధతేజనమునకు ఆ పంపభూతములలో పుష్టి పొడములు, బలముకలి, అగ్ని హృదయము, వాయువు రరము, ఆకాశము శిశోభావము” అయి కిరాలి వీరుడని స్థూల దేహాచూషణును. ఈ ప్రకారముగా చిదాకాశము పర్యావారమైవది.

2. సర్వభూతా వ్యాధిస్థితమ్ : పన్నుత్రోణులు యందు ఈ చిదాకాశమే (ఆత్మయే) వ్యాపించి యున్నదని అర్థము. పంపభూతములు కంటి సూక్ష్మముగు అగ్ని (బ్రహ్మము) ఈ కంపభూతములందు వ్యాపించియున్నది. స్ఫష్టికీ భూర్మము “పరేవసోష్యే- దమగ్ర ఆపీతో” స్ఫష్టికీ భూర్మము ఆ బ్రహ్మము సత్య దార్థముగా నుండును. అసంతరిము “పో- కామయత వహస్యాం ప్రజాయేయేత” ఆ బ్రహ్మయే అనేకము కావలెనని కోరను, కోరి “ఏవం అనేకం భవత” ఆ యొక్కరీతిలో అనేక మాయెను. “తత్త్వస్యైతవేవా- మప్రావిశత్”, ఆ రిమ్మల తానే అందు ఆనుకవేకముగాచించెను. అంటే ఈ బ్రహ్మము పంపభూతములు కంటి సూక్ష్మమైనది గాన ఈ పంపభూతములందు వ్యాపించి యున్నది. కనుకనే శ్రుతి “అపోరశీయాన్, మహతోమహీయాన్” అనగా అత్త అబువు కంటి దిక్కుడి, మహాబు కంటి పెద్దరలు యున్నది అనుటలో ఆ పరిమాణములోను, మహాత్మనకు బడుట రూర అత్త (ఆరాశయవలె) పున్నదని అర్థము. దనుక “సర్వ భూతస్వసూక్ష్మాసం, సర్వభూతాని రాత్మని” అనిగీత దెన్పించున్నది. అనిగా సర్వభూతములలోను అత్త యున్నది. అగ్నిలో పన్ను భూతములున్నవి అని అర్థము. అనాశములంటే సూక్ష్మముగు అత్త లతాశ ఆవరణ యందే వుంపగలదుగాని దానిని మీరియంద భావకు బద్ధమువెందు నీవి దెల్లం యెక్క పదరణమునకు బయట యుంప జాలకట్టి అని తెలియగుండును అత్త ఆకాశములు రెండును నీవి విజ్ఞువలె పున్నుండుననే “ఆకాశకర్మం బ్రహ్మ” అని శ్రుతి తెప్పిగది ఏ శరీరము చూచిన దాని తెలివి ఆ శరీర పరిమాణమునకు పరిమితమైయున్నది కాని సతికమించి యుంపజాలదు తెలివి యందు దేహము, దేహమునందు తెలివి పర ప్రాకర్మ సమాత వ్రమాణములో నున్నది ఆ బుద్ధిగోదే రేకొదేహములు రెండు ఒక్కట్ అని నిర్ధారణించించవీసవి. “సర్వం జగ్మ్యేం బ్రహ్మ” అని శ్రుతి తెప్పించున్నది ఈ బుద్ధులలా దర్శమునే పరిభాషణావేష్టాను అవరణ అక్షరముగా చిప్పిదాను. విజ్ఞనగా ఈ బ్రహ్మము నిశ్చలగుం (Ananta) అనిగా వ్యాపకత్వ లక్షణము గలిగి విద్యాతరంగా భూమిస్కరి. కావుననే “విశ్వుత్వాపిన మాద వేది మమంం గగన నెభ్యం” అని రెండు విధముల

వర్తించబడినది. కావున దివాకాశము (బ్రహ్మాము) పరమ హృదయములలో నివాసించుచున్నది.

3. దివాకాశేష్టగ ద్విత్రం : దివాకాశం అనిగా బ్రహ్మామునీ పైన వివరించుట. జరిగినది. ఆ బ్రహ్మామునే ఎరుక యిచ్చాము అట్టి బ్రహ్మాములైన ఎరుక వారి చిత్తవైచిత్త్యం అర్థము. ఈ బ్రహ్మామే పింద అవ్యంబంబులగానున్నది. దేహింబ్రయములుగా, వేద్యాశ్రమములుగా శ్రుతులుగా, రిషి నేనుగా, నెత్తనోకములుగా, హరి హరిబ్రహ్మోక మిద. నచిగిరికి తరువు ముఖచరాచరములుగా ఉన్నవి. సర్వ ద్వింధ్యల త్తుగా యున్నది ప్రణావకాచముగా పిందవుగా, సర్వ చిత్త అనందములుగా ఉన్నది. సగల చిత్తములూ, అష్టాంగ యోగములుగా, యోగ పరసౌఖ్యములుగా, ముఖి వాక్య వాక్యిక పర్లతులుగా ఉన్నది ఎరుకే. ఎరుకే అహి పర సౌఖ్యములుగా, జ్ఞాన్యజ్ఞాన క్షేయంబులుగా, భక్తి పరక్షులుగా, సుంకల్ప వికల్పములుగా మన మెరుగ వలయును. సర్వమును గుర్తెడుగున నుగా ఎరుకే బ్రహ్మామే. ఎంత చిత్తవైచిత్త్యో చూడుము. యలా.

హృద్యము సరకము తీవ్రము ఈశ్వరుడు. జీవేశ్వరైశ్వర్యము కూడ ఎరుకనే గూ బ్రహ్మామే తలంపులకు తోట మంటిది వింతలకు వృట్టిసర్వ తంతులకుమేటి, పంతులకు మూల బలము మంటిది. బ్రాంతలకు పట్టణము. అగ్రజనన స్వలపన్న మెరుకే అంతోక శ్రీకృష్ణగీతీంద్రులవారు కథ 90 "అస్మియుతానై తనరవి పుష్కగ జెరగుడు నోల బలకుడు మర తావస్తిటి యెరిగే యెరుకై యున్నానని యెరుక నెరకు గూహింపుచుండు భనలో తాను హింపు చుండా ఎన్నో విచిత్రా నీదురుక నెతలు పింటి చుక్కాది లేదు లేకున్నది గుండవి పూనింపుచుండు తనలో తానే మోహంపు చుండా" అని తెలిపి యున్నారు. ఈ ఎరుక (దివాకాశపు) కేళ్లు పదాచించితే చిన్న చిత్త విచిత్రములుగా ఉన్నవి. ఉన్నది లేనది, లేనది ఉన్నదని తనలోకానే తలంచుచుండును. కాగులపైప వీతము కాళ్ళునాప వృక్షముగుండెళ్లు కాలమైన ఎరుక అశ్చూహపమని జీవేశ్వర జగత్తుగా సగును. తనయందు గల జీవేశ్వర జగత్తుల వ్యవహారము తెలియ జేయుదును గాని జేయుచు నేనుగానని నిర్ణయించుకొని తనలో తాను అనుచుండును. అనిరవెల్లియన భాంబ నిలరలలేక తనవంతులు ఎట్లు ముక్కు లేయునో అట్లు జీవేశ్వర జగదోపాధిని స్థాపరజంగ కూషమన మార్కు నేము మంతును. పంతుశ్చాత్ర భ్రతంబును నెరుగుగట్లు మంటిది యిరుక. గమక అప్పటి యందు నేను ఉండే తెలుసుకొంటు వున్నానని ఊహించి లేచి తనను పుష్టిళ్లు నిర్ణయించును. పంతుశ్చాత్రులు లేనది పరలయులు గమక దానిని నిర్ణయించలేక అది లేదని చెప్పును. ఇప్పు చిత్రవిచిత్రములు గల ఎరుకను "చిత్తకాశం యెరుక సంపూర్ణ" అని ప్రశ్నించుచుండు. ఎగునే జీవుడు. యెనునే శాశ్చరుడు ఈ రంటి బక్యము అనిగా జీవేశ్వర బక్యము ఎగుక సంపూర్ణి చుని నిర్ణయాము. గమక ఎరుక యింపు పూర్ణత్వమును దాని మర్మము సాధకుడు తప్పక తెలుసుకొనువలసి యున్నది. కావ్యగ బ్రహ్మామే (దివాకాశేష్టగద్విత్రం) ద్విత్రం.

4. దివాకాశం సదానహి : దివాకాశముగు ఎరుక (బ్రహ్మాము) ఎప్పుడును లేదు. బ్రహ్మాము (ఎరుక) జ్ఞాన జ్ఞానములు, నేను మేములు, నిద నిద్దులు, అభిప్రాయ అభిప్రాయములు, యాత్మాది ద్వింధ్య స్వరూపములుగా నుండి ఆ ద్వింధ్య స్వరూపములో ఒకటి మరొక వాటికి

కారణముగా అధిష్టానముగా మున్నది. ఒకటి కారణముగాను, రెండోది కార్య రూపముగాను వుంటున్నాయి. ఎరుక వృద్ధినే లేదని అనల ఋషులు అన్నారు. ఎందుకయ్యారంటే

1. సువిస్మార్త పరిభ్రాహ్మణుండు ఎరుకకు ఎవిధంగానూ యుగ్మత్వీక కారణం లేదు.

2. ఎరుకకు ఎరుకే మూలం గాని తేరే మూలం లేదు. కారణ రూపముగు ఎరుకకు తేరే కారణం లేదని వారి అభిప్రాయమేగాని కార్యరూపముగు కేవలత్వర జగన్మనవి మూలం లేదనిగాని, ఈ తేరేత్వర జగత్తు లేనే లేదని గాని వారి అభిప్రాయము గాదు. అందుకేనే :ఈ కేవలత్వర జగత్తు లేనదే అయినో నీ దారి కథమనగా గోడ యొకటయ్యిస్తున్నాడు గోడ కన్యముగా లోక ద్వారము. (దర్వాజ) ఎందుకా-అందుకా-అందుకా-అందుకా? అని ప్రశ్నిస్తున్నాడు.

3. ఎరుక వృద్ధినంతలే దేనిపల్ల? ఎవరికి? అనే ప్రశ్నలు కనాయి. ఎరుక తనకు గానే వచ్చింది. తన రాకకు మరేదీ కారణము కాదు అని అనల ఋషులు అబాదు. తనకు తానే తోచినందులకు లోకముందేమైనా దృష్టాంశములున్నవాయని అంటే. ఎవరికిగ అంతర తానురవంతు నాటికి ఎల్లీ మూలం లేకుండా తనకు తాడు అయ్యిపోవోతాము ఎంతవెదికిన వానికి భూమితో పరిపంథము కనబడదు. పరిపూర్ణ పరిభ్రాహ్మణుండు ఎరుకకు మూలము లేని కనుక ఈ యెరుక తన యంటే తోచి, తనయంటే తాను లేక పోవుచున్నది. తనకు మూలము లేనదానిని సత్యమునకుకు బిలువేసెందున దీనికి తేనెరుకయని ప్రసిద్ధమైనది. పుక్కుర లేదని కూడ అకారణము తేతనే అనవలసి వచ్చినది.

4. పరిపూర్ణ పరిభ్రాహ్మణుండు లేనెరుక రామలేదు, తోచలేదు. పరిపూర్ణములో వుండేటందుకు స్థానము లేదు. తోచి దీనికి తోయెటందుకు చుకాకా-శ్చానము లేదు. ఈ లేని ఎరుకనే, ఎరుక జగములుగా భాసిస్తున్నది. పూల హక్కు రూపముగా ర్పంతు రూపమై యుంటే ఈ ద్వుంధములలో ఒకటి మరొక దానికి కారణ రూపమై సిరప దానివల్ల తిరిగి కార్యరూపంగా తానే యుగ్మత్వీక వచ్చునుంది, వృక్ష ఓకన్యాయము, కనుక దీనికి అయ్యోన్యా ప్రయోజోపం. అనవస్తాజోపం పంశమిప్తాయ్... "రూపాసా మాయా" అనే మాయ శబ్ద నిర్వచనానుసారం ఎది లేనిదో అదే మాయ. కనుక ఈ పరిపూర్ణపరిభ్రాహ్మణు ముందు లేదు కనుక మాయా శబ్దము నీని యెదల స్వ్యాకనాకుంది. "మాయానే అనేన మాయ" అనే నిర్వచనము ప్రకారము గూడ ప్రతి దానిని బితిలో చూయించి అటు ప్ర.రూపంగా, మిసాత్ ప్రమాణంగా ఏదో మితిలోగాన వచ్చేది ఎరుక. కనుక ఎరుకను మాయా అర్థములున్నవి. అందుచేత కూడ దీనికి తేనెరుక యని పేరు వచ్చింది. కనుక బిదాకారు (బ్రాహ్మణేక ఎరుక) ఎల్లప్పుడు పరిపూర్ణ పరిభ్రాహ్మణుండు లేనిదే.

కార్యకర్తృత్వగోంనాస్తి నాస్తి జ్ఞప్తి స్మదానపి

అతివిజ్ఞేయయద్భావం తద్భావం తద్వచిత్వజ

HE 311

కార్యము (కేవలత్వరజగత్తు). కర్తృత్వము ఒక పని చేసినందులకు కార్యత, జ్ఞప్తి (ఎరుక) ఎల్లప్పుడూను లేవు. ఇట్లు యే భావమును తరలెసికొంటివో అభావమును మరగి పెట్టుము.

కార్యము : ఏ వస్తువులేనిదో మరియొక వస్తువు గోచరమో అది కారణ వస్తువు. అట్టి కారణ వస్తువు యొక్క నామ రూపములకంటే భిన్నముగు వాడు రూపములు కలగ్ల, కాని విచారించగా కారణవస్తువు యొక్క మూల ద్రవ్యమునకు ఏకాత్రము భిన్నము కానిదై

యొక్క కనుమః కార్యమని చెప్పబడును. ఏవారణ్యుడు మట్టి కేదిలో కుట్టితో వేయవలసి యున్నది అని చెప్పబడును. ఏవారణ్యుడు మట్టి కేదిలో కుట్టితో వేయవలసి యున్నది అని చెప్పబడును. ఏవారణ్యుడు మట్టి కేదిలో కుట్టితో వేయవలసి యున్నది అని చెప్పబడును.

1. కర్మశాస్త్రం నాస్తి : కర్మశాస్త్రము కూడలేదు కర్మశాస్త్రము అంటూ ఒక పనిని చేసినందుకు బాధ్యత. పంచకారణములు లేనిదే పనిజరుగుదు అంటూ 1) అధిష్టానుమతి తప్పకము (సూక్ష్మ కారణము లేన అంతఃకరణము) 2) కర్మ అంతః కరణములో కూర్చున్న వైతన్యం. (విచారానుమతి - తేజుడు) 3) అంద్రియములు 4) వివిధవేదాలగు ప్రాణ సూక్ష్మకారణములు క్రియలు 5) అధిష్టానుమతి వలన. ఈ అనేక కారణములతో కించం వచ్చినచోరము జరుగుచున్నది. అందు కర్మ కర్మశాస్త్రముంది? అంటూ కరణములో నూరిన వైతన్యము ప్రధాన కర్తయని చెప్పవలయును. ఏలననగా తేజుడే సుకైరిగును నాకర్మంను నున్నట్లెప్పుడుకర్మముగా చెప్పుచున్నాడు. మరి బ్రహ్మాండముం దెవరికి కర్మశాస్త్రము? అంటే రాక్షసులనే నిర్ణయించవలయును. అప్పుడే స్వస్థి కర్మకు అదిలో కర్మశాస్త్ర మెవరికి అంటే స్వస్థి సంకల్పము చేసిన ప్రాణముదే. అయితే తేజోశ్రులు బ్రహ్మము కంటే విస్మయం కారు. బ్రహ్మానుమతి ప్రధానముగా తేజోశ్రులు చేసినచో కించం బ్రహ్మాండములందు కర్మశాస్త్రము పరామర్శించును. "లేన విచారణ ప్రాణములను" అనగా దాని సజ్జాలోనిలో గణితపరత కూడ కదలదు. ఆ బ్రహ్మవైకల్యమే లేనిదే తేజోశ్రులు బ్రహ్మానుమతి లేదు. ఏది లేకుంటే అందు కర్మ జనేది జరుగుతానని దానినే కర్మ అనాది. అందుచేసిన శ్రీకృష్ణవైకల్యంబునాదు. "అనాది జనేకుంటును" అని కుందార్జునుని "నేను పాటులనే వస్తువు ఫలము ముమ్మాటికి అనుభవించి మరి అవసరము లేకుంటునేవేరకర్మా", అంటూ భూర్ల దోభ కల్యాణియంతము చేసి యున్నాడు. ఈ కుందార్జునుని కేవల కించం వలన భూర్ల దోభ కల్యాణియంతము చేసి యున్నాడు. ఈ కుందార్జునుని కేవల కించం వలన భూర్ల దోభ కల్యాణియంతము చేసి యున్నాడు.

ఇంతకు సర్వకారణమైన బ్రహ్మానుమతి (అనుమతి ఎటుకంటే) కారణ కర్మశాస్త్రములు గలదికాదు అని చెప్పింది. దీని రహిత విధానము తరిషార్థ రీత్యా అరూఢవరచుకొన్న వారికే కర్మశాస్త్రంబాపమైన కర్మశాస్త్ర విధాన విధానము (విని) బ్రహ్మశాస్త్ర రీత్యా అన్న కర్మశాస్త్రంబాపమైన.

కై వివరణను బట్టి తరిషార్థ వరబ్రహ్మము అంతట నింది యున్నది. అందు బ్రహ్మము (కారణము) ఆ బ్రహ్మమునే అయిన జగత్తు (కార్యము) కర్మశాస్త్రము గల బ్రహ్మమునను స్థానముగాని మూలంగాని లేదని తెలసిననాదే కర్మ, కర్మశాస్త్రములు ఏవి లేవని తెలియవలయును.

2. నాస్తి జ్ఞప్తి స్మదావమా : జ్ఞప్తి విజ్ఞప్తియందును లేదు. జ్ఞప్తి యనగా తెలిసి, తెలుపుయని యర్థము. శ్రీకృష్ణవైకల్యముల వారు తమ కుందార్జునులతో జ్ఞప్తిని గురించి చెప్పించి క.చ. 9.10 "ఎరుకన్నను కురువన్నును ఎరుకకు ఎరుకన్నను వేసాయనమోయ యనని గురుకుల సాక్ష్యము జ్ఞప్తిని స్మరణ యన బ్రహ్మయనిన మారు మెక్కుటిగా అని తెలుపుచున్నాడు. అప్పుడు జ్ఞప్తియనగా ఎరుక యని తెలియవలయు. ఏమియును జ్ఞప్తియనగా గురుకు యనికే జ్ఞప్తి యని చెప్పవలయు.

జ్ఞప్తి యనునట్లు పదార్థజాతమంతటికి ఈ విధులే అధారము అధిష్టానుమతి అయియున్నది. ప్రళయమువలన ఈ తేజోశ్రుల జగత్తు నీవరూపముగా దాట్లు తిరిగి ఈ

యెరుకకుండు గట్టి క్షేత్రయందు పునః స్మృతి యందు ఆవిర్భావము చెందును. ప్రకాశమునూ తిరోభావము కూడదే! అనాది. ఎరుకే సర్వమును విగినేది. ఎరుకుదునని జెప్పినది ఇదే. (అవలంబములు చెందు ఎగుతే. ఎరుక నిర్మలము గాదు. కాస్మికారణములు రెండు యిదే. తివరకు అన్ని ఎగుతే విడి గాదు. మనోబాహ్యులు అందు సర్వము యెరుకే అనగా యిది కాదు యిది లాగుని వివేధించ గలిగిన సమస్తము ఎరుకే అన్ని లక్షణములు గల ఎరుక (స్మృతి) ఒకప్పుడుంటి మరొకప్పుడు లేక పరిపూర్ణముండు నూలముగాని స్వేచ్ఛముగాని లేదు గనుక ఎరుక (స్మృతి) పట్లస్పృహ లేదు. మార్పుచెందునది హాయి గదా! లేదు.

3. ఇతి విజ్ఞేయ యద్యావం తద్దావం తత్కారీత్యం : ఇట్లేమే భావమును తెలివకొంటే అభావమును వదిలి పెట్టు అని అర్థము. అంటే ఏ భావమును తెలుసుకొన్నావో ఆ భావము అభావము కావచ్చు. అట్లు భావము అభావమైపోయే పరిపూర్ణ సర్వభావము స్వతస్సర్వము. అభావముగల యనగా ఆ భావమును త్యజించినట్లే. ధైర్యోన్మాది భావమును తెలుసుకొంటే అనగా ఎరుకను తెలుసుకొంటే ఆ భావమును వదిలిపెట్టుమంటుంటి ను భోగము పరిపూర్ణమును. యెరుకను ఎరిగి యెరుకను చూచుము. ఆనుభూతములలో పరిపూర్ణతోధలంతులు యెరుకీయున్నట్లు. ఎరుకను ఎట్లు చూచవలయునో యిదిట పరిశీలించు.

శ్లో: త్రేయవస్తు పరిత్యాగో విలయాతి మానసః।

నువసేవీలయం యాతే త్రైల్యమనశిస్ఫురే। (సాండిత్యోద్రవిషయ)

పరిత్యజయినగా సంపూర్ణముగా పరివలయించి ఆర్థము. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మను వందతస్మాత్కట గాని, విషయములు గాని భేదమైన భేద. భేదముగా నుండెనున్నది స్మృతికారణమై అర్థ కనుక పరిత్యజించుమంటుంటే అంచననుకు అత్యంత మూల కారణమైన అనుబంధ జ్ఞాన స్వరూపమైన సృష్టికారణమైన బ్రహ్మమునే సంపూర్ణముగా విచువకులుమును. విలసనగా ఆ స్మృతి కారణమే బ్రహ్మము. సర్వసర్వాల. సర్వప్రకాశమున దానికి జ్ఞానమే స్వరూపలక్షణమైనను పరిణామములో అజ్ఞాన స్వరూపమును ఆచరణ రూపము నంది అనంతముగా అనంత మరణములను పొందుచున్నది. కనుక జ్ఞానమే స్వరూప లక్షణముగాగని ఈ అత్య యొక్క సత్యర్కధృష్టి నిశ్చేషముగా సతించు గాని జ్ఞానాంతి రహితముగాదు. జ్ఞానాభావములకు సర్వానిచ్ఛనది ఈ అనుబంధ జ్ఞానమే కనుక ఈ అనుబంధ జ్ఞానమును విడిచిన గాని సర్వత్కారణి రహితము గాదు. "బ్రాహ్మి రహితమే మోక్షము" అట్లే బ్రాహ్మి రహితమునది శాశ్వతమును అన్న గానితాము.

తూష్టీమేవస్థితం తూష్టిం తూష్టీభావం నకించన

బహూనోభ్య్ భాస్ ప్రవక్ష్యేణ వాగ్వాపారంసినర్థకమ్ | 1201

అంతయు మోనము నందే యున్నది. మోనము యేమియు గాదు. విలువిధములు పరితేది వాగ్వాపారము పుర్ణములునది, పనికి రానిది.

1. తూష్టీమేవ స్థితం తూష్టిం : అంతయుమోనము నందే యున్నది. తూష్టీం అనగా మోనము. ఈ మోనమును గూర్చి ముందుగా తెలుసుకొందుము.

విన్నాత వాసనాభ్యాసము (ఆ) మనోబాసనావసాన (అ) మనోరహితముని చెందు విధములు:

ఆ. మనోసహితవిద్యారాజ వాసనాభ్యాసము - చిత్తవిమలంగా ఒక చిత్తాశుకు వెంటాడే అంశమవుతుంది. కనుక మొదట అధ్యయనము (అధ్యయనము సుఖము. సుఖేష్టేతి చిత్తమంబు) (సాత్త్వికము) చిత్తమును చేర్చి యందు అభ్యాసము చేయుటయగును. మనస్సు స్థావరమునకు సాధనముగా అనగా పనిముట్టుగా యున్నది బుద్ధి జ్ఞానమున క్షాత్రయమై యున్నది. బుద్ధియే అహమనే కర్తగానైన యున్నది ఏకాగ్ర చిత్తముతో ఈ మనోబుద్ధుల నూడే సర్వము చిన్మాత్రముగా భ్యాసము చేయుటయే మనోసహితవిద్యారాజ వాసనాభ్యాసము

అ) మనో రహిత చిన్మాత్రా వాసనా భ్యాసము: మనోబుద్ధులను క్షాత్రము చేసి (అనగా కర్మకర్మ కరణత్వమునువీటి) చిన్మాత్రవాసనాభ్యాసము చేయుచేతగా రాగద్వేషములు గూఢమై అశ్చ నిర్మలమగును. అప్పుడు శుద్ధ వాసనలు నిరహితము రహితమగును అప్పుడే మనస్సు నిర్మాణన మగును. ఇంక యాశనికి సాధనాంతరముల తోడు చేసిలేదు. ఇట్టి జ్ఞాని రాగశూన్యమగుబుద్ధితో శేషలేఖితమును సాధించును కనుక త్రోవ్రామనూహించుచు చున్నాడని యనరాదు. అతడు కృతకృత్యుడు చేసి చాకిరి ఏకకర్మలు చేయుచు యర్హులైనాభ సంతుష్టి గలిగి యుండునని గాని, చేసిని అతడు కోరనైన కోరడు. ఇట్టి మనోరహిత చిన్మాత్ర వాసనాభ్యాసముచే వాసనాత్వము సుగుణ యంగాక అతని మనస్సు నిరేంద్రయమై యోవును. అనగా మోనము చేయుచున్నది. ఆ మోనము చూడ విధములుగా జెప్పబడినది 1) కాష్టమోనము : స్థూలతీతము నిశ్చలత్వము గావించిన కాష్టమోనము 2) వాగ్మోనము : వాక్యము బంధించిన వాగ్మోనము. 3) అక్షమోనము: జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియములనదిగట్టిన అక్షమోనము మోనము, ఈ మూడు విధములుగా జెప్పబడిన మోనములోనేటియెగాదు. అవి మనోమోన మనగాదును. ఈ విధముగా వాసనాత్వమును గావించుకొని మనస్సు మనోమోనము గావించిన నిష్కలే నిర్మాణన మోనముద్రానిచ్చి స్థితి యుపేరు.

నిర్మాణనమోనముద్రానిచ్చిస్తే చిత్త సంస్కర్షణ శుద్ధులను చేసేటటుగు అతీక్ష్ణనకాదు. పర. పశ్యంత ముచ్చకు, వైఖరి రూపంగా గానవచ్చే శుద్ధచలనము ప్రత్యక్షమగా పింజోపాధులందు గానవస్తున్నది.

అనుచు. యదేవేహి రథముత్ర యదముత్ర నదస్త్రిహి

మృత్యోస్సమ్యక్తు మనోస్థి యంబు హనానేక పశ్యతి

అ) ఏది యిక్కడ (నింపాడమంబు) అన్నట్లో అదే అక్కడ (బ్రాహ్మణమందు) ఉన్నది. అక్కడ మన్నదే యిక్కడ యున్నది. యిది గుర్తించనివారూ జనన మరణములు పొందుదునని యుండురు. కనుక పిండ బ్రహ్మాండములందు సర్వత్రా పర. పశ్యంతి. ముచ్చకు, వైఖరి వాక్యమున్నవనక పశ్యతు. ఇతరు నిరేంద్రియ మనస్సు కావడమే మనో మోనముని తెలుసుకొన్నాము. మనసు నిరేంద్రయమైనచో బ్రహ్మము అపరోక్షము కదా. ఇంతా మోన మందే యున్నది అంటే అంశా బ్రహ్మము నందే యున్నది. బ్రహ్మాలోస్థం నశించిన యగు శ్రుత్యానుసారము అంశా బ్రహ్మమయమే. అంతామోనము నుండే యున్నది.

2) ముక్తిభావం నశించన : మోన భావము (గూర్చి భావం) కూడ పనియగు లేవితే. పై వివరించిన బానిలో మోన భావము నేవల నిరతీకక చిచ్ఛాద్ధ పరబ్రహ్మము కాదు. అది అదిష్టిన బ్రహ్మము అని తేలివది. అది ప్రియబ్రహ్మమునకు పరిష్కారపరిష్కారమునకు (అని) యందుకు స్థానముగాని, మరయు మూలంగాని గ్రహించుకు

ఆ బ్రహ్మముకే లేనందుకే మన ఆత్మ తొలగిపో వాడినాడు. ఈ తేనెరుక (బ్రహ్మము) లెనే జేచిన ఈ ధోతములకు ఏవరింబలో నలంబొత్తు కనలించబడినది. అయినను ధృష్టంగా ముచ్చటరూప పొందు పరచబడినది.

కాదు స్వేదనాపితుగు బ్రహ్మమునకు అనగా అపంప ఎరుకకు (నూకీ భావమునకు) మరి యిది కారణం గాని మూలంగాని కుండుగొకు స్థానముగా లెనే బ్రహ్మ స్వభావాది సంపదాతములకు అక్క రూపమగు భ్రమ్యము కావ్యనారణ సంబంధములతో ముదా కారణముగా నున్నది. దానికి కారణము ఎంతవెనదిన కానరాదు. కారణనలవనె కార్యము ఏతములో ఏదిగొను లేదు. ఉండుట అసంభవము కూడ కుంక స్పృశకారణమైన బ్రహ్మకు అనికీయే లేదు. ఎందునావులతో అలమున్నట్లే కావవచ్చిన అక్కడ నెజముగా ఏడులేదు. గల యందు ధోతన తరలములు వదనె కలయందు మాత్రమే నున్నట్లు తోచబడునే గాని కలయింది మేలొక్కట పిరిక ఉపాత్మతము యొక్క లేలో అట్టి ఏమియు లేదు. అట్లే ఈ గుర్తికే బరిగొనునకు "అకాశ్చేరం బ్రహ్మ" అని చెప్పబడినట్లుగా మనస్సుకు గోపరించు మదా కావనె తరలముగా నున్నది ఈ దేహదేహములు కెందును ఒకదానిని ఒకటి విడువద గుండు కలసి ఏకమైవుగా నున్నది. దీనికి పరిభాష్యమందు స్థానముగాని మూలముగాని దేమిలేదు.

"మనస్వేదాను బ్రహ్మస్య, మనస్వేదాను శ్రోతవ్యం" అని చెప్పబడి రీతిగా తుద మనస్సుకే గోచరించబడుచున్నది, కాని నిజముగా అలెదనో మదా వాక్కులకు అందగాని అతితవ్రన బ్రహ్మ మైవు గాదు "న తురపక్షచగన్త తి. నవాల్పతతి నోమను" అనివచ్చవడినవి. కంటికి, వాక్కుకు, మనస్సుకు, గోచరించునరికాదు అట్లు కంటికి వాక్కుకు, మనస్సుకు నోచరించరానిది ఒక్క పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మానీ కనుకనే దానిని "అవేక్షేమా పరబ్రహ్మం అన్నాడు. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము మోనమురూడ కాదు. మోనము లేనిది

3. బహుశాచ్చ బ్రిన్ ప్రవక్షేణ వాగ్వాపారం నిర్వకమ్ : పలు విధములగు శబ్దములు వలించెడి వాగ్వాపారము ఏగికి రానిది వ్యర్థమైనది శబ్దములెట్లు ఏర్పడినవో యుండుక తెలిసికొందము. నైఖ్యుక దృశ్యో యోచింతినో స్పృశకార్య బ్రహ్మమునందు కలిగిన కామరా రూపనగు స్థానములలో ఏర్పడిన చలనముతో భ్రమ్యత్వముగ ప్రణవము "శు" రేలిగి ఇందుండి వర్ణాత్మకముగు ఏయటి అక్షరములు. పిదప ఇక్షరముల కేలికలో తల్లము వానితో నకల నేద కాన్త, పురాణేరహాస రూపములగుం నకల వ్యాకృమయము ఏర్పడినవని చెప్పవచ్చును. శ్రీకృష్ణదేశికేంద్రులవారు "క ద 122లో "చంచనకక్షరముం . బ్రహంశము తానుచ్చుచింఁ . పుం వాక్షరముందందు త్రుతులెన్న దాన్యైకుకంపన నీకెగి . యెదుగు నుపలాతు దీనదె నెల్లకు మెరుక నవలాతు లోనన" అని చెలచెప్పారు. ఇనగా ఏయటి అక్షరములచేత తల్ల పన్నీర్తమైన ప్రపంచము సృష్టినది. ఇందుకు కారణము ప్రణవరాక్షరముని త్రుతులు నిర్ణయించినవి ఆ ప్రణవముగు ఏయక కిర్ణయమిగి తెలుసుకోమని ఈ రుద్రాక్షరము బ్రహ్మ స్పృశ్యమనె యున్నాగు. అటల పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మము తెలుసుకొని ఆ పరబ్రహ్మము నుండు ఏరుకను నిల్వనమని హితవు పుల్కియున్నాడు. ఏయటి యక్షరముల నేక శబ్ద బ్రహ్మంబు ప్రపంచ మెట్లునుంది అనగా కర్మ నిర్వకముగ. ఏయెటులు జ్ఞాన నిర్వకములగు వేలొంతముగా, కావ్య, వాద్యార్థ, అక్షయైర్వములనో ఏర్పర్, అధోలోకములు నిర్ణయించ

యజ్ఞాదు. గనుక కది చచ్చి నీర్మిక ప్రపంచముగా యున్నందున దుష్కర్మఫలముల ప్రబంధముని నిర్ణయము.

శ్రీతి ప్రణవోయా పరబ్రహ్మ్యై ప్రణవశ్చై పరస్మ్యుతః" అనగా ఓంకార నిశ్చయముగా పరబ్రహ్మము. ప్రణవమే పరమాత్మయని చెప్పబడుచున్నది. గనుక వాక్యముని పరబ్రహ్మమునకు వాచకముగా ఓంకారము వేరు కానందున, ఓంకారము ఎఱివి యిద్దరములకు మూలముని నిర్ణయము.

శ్రీతి: "యతోవార నివర్తంతే కప్రాప్య మనోసాః" యను నిర్ణయానుసారము మనో వాక్యము పరబ్రహ్మముని యెఱుకవ వెనుకకు పుర్రినవి. కనుక వాచకముగా ఓంకారము. వాక్యముని బ్రహ్మము లేకపోవునని నిర్ణయము.

కావున ఉక్షరముల కూడికలో పదము యేర్పడును. కొన్ని పదములు కూడికలో వాక్యము లేర్పడును. ఈ వాక్యముల సమాహతు పదన భావములో గూడిన వాక్యములు, వేదములు, వేదాంగములు, పురాణములు, వివిధానములు కలిగినవి. ఇందులో పద్మసూత్రంకా ఎఱివనే. అవి బ్రాహ్మిని ఎఱుకవ తెఱుకనోని తగ్గించవచ్చు "బ్రాహ్మి తపోతమే జన్మరాహస్యము" కనుక వాగ్వాపారములను నిష్ప్రయోజనము పరర్థకము.

**వితత్పర్వార్థగోసర్వం గురువాశ్చేనచోధ్యతే
వితత్ప్రపణమాత్రేణ సర్వతమవినశ్యతి**

॥౬౫॥

పరమార్థమునకు సంబంధించిన సర్వము గురు వాక్యము చేత మఱోధరమునను. తలియను. దీనిని చిన్నంత నూత్రముననే అన్ని త్రములు తొలగును.

వివరములు :

1. **వితత్పర్వార్థగో సర్వం గురువాశ్చేన చోధ్యతే** : అనగా ఆ పరమార్థమునకు సంబంధించిన సర్వము అని అర్థము. పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమును తెలియుటకే సర్వ పరమార్థము గురు వాశ్చేనచోధ్యతే అనగా ఆ పరమార్థ సర్వము గురువాశ్చము చేతనే తెలియ బడునని అర్థము. ఆ పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమును గురు ముఖతనే తెలుసుకొనవలసి యుండును. ఎందుకనగా ప్రత్యక్షముగా తీవ్ర అగ్రము తలియబడుచున్నది. దీని సృష్టిస్థితిలయములు రాహరముగు సగుణ సర్వదహకముగు బ్రహ్మమును: గూడ అనుమాన ప్రమాణములచే నూహించి, అత్యంతియగుగు బుద్ధిచే గ్రహించ వచ్చును. మనోవాక్యల కందన, నిద సీక్ష్మనది, నిష్ప్రతి యోగికైనవి, శుద్ధ నిర్గుణమైనవి, అత్యాతీతమైన పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మమును తెలియజేయుటయే దేదముల ప్రధాన ఆశయమై యున్నది. అట్లే పరిపూర్ణ దావమును చోధించుటకు పూర్ణగురుభ్య జననరము "గురోస్మ్యుభేన జ్ఞాతవ్యం నావ్యథా గ్రంథ కోటి భిః" అనగా పరిపూర్ణపరబ్రహ్మము గురు వాక్యము చేతనే తెలియబడువది గాని కోటి గ్రంథముల చేత తెలియబడదు.

మొదట పరిపూర్ణపరబ్రహ్మమును, దేనియక నెరిగి యెఱుకను మానుట ఎల్ల బస్యరాహిత్య దావమోక్షమును పొందుటయే సర్వపరమార్థముని తలియబడు. "ప్రాప్యతే తత్సావకః" అనగా గురుని అనుగ్రహము చేతనే తలియబడుచున్నది.

శాస్త్రముల విద్యాయము లేని శాస్త్ర పాండిత్యము గడించినంత చూడమున దక్షుల
 అను" అప్పురాచార్యము పొందవలకు వీలు లేదు. "వ్యాఖ్యలీ, శ్లోకలీ, శాస్త్రవాక్యానకాశులు"
 మాత్ర మున్నగుటవల్ల, ఇట్లే పాండిత్యమువలన వన కీర్తి ప్రతిష్ఠలు మాత్రమే పొందగలడు.
 ఐదున్న దుక్కకే గాని మొట్టి యాశ్రయము వదిలి గాఢని సులేశ్వరాలాచార్యులవారు సెలవిచ్చియున్నారు.
 "నాడు మాత్యప్రపంచనేన బహిష్కరణేభయా. నబహుశ్రుతేన" అంటూ కారకశ్రుతి
 సూచించుచున్నది. ప్రవచనములం ఉపాధ్యాయములు (సూతులు) అధ్యయనము చేసిన
 అభ్యాసపట్టికాబాబులు గుంతుకు ఈ అభ్య సుదూర జ్ఞానము వలన తామెవరో తెలుసుకోగలడు,
 అన్నిరాహిత్యము సిద్ధించవలయు నన్న తనకు చూడబడైన తప్పిదే? లేన కఠింకముందు
 ఉన్నరాహిత్యము సిద్ధించుచో, గురుంకులుట: నన్నునిశ్చయం దూరకము
 తలుసుకొనవలసియుంటును. శాస్త్రములు కేవలము వీటిని చూచిన ప్రాయముగానే
 తెలియజేయును, వస్తు నిశ్చయము విఫలంగా జెప్పజాలవు. రావున పూర్ణ
 పద్మపుస్తకాశ్రయించి, వారి కృతము సాక్షులై ఉపవేదము పొంది, గురూపదిక్షమాన్యుల
 పొందుచుండి కృతార్థులు కావలసివచ్చే అని శాస్త్రములు హెచ్చరించుచున్నది. "గురువులేని
 విద్య కూడ విద్యకైన నూరకైన తన్ని కూరకైన" అని గురువులేని విద్య గుడ్డి విద్య యని
 నానుడి.

2. విశిష్టముల మాత్రేన సర్వకమపినశ్చైతి : ఈ విధముగా విసినంత చూడముననే
 సర్వశ్రమలు అనగా అన్ని అశ్రమల నుండి ముక్తి పుచ్చు పుచ్చు పాపముల కర్మ ఫలములను సందిత
 ప్రార్థన ఫలములు పనుభవించు తమ యంతయు నశించును. అంతే గాక ఆనామిదేకుండ
 కేవలకాన పునః పునః అన్నలు కలుగుటంద జేయును. పూర్వ అశ్రమలస్మారములవల్ల సుందర
 ప్రతి సుందరపద్ధతిలో పునఃపది ఉపసం పునఃకమచలు" అని వ్యాయంగా ఈ అన్ని పనుపరలు
 కలుగుటయే సర్వశ్రమలు. ఈ సర్వశ్రమలు పరిపూర్ణబోధ చేసిన మదియు ఈ సర్వశాస
 షాచ్యోపనిషత్ సేవలన్ని మదియు పరిపూర్ణమును కనుటవల్ల సర్వశ్రమాపజ్ఞానమే గాక విశిష్టాత్మ
 పరిశ్రమ్యము తెలుసుకొని, ఏదొక ప్రాంతిని వదిలిన సర్వకమలు అనేన కురలములనే
 శ్రమలు సరించుచని ఈ శ్లోకము జెప్పుచున్నది.

శ్లో. శాస్త్ర జ్ఞానం విహితేకం బుద్ధే చంన. కారణం ఓపదేశావరేర్దుష్కారమని సర్వకర్మతుమ్
 కా. శాస్త్ర పఠనము వల్ల యేర్పడిన జ్ఞానము వలన కరణముక కర్మము. అతనుద్దమము
 నిశ్చయజ్ఞానము బుద్ధికి కలుగుత చోగా సంకమాన్యకేవలని పునఃపు దోలాయమావప్తి దుః
 ఖ కారణముగుచు కనుక గురూపదేశము పొంది తద్వారా వస్తు నిశ్చయ జ్ఞానముతో సకల
 కర్మలు తెలుసుచు చేయవచ్చు కృతార్థుడు కావలెను. గురూపదిక్షము జ్ఞానం ఈ సంతుంఘ
 సమ్యకలందచి తరింపజేయుటకు పునఃకాని కృషిచేయుచున్న మధ్యమపుటకు శోకబోధిగుండ
 ప్రదామములు.

బ్రాహ్మణోక్షత్రియో వైశ్య శూద్రశృంధాల పుల్కసాః
తేషాం నవిద్యతేఽస్య చతివేదాంత నిశ్చితమ్.

12-1.

దీనిని విదిన బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు వైశ్యులు, శూద్రులు వందల పుల్కసలకు
 తిరిగి అన్య యుండదని వేదములందు నిశ్చయముగా జెప్పబడినది.
 వివరములు :

1. బ్రాహ్మణోక్షత్రియో వైశ్య శూద్రశృంధాల పుల్కసాః : వేదములందు.

"బ్రాహ్మణ్యో స్వముఖమాసీత్ బాహుగాఙస్య కృణుః సురూతదస్యయదైశ్చ పద్భ్యాం చుద్రో లతాయశః" అనగా వేదపురుషుని అనగా సర్వేశ్వరుని ముఖము నుండి బ్రాహ్మణుడు, వక్రస్థలము నుండి క్షత్రియుడు, ఉరువుల నుండి వైశ్యుడు, పాదములనుండి శూద్రుడు బుట్టెను. ఈ క్రుతి విలాల్ కృగుడుని గురించి పర్వవచనము.

మనుస్మృతిలో బా. 1 లోకానాంతం వివృద్ధ్యర్థం ముఖపాదోరూపాదతః బ్రాహ్మణంక్షత్రియం వైశ్యం శూద్రంప విపర్వయత్. అనగా లోకాభివృద్ధి కోరిన వాడై బ్రహ్మ తనముఖము వాహువు ఉరువు, పాదములనుండి వరుసగా బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రులను సృజించెను. బ్రహ్మ తన ముఖాదుల నుండి బ్రహ్మజులను పుట్టించెనని చెప్పినచో నాయాస్థానముల నుండి పుట్టిన వారందరు ఒకటి స్థూపము కలిగి యుండవలెను. అట్లు కమపించుట లేదు బ్రహ్మజ్ఞానము, కపస్య, యుద్ధముందు శూరశౌర్యములు, కృషిగోరక్షులు, సేనావృత్తులు, బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్య శూద్రాదు లందు పై వచ్చిన నాల్గ గుణములు (వృత్తులు) కనువిందుటచే గుణములనను సరించెయే జాతి యొక్క నిజస్వరూపమని యెట్టివారైనను గోచరించును.

శ్లో. శూద్రో బ్రహ్మణతామేవ బ్రాహ్మణస్తైచి శూద్రతాం క్షత్రియా జ్ఞాతమేవంతు విద్యాద్వై శ్యాత్పవచి।

అనగా సంస్కారములచే శూద్రుడు బ్రహ్మజ్ఞము నొందును. సంస్కారరాహిత్యముచే బ్రాహ్మణుడు శూద్రత్వము పొందును. ఇట్లై క్షత్రియ వైశ్యులు అని గ్రహించవలయును. గుణము చేతనే జాతి యను సిద్ధాంతమైనచో నాలుగు జాతులకు నాలుగు భర్తృములు యేల ఏర్పడవలయును

1. వేద కాస్తములను చదివించుట, తాము, వేదపుట యజ్ఞములు చేయించుట. దానపిచ్చుటయు దానము గ్రహించుటయు ఈ అరు కర్మలను బ్రాహ్మణులకై ఏర్పడవలెను.
2. ప్రజారక్షణయ, దానము, బలాగముచేయట, వేదార్థ్యమునము, విషయములందాంక్షి లేకుండుట క్షత్రియ భర్తృములుగా నియమించెను
3. గోరక్షణ, యాగంబులు చేయుట, వేదాధ్యయనము, నీటి మార్గమున భూ మార్గమున వ్యాపారము చేయుట చట్టి బీదనము, న్యకసాయము వైశ్యుల జీవన విధానముగా నియమించెను.

4 బ్రాహ్మణ శూద్రులకు ఒకే ఒక భర్తృమును నియమించెను పై మూడు వర్గముల వారికి అమాయ లేక సేవ చేయుట.

ఈ నాలుగు గుణములను నిరూపించుటచే గుణములచే జాతి గుణదని చెప్పవారికి ఇటంకమేమియులేదు సర్వజనులలోను ఈ నాలుగు గుణములు గలవారుండులచే దానికి కారణము.

వందాలుడు : శూద్రులలో ఒక తోడు చుటినవాడు. మాలవాడు శూద్రునికి బ్రాహ్మణి యుండు పుట్టినవాడు. శ్రూరుడు, దుష్టుడు.

పుల్కసుడు : సంకరజాతివాడు, మాలవాడు, అధముడు.

2. వేషం నవిద్యతే ఇతి వేదాంత నిశ్చయః : ఈ సర్వసారమూర్త్యుపనిషత్తునందు పరిపూర్ణమంటే ఏమిటి, ఇఖండ జ్ఞాన స్వరూపమైన తనరుకను క్షుల్లముగా వివరించి

జెప్పబడినది. వీరిని వెంటబడు దృష్ట్యాన్వేషణలను వివక్షించినవి. అంతేగాక ఎవరికను వదిలిపించు విధానము కూడ పరపంపియున్నది. అంతేగాక సమాఖ్యలలో తోకనొహములు, మనోవర్తములు చెప్పబడినవి. అట్టి మనోహాపనగు వ్యస్థి అంతఃకరణము. దాని కత్వంత మూలముగు పరాయేరుక యున్ను సరిహద్దు వెరలక్షాహుండు లేనేలేదని ఆరూఢ సమాఖ్యాన్వాయయోగి ఎఱువడు, ఎట్టి వెరిస్థితులలోను అంతఃకరణ స్థితియును కోల్పోడు. పారమార్థికముగా మానవుడు తన జీవితములో ఆశించవలసినది మరొకటుండదు. ఈ మార్గమున నున్నవారికి ఈ లోకములో సిద్ధించగల ఉత్తమ ఫలము. ఇట్టి శాంతి సౌఖ్యము పొందుటయేగాక అతని వల్ల తోకనునకు శ్రేయస్సు చేకూరుతుంది. ఎట్లనగా ఉతడ నిజముగు స్వార్థవహితుడు, స్వ+అర్థము= స్వార్థము. తన యొక్క వస్తువు అనగా "నేను" అనుచున్నపు సందు సంపూర్ణముగా సమస్తాభిమానములకు పదిలినవారు. ఈ వేదవే వస్తువు వ్యస్థి యందను ప్రత్యగాత్మ్యగాను, సమన్వయండు పరమాత్మ్యగాను యున్నది. కనుక ప్రత్యగ్రహిత్యరూపముగు అంబుంపు దిరుకయనె వస్తువే స్వార్థము. వెరిప్రార్థవదప్రహ్మహండు యి "స్వార్థ" స్వార్థకనామధేయమగు అఖండ యరుక లేనేలేదని భావం ద్భవం బయిలేనే గాని వ్యస్థిరూపమగు స్వార్థము పూర్తిగా పోనేపోదు. "అక్షుకప్రకాశనా సర్వం క్షయం భవతి" అని శ్రుతి చెప్పుచున్నది. కనుక విశ్వమానవకళ్యాణము కొరకు స్వార్థరహిత కర్మలగువలెనందే పరిపూర్ణోధ యుండు ఆరూఢత సాధించిన రాజయోగి వలననే భాగలదు. మరయు జీవన మరణ రహిత రూపమగు సరను పురుషార్థమును మాత్రమే ఆతడు సాధించగలదు. అన్న కారణమగు వస్తువును వస్తుతః గుర్తెయి దాని రహితము జేసుకొని అన్యరూపాత్మ్యము పొందు విధానము పూర్ణోధ స్థితి యందే గలదు. తగ్గునీతము ఆశించిన వారికి ఎప్పుటికైన ఈ పరిపూర్ణోధ అవలంబించవలసి యున్నది. ఈ విధానముగలదు ఈ సర్వసార సూక్ష్మోపనిషత్తు నందు విపులముగా వివరించబడినది. రాధున వ్రాపూబులైన, క్షత్రియులైన వైశ్యులైన కూడుభిన, వందాలులైన మఱియెవరైన ఈ బోధమర్మధర్మములు గురుముఖతః ఆరూఢపరుమకొన్నవారికి తప్పక జన్మవాహిత్యము; కలుగువని. తిరిగి జన్మలేమందునని వేదాంశములలో నిశ్చయముగా జెప్పబడినది. పరుపరులకు గురుముఖతః ఆరూఢత సాధించుటకు వలయు శక్తిసామర్థ్యములు మధురువు ప్రసాదించునగాక!

ఇతి వేదాంతసిద్ధాంతపారం వేదాంతసిద్ధిమః

వ్యుత్తంజన్మ ద్యయంనాస్తి భయభ్రాంతీ వినశ్యతి ||౬౭||

ఈ సర్వసారసూక్ష్మోపనిషత్తునందు చెప్పబడినదంతా వేదములందు వేదాంశములందు సిద్ధాంతము చేయబడిన సారము మఱియు వేదాంతములందు నిశ్చయముగా ధంకాదాబుంది జెప్పబడినది. దీనిని విన్న వారికి రెండురూపములు గానున్న జనన మరణము లుండవు. భయము భ్రాంతి కూడ వశించును. భ్రాంతిరహితమే మోక్షము. అదే తెలిగి జన్మకునాని పర్తతి.

వివరములు

1. ఇతివేదాంత సిద్ధాంతపారం : ఈ ఉపనిషత్తునందు జెప్పబడినదంత వేదములలో సిద్ధాంతము చేయబడిన సారము అర్థము. పరిపూర్ణ బోధ లక్ష సిద్ధాంతము. ఈ సిద్ధాంతము సార్వజనీనమైనది. ఆనగా విశ్వమంతట ఏ ప్రదేశములోనైన, ఏ కాలములోనైన, ఎట్టి

వరిస్థితులలోనైన, తోచింది. తర్జిలం విశ్రేణి చేసిన దాని ఫలితము ఏక రూపముగా సత్వమై నిక్కుమై యుండును. ఈ సిద్ధాంతము విత్తమానంద సాభాశ్చ గ్రంథము, బహిశాముఖ్యక ఘోషిస్తున్న అస్మిన్మనోభావము సంపాదించునదియేగాక జనన మరణ భ్రాంతిని గొలగించును. కావున యిట్టి మహోత్సాహమైన జనన సిద్ధిని ప్రచారములోకి తెచ్చుటయే పీఠముల యుక్త ముఖ్యాకరణము. ఎందుకనగా "వేదోభిలో ధర్మమూలం" అనీ "సర్వవేదాంశ్రుసిద్ధిలి" అనీ చెప్పబడునంది. ఎందుకనగా వేదం ఒక ప్రతీత వ్రాయబడినది గారు. అనేక మంది మహోర్వాకులు వారి వారి అనుభవాలను, పరిశీలనా ఫలితాలను లేక విమర్శనా ఫలితాలను వెల్లడించుటలో వివిధత్వము గానవచ్చును. కనుక కూర్మవారముతో సహా పరిపూర్ణతోడ సంబంధించిన అన్ని సూత్రాలు వేదములలో గానవచ్చాయి. పరిపూర్ణభావము లేదములెంత వనాశనమో అంత వనాశమే. ఈ సిద్ధాంతము యొక్క మూల పీఠములు వేదములందు, వేదశిరస్సులునందే ఉపనిషత్తులందు, ముఖ్యంగా అనన్త్యపనిపతి, మఱియు ఈ సర్వసారపూర్ణాపనిపతి నందు విచ్చలయుగా వెచ్చబడినవి. ఈ ఉపనిషత్తు పేరుతోనే "సర్వసారపూర్ణాపనిపతి" అనగా అన్ని ఉపనిషత్తులసారముతో చూపూర్ణతోడను సంబంధించిన విషయములు యందు సిద్ధాంతము చేయబడినది. కనుక యిది వేదాంత సిద్ధాంతసారము. ఈ ఉపనిషత్తు అన్ని ఉపనిషత్తుల సర్వస్వమనిన అతిశయోక్తిగాదు.

2. మృతలజన్మవ్యయం నాస్తి : ఈ సర్వసారపూర్ణాపనిపత్తును, విన్నవారికి ద్వంద్వ రూపములో నున్న జననమరణములు లేవని ఫలప్రతి చెప్పుబడినది. జనన మరణములందే ఏమిటో తెలుసుకొందము.

కేవలపాఠులందు సర్వేంద్రియములు ద్వారా సర్వ మృతవనోకములు లేయించు కర్మికి ప్రాణశక్తి యుపేరు. ఇదే తేవులకు జన్మస్మృత్యుజ్జారాద్భావలకు పుట్టించును. కర్మయంత్రస్వయము కావలయునన్నచో దలనముండక కన్నడు, చలనకర్మణము గలది ప్రాణము. చలనముయేగాని ప్రాణము తెలియబడుదు. కనుక ప్రాణ చలనములకు అహింసాప సుఖంధము గలదు శరీర మందఱు ప్రాణము ప్రవేశించుటలోడనే శరీరత్వమువకు చలనత్వమేర్పడును. సజీవమనందును శరీరమును సువూర్ణముగా శాశ్వతముగా ప్రాణము విడిచిపోవుట మరణం.

ఈ శరీర యంత్రము కొంత కాలపుక తంక శిథిలమగుటయు. ఆ శరీరమును ప్రాణము వదలి పోవుటయు తప్పదు. కనుకనే "వాతస్యహి ప్రువోమ్మయ్యః ప్రువం జన్మమృతస్యచ" అనగా పుట్టినది వచ్చుటయు, చచ్చినది పుట్టటయు శక్యము అంటే చచ్చినదో అదే తిరిగి పుట్టించును. పుట్టిన చచ్చిన ప్రాణమే. కనుక దీనికి నాశనము తేలికగా సంభవించదు. దాని పరిపూర్ణతోడవలన యిది కూడ నాశనమగునని ఆచల యుక్తులు సిద్ధాంతము జేసియున్నారు.

అమృత మృత్యుననే ప్రాణ శరీరములు లేర దేహదేహములు అయి ప్రసరించేది ఆ పరమాత్మ స్వరూపమే. అదే అలాడి అడకుండును... అలాడినచేవి బొమ్మ అటాదరనే అటాడు... సతదేశాకర్తా! అన్నట్టికి యీ అడల మకర్తా! అని కందార్క రద్దు (52) లో బహిశారు శ్రీకృష్ణనేకేంద్రుల వారు ఈ ఆల శాస్త్రానియోగా ముగింపు అయినపుడే కేవల అస్మరాహత్యము ఈ అమృతమృత్యువులు ద్వంద్వ రూపములు చెందు పుస్తకే గొలుక్కు

నవోపాసనా పరిపూర్ణ బోధనలనే చేశారును. అట్టి బోధనల ప్రణాళికగా ఈ వృత్తిపితృ సంఘం ఏర్పడింది. ఇది వేదాంగములందు సిద్ధాంతము చేయబడినది. మరలను వేదములందు భంజా జకాలించి తెప్పినట్లుగా జెప్పబడినది. అనుగా నిశ్చయము చేయబడినది. దానిని తెలపిన జనన మరణములు లేకుండా పోవునని ఈ ఉపనిషత్ బోధించివున్నది.

3. భయ భ్రాంతి వినశ్చతః : అనుగా భయము భ్రాంతులు నాశనముగుంపని అర్థము. అకాశార్థములో వృద్ధి నాశన భాగము పుష్కలభాతంలో చేరుట వల్ల అంతఃకరణము నందు భయము కలుగునని సాంఖ్యము జెప్పుచున్నది.

"స్థితీయాత్ప్రేభయం భవతి" అని ఉపనిషత్తులు సిద్ధాంతీకరించినవి అనుగా రెండవవంతు ఒకటి వుంటే భయము పుట్టుక వస్తుందని గొప్పగా జెప్పబడినది. తాను నచ్చ రెండవది లేక బోతే ఒక దేనిని గురించి భయము కలుగును? కలుగుదు. "ఏకం అనేకం భవతి" మొదట ఏకంగా నున్నది అనేకముగా మారినది. కనుక ఆ అద్వితీయ ఏక బ్రహ్మమే భయమునకు మూల కారణమని చెప్పక తప్పదు. కనుక ఏకానేకములుగా నుండే ఈ కారణ బ్రహ్మమే ఒకప్పుడు అభయ రూపముగా మరొకప్పుడు భయరూపముగుండు పాపేక్షకమైనది. ద్వయ దోషితమగునున్నది ఏకముగానున్నది పరిపూర్ణ పరిబ్రహ్మమొక్కటి.

ఈ సర్వసారస్వతోపనిషత్తు ఆగామి, సంపిత ప్రాకర్షణములను త్రివిధకర్మ ఫలములు లేకుండచేయును. అంటే తన్ను జేకుండ చేయునది పరిపూర్ణ బోధయే. అందారాధన సాధించినవారికి ఏలాంటి భయముండదు. భయము లేనిదో భ్రాంతి యుండును. భ్రాంతిని గూర్చి తెలుసుకొందము.

భ్రాంతి యనుగా యధార్థముగా వున్న వస్తువును అన్యవస్తువుగా గ్రహించుట భ్రాంతి. భ్రాంతి "భ్రం" అను ధాతువు నుండి వ్యుత్పత్తియైనది క్రం అనగా తెలుగుట. నిద నిద తిరుగు వాడు వస్తువును వస్తువునున్నట్లుగా గ్రహించడం. అట్లే మనోవేగముతో అనంత సంకల్పముతో తిరిగుటలో వూర్ణ దృష్టకన్య సంస్కారఫలముచే అన్యథా గ్రహణము కలుగుచుండును. భ్రం అనగా నడుచుట. దీనికి వ్యతిరేకార్థము (వ్రమ) అచలము. కనుక అచలచరిషార్థవద్రవ్యామయనకు యెట్టి చలనము లేదన్నమాట. కనుక పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మమొక్కటియే భ్రాంతి రహిత స్థానము "సో-కామయత చహస్యాంప్రణాయయేతి" అను న్నెక్లిసంకల్పము కల్గిన వస్తు వేదో అనే జగత్కారణము. కనుక తేజోవ్యవగత్తర చలననే ప్రముఖమే భ్రాంతియే ఈ భ్రాంతి ఎరుకకే కలిగినది. నేనే బ్రహ్మననుకొన్న భ్రాంతి యుండుగవలెను. అప్పుడే జన్మరూపాత్మ్యము, అప్పుడే భయము లేదు, భయము వల్ల కలిగే భ్రాంతి లేదు. భ్రాంతి చలన కలిగే నంశురుము ఒడిగి "సంశయసే బక్ష్మచాతుప్ర సంశయమేకావ్యాసేన చియసు క్షుణ్ణి" అనినట్లు జన్మ లేకుండును.

ఏతచ్ఛ్రమణ మౌత్సేణ సర్వ సిద్ధికరం భవేత్
పరమే వ్యోమం ప్రతిష్ఠితమితి వేద ప్రతిష్ఠితం.

దీనిని అనుగా ఈ సర్వసారస్వతోపనిషత్తును విన్నంత మాత్రమునే పరస్పరియులు కలుగును. పరమాకాశమున (బ్రహ్మస్థానమున) దాని జీవితము సుప్రతిష్ఠితమగును. అనుగా నిలిచియుండును అంటే జ్ఞాన స్వరూపుడై (ఎరుకై) కలుచును అని వేదములందు

శ్రీనివాసాచార్యులచేతని భావము

వివరములు :

1. ఏకాక్షరముల మాత్రణ : ఈ సర్వసారాధిపనిపత్తనంను ఈశ్వరకము వివరించి, గురువరకు గల 97 శ్లోకములలో అఖండ ఎరుక జ్ఞాన స్వరూపమును, పరిపూర్ణ భావమును ప్రసూరపరచబడినది అంటేగాక "శోచనార్థా ఫలకృతి" అంటూ గురు స్మృత్యులుకు ఫలకృతులు తెప్పించి జరుగుచున్నది. భక్తి కథలు, పురాణములు, మతగ్రంథముల వివర ఫలకృతి జన్మింప గ్రంథము చదివిన, వినిన, వెలయ పరిచినవి, మోక్షము లభించునని పొందుపరిచియుండును. ఇట్టి ఫలకృతుల పక్ష వారిలో సమ్యక్ము కలిగి కొంత మనశ్శాంతి నెక్కారుననుట వాస్తవమేగాని మరియు సాలోచ్యార్థి వంద మోక్షములు లభించిన లభించిన పద్మ నేమిగాని జన్మ రాహిత్యము పొందలేదు. ఈ అవిషయ నందలి పరిపూర్ణ భావము కేవలం సాంప్రదాయక పూర్ణగురువులను సావి గురుతులుబంగా పని ఇహాధిక యెడినప్పటికీ తిరిగి జన్మరాకుండ యగునునని యిందులోని ఫలకృతి యొక్క అర్థము గ్రహించవలసియుండును. "గురోన్నాథేన జ్ఞానవ్యం నాన్యథా గ్రంథకోటిభిః" అ పరిపూర్ణపరిబ్రాహ్మ గురువాత్మము చేతనే తెలియుబడవలెను. కొటి గ్రంథములనే గూడ తెలియవలదు. అట్టివి ఈ ఉపనిషత్తు లెందుకు అనినీ అనుమానము రాచున్నను వీటివల్ల గురుకు జెప్పి దూయించిన ఆ పరిపూర్ణపరిబ్రాహ్మము నందు ఆచార్యత చందులకు తోప్పడును. దెప్పిన విషయములందు సమ్యక్ వేర్పాటులకు మార్గదర్శకములగునని మఱుతరాదు. అట్లు వినిన వారికి సర్వసిద్ధులు కలుగునని జెప్పిన దానిని విచారించును.

2. సర్వసిద్ధికరంభవేద : అన్ని సిద్ధులు కలుగును అని జర్మము. సిద్ధియనగా ఈదేరుట, వాంఛిత ప్రాప్తి మానవ జన్మ అతి మద్దనమును. అట్టి మద్దనమైన మానవ జన్మకు నచ్చి, జన్మ సాఫల్యమైన జన్మరాహిత్యమును ఈదేరుటకు ప్రయత్నించడం అష్టసిద్ధులను పొందుట వల్ల కలిగే క్రమిక సుఖముల కాశించిన, ఈ మానవ జన్మకు సార్థకము జేసుకొన్నట్లుగాదు. ఐహికముష్టిక సుఖములు అష్టసిద్ధుల వల్ల కలుగును అనీకల్ల పేరుప్రతిష్ఠలు తెరిగి జహం అధికమై జన్మరాహిత్యమునను చేరువగుటకు జదులు దూరమగుట జరుగును ఇదట సర్వసిద్ధికరం అనుటలో జన్మరాహిత్యమును పొందుటయే యని జర్మము గ్రహించవలసి యుండును.

ఈ సర్వసారాధిపనిపత్త యొక్క లక్ష్యము అణివ. గరిమ. కుహిమ, లభిమ. ప్రాప్తి, ప్రాకామ్యము, ఈశ్వరము చిదనీని పరత్వము అను అష్టసిద్ధులును పొందుటరాదు. పరిపూర్ణ గురువుల ద్వారా తిష్ఠిప్రకీప్యలకు పరిపూర్ణోభవం తెలిపి వారికి తిరిగి జన్మలేకుండ చేయుటయే సర్వ సిద్ధి. ఎందుకనగా పరిపూర్ణపరిబ్రాహ్మము సర్వస్థుత్వ లక్ష్యములు గల అభిప్రాయ చేసిన బ్రాహ్మము (అఖండ యరుక) కూడ తెలుసుకొనబాలదు. ఆ పరిపూర్ణమందు యెరుకలేదు. కనుక మనోవాక్యులకు తెలియరాని పరిపూర్ణపరిబ్రాహ్మమును లక్ష్యలక్ష్యాధిమిగా తలచువలదు ఈ అపనిషత్తు యొక్క పరమ ఉద్దేశము. జన్మ రాహిత్యము పొందుటయే 'సర్వసిద్ధికరం భవేత్'. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే ఈ మౌనవిషయంలోని భావము పుణ్యపరమయొక్క వాసికి అసాఫల్యముగు జన్మరాహిత్యము కలుగునని ఈ శ్లోకము యొక్క అంతరార్థము.

3. వరమేవ్యోమం ప్రతిష్ఠితమ్ : చక్రమును అనగా అకాశము. వరమైనది అనగా శ్రేష్ఠమనది లేక మొదటి అధానిమునకు వరమైనది అత్త. పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మమును అవలోకనము చేయవలయునన్న గురుగీతలో చెప్పినట్లు "స్వయం బ్రహ్మమయోయోత్య తత్పరం చావలోకయేత్" యను న్యాయముగా తాను బ్రహ్మ స్వరూపుడు కావలయును. అనగా సాచకుడు తాను జీవభావమును వదిలి అత్త భావమును మందవలయును. అట్లుండుటయే సాధకునికి అంగండునకు స్వరూపము తెలిసి ఉన్నటు. అంటే గురుడు తానెరిగినవాడైనారు. పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మము తనను మీరినది. కనుక తనకంటే అన్యముగా నున్న అనుభవార్థవశబ్రహ్మమును తెలియవలయునంటే నేను ఎవనిక రూపమును వదిలవలయును. యువలు తాను ఎదుర్చు నిలువనీదే పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మము తిరియారు. కనుక అపరిపక్తువల్ల సాచకుడు జీవభావము వదిలి బ్రహ్మ భావములో వుండునట్లు జేయును. అట్లు జేయుటయే "వరమేవ్యోమం ప్రతిష్ఠితమ్"గా గుర్తించవలయును. అట్లు ఎదురగాస్త్రద నిలుడుటోగారు. ఆ తర్వాత తాను బ్రహ్మవలెను యనే తల్లి వ్రాంతి వదిలవలయును. అప్పుడే పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మము స్వతంత్రము.

అతి వేద ప్రతిష్ఠితీ : ఈ భావమును వేదములందు ప్రతిష్ఠించబడియున్నదనుట నిశ్చయము. మొట్టమొగా అనంతోపనిషత్తునందు మరియూ ఈ వైషేషిత్తు నందు పరిపూర్ణపరిబ్రహ్మ భావమును ప్రచురపరచబడినది. కావున పరిపూర్ణ బోధను కోరువారు ఈ వేదశిష్యులనలది ఉపనిషత్తులను చదివి గురుసేవ గురువిష్ట గురుభక్తి కళ్యాణులుడి యందు వివరించబడిన విషయములను గురు వార్యమలతో పరి చూపకొని, ఏదో మననం చేసి, ఏదోగా దానుకొని, ప్రకటం శుద్ధిగా కర్మత్వరహిత కర్మాచరణగా కార్యములో నరించుచు నేను కనునే భావమును ధృఢ పరుచుకొని అన్యరాహిత్యము పొందుదును గాని నేను అనే భాంతి తపోతమైనచో పరిపూర్ణం స్వతంత్రం. ఈ భావము వేదప్రతిష్ఠితమ యున్నది

శాంతం సారం:

ప్రార్థనము, ప్రస్తుతము, ప్రార్థనార్థము, సుఖార్థము
 ప్రార్థన, ప్రార్థనావస్తువు, ప్రార్థన, పాపశుభ్రత

శ్రీం శాంతం శాంతం శాంతం:

మహానాథనగరము జిల్లా, నవాలు సీటు మొదలగు చివ్విలారు గ్రామ వాస్తవ్యులు కురువిశాలెట్టి (తెండ్ర) వంశజులు (సిద్ధాంతముని) మోటును గోత్రికుడు మంతవిష్ణుస్యు. అంతవిష్ణుస్యు పుణ్యదంపతుల ద్వితీయ పుత్రుడు శ్రీ చంద్రనామయి. ప్రబోధానంద వెంకటార్చ యోగ ప్రభువుల ప్రయశ్చియ్యైన మంత విష్ణుస్యు వే రత శోకమలకు అనువాదము, మరియూ వివరములు కూర్చుచేయుండేదనీన సిద్ధునిచిహ్నార్థోపనిషత్తు సమాప్తము.

శ్రీం పరిపూర్ణసంక సంఖ్యార్థం శాంతం కుల సేవకం
 ప్రాసాధికంక వెంకటార్చ సద్గురుం భజిరవ్యతం ||
 అతి సద్గురు గురు చరణారవిందాభావముస్తు.

శ్రీ రాజయోగి పరబ్రహ్మణేనమః

"కల్పలోనే పుండి నారండి" - అక్షరము.

రచన : శ్రీ. సుబ్రహ్మణ్యయ్యయ్య. (వారిచూపుచు.)

పల్లవి : కల్పలోనే పుండినారండి - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
తెలుపునందోరా.

అను పల్లవి : కల్పలోనే పుండినారండి - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
నడిచివది" యని అక్షరమునా కడలనుచును.

గ్రంథములు :

1) "అక్షరమున గోపతల" యనితీ - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
యనిచు కలవెడిసిట్లు ప్రాప్యము - యనిచు కల్పలోనే పుండినారండి -
కూడగింపుక - కల్పలోనే పుండినారండి.

2) మూడుపాదము లక్ష్యమునందే - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
అక్షరముననుకూలము - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి -
అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి.

3) పక్షిలాపల నిర్మాతల ముద్దాది - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
సర్వ ప్రాంతల కునికీయెన - సార్వ ప్రాంతల కునికీయెన - కల్పలోనే
యెన - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి.

4) సర్వ మాధ్యమము అనునీలోకవచనా - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
అక్షరముననుకూలము - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి -
అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి.

5) నికేలవ్రాపుర నిమయమునా - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి -
అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి.

సాక్షి రహితమైన పోధను - అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే
అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి -
అక్షరముననుకూలము - కల్పలోనే పుండినారండి.

||కల్ప||

గమనిక :

ఇది కథగాను వేదవేదాంత సిద్ధాంత సత్యాలను, జనన మరణ వ్యభ మానులవలె ఆగమసంగమోపనిషత్సాగర మధితారము.

తనకు పితృ పౌండిత్య ఆభిమాన రహితములు, రక్షణములు, కావలసిన రాక్షు, అపరమముగ ఘనము మెచ్చెను, తెలమకు మెచ్చెవరు దీన్ని యితర జనములలో చలమవుడు పునరుజ్జులదిను, సింహపు రేగినట్లు, వెలగదానె చెర్లు, కోనేళ్లు మాతులు బాధలేర్లు.

కీర్తన

1. పంచగంధులు వేడుగురువెచ్చా-నమస్కృత్య-విమలానందమూర్తిః సీవేగదనయ
వెండుజూచిన సీకు సరియలు - వెల్లులెచ్చురు లేరునాకీక-మందుచును నీ చర
సన్నిధి - యలమ వేర్చు మానందభరిత ॥౧॥
2. ఘోరమగు చలసార సాగరమూ-రాజీలయలకు సీభావమనీ - భరితే
విమలమూ-వెను వెల్లులెచ్చు నాకాభావ మెచ్చురు లేరు ఇలలో-సేర మెం
రాకపోకల లేరు వెంపుము వేహారేవా ॥౨॥
3. పక్షివెచ్చువో యిలలోనామంజీ-సీపలను - మయవె వ్రోచిన చలగ వినియలు
విక్సీరు నాయలను చరుల-వెచ్చి వేదివ్యామృతము - గమ్యున వెదకల్లి నను
గావు నూ శ్రీ సద్గుణేంద్రా ॥౩॥
4. యిట్లే జన్మము చాలచాలయ్య-బుక బుట్టి కుండ - గట్టిగా నన్నే
రావయ్య-పట్టి తనీ చరణకమలము-పట్టు విదవను-విట్టులె నను
గుట్టులెచ్చు-చరికి తెచ్చుడు కుటలమార - గురువలెల్లు ॥౪॥
5. రాజయోగిని తేర కదనంబూ - ఇలలోప యీ మహారాజయోగము తెలిసి మీరయ
- యీ జగంబున జూర లక్ష్యము నేలకుంచిన నెవరు దిక్పర-చిరుమా సోగు
నీకృపా నేలు ముగ్ధులవేళిలేంద్రా ॥౫॥

సర్వ

(౧

శ్రీ గురుభ్యానమః			
నీరాలబబోపనిషత్సు శష్యు ఒష్ఠం వట్టిక			
నూచనుదయవేసి మొదలు తపాలు దివ్యకౌసి వరువగలరని ప్రార్థన			
పుట సంఖ్య	పంక్తి	శష్యు	ఒష్ఠు
1	33	వౌర్య	సాక్షిసమీచారు
2	27	ఉపని ప్రాణమంతు	ఉపనిష్యహాజనము
3	14	మూలు	మూలు
3	22	గూచవారవృత్తులు	గూధార్థములు
2	33	చరవత్సృతే	వనమత్సృతే
8	10	నీచ	నీచ
9	18	దోషగోశ	దోషగోశ
4	27	సర్వరాలయండు	సర్వరాలయండు
5	13	తగ్గోపనారు	తగ్గోపనారు
6	14	నిల్వకమ	నిల్వకమ
10	05	వికీరూపరం	వికీరూపం
10	11	అష్టదులాను	అష్టకాష్ట
12	04	గురుణాచరణాద	గురుచరణార వింశాద్భూమిస్తు
19	35	నశు	నశు
22	12	నవంత	నిరంతర
23	24	క్షుణ్ణా	క్షుణ్ణా
28	31	కనక	కనక
29	8	అష్టక	అష్టక
39	3	పారమాత్మరంగా	పారమాత్మరంగా
39	07	కలముగ్గు	కలముగ్గు
39	29	ప్రప్తిలోని తెచ్చుకొనరాదు	ప్రప్తికీ తెచ్చుకొనరాదు
40	11	నేతరే	నేతరే
40	15	వ్యాపారంపు	వ్యాపారములు
40	34	అంతఃకరణముతో	అంతఃకరణముతో
57	26	అగ్రదు	అందరు
58	19	పరిశ్చయిత	పరిశ్చయించ
58	36	విచారించము	విచారించము
59	17	కూటస్థుడు	కూటస్థుడు
60	3	గ్రహించివలసి	గ్రహించివలసి
60	13	వీరులువలెను	వీరులువలెను
60	14	అభాసవహిత	అభాస వహిత
61	32	సంచరించుచుండును	సంచరించుచుండును
62	5	లేదుమీట వల్ల	లేదుమీటవల్ల
65	7	కొనుకు	కొనరు